

Quãng
Thời gian
trong
hỏi
ức

DIỆP
TỬ



QUẢNG THỜI GIAN TRONG HỒI ỨC

Diệp Tử

Ngôn Tình

“... Có lẽ đã từng lướt qua nhau trong biển người mêh mông, lúc ngoảnh đầu nhìn lại sẽ có cảm giác quen thuộc. Cũng có thể một phía vẫn còn độc thân, ánh mắt đăm đăm nhìn dán vào người kia. Cũng không loại trừ cả hai vẫn một mình, nhìn nhau nở nụ cười, sau đó hoặc sẽ tiếp tục duyên phận trước kia, hoặc sẽ vì hàng vạn nguyên do mà lại bỏ qua nhau lần nữa....Mà mấy năm nay, trong thành phố không to không nhỏ này, họ chưa từng gặp lại.... Không ai ngờ rằng, gặp nhau, lại trong tình cảnh đó. ”

Ngày thứ ba sau đám cưới Dư Tịnh vô tình gặp lại mối tình đầu của mình - Trình Lăng. Giờ đây cô lại xuất hiện trước mặt anh với tư cách chị dâu họ. Kinh ngạc, bối rối, xúc động, những kí ức tươi đẹp đã qua cứ không ngừng hiện về chiếm lấy tâm trí họ. Khi mọi hiểu lầm đã được hóa giải, hai con người ấy sẽ làm gì để đối diện với tình cảm cũ và hoàn cảnh mới?

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 1

Dur Tịnh đã từng tưởng tượng vô số lần cảnh gặp lại Trình Lãng.

Có lẽ đã từng lướt qua nhau trong biển người mênh mông, lúc ngẩng đầu nhìn lại sẽ có cảm giác quen thuộc. Cũng có thể một phía vẫn còn độc thân, ánh mắt đăm đăm nhìn dán vào người kia. Cũng không loại trừ cả hai vẫn còn một mình, nhìn nhau nở nụ cười, sau đó hoặc sẽ tiếp tục duyên phận trước kia, hoặc sẽ vì hàng vạn nguyên do mà lại bỏ qua nhau lần nữa. Đương nhiên có khả năng nhất là anh đã có vợ, em đã có chồng, mỗi người đều khoác tay nửa kia của mình, gặp lại nhau khi đang tản bộ trong công viên, chuyện cũ ùa về, nhìn nhau mỉm cười rồi tiếp tục đi lướt qua nhau.

Mà mấy năm nay, trong thành phố không to không nhỏ này, họ chưa từng gặp lại.

Hôm đó là ngày thứ ba sau đám cưới của cô.

Anh họ của bố chồng cô do vợ qua đời chưa lâu nên không thể tham gia lễ cưới của đứa cháu Hứa Gia Trì, nhưng vẫn nhờ người mang tới một phong bì dày cộp, do lễ nghĩa nên bố chồng cô hôm đó đã trịnh trọng gọi Dur Tịnh và Hứa Gia Trì đến, nhân lúc còn được nghỉ phép, chọn vài món quà khá khá để đáp lễ.

Không ai ngờ rằng, gặp nhau, trong tình cảnh đó.

Trong khoảnh khắc mở cửa ra, Dur Tịnh ngẩn người.

Trình Lãng vẫn giữ vẻ mặt lơ đãng và nụ cười uể oải như thế bao

năm nay chưa hề thay đổi, anh dám một cái lên vai Hứa Gia Trì , nụ cười vụt biến mất khi nhìn thấy Dư Tịnh, hai mắt nhắm lại rồi mở ra, như không dám tin những gì đã thấy.

“Đây là chị dâu họ của cậu đấy.” Hứa Gia Trì không hề thấy có gì khác lạ, cười nói.

Ông Trình đứng lúc này bước ra: “Sao đứng ở cửa cả thế?”

Trình Lãng sực tỉnh, mỉm cười chọc ghẹo như để che giấu: “Chị dâu đẹp quá, em nhìn mà ngẩn ngơ.”

Làm Hứa Gia Trì cười to.

Dư Tịnh cúi xuống thay giày, cố gắng kiềm chế nhịp tim đang đập loạn. Nếu có thể, cô chỉ muốn rời khỏi chỗ này ngay.

Trình Lãng lúc này tâm trạng vô cùng phức tạp, khóe mắt anh liếc qua một bên mặt của Dư Tịnh, môi mấp máy, bao lời muốn nói mà không thốt ra được. Mấy năm nay, anh luôn tìm kiếm cô. Thế nhưng khi gặp lại, cô đã trở thành chị dâu họ của anh.

“A Lãng, không rót trà cho anh chị họ của con đi.” Ông Trình dặn.

Trình Lãng đáp khẽ, rồi liếc nhìn Dư Tịnh lần nữa, sau đó chậm chạp đi và bếp.

Dư Tịnh thầm thở phào nhẹ nhõm, dưới ánh mắt cháy bỏng của anh, cô gần như hoảng loạn muốn tháo chạy.

Ông Trình thuận miệng hỏi: “Cháu dâu làm việc ở đâu?”

Dư Tịnh vội đáp: “ Cháu làm y tá ở bệnh viện RJ.”

“Cô bé có công việc tốt trông lại điềm đạm xinh đẹp, Gia Trì có phúc thật,” Ông Trình cười tươi khen ngợi.

Hứa Gia Trì cũng không khách sáo mà nhận lời khen: “Đương nhiên ạ, mắt nhìn người của cháu làm sao kém được.”

“Thằng nhóc xấu xa.” Ông Hứa cười mắng yêu. “Con trai thì chả ra sao, nhưng con dâu thì bố lại vô cùng hài lòng.”

Hứa Gia Trì không phục: “ Con không tốt thì làm sao cô ấy chịu gả cho con”, anh tinh nghịch quay sang Dư Tịnh: “Đúng không, vợ yêu.”

Dư Tịnh cắn môi không đáp.

“Dù sao chú cũng có phúc, con trai cưới rồi, chắc cũng sắp có được bé cháu thôi.” Ông Trình nhìn vào bếp, thờ dài, lắc đầu.

“A Lãng vẫn không chịu có bạn gái ạ?” Hứa Gia Trì hỏi.

Ông Trình lặng lẽ gật đầu, nhắc đến thằng con trai, ông lại đau đớn ‘hận thép không thành gang’.

Tim Dư Tịnh khẽ lạch mắt một nhịp.

Hứa Gia Trì cười hì hì: “Thế thì dễ rồi, để Tiểu Tịnh nhà con giới thiệu cho cậu ấy một người, bảo đảm sẽ hài lòng.”

“Thế thì tốt quá rồi.” Ông Trình gật gù.

“Bố, chuyện của con con tự biết cách xử lí, bố lo lắng thái quá rồi đấy.” Trình Lãng đặt ba ly trà trên bàn, nhìn Dư Tịnh, trùng hợp là cô cũng nhìn sang anh, Dư Tịnh vội vàng cụp mắt, mặt ửng hồng.

“Bố không lo không được, mày đã lớn xác thế kia rồi, mẹ mày trước khi đi còn không yên tâm về chuyện của mày, mày...”

Cứ nói nữa thì chắc chắn không kết thúc được, Trình Lãng vội chuyển đề tài: “Gia Trì lần trước anh kể chuyện nhảy việc, về sau thế nào?”

“Lão tổng không thả người, bó tay thôi.” Gia Trì nhún vai nheo mắt nói.

Hai người nói từ chuyện công việc sang game online, lại nói đến chuyện hồi nhỏ, ánh mắt Trình Lãng thỉnh thoảng nhìn sang Dư Tịnh.

Dư Tịnh đứng ngồi không yên, trong tim như có gai độc chặ̣n ngang, sắc mặt càng lúc càng tệ, cô kéo tay áo Hứa Gia Trì nói: “Em thấy hơi khó chịu.”

Hứa Gia Trì căng thẳng hỏi: “Khó chịu chỗ nào, có sao không?”

“Hơi đau đầu.” Dư Tịnh lần đầu nói dối trước mặt anh.

Hứa Gia Trì tỏ vẻ hối lỗi: “Bác, A Lãng chúng con xin phép về trước ạ.”

Ông Trình gật đầu: “Đi đường cẩn thận nhé.”

Trình Lãng lại nhướn mày, ra chiều suy tư.

Vừa ra khỏi cửa Dư Tịnh cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hơn nhiều. Không khí lúc này quá nặng nề, cô có cảm giác ngột thở.

“Tiểu Tịnh, em thấy sao rồi? Có cần đi bệnh viện khám không?” Hứa

Gia Trì lo lắng hỏi.

Dur Tịnh cúi xuống, mỉm cười: “Ra ngoài hóng gió một chút, giờ không sao nữa rồi.”

Hứa Gia Trì lẩm bẩm: “Chưa từng nghe nói hóng gió lạnh lại có thể chữa đau đầu.”

“Chắc do lúc nãy không khí trong phòng không tốt, bố cũng thấy hơi tức ngực.” Ông Hứa nói góp vào.

Dur Tịnh hít một hơi thật sâu, nở nụ cười.

Hứa Gia Trì đi lấy xe, đưa ông Hứa về nhà trước rồi đề nghị: “Đi xem phim nhé?”

Vì chuyện Trình Lãng nên tâm trạng Dur Tịnh không ổn lắm: “Về nhà xem đĩa thôi.”

“Ừ, vậy chúng ta cùng về nhà nào!” Hứa Gia Trì cười tươi rói, nhìn vào mắt cô.

Dur Tịnh chớp mắt, khóe môi bất giác nở nụ cười, bóng đen trong lòng dần tan biến.

Hứa Gia Trì rất giỏi nấu nướng, anh thường nói rằng: Muốn giữ trái tim một người, đầu tiên phải giữ dạ dày của anh ấy (cô ấy) trước đã, Dur Tịnh nhận lời lấy anh phân nửa cũng nhờ tài bếp núc của anh mà nên.

Đợi Dur Tịnh tắm xong bước ra, một bàn thức ăn thơm phức đã được bày lên, cô hôn chụt một cái lên má Hứa Gia Trì.

Hứa Gia Trì trách yêu: “Thế là đã được coi thường cho anh rồi đó hả?”

Dur Tịnh cười hì hì, nghịch ngợm le lưỡi làm nũng.

Hứa Gia Trì bị cô đánh bại hoàn toàn, bó tay chẳng biết làm thế nào.

Dur Tịnh vừa cầm đũa lên, Hứa Gia Trì đã hỏi: “Đúng rồi, lúc em đang tắm thì A Lăng gọi điện cho anh, xin số điện thoại của em.”

Tay cô khựng lại ngón tay siết chặt, Hứa Gia Trì giải thích: “Nói là sau này đi bệnh viện khám bệnh, có người quen cũng tiện hơn.”

Dur Tịnh cười khổ, nếu anh nghĩ thế thì tốt rồi. Bỗng chốc chẳng còn lòng dạ đâu nữa, cô nuốt vài miếng rồi buông đũa.

“Không hợp khẩu vị à?” Không ai thương thức, Hứa Gia Trì không còn tự tin vào tài bếp núc của mình nữa.

Dur Tịnh lắc đầu: “Không phải, do em thôi.”

“Hử?” Hứa Gia Trì thắc mắc.

“Chắc vì hôm nay mệt quá.” Dur Tịnh không nghĩ ra lí do nào khác, chỉ có thể trả lời qua loa bằng nguyên nhân đơn giản nhất và cũng hiệu quả nhất.

Hứa Gia Trì cứng chiều vuốt ve má cô: “Mấy hôm nay chuyện kết hôn làm em bận quá rồi.”

“Cũng ổn.” Dur Tịnh lúng túng dựa vào lòng anh.

“Đi nghỉ đi, để anh dọn dẹp cho.”

Trước kia từng phân công việc nhà rõ ràng, Hứa Gia Trì nấu cơm, Dư Tịnh rửa bát, kết quả là cô thường xuyên giở trò khôn vặt để trốn tránh việc nhà, Hứa Gia Trì rất dễ tính, luôn bao dung và chiều chuộng cô. Có lúc cô cũng giả bộ giúp, nhưng lại càng làm mọi thứ tồi tệ hơn. Hứa Gia Trì dứt khoát ôm hết mọi việc, trong nhà sạch sẽ ngăn nắp, bố mẹ chồng lại nghĩ là công lao của cô, suốt ngày khen ngợi. Hứa Gia Trì chỉ cười thầm, nhưng chưa từng vạch trần, lâu dần, cô cũng yên tâm thản nhiên đón nhận mọi lời khen ngợi.

Có chồng thương yêu mình như vậy, cô không hề nghi ngờ về việc mình đang rất hạnh phúc.

Dư Tịnh nằm trên giường, trong căn phòng tối om, cô thoáng thấy bất an, cùng vài phần lo lắng. Những chuyện trước kia như thủy triều dâng lên trong đầu. Đến khi tiếng chuông tin nhắn ‘tít tít’ vang lên kéo dòng suy nghĩ của cô về lại hiện thực.

Tin nhắn đến từ một số lạ: *Mấy năm nay em sống có tốt không?*

Tuy không có tên, nhưng giác quan thứ sáu mách bảo Dư Tịnh rằng đây là do Trình Lãng gửi. Cô không trả lời, chờ dẫn cầm điện thoại trong tay.

Tiếng chuông tin nhắn lại vang lên: *Ngày mai anh đến bệnh viện gặp em, có vài chuyện chúng ta phải nói rõ với nhau.*

Dư Tịnh dờ khóc dờ cười, anh vẫn ngang ngược và mạnh mẽ như vậy. Chuyện đã qua lâu lắm rồi, nếu không vì lần gặp nhau hôm nay, cô đã không còn bận tâm nữa, mà anh còn định giải thích gì. Cầm điện thoại trong tay suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cô buồn bực bỏ xuống. Đáp lại bằng sự im lặng có lẽ đó là câu trả lời hay nhất.

Hứa Gia Trì nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, trong phòng chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra từ màn hình điện thoại, anh cười hì hì: “Không mệt à, sao còn chưa ngủ nữa?”

“Đang đọc tin nhắn.”

“Của ai thế?” Hứa Gia Trì hỏi vu vơ.

Dur Tịnh không muốn lừa dối anh, thành thật nói: “Là Trình Lãng.”

Hứa Gia Trì khẽ cười: “Cậu ấy gấp gáp thế à?”

Dur Tịnh ngó người: “Gì ạ?”

“Thì chuyện giới thiệu bạn gái cho cậu ấy đấy.”

Dur Tịnh khẽ thở phào, trong lòng dâng lên một nỗi niềm phức tạp khó tả.

Hứa Gia Trì lẩm bẩm: “A Lãng là người khá tốt, em là chị dâu phải giúp cậu ấy ổn định nhé.” Không đợi Dur Tịnh lên tiếng, anh lại nói: “Đương nhiên, so với anh vẫn có chút kém hơn.”

Dur Tịnh nén cười: “Nói nãy giờ, hóa ra là anh đang tự biên tự diễn đó à.”

Hứa Gia Trì cười khà khà: “Đúng rồi, em học cấp ba ở trường XX đúng không, A Lãng hình như cũng cùng trường với em, cả hai tuổi tác cũng xấp xỉ, trước kia em có từng nghe sự tích huy hoàng của cậu ấy chưa?”

Mí mắt Dur Tịnh giật giật, vòng vo: “Về sau em chuyển trường mà.”

“Xem trí nhớ của anh này, em nói anh mới nhớ ra.” Hứa Gia Trì vỗ vỗ đầu. “Chuyện của A Lãng cụ thể ra sao anh cũng không rõ, nghe bác nói, cậu ấy học hết cấp ba đã yêu sớm, bị phụ huynh và thầy cô phản đối kịch liệt, hai người bị ép phải chia lìa, đến khi A Lãng thi đại học xong đi tìm cô ấy thì cô gái đó đã chuyển nhà, không ai biết tung tích. Nghe nói A Lãng đã vì cô gái đó mà không chịu có bạn gái, cứ đi tìm suốt mấy năm ròng rã, gần đây mới chịu ngừng.”

Ánh mắt Dư Tịnh lóe lên một tia sáng, cô mím chặt môi, tâm trạng như dậy sóng.

“Haizzz, bình thường em thích nghe chuyện người khác lắm mà, sao hôm nay chẳng nói gì cả.” Hứa Gia Trì vốn định chọc cô mấy câu, thấy cô nhú mày, sắc mặt bực bội thì vội hỏi: “Vẫn còn nhức đầu hả?”

“Vâng” Dư Tịnh không muốn dính vào chuyện này nữa, viện cớ này đến cùng. Cô lấy chăn trùm đầu lại, muốn trốn tránh tất cả.

“Đừng vội ngủ, anh mát-xa cho em, sẽ thoải mái hơn nhiều.” Hứa Gia Trì kéo Dư Tịnh ra khỏi chăn, day nhẹ hai bên thái dương cho cô. “Có mạnh tay lắm không?” Anh vừa ấn vừa hỏi.

“Dễ chịu lắm.” Dư Tịnh bỗng thấy ấm lòng. Lực tay của Hứa Gia Trì vừa phải, mày nhú chặt của cô từ từ giãn ra.

“Thấy đỡ hơn chưa?”

“Đỡ nhiều rồi.” Dư Tịnh toét miệng: “Cảm ơn ông xã.”

Hứa Gia Trì nhướn mày: “có cần khách sáo như thế với anh không?”

Dur Tịnh cười đẩy anh ra: “Được rồi được rồi, ổn rồi.”

Hứa Gia Trì dụ dàng: “Vậy em ngủ trước đi, anh đọc sách một lát.”

“Vâng anh cũng ngủ sớm đi.”

“Chúc ngủ ngon.” Hứa Gia Trì ôm chặt lấy cô, đắp chăn lại cho cô rồi đặt một nụ hôn thật sâu lên gò má trắng nõn của cô.

Trong ánh mắt yêu thương của anh, Dur Tịnh cuối cùng đã an lòng, bước vào giấc mộng êm ái.

Sáng sớm tinh dậy thấy tinh thần rất khá, xem ra sự xuất hiện của Trình Lăng không thể phá vỡ nhịp sống bình lặng của cô, Dur Tịnh nghĩ thế, toét miệng cười.

Hứa Gia Trì đã đi làm, để lại trên bàn cho cô một bữa sáng thịnh soạn.

Vì công việc quá bận rộn nên sếp chỉ cho Hứa Gia Trì nghỉ phép ba ngày, tuần trăng mật ở Maldives đã sắp xếp xong cũng đành gác lại. Hứa Gia Trì từng đề nghị đi một vòng quanh các thành phố gần đây nhưng bị Dur Tịnh phản đối. Lí do của cô là những nơi quanh đây đã chơi chán rồi, chi bằng ở nhà nghỉ ngơi, lấy tinh thần chuẩn bị khiêu chiến với công việc.

Dur Tịnh dọn dẹp bát đĩa xong, thấy còn sớm, lại không có việc gì để làm, liền mở máy tính ra chơi game QQ, tiện thể vào MSN đã lâu không đăng nhập.

Hứa Gia Trì nhanh chóng nhảy vào: Bà xã, em dậy rồi à.

Dur Tịnh cười: em dậy lâu rồi.

Hai người tán gẫu với nhau một lúc, Hứa Gia Trì đề nghị: bà xã, em đến công ty ăn trưa với anh nhé.

Dư Tịnh gửi biểu cảm khoác tay: lười đi lắm.

Hứa Gia Trì không buông tha: trong nhà không có gì ăn đâu.

Dư Tịnh: thức ăn thừa tối qua còn nhiều mà.

Hứa Gia Trì: ăn thức ăn thừa không tốt cho sức khỏe.

Dư Tịnh bực bội: vậy sao anh còn nấu nhiều.

Hứa Gia Trì chịu thua: sau này anh sẽ cân nhắc lại số lượng, anh sai rồi, bà xã, em đến nhé, anh nhớ em quá.

Dư Tịnh bị anh đeo bám, đành bó tay, chấp nhận: được rồi, em biết rồi, đúng 11 giờ em sẽ xuất phát đến công ty anh.

Hứa Gia Trì lúc đó mới thỏa mãn buông tha cô.

Dư Tịnh lắc đầu, cười tủm tỉm, con người này có lúc hết như trẻ con vậy, trình độ đeo bám người khác quả là số một.

Cô chơi thắng cấp một lúc, do trình độ quá tệ, bị người ta trách móc vài lần nên không còn hứng thú nữa, cô lên QQ tìm bạn thân trò chuyện nhưng ai cũng bận làm việc, mọi người tỏ ra vô cùng kì thị với hành vi nhàn rỗi buồn chán do nghỉ phép ở nhà của cô.

Dư Tịnh nhàn nhã đi vòng vòng trong phòng, suy nghĩ một lát rồi quyết định thay quần áo đi sớm, chắc vẫn còn thời gian đi dạo quanh khu mua sắm gần công ty Hứa Gia Trì.

Cô mặc một chiếc áo khoác demin, mái tóc suôn dài buông xõa trên bờ vai, cô vốn có gương mặt búp bê, nếu không trang điểm thì càng giống học sinh, chẳng trách có lần cô đến thăm em họ Lý Doanh vừa thi đậu đại học, liền bị người khác hiểu lầm là sinh viên mới, nên nảy sinh tình cảm với cô, về sau còn hỏi thăm Lý DOanh về cô. Lý Doanh lần nào nhắc đến chuyện này cũng đều trêu đùa còn không quên đem cô ra so sánh với Hứa Gia Trì vốn có ngoại hình chính chắn, già dặn.

Dư Tịnh khóa cửa đi xuống cầu thang. Nhà cô ở vị trí không quá cao, lại thêm bình thường ít vận động nên cô xem chuyện leo cầu thang bộ là một thể thao hằng ngày, luyện tập và giảm cân, quả là nhất cử lưỡng tiện đối với kẻ lười vận động như cô.

Cô vừa xuống được một tầng thì nghe có tiếng người đi lên, xem ra cũng có người cùng sở thích với cô. Cô tò mò thò đầu xuống, tim bỗng khựng lại. Người đang bước lên ấy, chẳng phải ai khác chính là Trình Lãng.

Chắc là anh đến bệnh viện không tìm thấy cô nên mới chuyển sang chỗ này.

Dư Tịnh vội vàng thụt lùi mấy bước, xoay người, nhẹ nhàng nhón gót lên tầng. Sau khi lên lại tầng cũ, cô không dám đứng lâu, lại tiếp tục lên thêm một tầng. Cô khẽ thở ra, rút điện thoại, nhanh chóng chuyển sang chế độ im lặng.

Cô đoán không sai, Trình Lãng đến bệnh viện RJ tìm cô biết cô vẫn đang nghỉ phép, lại nghe ngón được địa chỉ mới của Hứa Gia Trì từ bác Trình nên vội vàng chạy tới.

Trình Lãng bấm chuông cửa nhưng mãi chẳng thấy ai mở cửa. Sắc

mặt anh không chút cảm xúc, nhìn cửa chống trộm, thẩn thờ một lúc rồi lấy điện thoại ra gọi.

Điện thoại trong nhà vang lên ‘reng reng’, Dư Tịnh thầm nghĩ: anh quả nhiên là thần thông quảng đại.

“Dư Tịnh mở cửa đi.” Giọng Trình Lãng không lớn nhưng Dư Tịnh nghe thấy mà tai rung lên.

Trình Lãng nhẫn nại đợi một lúc rồi lại cất tiếng: “Dư Tịnh anh biết em ở trong đó.”

Dư Tịnh cắn môi, hơi thở phập phồng.

Trình Lãng lại bấm bấm trên điện thoại, quả nhiên một lát sau, điện thoại của Dư Tịnh trong túi áo rung lên, cô toát mồ hôi lạnh, cũng may mình phản ứng nhanh, kịp thời kịp lúc.

Hàng lông mày khế nhiều của Trình Lãng ban nãy giờ càng cau chặt, giọng trầm trầm mạnh mẽ: “Dư Tịnh, trốn tránh cô ích thôi.”

Dư Tịnh co rúm người trong góc, không dám thở mạnh, cô cũng biết trốn tránh không phải cách, chuyện năm đó cũng không phải lỗi của cô, cô không cần trốn tránh anh, nhưng không biết vì sao, cô sợ phải lần nữa đối diện Trình Lãng. Cô biết rõ, cho dù chia li bao năm rồi, cô vẫn không thể phủ nhận sức hấp dẫn chí mạng của Trình Lãng đối với cô.

Di động vẫn rung lên dữ dội, Dư Tịnh nắm chặt nó trong tay, hàm răng trắng để lại vết răng rất rõ trên môi.

Trình Lãng cực kì kiên nhẫn, như hồi xưa đã từng đứng trước cổng trường đợi cô suốt hai tiếng đồng hồ.

Chuyện cũ dậy sóng, thần sắc Dư Tịnh không còn giữ được vẻ bình thản như trước.

Không biết qua bao lâu, bên dưới dần dần không còn tiếng động, Dư Tịnh từ từ xuất hiện, thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, điện thoại lại rung lên. Lần này, người gọi là Hứa Gia Trì, Dư Tịnh vội nghe máy.

“Tiểu Tịnh, em sắp tới chưa? Anh đang đợi em đến cùng ăn cơm đây.”

Dư Tịnh nhìn đồng hồ đeo tay, bị chằm trể nên giờ đã hơn 12 giờ, cô vội nói: “Tắc đường, em sắp tới rồi.”

Cô vuốt tóc lại, xuống tầng gọi taxi đến thẳng công ty Hứa Gia Trì.

Cũng may đường đi khá thông thoáng, lúc cô đến nơi thì Hứa Gia Trì đang đứng bên dưới đợi cô. Vừa thấy cô, anh kéo cô đi ngay, làm bầm má: “Mong là vẫn kịp chỗ đã đặt trước.”

Dư Tịnh cười phá lên: “Gấp gáp thế sao?”

“Tất nhiên.” Hứa Gia Trì nhướn mày: Kinh doanh tốt lắm, anh đã đặt chỗ trước hai tuần đấy.”

“Hóa ra là anh đã có âm mưu từ lâu.” Dư Tịnh cười.

“Là món ăn Tứ Xuyên em thích nhất.” Hứa Gia Trì véo nhẹ mũi cô: “Quý tham ăn.”

Dư Tịnh cười, nhéo vào eo anh.

Quán ăn mới mở này quả nhiên rất đắt khách, dù là buổi trưa hơn

nữa đã qua giờ cao điểm ăn uống rồi, nhưng khách vẫn nườm nượp.

Hứa Gia Trì nói tên của anh, phục vụ dẫn họ vào chỗ ngồi, mang một ấm trà và vài đĩa đồ ăn nhẹ lên.

Dur Tịnh lật xem thực đơn, chọn mấy món.

“Sao chọn ít thế, không cần tiết kiệm tiền cho anh đâu.” Hứa Gia Trì mỉm cười nói.

“Tiền của anh chính là tiền của em.” Dur Tịnh chớp đôi mắt to.

Hứa Gia Trì cười ung dung: “Anh biết anh biết, tiền của anh là tiền của em, còn tiền của em thì vẫn là tiền của em.”

Dur Tịnh cười phì thành tiếng: “Anh tự giác ghê nhỉ.”

“Đâu có đâu có.” Hứa Gia Trì lắc đầu. “Thường thôi chỉ là hạng ba trên thế giới.”

“Miệng lưỡi cứ trơn tuột.” Dur Tịnh trừng mắt nhìn anh.

Hứa Gia Trì đang định phản bác thì điện thoại đổ chuông: “Là A Lãng.”

Sắc mặt Dur Tịnh vụt thay đổi.

“Ừ...không có ở nhà...đang ăn cơm ở ngoài...cậu ở gần đây à...vậy ăn chung nhé.”

Sắc mặt Dur Tịnh không tốt lắm: “cậu ấy cũng tới à.”

“Ừ, cậu ấy nói đang làm việc ở tòa nhà gần đây, chưa ăn gì, anh

ngĩ đông thì càng vui nên gọi cậu ấy tới.”

Dur Tịnh bất giác thờ dài trong lòng, vẫn không tránh được sao?

Hứa Gia Trì nhạy cảm nhận thấy sự khác lạ của cô: “Sao vậy bà xã?”

Dur Tịnh theo bản năng vội giấu giếm: “Không có gì, chỉ không muốn người ngoài đến quấy rầy chúng ta.”

“Hiểu.” Hứa Gia Trì tỏ ra nghiêm túc. “Bà xã, thích thế giới hai người, sau này anh nhất quyết không tái phạm sai lầm sơ đẳng này nữa.”

Dur Tịnh cười ngượng, có vẻ lơ đãng.

Trình Lãng đến rất nhanh, nhưng Dur Tịnh không thể nào tin rằng anh trùng hợp làm việc ở gần đây, rồi lại trùng hợp gọi điện cho Hứa Gia Trì.

“Anh họ, chị dâu.” Nụ cười của Trình Lãng trông rất trong sáng vô tư.

“Mau ngồi đi, đến sớm không bằng đến đúng lúc, món ăn vừa mang lên đủ.”

Dur Tịnh không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn đĩa thức ăn và khăn trải bàn, cứ như rất hứng thú với chúng.

“Chị dâu đang nhìn gì thế?” Trình Lãng vừa ngồi xuống đã ‘khai đao’ với Dur Tịnh.

“Nhìn chơi thôi.” Dur Tịnh lạnh nhạt nói.

Trình Lãng cười như không: “Chị dâu thích khăn trải bàn của quán này à? Định về thuê một tấm?”

“Có gì không được?” Dư Tịnh không chịu thua.

Trình Lãng quan sát cô chăm chú: “Đương nhiên là được, tôi chỉ ngưỡng mộ anh họ có phúc thôi.”

Hứa Gia Trì không hiểu chuyện gì, cười ‘khà khà’ mấy tiếng.

Sắc mặt Dư Tịnh thoáng vẻ giận dữ, tên này trong lời nói có gai, ra sức nghĩ cách khiêu khích cô nể mặt Hứa Gia Trì nên có thể không so đo, nhưng không có nghĩa là cô đuối lí nên nhẫn nhịn.

Hứa Gia Trì gấp vào bát cô một miếng cá hấp: “Ăn đi, món này mà nguội thì sẽ không ngon đâu.”

Dư Tịnh lặng lẽ cho vào miệng nhai, món ăn trước kia yêu thích nhất, bây giờ cứ gặm phải sáp nển vậy.

Trình Lãng đương nhiên không tha cho cô: “Chị dâu thích ăn cay à?”

“Ừ.” Dư Tịnh lạnh lùng đáp, xem anh còn giở trò gì.

“Luôn thích ăn cay à?”

Dư Tịnh hiểu dụng ý của anh, cười tươi: “Trước kia không thích lắm, nhưng khẩu vị con người sẽ thay đổi.” Ngược lên nhìn anh, rồi nói tiếp: “Con người còn có thể thay đổi, hướng hồ là sở thích về thức ăn.” Trước kia cô thực sự không ăn cay, nhưng sau khi học đại học, bạn cùng phòng dẫn cô đi ăn bữa Tứ Xuyên, cô liền yêu thích cảm giác kích thích đó.

“Hóa ra là thế.” Trình Lãng tỏ ra hụt hẫng, giọng nói không che giấu vẻ bần thần.

Cổ Dư Tịnh cứng đờ, cô đang làm gì thế. Chuyện rõ ràng không phải thế, chuyện tình cảm không thể đem so sánh với khẩu vị được, cô nói vậy đã làm tổn thương anh cũng như chính bản thân cô.

“Đừng nói chuyện mãi thế, ăn đi ăn đi.” Hứa Gia Trì cảm nhận được không khí căng thẳng, vội hòa hoãn.

Trình Lãng thu lại nụ cười nhạt vẫn giữ trên môi nãy giờ, ăn một miếng rau, giả vờ nói vu vơ: “Sau này chuyện tìm bạn gái chắc phải phiền chị dâu nhiều rồi.”

“Nhất định, phải không Tiểu Tịnh?” Hứa Gia Trì huých cánh tay Dư Tịnh.

Dư Tịnh không ngẩng đầu, ‘ừm’ một tiếng.

Trình Lãng tiếp tục tìm chuyện để nói: “Anh họ và chị dâu chắc quen nhau lâu rồi nhỉ?”

Trong lòng Dư Tịnh thầm cười lạnh, đó chẳng phải là mục đích đến đây hôm nay của anh hay sao.

“cũng không lâu lắm.” Hứa Gia Trì nhìn Dư Tịnh đăm đũa, Dư Tịnh đáp lại bằng nụ cười nhẹ nhàng.

Trình Lãng ung dung hỏi: “Nhanh thế đã kết hôn, lẽ sau này gặp được người tốt hơn thì làm sao?”

Dư Tịnh mím môi, Hứa Gia Trì trả lời thay cô: “Đã chắc chắn rồi thì sẽ không thay đổi.”

“Thế sao?” Trình Lãng cười lúng túng.

“Đúng vậy.” Dư Tịnh kiên định lặp lại.

Ánh mắt Hứa Gia Trì tràn đầy tình ý: “A Lãng, đó là cậu vẫn chưa gặp được người cậu yêu thương thực sự.”

“Có lẽ đã gặp từ lâu, nhưng em đã bỏ lỡ.” Trình Lãng bần thần sắc mặt càng u ám.

Vẻ mặt Dư Tịnh dửng dưng không cảm xúc, hoặc đó chính là bản tính của đàn ông, thứ không có được mãi mãi là thứ tốt nhất.

Trình Lãng viện cớ buổi chiều còn có việc phải đi, Hứa Gia Trì nhìn Dư Tịnh, đùa: “Hình như em không thích A Lãng lắm.”

“Có không?” Dư Tịnh đáp thản nhiên: “Em không thấy thế?”

Hứa Gia Trì xoa đầu cô: “Buổi chiều có dự định gì? ANh còn phải làm việc, sợ là không đi với em được.”

“Em đi dạo quanh đây.” Dư Tịnh nhếch môi.

“Ừ, tan làm anh gọi điện cho em, nếu em chưa đi đâu thì anh đưa em về nhà.”

Dư Tịnh ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Có lẽ đã lâu không dạo phố, hoặc do không ai đi cùng nên Dư Tịnh không có hứng lắm, bình thường những bộ quần áo không mua nổi thì chỉ ngắm thôi cũng thấy thích, bây giờ lại không thấy lòng lấy nữa, có lúc tâm trạng thực sự ảnh hưởng tới khiếu thẩm mỹ của con người.

Cô dừng bước ở quầy bán đồng hồ đeo tay, Hứa Gia Trì luôn muốn có một chiếc đồng hồ thể thao mà không dám mua, lần này nhân dịp sinh nhật thì chọn một cái tặng anh vậy.

Mắt thẩm mĩ của Dư Tịnh rất tốt, cô chọn trúng mẫu đồng hồ bản kỉ niệm của Gulfman, nhất định sẽ rất hợp với sở thích của Hứa Gia Trì. Thanh toán xong, cô còn mang đến quầy tặng phẩm nhờ nhân viên gói lại cho đẹp.

“Tặng cho bạn trai à? Cô thật có lòng.”

Dư Tịnh mỉm cười: “Tặng cho ông xã.”

“Cô trẻ thế này mà đã lấy chồng, khiến đám gái già chúng tôi sắp không chịu nổi rồi.” Cô bán hàng ngọt ngào như bôi mật.

Phụ nữ đều thích nghe những lời mật ngọt, đặc biệt là lúc được khen vừa trẻ vừa đẹp.

“Cô dùng mĩ phẩm dưỡng da nào thế, da đẹp như vậy, trắng hồng mà như trong suốt ấy.”

Dư Tịnh thấy rất dễ chịu, vô thức chọn vòng tay và những thứ phụ kiện khác trong cửa hàng. Biết rõ đây chỉ là cách quảng cáo để bán hàng, nịnh nọt mà thôi, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện. Đó có lẽ là bản tính của phụ nữ.

Cô đi mệt rồi tìm một quán Starbucks ngồi xuống, nhắn tin cho Hứa Gia Trì, báo địa điểm cô đang ngồi đợi anh. Mới ngồi được một lúc, cô đã thấy rảnh đến phát chán, lòng hối hận vì không mang ipad theo, đành miễn cưỡng ngồi nghịch điện thoại.

Bỗng khước mắt cô liếc thấy một người quen đang ngồi trong góc, đó

là cấp trên trực tiếp của Hứa Gia Trì kiêm ông chủ công ty, Lữ Thiên Ba. Dư Tịnh không thích việc giao tiếp xã giao nên giả vờ không nhìn thấy, tiếp tục nghịch điện thoại giải sầu, chỉ thấy hơi kì lạ, bây giờ công ty đang bận như vậy mà sao anh ta lại rảnh rỗi chạy đến đây thưởng thức trà chiều. Có lẽ là hẹn với ai đó? Sự hiếu kì của Dư Tịnh càng tăng lên.

Cô nhanh chóng biết được đáp án, trưởng phòng tài vụ công ty của Hứa Gia Trì là Thư Nhã đang uyển chuyển đi tới, xem ra họ có công việc cần bàn. Dư Tịnh khó tránh khỏi buồn cười vì sự nhiều chuyện của mình, Lữ Thiên Ba cho dù ngoại tình thì đối tượng tuyệt đối cũng không thể là Thư Nhã. Thư Nhã là bạn thân của Thiệu Mân Quân vợ của Lữ Thiên Ba, ban đầu là do chính Thiệu Mân Quân cực lực đề cử cô ta vào công ty. Hứa Gia Trì còn kể cho cô nghe như chuyện đùa, họ đều cho rằng Thư Nhã thực ra là mật thám mà Thiệu Mân Quân cài vào bên cạnh Lữ Thiên Ba.

Dư Tịnh nhấp café, mỉm cười, càng nghĩ càng thấy buồn cười. Lữ Thiên Ba đối với vợ vừa dịu dàng vừa ân cần, công ty ai chẳng hay chẳng biết, còn Thư Nhã đối với Thiệu Mân Quân cũng rất chu đáo, ban đầu khi Thiệu Mân Quân mang thai ở nhà nghỉ dưỡng, còn công ty Lữ Thiên Ba đúng lúc đó lại gặp chút vấn đề nên suốt ngày bận rộn bên ngoài, Thư Nhã ngày nào cũng ở cạnh bạn mình, giúp bạn làm việc nhà, đi cùng bạn đến bệnh viện khám thai. Thiệu Mân Quân thường ngọt ngào nói rằng: Lữ Thiên Ba và Thư Nhã là hai người thân nhất của mình.

Chuyện này không thể nói cho Hứa Gia Trì biết, Dư Tịnh thầm nghĩ, nếu không nhất định sẽ bị anh cười trêu.

Dư Tịnh tiếp tục nghịch điện thoại, tiện thể gửi tin nhắn cho Hứa Gia Trì thúc giục anh. Từ góc của cô có thể thấy rõ tình hình bàn bên kia. Lữ Thiên Ba là người đàn ông ít nói ít cười, thậm chí Dư Tịnh quen

anh ta lâu như vậy rồi mà hiếm khi thấy anh ta cười. Nhưng lúc này đây, Dư Tịnh thấy được ý cười hiện rõ trong đáy mắt anh ta.

Dư Tịnh là người cực kì nhạy cảm, lập tức phát hiện ra có gì đó không ổn. Nụ cười đó, cô chỉ thấy trên gương mặt chàng trai mê đắm trong tình yêu, còn đối với Lữ Thiên Ba thì thật sự không thể hiểu nổi. Cô dè dặt thích người sang giấu mình kĩ hơn, để tiện quan sát vẻ mặt anh ta.

Gần như trong tích tắc cô đã có thể khẳng định chắc chắn suy đoán của mình, khi Thư Nhã đưa tập văn kiện sang, Lữ Thiên Ba tiện thể vuốt ve mu bàn tay cô ta một lúc, rồi sắc mặt tự nhiên nhìn ngó xung quanh, xem như chưa có việc gì xảy ra.

Dư Tịnh cắn chặt môi, sự việc xảy ra như thế này cô chưa từng nghĩ tới. Cô nắm chặt điện thoại trong tay, đang do dự có nên kể chuyện này cho Thiệu Mân Quân biết không. Nói ra thì, hai người tuy là bạn, cô và Hứa Gia Trì cũng quen nhau thông qua Thiệu Mân Quân, nhưng nếu so về quan hệ thì còn lâu mới thân thiết bằng Thư Nhã. Thiệu Mân Quân có tin lời cô không? Liệu có cảm thấy cô đang tạo thị phi? Nếu phải đối chất thì cô cũng chẳng có chứng cứ. Cho dù bây giờ có chụp hình Thư Nhã và Lữ Thiên Ba ngồi ở Starbucks thì cũng không thể chứng minh họ có mối quan hệ không chính đáng. Dư Tịnh đau đầu, sao lại bắt cô phải chứng kiến cảnh này. Nói thì không thể nói, mà nhìn thì cũng không nhìn được nữa.

Cô bản khoản bối rối, đến khi ngước lên thì bên kia đã không còn ai. Dư Tịnh không biết tâm trạng của mình là đang nhẹ nhõm hay nặng nề nữa. Cô gọi điện thúc giục Hứa Gia Trì, đến khi anh mời hời mồ kê chạy tới, Dư Tịnh mới thấy yên tâm trở lại. Cho dù xảy ra chuyện gì, chỉ cần có anh ở đây, mọi thứ đều có thể dễ dàng giải quyết.

“Tiểu Tịnh, sao cuống quĩnh như thế?” Hứa Gia Trì ngồi xuống, dùng

khăn giấy lau mồ hôi.

Dur Tịnh cũng không vòng vo mà hỏi ngay: “Anh có cảm thấy Lữ Thiên Ba và Thư Nhã có vấn đề không?”

“Có, đương nhiên là có.”

“Anh cũng nghĩ thế à?”

“Ngày nào cũng đả kích đối phương, nhìn nhau là thấy chướng mắt, sao không có vấn đề được.”

Dur Tịnh ngẩn người: “Em không phải ý đó.”

“Vậy theo em là sao?”

Lúc này họ rõ ràng rất vui vẻ, nếu ở văn phòng lại giả bộ như rất căm ghét đối phương thì càng khả nghi. Dur Tịnh trầm giọng nói: “Ban này hai người họ ngồi ở bàn phía trước uống café.”

“Thế thì sao?”

Dur Tịnh cười lạnh, quả đúng như cô đoán, ngay cả Hứa Gia Trì cũng không tin cô. “Anh nghe kĩ đây, họ không hề ghét nhau như anh tưởng, mà thái độ rất thân mật.” Cô lại kể tỉ mỉ những gì mình nhìn thấy.

Hứa Gia Trì cau mày: “Em có nhìn lầm không?”

“Khoảng cách gần thế này làm sao nhìn lầm, em có bị cận đâu.”

“Có lẽ chỉ là vô tình chạm phải, cũng chẳng có gì.”

Dur Tịnh tức điên: “Đàn ông các anh có phải cùng bản chất không?”

Hứa Gia Trì cuống lên: “Haizzz, sao em lại đổ lên đầu anh.”

Dur Tịnh cũng biết không nên tức giận Hứa Gia Trì, nhưng cô vẫn không kìm được.

Hứa Gia Trì gãi đầu: “Tiểu Tịnh, anh và Thiên Ba, cùng Thư Nhã đã làm việc với nhau bao lâu rồi, họ không phải dạng người đó, em đừng quá nhạy cảm.”

Không có chứng cứ thì không thể nói rõ mọi thứ, Dur Tịnh không biết nên tấm tắc khen Lữ Thiên Ba ngụy trang quá tốt, hay thờ dài cho nhân phẩm của mình quá kém, mà lời cô nói không thể khiến người khác tin tưởng.

“Được rồi được rồi, đừng nghĩ nhiều thế, chúng ta đi thôi.” Hứa Gia Trì kéo Dur Tịnh ngồi dậy, khoác áo vào cho cô. “Em nên nghĩ thử xem lát nữa đi đâu ăn đi.”

“Ăn ăn ăn, anh chỉ biết ăn thôi.” Dur Tịnh bình thường tính cách ôn hòa, nhưng một khi nóng giận trỗi dậy thì thật khiến người ta sợ hãi.

Hứa Gia Trì tủi thân bĩu môi, không nói gì, chỉ kéo áo Dur Tịnh, chớp chớp mắt, còn chu môi ra làm nũng.

Dur Tịnh thích dỗ ngọt, ‘phì’ cười một tiếng, không giận nữa.

Có câu hết chuyện này lại tới chuyện khác, quả nhiên có lí.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Dur Tịnh nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên gọi điện cho Thiệu Mân Quân.

Cô dò hỏi: “Đồng chí Lữ Thiên Ba nhà chị đâu ạ? Vẫn đang cố gắng hiến cho bốn cái hiện đại hóa được thực hiện sớm à?”

Thiệu Mân Quân cười: “Đúng thế, dạo gần đây ngày nào cũng làm thêm giờ.”

Dur Tịnh len lén liếc Hứa Gia Trì một cái: “Chị Mân Quân, chị yên tâm anh ấy thế sao?”

“Là vợ chồng bao lâu nay rồi có gì mà không yên tâm nữa.” Thiệu Mân Quân tỏ ra thản nhiên.

Dur Tịnh lo lắng thay cho Thiệu Mân Quân, mà chị ấy căn bản không hề bận tâm. Dur Tịnh tức đến ngứa răng, nhưng không tiện nói thẳng mà đành vòng vo: “Anh ấy làm sếp thì có cần tự mình làm đâu, giao cho cấp dưới là được mà.”

Hứa Gia Trì trừng mắt nhìn cô, Dur Tịnh mím môi cười trộm.

Thiệu Mân Quân vẫn không nghe ra ẩn ý: “Anh ấy ở công ty kiếm tiền nuôi gia đình, chị chăm sóc Đông Đông, hai người phân công hợp tác, công bằng mà.”

Thiệu Mân Quân vốn tính cách thoải mái vô tư như vậy, Dur Tịnh thấy ấm ức, nhưng đương sự thì hoàn toàn không để tâm. Cô lắc đầu, nghĩ ngợi rồi hỏi: “Chị Mân Quân, chị Thư Nhã gần đây thế nào à, lâu quá không gặp chị ấy.”

“Hình như tài vụ công ty xảy ra chút chuyện, cô ấy cũng ở lại công ty làm thêm, ban nãy Thiên Ba gọi điện thoại đến nói với chị rồi.”

Dur Tịnh càng nghi ngờ, công ty giờ chỉ có hai người họ, cô nam quả nữ, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hứa Gia Trì lại không nghĩ như thế, anh đợi Dư Tịnh cúp máy rồi nói: “Thiên Ba quang minh chính đại nói cho Mân Quân biết anh ấy và Thư Nhã ở lại công ty làm thêm giờ, càng chứng tỏ anh ấy không làm gì hổ thẹn với lương tâm, em đừng lo thái quá.”

Dư Tịnh không dám phản bác quan điểm của anh, nụ cười lúc chiều của Lữ Thiên Ba khiến người ta có ấn tượng quá sâu đậm, cô tuyệt đối không tin rằng gặp người lúc nào cũng tỏ ra đối đầu với mình mà anh ta có thể cười rạng rỡ như vậy. Nhưng trong lòng cô đã quyết định không phản bác Hứa Gia Trì nữa, tất cả phải có bằng chứng mới nói chuyện được, tóm lại là cô không muốn thấy bạn bè bị tổn thương.

Chương 2

Ngày nghỉ lúc nào cũng qua nhanh, việc đầu tiên Dư Tịnh làm sau kì nghỉ phép là cầm kẹo hỉ đến phân phát cho từng phòng.

Cô làm ở phòng bệnh khoa ngoại đã gần ba năm, thích cười giúp đỡ người khác nên nhân duyên rất tốt. Không chỉ bác sĩ và y tá trưởng có ấn tượng tốt về cô mà bệnh nhân cũng rất thích cô.

Đồng nghiệp Vương Lệ Quân bóc vỏ kẹo cho vào miệng, còn không quên chọc cô: “Cậu đi lấy chồn thề này, mình chỉ thấy mảnh vỡ trái tim đầy đất, thậm chí không nở nhìn.”

“Thôi đi.” Dư Tịnh lườm cô nàng: “Mình còn không biết cậu hay sao, trong lòng đắc ý lắm đấy, lại bớt đi một đối thủ cạnh tranh rồi, đúng không?”

Y tá trưởng Doãn Quyên đứng cạnh phì cười: “Tiểu Du, em nói chuẩn quá.”

“Hừ.” Vương Lệ Quân then quá hóa giận, làm mọi người cười to.

“Đúng rồi.” Doãn Quyên chỉ chiếc bàn trong góc văn phòng. “bên đó toàn là hoa của em, Mạnh Văn Huy tặng đó, mỗi ngày một bó, sét đánh không nhúc nhích, khuyên cũng không nghe.”

Dư Tịnh ngăn người: “Mọi người không nói với anh ta là em đã kết hôn rồi sao?”

“Nói rồi, mà cậu ta không tin, còn tưởng cậu vì trốn tránh cậu ta mới

ngủ phép, do đó càng giữ quyết tâm cura cậu tới cùng.” Vương Lê Quân vừa nói vừa cười khà khà.

Dur Tịnh thấy đau đầu: “Vậy phải làm sao?”

“Cậu xem cậu có đào hoa không, đừng có phúc mà không biết hưởng chứ.”

Phúc này ai cần thì cứ lấy, Dur Tịnh không thèm, nhưng cô không nói mà lặng lẽ mấp máy môi rồi nuốt lời vào trong bụng.

Doãn Quyên đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Tám giờ rưỡi mỗi ngày cậu ta đều xuất hiện đúng giờ, em nghĩ xem lát nữa đối phó với cậu ta thế nào.”

Mạnh Văn Huy là một bệnh nhân bị bệnh sỏi thận mà Dur Tịnh phụ trách, đại khái là Dur Tịnh chăm sóc anh ta rất chu đáo, lâu dần không hiểu vì sao, anh ta đã thích Dur Tịnh, sau khi ra viện mỗi ngày đều tới tìm cô, thậm chí vì muốn tiếp cận cô mà nói dối bị đụng xe phải vào viện, khiến mọi người đều chê cười.

Còn làm sao được, bình đến thì tương chặn, nước đến thì đất bồi, Dur Tịnh thay đồ y tá, bắt đầu một ngày làm việc. Y tá trưởng quan tâm cô, nghĩ cô mới cưới nên tạm thời không xếp cho cô trực ca ba, cô càng phải cố gắng hơn mới được. Cô lật bệnh án của bệnh nhân mình phụ trách, ghi nhớ một vài việc trong đầu. Những bệnh nhân nào cần đo nhiệt độ mỗi sáng,, những bệnh nhân nào cần nhắc nhở ăn ít muối, bệnh nhân nào ngày mai phải mổ, sau chín giờ tối nay không được ăn uống,...

Dur Tịnh không chỉ xem đây là một việc đơn giản, cô thích cười, cũng thích nhìn người khác cười, nên cố hết sức làm tốt nhất, cho dù tâm trạng cô không vui, cũng không mong cảm xúc của mình sẽ ảnh

hưởng tới người khác. Nhưng khi người bệnh không nghe theo lời dặn, cô sẽ hung dữ hơn bất kì ai, nhất định sẽ xử lí bệnh nhân đó tới nơi tới chốn.

Cô sắp xếp lại thuốc men cần phát, cầm đến phòng bệnh. Những bệnh nhân đó trông thấy cô thì thân mật gọi: “Tiểu Du cô quay về rồi à.”

Cô cười vui vẻ: “Có nhớ tôi không?”

“Đương nhiên là nhớ, y tá Vương không được chu đáo như cô.” Một bệnh nhân nói xong, căng thẳng nhìn ra ngoài, sợ bị Vương Lệ Quân nghe được.

Dư Tịnh cũng không muốn gây ra mâu thuẫn giữa các đồng nghiệp với nhau nên vội chuyển chủ đề: “Đến giờ uống thuốc rồi.”

Cô dặn một bệnh nhân tiểu đường phải chú ý kiêng khem, lại dặn một bệnh nhân sỏi thận khác phải nằm nghỉ trên giường, đến khi bác sĩ đến kiểm tra, cô vẫn còn chưa ngừng dặn dò.

Phó chủ nhiệm Lâm Sâm cầm bệnh án, cười nói: “Tiểu Dư về rồi à, tôi thấy yên tâm hơn rồi.”

Dư Tịnh ngại ngùng cúi đầu: “Tôi biết tôi nói nhiều ạ.”

“Tôi tuyệt đối không có ý phê phán cô đâu.” Lâm Sâm cười nói.

Lâm Sâm là bác sĩ đẹp trai nhất bệnh viện RJ, Dư Tịnh là y tá đẹp nhất, điều này ai cũng công nhận, rất nhiều người đều thấy họ xứng đôi, từng tạo nhiều cơ hội cho họ, tiếc rằng bác sĩ Lâm đã có người thương từ lâu, Dư Tịnh cũng nhanh chóng trở thành hoa đã có chủ, đám người đó mới chịu thôi, tuy chuyện này đã qua lâu rồi nhưng lúc

gặp nhau cũng khó tránh khỏi ngại ngùng.

Dur Tịnh ra khỏi phòng bệnh, phát hiện ra Mạnh Văn Huy nãy giờ đứng dựa tường, lặng lẽ nhìn cô. Cô không muốn trốn tránh mà bước tới, cười nói: “Tìm tôi à?”

Trong tay Mạnh Văn Huy còn ôm một bó hoa hồng, rục rĩ yêu kiều: “Cuối cùng em đã xuất hiện.”

“Kết hôn nghỉ phép xong phải quay lại làm việc chứ.” Dur Tịnh ung dung đáp.

“Anh không tin em đã kết hôn.”

Dur Tịnh chìa tay: “Anh tin hay không đó vẫn là sự thật.”

Mạnh Văn Huy không nói gì, nhưng ánh mắt mãnh liệt như muốn nhìn thấu cô.

“Phải làm sao anh mới tin? Có cần xem giấy chứng nhận kết hôn không?” Dur Tịnh bất lực, vận đào hoa đang mùa nở rộ cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

“Dur Tịnh, em có biết không, em là người đầu tiên đối xử tốt với anh như vậy.” Nụ cười chua chát ngưng đọng trên môi Mạnh Văn Huy.

“Mạnh Văn Huy, tôi phải nói cho anh biết, chăm sóc tốt cho từng bệnh nhân là công việc của tôi, là trách nhiệm của tôi, không chỉ anh mà tôi đối với ai cũng thế cả, nếu trước kia hành động của tôi khiến anh hiểu lầm thì tôi rất xin lỗi.” Dur Tịnh thu lại nụ cười, nghiêm túc nói.

Mạnh Văn Huy lại im lặng. Mãi sau anh ta mới nói: “Thực ra những gì

em nói, anh đều hiểu.”

Dur Tịnh thở phào, hiểu là được, cô sợ nhất người lằng nhằng không rõ. “Tôi còn phải làm việc, anh về đi nhé.” Cô nhận bó hoa trong tay Mạnh Văn Huy: “Hoa này tôi nhận, lần sau muốn tặng thì có thể tặng hoa hương thảo.”

Hoa hương thảo là loài hoa tiêu biểu cho tình bạn, tin rằng anh ta sẽ hiểu. Đương nhiên, nếu anh ta nghĩ thông suốt, không còn lãng phí thời gian nơi cô thì tốt quá.

Dur Tịnh truyền nước biển cho bệnh nhân xong, cảm thấy hơi mệt liền ngồi ở khu y tá để nghỉ ngơi. Cô bỗng nhiên thấy Doãn Quyên sau khi nhận được một cú điện thoại thì cứ đứng đó thẫn thờ, cô liền hỏi: “Y tá trưởng, chị sao vậy?”

Doãn Quyên thở dài: “Ban nãy cô giáo của con chị gọi điện đến nói là Lạc Lạc yêu sớm, bảo chị đến trường một chuyến.”

Lạc Lạc là con gái cứng đầu nhất của Doãn Quyên, đang ở giai đoạn quan trọng nhất trước khi thi đại học.

“Vậy chị mau đi đi.”

“Bây giờ không đi được.” Doãn Quyên lại thở dài: “Lát nữa viện trưởng tới.”

Dur Tịnh không nói được gì, những chuyện bình thường còn có thể làm thay, còn chuyện tiếp lãnh đạo thì phải chính Doãn Quyên lo liệu.

Doãn Quyên đau đầu, than vắn thở dài: “Bọn trẻ bây giờ sao yêu sớm thế không biết, thời bọn chị làm gì có chuyện đó, đều tự giác giữ khoảng cách nhất định với đám con trai, Tiểu Dur, lúc đi học em cũng

thế chứ?”

Dur Tịnh đờ người, không biết phải trả lời ra sao.

Doãn Quyên lẩm bẩm: “Không được, chị phải gọi điện cho lão Ngô, bọn trẻ này thật chẳng ra sao.”

Chị và anh Ngô đã ly hôn mấy năm nay, hai người đều chưa có gia đình riêng, thường xuyên gặp mặt trò chuyện, giữ mối quan hệ mờ ám mà người ngoài không hiểu được.

Doãn Quyên vẫn đang kể lể với lão Ngô trong điện thoại, viện trưởng đại nhân dẫn một đám người lạng lẽ xuất hiện, Doãn Quyên vội dập điện thoại, đẩy Dur Tịnh đang chu du hồn phách sang bênh rồi vội chạy ra đón tiếp lãnh đạo.

Dur Tịnh ngẩn ngơ như vậy là vì cô hoàn toàn bị lời nói của Doãn Quyên dẫn vào kí ức.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn là học sinh giỏi, đạo đức tốt trong mắt thầy cô, xem lời bố mẹ và thầy cô là thánh chỉ để làm theo, không ai ngờ, có ngày cô lại biết phản kháng, đồng thời phạm vào chuyện yêu sớm cấm kị nhất ở nhà trường.

Dur Tịnh và Trình Lăng vốn không hề quen biết, hơn hai năm ở trường cấp ba, nói chuyện cùng nhau không tới mười câu, ngoài việc thầy cô nào đó gọi bạn đến văn phòng, rồi thì bạn nào đó ở lớp nào đó tìm cậu.

Hai người họ một là đại diện cho môn tiếng Anh, một là đại diện cho môn Số học, biết rõ tên đối phương chỉ vì tranh giành thứ hạng vào cuối kì.

Thành tích học tập của Dư Tịnh luôn khá ổn định, còn Trình Lãng lại có sự tiến bộ vượt bậc, hai năm trước còn ở trình độ trung bình, lên lớp 12 bỗng nhảy vọt, thoát cái tiến bộ thần tốc, mấy lần liên tiếp kéo Dư Tịnh xuống khỏi vị trí dẫn đầu bảng, khiến cô vô cùng bức tức. Cũng chính lúc đó, Dư Tịnh bắt đầu chú ý tới cậu nam sinh cao gầy đó.

Ban đầu chỉ ngắm ngầm tranh đấu, thề lần sau thi sẽ vượt qua anh, nhưng đó không phải chuyện dễ dàng, con gái do hàng vạn nguyên nhân mà không thể nào tập trung bằng con trai, kì thi tiếp theo vẫn thua anh hai điểm, khiến Dư Tịnh hận đến ngứa cả răng. Nhưng điều đó càng kích thích ý chí chiến đấu của cô, khiến cô có động lực sẽ giành lại ngôi vị đầu bảng trong kì thi thử.

Cuộc đấu tranh về học tập như thế là điều mà giáo viên chủ nhiệm muốn nhìn thấy nhất, thầy đã xem hai người là ‘mãnh tướng’ trong tay, nhưng quan hệ giữa họ lại vô thức mà nảy sinh sự thay đổi.

Nguyên nhân sự việc xuất phát khi trường thông báo bắt đầu từ tuần này, chiều chủ nhật sẽ tăng cường ba tiết học, hoa mĩ là để khai thông tư tưởng học sinh, giúp phát huy tốt nhất trong kì thi đại học, thực ra chính là học thêm, và làm đề thi liên tục.

Dư Tịnh cuống quýt, bình thường cô không có sở thích nào, chỉ có mỗi một thú vui là chiều chủ nhật hàng tuần đi xem trận đá bóng giải A, điều này hoàn toàn bị ảnh hưởng bởi ông bố là ‘fan’ cuồng bóng đá, khiến cô cũng sắp trở thành fan cuồng nhiệt của đội Thân Hoa từ lâu. Sự sắp xếp đột ngột này của trường đã phá vỡ kế hoạch định trước của cô, cô vừa buồn bức vừa ảm ức. Nhưng trên có chính sách, dưới có đối sách, không xem trực tiếp thì nghe cũng được.

Buổi trưa chủ nhật khi đến trường, cô chuẩn bị sẵn máy nghe nhạc, đầu tiên là chỉnh đài trước, đến ba giờ sẽ lấy ra, lén nhét tai nghe vào

tai, về mặt thì vẫn tỏ ra chăm chú nghe thầy giảng bài. Cô ngồi hàng ghế cuối, che chắn tốt, lại thêm thường ngày cô vẫn là học sinh giỏi trong mắt các thầy cô, không ai hoài nghi trò vật vãnh này.

Trận này là Thân Hoa Thượng Hải quyết đấu với Quốc An Bắc Kinh, hai đội này là kẻ thù từ lâu, lần này càng quyết tâm tranh giải quán quân, vì thế trận đấu rất gay cấn. Cảnh đẹp khó giữ lâu, cầu môn đội Thân Hoa nhanh chóng bị thất thủ trước mà còn liên tiếp bị tấn công, Dư Tịnh cuống đến mồ hôi toát ra đầy đầu, nhưng lại không dám thể hiện cảm xúc, chỉ có thể ngồi đờ ra, mặt trợn trờng. Lúc này bàn bên cạnh chuyển sang một tờ giấy, bên trên viết: Trận của đội Thân Hoa bây giờ là mấy không rồi?

Dư Tịnh quay sang, Trình Lãng đang nhìn cô bằng ánh mắt mong chờ. Cô buồn rầu ghi: Thua 0-3 rồi.

Trình Lãng cầm lại giấy, đầu tiên là trợn to mắt, sau đó đấm ngực thình thịch, lại túm tóc cật lực, điệu bộ đáng yêu vô cùng.

Dư Tịnh suýt bật cười thành tiếng, cảm giác anh không còn đáng ghét như trước. Trình Lãng mấp má môi, ra hiệu cô tiếp tục nghe tường thuật, đồng thời báo cáo tỉ số.

Tuy trận bóng đó, đội Thân Hoa cuối cùng vẫn thảm bại, nhưng đối với Trình Lãng và Dư Tịnh mà nói, lại là một bắt đầu mới mẻ.

Dư Tịnh dần biết được, Trình Lãng cũng là một fan của bóng đá, đồng thời giữ vị trí tiền đạo của đội bóng trường, kì hội thao các trường trung học của thành phố năm ngoái, chính anh đã ghi điểm vào những phút cuối cùng, giành lại được cúp quán quân. Sau khi lên lớp 12, tuy bận rộn nhưng mỗi chiều thứ tư tan học xong, anh vẫn cùng bạn thân đá một trận dốc cạn mồ hôi, tạm thời vứt bỏ áp lực học hành.

Trình Lãng cũng từ từ hiểu được cô gái Dư Tịnh có vẻ bề ngoài ngoan hiền, chỉ nghe lời thầy cô này, thực ra trong xương tủy cũng có gen nổi loạn, cô không phải một người chỉ biết một lòng đọc sách thánh hiền, cô xem đá bóng cũng rất kích động. Cô không thích David Beckham đẹp trai phong độ, chỉ thích hoàng tử u buồn Roberto Baggio và Batistuta điên cuồng phóng khoáng, cô và anh cũng không chỉ có cùng quan điểm thẩm mỹ mà sở thích cũng giống nhau.

Dư Tịnh thích đọc sách, từ Kim Dung, Cổ Long đến Tịch Quyên, Diệc Thư...

Trình Lãng thích nghe nhạc, từ nhóm Tiểu Hồ đến nhóm nhạc Đường Triều đều nghe hết.

...

Không biết từ bao giờ, cứ mỗi chiều thứ tư, Dư Tịnh nhất định sẽ ra sân xem đá bóng, tuy im lặng ngồi đó nhưng vô hình chung cũng mang lại sự cổ vũ và động lực cho Trình Lãng.

Mỗi ngày sau khi tan học, Trình Lãng sẽ đợi ở nhà để xe, nhìn Dư Tịnh lấy xe, đạp cùng cô một đoạn đường, khi cô sắp về đến nhà, anh mới quay đầu xe, đạp thêm hơn tiếng đồng hồ nữa, vì nhà anh ở hướng ngược lại.

Mỗi chiều chủ nhật sau khi trận đá bóng bắt đầu là cơ hội tốt để hai người gần gũi nhau thêm, giấy viết thư cứ chuyền qua lại giữa hai bàn, vừa tránh được sự chú ý của thầy cô, vừa không bị bạn học để mắt thật sự rất vất vả.

Tình cảm tuổi xuân non nớt dần dần nảy nở.

Dòng suy nghĩ lại bị tiếng chuông điện thoại gấp gáp cắt đứt, hơi thở Dư Tịnh phập phồng, kìm nén lại cảm xúc, nhìn người gọi đến là Thiệu Mân Quân.

“Chị Mân Quân.” Cô vội nghe máy.

“Tiểu Tịnh, Đông Đông sốt cao, bọn chị đang ở phòng khám bệnh, nếu em tiện thì đến đây một chút được không?” Vẻ cuống quýt của Thiệu Mân Quân lộ rõ trong lời nói.

“Em đến ngay chị đừng lo.” Dư Tịnh nói vài câu với các đồng nghiệp trong phòng y tá rồi vội vàng đi ngay.

Dư Tịnh vừa tới đã bị Thiệu Mân Quân túm chặt lấy cánh tay. Thiệu Mân Quân mồ hôi mồ kê, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn giống như người bị bệnh là chị mới đúng.

“Chị Mân Quân, chị không sao chứ?” Dư Tịnh đỡ lấy chị, hỏi.

“Chị không sao, lúc nãy xe không khởi động được, lại không bắt được taxi, chị cũng Đông Đông chạy tới đây.”

Dư Tịnh hỏi ngay: “Bố Đông Đông đâu?”

“Đi công tác rồi.”

Dư Tịnh thấy tim đánh ‘thịch’ một cái, có một linh cảm mạnh mẽ rằng Lữ Thiên Ba chắc chắn đi cũng Thư Nhã. Nhưng cô không dám hỏi, Thiệu Mân Quân đã mệ mõi lo lắng cho bệnh tình của Đông Đông lắm rồi, cô không thể thêm dầu vào lửa, hơn nữa bây giờ cũng không có chứng cứ.

Đông Đông đang truyền nước, tuy chỉ mới hai tuổi nhưng cậu nhóc

rất ngoan, nước mắt long lanh nhưng không khóc cũng không quấy.

Dur Tịnh dịu dàng xoa đầu nó: “Trẻ con ốm đau là chuyện thường, đừng lo quá.”

“Tự đứng lại phát sốt, trước đó cũng không có biểu hiện gì khác thường.” Thiệu Mân Quân thở dài, dán một miếng băng dính lên mu bàn tay Đông Đông.

Dur Tịnh an ủi: “Trẻ con sức miễn dịch kém, dễ sinh bệnh, không phải chuyện gì lớn đâu.”

Thiệu Mân Quân gật đầu, nghe Dur Tịnh an ủi cũng thấy an tâm hơn nhiều.

Dur Tịnh không thể nhịn được, bật hỏi: “Chị Mân Quân, chuyện của Đông Đông, bố nó chưa từng lo sao?”

Thiệu Mân Quân cười cười: “Chuyện công ty anh ấy đã quá bận rồi, làm sao để anh ấy lo cả chuyện nhà nữa.”

“Cũng không thể nói vậy, đứa con dù sao cũng là của cả hai người, đây vốn không phải trách nhiệm của mình chị.”

“Đợi anh ấy hết bận đợt này rồi nói, tình hình tài chính gần đây của công ty hình như không tốt lắm, Gia Trì không nói em nghe sao?”

Dur Tịnh ngẩn người: “Em không nghe nói.”

“Có thể là cậu ấy không muốn làm em lo.” Thiệu Mân Quân khẽ thở dài.

Dur Tịnh thầm ghi nhớ trong lòng, định tối về sẽ hỏi thăm chuyện này.

“Trước kia Thiên Ba không để cho Gia Trì đi, có thể đã làm lỡ mất cơ hội của cậu ấy, em đừng trách anh ấy.” Thiệu Mân Quân tỏ ra hối lỗi.

“Chị Mân Quân, chị đừng nói thế, nếu công ty xảy ra vấn đề thật thì Gia Trì càng nên ở lại cùng vượt qua gian nan.” Ánh mắt Dư Tịnh lóe sáng, cô thực sự cảm thấy việc này rất lạ, nên vẫn giữ thái độ hoài nghi.

Đông Đông chớp đôi mắt to, giọng nũng nịu nói: “Chào dì Tiểu Tịnh.”

Dư Tịnh ôm lấy cậu nhóc: “Đông Đông ngoan nhất đấy.”

“Dì Tiểu Tịnh, con rất dũng cảm, tiêm mà không khóc.” Cậu nhóc giơ cánh tay phải đang truyền nước lên khoe.

“Đợi Đông Đông khỏe lại, dì sẽ dẫn con đi chơi, mua kem và chocolate cho con nhé.” Dư Tịnh ôm Đông Đông đáng yêu, lập tức có cảm giác tình mẫu tử ngập tràn.

Đông Đông vui sướng vỗ tay, làm Thiệu Mân Quân giật mình nắm chặt tay cậu bé: “Ông tướng à, yên nào.”

Dư Tịnh hôn lên mặt nó, trong đầu thoáng một suy nghĩ, nếu Lữ Thiên Ba thực sự làm chuyện có lỗi với Thiệu Mân Quân thì chị ấy phải làm sao. Tính cách của chị, Dư Tịnh hiểu rõ, ngoài nhu trong cương, rất mạnh mẽ quật cường, nếu Lữ Thiên Ba ngoại tình, chắc chắn chị ấy sẽ không tha thứ, đến lúc đó Đông Đông sẽ thế nào.

Dư Tịnh có phần không dám tìm hiểu sự việc, chẳng biết ai đã từng nói, không biết chân tướng mới là hạnh phúc nhất.

Thiệu Mân Quân vừa xoa mái tóc mềm mượt của Đông Đông, vừa

nhẹ nhàng lau mặt cho nó, gương mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Thực ra Đông Đông không phải con ruột của Thiệu Mân Quân, ba năm trước Thiệu Mân Quân bị sảy thai rồi không thể mang thai được nữa, IThư Nhã đã bé cậu bé từ cô nhi viện về. Thiệu Mân Quân đã dốc hết toàn bộ tình yêu cho cậu bé, tình mẫu tử của chị cao cả nhường nào.

Thiệu Mân Quân vỗ nhẹ vai cô: “Tiểu Tịnh, lúc này chị hơi căng thẳng, bây giờ không sao rồi, em về làm việc tiếp đi.”

Con cái tự nhiên bệnh nặng, bố mẹ đều hồn bay phách tán, Dư Tịnh đã thấy rất nhiều ở bệnh viện này, đương nhiên rất thông cảm, cô tinh nghịch chớp mắt, ra dấu gọi điện thoại: “VẬY em về trước, có gì thì tìm em nhé.”

Thiệu Mân Quân mỉm cười gật đầu.

Dư Tịnh tan làm xong lại đến phòng bệnh thăm, bệnh tình của Đông Đông đã ổn định, bớt sốt, nghe Thiệu Mân Quân khuyên, cô mới bỏ ý định ban đêm ở lại cùng chị mà chuẩn bị về nhà.

Trên đường đi cô nhận được điện thoại của cô bạn thân Hạ Sính Đình, cô nàng cười gian hỏi: “tiểu Tịnh Tịnh yêu dấu, cảm giác mới cưới thế nào?”

Dư Tịnh trả lời bằng giọng cực kì khiêu khích : “Muốn biết hả, mau cưới đi.”

Hạ Sính Đình tức điên, kêu oai oái: “Cậu mĩa mai tớ không lấy được chồng hả?”

Dư Tịnh vội chịu thua: “Tớ đâu dám mĩa mai bà già như cậu!”

“Lại còn gọi là bà già!” Hạ Sính Đình sấp tức điên.

Dư Tịnh khoái chí cười ha ha.

Hai người đùa giỡn ồn ào một lúc, cuối cùng Hạ Sính Đình đã nhớ ra chủ đề chính, cô nàng tỏ ra nghiêm túc: “tiểu Tịnh Tịnh, tháng sau họp lớp, tớ đã bỏ ra rất nhiều công sức mới liên lại được đa số, lần này cậu nhất định phải tham gia nhé!”

Dư Tịnh vô thức hỏi: “Trình Lãng có tới không?”

“Cậu kết hôn rồi còn nhớ cậu ta à?” Hạ Sính Đình tỏ ra bất bình thay Hứa Gia Trì.

“Cậu nghĩ đi đâu thế, ý tớ là nếu anh ấy đi thì tớ không tham gia.”

“Hừm.” Hạ Sính Đình hỏi vẻ nghi ngại: “Cậu làm thế là vì sao?”

Dư Tịnh trầm tư. lát sau, cô nói: “Tớ không muốn gặp anh ấy.”

“Chuyện đã qua bao năm rồi, cậu còn chưa tha thứ cho cậu ta à?”

“Không như cậu nghĩ đâu!” Dư Tịnh lắc đầu. “Thực ra tớ đã gặp anh ấy rồi.”

Trí tò mò của Hạ Sính Đình thoáng chốc nổi dậy: “Bao giờ? Ở đâu? Đã nói gì? Có làm chuyện gì có lỗi với Hứa Gia Trì không?”

Dư Tịnh cười khì: “Cậu nghĩ đi đâu vậy?”

“Cậu làm tớ hiểu lầm đó chứ!”

Dư Tịnh tỏ ra hoang mang: “Làm gì có, tớ chỉ đang nói cho cậu biết sự thật thôi.”

“Được được được, cậu tiếp tục nói đi.”

Hạ Sính Đình là bạn thân nhất của Dư Tịnh, cũng là một trong cực ít những người biết rõ mối quan hệ giữa cô và Trình Lãng năm đó, Dư Tịnh không muốn giấu bạn nên kể đại khái cho bạn nghe.

“Thế giới này nhỏ thật.” Đó là câu đầu tiên khi Hạ Sính Đình nghe xong, câu thứ hai là: “Tiếc rằng có duyên vô phận.”

Dư Tịnh cắn môi: “Tớ không muốn phiền phức, nên có thể không gặp thì cố gắng không gặp thôi.”

“Tiểu Tịnh Tịnh, nói thực đi, có phải cậu sợ gặp cậu ta?”

Câu này tuy khó nghe nhưng nhắm trúng điểm yếu. Dư Tịnh nghĩ ngợi, vội nói: “Bậy bạ, tớ có gì mà phải sợ.”

Hạ Sính Đình cười khà khà, Dư Tịnh hơi lúng túng cười khò lấp: “Kệ cậu đấy.”

“Thôi được, không chọc cậu nữa, để đỡ cho cậu lần sau lại diễn trò ân ái trước mặt tớ, người không lấy được chồng không tổn thương nổi đâu.” Hạ Sính Đình tự giễu.

Dư Tịnh an ủi: “Bổn đại tiên vừa cho cậu một quẻ, mùa xuân của cậu sắp tới rồi.”

“Thật không?”

“Tất nhiên là thật.” Xưa nay Dư Tịnh rất yêu quý Hạ Sính Đình, cô

nàng này rất cố chấp, từ năm mười tám tuổi do yêu đơn phương một người, nhưng tình yêu đó không được hồi đáp, cô nàng càng bại càng tiến, lại càng chiến càng bại, nhưng vẫn bướng bỉnh giữ tình cảm đó, khiến người khác vừa khâm phục vừa thờ dài.

Hạ Sính Đình đương nhiên biết Dư Tịnh chỉ đang xoa dịu cô, nhưng có người bạn như vậy đã đủ cho cô tự hào và thỏa mãn. Cô tin rằng cứ chân thành thì đá vàng cũng phải tan chảy, sẽ có ngày khiến trái tim người ấy rung động.

Dư Tịnh cúp máy xong, đầu óc rối loạn, mấy hôm nay quá nhiều việc xảy ra cùng lúc, khiến cô rất nóng nảy bực bội, bỏ qua Trình Lãng không nhắc tới, thì chuyện của Lữ Thiên Ba và Thư Nhã đã đủ khiến cô đau đầu lắm rồi.

Dư Tịnh và Thiệu Mân Quân đã quen nhau trong bệnh viện này, lúc đó cô còn đang thực tập. Cha của Thiệu Mân Quân vì ca mổ ghép gan nên nằm ở phòng bệnh khoa ngoại của bệnh viện RJ, y tá lúc đó là Dư Tịnh. Đó là lần đầu tiên cô cảm nhận được thế sự vô thường, sự yếu đuối của sinh mệnh, buổi sáng ông lão còn cười đùa nói sẽ giới thiệu đối tượng cho cô, buổi chiều lại không bao giờ có thể ra khỏi phòng mổ được nữa. Thiệu Mân Quân rất đau khổ, nhưng vẫn phải chăm sóc mẹ, lo liệu chuyện hậu sự của cha. Chị phải cố vực dậy tinh thần, không ai biết gánh nặng đè trong tim chị, không ai hiểu nỗi dằn vặt trong lòng chị. Chỉ có Dư Tịnh là biết chút chuyện, bác sĩ điều trị chính khi đó là Liên Siêu- bạn trai của chị, vốn đã định sau khi ông Thiệu hồi phục và xuất viện thì sẽ tổ chức đám cưới, nhưng sau đó thì...

Về sau Thiệu Mân Quân bình thân chia tay Liên Siêu.

Rồi sau nữa, Thiệu Mân Quân lấy Lữ Thiên Ba...

Dur Tịnh đồng cảm sâu sắc với những gì Thiệu Mân Quân đã trải qua, cô phải nhanh chóng làm rõ chuyện này, không thể để chị ấy đau lòng buồn bã nữa.

Hứa Gia Trì tan sở đúng giờ, về nhà mua thức ăn nấu cơm, từ sau khi cưới, anh đã tập thói quen thà mang công việc về nhà làm chứ không ở lại công ty làm thêm giờ, vì không muốn Dur Tịnh bụng đói chờ anh. Anh nhanh nhẹn vo gạo nấu cơm xong, nhìn đồng hồ, rửa tay sạch sẽ rồi làm một ly mật ong để sẵn trên bàn.

Thời gian được tính khá chuẩn, vừa làm xong những việc đó cửa nhà vang lên âm thanh tìm chìa khóa lách cách. Hứa Gia Trì mỉm cười lắc đầu, Dur Tịnh vẫn mắc tật đó, đồ đạc trong túi quá nhiều quá lộn xộn, lần nào tìm chìa khóa cũng phải mất khoảng mười phút. Anh mở cửa, kéo Dur Tịnh vào, cười nhét vào tay cô thứ gì đó, rồi vào bếp mang thức ăn lên.

Dur Tịnh cầm chiếc hộp được gói rất đẹp, tung tăng chạy vào phòng: “Là quà gì thế anh?”

Hứa Gia Trì không quay lại: “Mở ra thì biết thôi.”

Theo sự hiểu biết của Dur Tịnh về Hứa Gia Trì thì chỉ gói gọn trong ba thứ: nhẫn, dây chuyền hoặc vòng tay, thực sự không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng lần này cô đã sai, trong hộp không phải trang sức quý giá, mà lại là móc đeo điện thoại hình chibi Maruko. Cô nháy căng lên, hưng phấn hôn lên má Hứa Gia Trì: “Ông xã, sao anh biết em muốn cái này!”

Hứa Gia Trì hôn trả lại: “Tối qua thấy em tìm trên trang Taobao, hôm nay tan làm tiện thể mua luôn.

Anh nói rất nhẹ nhàng thoải mái, nhưng Dur Tịnh hiểu được công sức

anh bỏ ra cho cô. Cô vẫn còn trẻ con, không có sức kháng cự đối với những món đồ dễ thương, ngay cả bố mẹ đôi lúc cũng bó tay, chỉ Hứa Gia Trì chịu bao dung, đồng thời chiều chuộng cô. Cô chu môi: “Chất lượng trên Taobao kém xa so với đồ anh mua.”

Hứa Gia Trì thương yêu xoa tóc cô: “Em thích là được.”

Dư Tịnh dựa vào trong vòng tay anh, thấy ấm lòng quá đỗi.

Hứa Gia Trì ôm cô, mái tóc mềm mượt lướt qua mặt anh, hương thơm thoang thoảng, anh bất giác thấy ngứa ngáy, tìm kiếm đôi môi Dư Tịnh mà hôn đắm đuối. Nhất thời, căn phòng tràn ngập cảnh xuân. Dư Tịnh nũng nịu đẩy anh ra: “Cơm sắp nguội rồi kìa.”

“Nhưng bây giờ anh không muốn ăn cơm.” Hứa Gia Trì bĩu môi.

“Thế anh muốn ăn gì?” Dư Tịnh nói xong biết mình sập bẫy, đắm nhẹ một cái vào ngực anh.

Hứa Gia Trì nắm tay cô, cười mờ ám, Dư Tịnh đỏ bừng mặt, nhanh chóng vùng ra bê đồ ăn chạy ra khỏi bếp.

Bữa ăn rất vui vẻ, ngon lành, lúc thì anh đút em ăn, em ăn một nửa lại đút cho anh, rồi vuốt ve, thì thầm tình tứ, đậu phụ rau xanh còn ngon lành hơn cả càng cua tôm hùm, thịt cá còn ngon hơn bao ngư vi cá.

Dư Tịnh vừa ăn vừa nói: “Cứ thế này thì mấy năm nữa thôi, eo của em sẽ thành eo bánh mì mất”, lưu luyến buông đũa.

Hứa Gia Trì cười tươi: “Thế càng tốt, sẽ không ai giành vợ với anh nữa.”

Dur Tịnh ‘phì’ cười thành tiếng: “Em làm gì lại ‘hot’ đến thế?”

“Cái cậu bé trong trường, rồi anh chàng bệnh nhân trong bệnh viện, còn...” Hứa Gia Trì tỏ ra đáng thương.

Dur Tịnh vội lấy tay bịt miệng anh, làu bàu: “Càng nói càng vớ vẩn.”

Hứa Gia Trì thuận thế ngậm lấy ngón tay trỏ của cô, liếm mút từng chút một, Dur Tịnh thấy như có kiến bò trong tim, mặt đỏ bừng bừng: “Ghét quá.” Giọng cô nũng nịu, càng thêm phần quyến rũ. Hứa Gia Trì không chịu nổi nữa, đứng phắt dậy, đưa rơi xuống sàn nhưng anh không thềm nhặt, liền kéo Dur Tịnh vào lòng.

Dur Tịnh thở hổn hển, rên rỉ: “ĐỢI ĐÃ...BUỔI TỐI...RỒI...”

“Bây giờ không phải tối sao?” Hứa Gia Trì biết cô mắc cỡ, nên cố ý chọc ghẹo.

Dur Tịnh trừng anh: “Em nói chưa tới là chưa tới.”

Hứa Gia Trì lại hôn đến nỗi môi cô mọng đỏ, rồi mới bịn rịn buông ra.

Dur Tịnh thở hổn hển, làu bàu: “Anh chỉ biết bắt nạt em.”

“Ừ.” Hứa Gia Trì khàng khái thừa nhận: “Anh chỉ biết bắt nạt một mình em.”

Mỗi câu thôi lại khiến Dur Tịnh xấu hổ lẫn hạnh phúc nhào vào vòng tay anh, hai người lại quấn lấy nhau.

Cả buổi tối ý loạn tình mê, Dur Tịnh cứ cảm thấy có việc gì đó chưa làm, lúc sắp ngủ, cuối cùng cô đã nhớ ra, vội vàng đẩy đẩy Hứa Gia Trì: “Em có chuyện hỏi anh.”

“Gì thế?”

Dur Tịnh khéo léo chọn từ: “Công ty các anh gần đây có vấn đề về tài chính sao?”

“Không nghe nói.”

Dur Tịnh đã chắc bụng, hỏi tiếp: “Lữ Thiên Ba hôm nay có phải đi công tác rồi không? Đi cùng Thư Nhã?”

Hứa Gia Trì gật đầu.

“Em biết ngay mà.” Dur Tịnh tỏ ra bất bình.

“Có vấn đề gì à?” Là bạn thân kiêm cấp dưới của Lữ Thiên Ba, Hứa Gia Trì tuyệt đối tin nhiệm và tôn trọng anh ta. Tuy Dur Tịnh nói chắc là có vấn đề, cũng phân tích cực kì hợp lí, nhưng anh không thể nào tin được.

Dur Tịnh hận chỉ muốn nhéo tai anh: “Sao không có vấn đề được, công ty bao nhiêu người mà tại sao Lữ Thiên Ba cứ phải đi công tác với Thư Nhã?”

“Hai người họ thường đi công tác với nhau, bao năm nay đều thế, có gì mà lạ đâu, Tiểu Tịnh, em nghĩ quá nhiều rồi.” Hứa Gia Trì liếc nhìn cô: “Hơn nữa Thiệu Mân Quân không nghĩ gì, em quản việc người ta làm gì chi.”

Trực giác của phụ nữ mách bảo Dur Tịnh rằng tuyệt đối không đơn giản như vậy, không có chứng cứ nên cô vốn không muốn nói nhiều, nhưng thái độ của Hứa Gia Trì khiến cô khó mà chấp nhận, cô giận quá, buột miệng: “Hứa Gia Trì em nói cho anh biết, nếu anh giúp Lữ

Thiên Ba che giấu làm tổn thương chị Mân Quân, anh sẽ không yên với em đâu.”

Hứa Gia Trì sa sầm mặt: “Tiểu Tịnh em sao vậy? Anh là người thế nào, em không hiểu sao? Em không tin tưởng anh đến thế à?”

Dư Tịnh nói ra rồi thì biết lời mình nói hơi quá đáng, nhưng cô vốn cố chấp, bình thường Gia Trì lại luôn nhường nhịn, cô không thể nào xuống nước xin lỗi anh, nên chỉ cắn môi, im lặng.

Hứa Gia Trì khẽ thở dài, xoa đầu cô: “Được rồi được rồi, đừng để chuyện người khác ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta.”

Dư Tịnh cũng được thể xuôi theo: “Vâng”, rồi từ từ chui vào vòng tay ấm áp của Hứa Gia Trì.

Rất nhanh cô chìm vào giấc ngủ yên bình, Hứa Gia Trì lại mãi không ngủ được, anh từ từ ngồi dậy, sợ làm động đến Dư Tịnh nên không bật đèn, đắp lại chăn cho cô xong, anh vào thư phòng, rút một cuốn album cũ từ trong hộc tủ dưới cùng của bàn làm việc, mở trang đầu tiên, một đôi nam nữ trẻ trung đang ôm nhau tình cảm, cười ngọt ngào, Hứa Gia Trì thấy ươn ướt khóe mắt, nhẹ nhàng vuốt ve tấm hình, khóe môi nở một nụ cười dịu dàng.

Chương 3

Tháng sáu giống như gương mặt trẻ con, buổi trưa nắng vẫn rực rỡ, đến chiều đã kéo mây đen. Hôm nay Dur Tịnh được nghỉ phép, đang đi dạo phố thấy không ổn nên lập tức trốn vào một cửa hàng bán đồ uống lạnh, vừa ngồi xuống chưa được mấy phút thì thấy một bóng người quen thuộc bước vào, hoảng hốt đến độ cô chưa lấy đồ uống đã phải chui ra cửa sau chuồn đi.

Suốt quãng đường cô rất bực bội, tại sao phải tránh, tại sao không dám gặp anh. Năm đó anh bỗng dưng mất tích, là anh đã từ bỏ tình cảm của họ trước, lẽ nào cô không thể bắt đầu một cuộc sống mới? Cô càng nghĩ càng thấy giận chính mình, đưa chân đá một hòn đá trên đường.

Mưa to trong tích tắc như đổ ập xuống, Dur Tịnh không kịp nghĩ nhiều, chạy thẳng đến mái hiên gần đó trú mưa, tâm trạng vui vẻ vì mua được quần áo vừa ý đã bị phá hoại, cô còn hối hận vì sao gặp Trình Lăng mà phải cuống cuống bỏ chạy, kết quả khiến bản thân thê thảm thế này.

Một tràng âm thanh hò hét tạm thời phân tán sự chú ý của cô, cô nhìn theo hướng đó, cách một bức tường, một đám học sinh mặc đồng phục đang đội mưa đá bóng trên sân, dù mưa to làm ướt cả tóc và quần áo nhưng họ không hề quan tâm, hoan hô nhiệt tình, cười đùa vui vẻ, đầy ắp tuổi trẻ và nhiệt tình. Nụ cười tươi tắn và tự tin đó, Dur Tịnh đã lâu chưa được nhìn thấy.

Cô mỉm cười, hóa ra trong vô thức cô đã tới trường trung học XX, nơi đã từng cho cô niềm vui và nỗi buồn vô tận.

Nơi đây không nhiều thay đổi, trên sân tập có một mảng cỏ vẫn lồi lõm, cột bóng rổ đã rỉ sét vẫn đứng ở chỗ cũ, thậm chí cô có thể tưởng tượng ra, phía bên kia của lan can, vẫn còn nét chữ cô khắc lên hồi đó.

Trong lòng Dư Tịnh thoáng kích động muốn chạy đến xem thử như thế nào, vừa nhấc chân lên, cánh tay đã bị một sức mạnh kéo lại: “Em điên rồi!”, giọng nói ấy xen lẫn chút cứng nhắc và giận dữ.

“Anh quan tâm làm gì?” Dư Tịnh không cần ngược lên cũng biết là ai, đúng là âm hồn không tan.

Trình Lãng kéo Dư Tịnh về lại mái hiên: “Cho dù không muốn thấy anh, cũng không cần hành hạ cơ thể mình.”

“Em vốn không hề thấy anh.” Dư Tịnh phản đối, sự thực cũng đúng là thế thật.

Trình Lãng cười khẽ, không tranh luận với cô nữa.

Mưa càng lúc càng lớn, không có dấu hiệu tạnh.

Hai người lặng lẽ tránh mưa, không ai lên tiếng.

Trận bóng trên sân vẫn đang tiếp tục, một nam sinh đội mũ lưỡi trai đá móc một cú cực đẹp, chọc thủng cầu môn bên kia, Dư Tịnh hét lên khe khẽ, ánh mắt u buồn của Trình Lãng chăm chú nhìn cô, mỉm cười: “Trước kia anh lúc anh đá bóng, em cũng cổ vũ anh như thế.”

Dư Tịnh không ngờ anh lại nhắc đến chuyện đó, cô đứng ngẩn ngơ, mãi một lúc lâu sau mới hơi nheo mắt, đáp khẽ một câu: “Chuyện đã qua còn nhắc làm gì?”

“Anh chưa từng quên.” Trình Lãng gượng cười. “Những chuyện có lẽ đối với em đã không còn quan trọng.”

Không quan trọng ư? Cơ thể mảnh mai của Dư Tịnh run lên trong gió, nếu không quan trọng, tại sao cô vẫn không buông được, tại sao nhìn thấy Trình Lãng lòng lại dậy lên những cảm xúc phức tạp?

Cô từng nằm mơ mãi một giấc mộng, trong mơ toàn là cảnh cô và Trình Lãng gặp lại nhau, cảnh khác, thời gian và không gian cũng khác, nhưng hết thảy đều giống nhau ở một điểm đó là, cô trong mơ đã mập ra, không còn xinh đẹp như xưa, còn Trình Lãng thì ngược lại, phòng độ đường đường, tuấn tú nho nhã. Giấc mơ ấy thường xuyên quấy rối cô, đến khi cô và Hứa Gia Trì kết hôn rồi, mới dần dần không bám riết lấy cô nữa. Có thể thấy rằng, cô lo lắng xiết bao nếu trở nên xấu xí trước mặt anh, không bao giờ muốn bộc lộ ra mặt không tốt của mình trước mặt anh.

Cô ngẩng lên, nhìn anh, đôi mắt đen sâu thăm thẳm không thấy đáy, thực ra dù là ngoại hình hay khí chất của anh đều không thay đổi gì lớn, thời gian chưa từng để lại dấu vết trên người anh, nhưng cô lại cảm thấy bản thân đã già. Cô bỗng bật cười, những năm tháng bồng bột ấy đã xa cô quá rồi.

Ánh mắt Trình Lãng có chút rung động: “Dư Tịnh, anh muốn hỏi em một chuyện.”

“Hỏi đi.”

“Ban đầu vì sao em lại bỏ cuộc?” Trình Lãng nhìn cô, vẻ mặt không cảm xúc. “Chỉ vì sợ ảnh hưởng chuyện học tập, không vào được đại học?”

Dur Tịnh nhếch môi, cười lạnh: “Câu này của anh nực cười thật.”

Trình Lãng cau mày nghi hoặc: “Là sao?”

“Là anh bỏ cuộc trước, bây giờ lại đến chất vấn em, anh cảm thấy như thế là thú vị hay sao?” Lửa giận Dur Tịnh cố kìm nén trong lòng giờ lại bắt đầu bùng lên.

Trình Lãng đầu tiên là ngớ ra, sau đó giận đến bật cười: “Anh không ngờ em lại trở nên vô lí như vậy?”

“Con người không thể vô sỉ tới mức đó.” Dur Tịnh tái mặt, “Anh học môn vừa ăn cắp vừa la làng thật sự là quá giỏi đấy.”

Trình Lãng bình tĩnh hơn cô nhiều, ánh mắt lạnh nhạt: “Em thấy ngậm máu phun người có ý nghĩa à?”

“Anh!” Dur Tịnh ghen lời, chỉ thấy không thể nói chuyện với người đó nữa. “Anh...thần kinh à!”

Trình Lãng nhướn mày cười khế: “Em vẫn như xưa, chỉ biết mắng người khác bằng một câu này!”

Dur Tịnh bị anh chọc tức đến choáng váng, giơ túi lên đập lên đầu anh, Trình Lãng không tránh né, ăn ngay một túi vào đầu. Trong túi của phụ nữ bao giờ cũng có đầy thứ linh tinh, chia ra thì không nặng là bao, nhưng gộp lại thì phải biết, Trình Lãng gồng mình lên chịu đựng, Dur Tịnh chờ ra: “Sao anh không tránh đi?”

Trình Lãng không trả lời, hỏi ngược lại: “Vậy em nói anh biết, lúc đó tại sao em không trả lời thư, cũng không chịu nghe điện thoại của anh?”

“Cái gì?” Dư Tịnh lạ lùng: “Anh nói nhầm gì thế?”

“Xem ra em quên thật rồi.” Sắc mặt Trình Lãng mang vẻ cô đơn: “Anh gần như cứ hai ngày một lần lại gửi một lá thư đến nhà em, nhưng chưa bao giờ nhận được thư hồi âm. Anh chỉ muốn hỏi em sống tốt không, bố mẹ em có trách mắng không, không có ý gì khác, em không cần chuyển trường, dời nhà để trốn anh.”

Dư Tịnh kinh ngạc mắt chữ O mồm chữ A: “Thư gì cơ? Em không hề nhận được một lá nào?”

Trình Lãng túm lấy tay cô: “Làm sao có thể?”

Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu, Dư Tịnh không thể nắm bắt kịp thời: “Em thật sự không nhận được thư, cũng không nhận được điện thoại anh gọi.”

“Anh đã đổi giọng nói để gọi đến nhà em, có mấy lần nhờ người khác gọi giúp, nhưng lần nào mẹ em cũng nói em không có nhà, anh nghĩ chắc vì em không muốn gặp anh.” Trình Lãng cũng ý thức được hình như xảy ra vấn đề ở đâu đó, anh nhớ lại thật kĩ, vẻ mặt như lạnh đi: “Lẽ nào...”

Dư Tịnh ngẩng phất lên, có thể nhìn ra họ nghĩ giống nhau từ vẻ mặt anh. Đầu cô rối loạn, tâm trạng càng phức tạp.

“Dư Tịnh...”

“Anh cho em yên tĩnh một chút.” Dư Tịnh ôm đầu, từ từ ngồi xuống, nếu chuyện đúng như họ nghĩ thì chuyện năm đó thực sự không thể đổ hết lỗi lên đầu Trình Lãng được.

Trình Lãng ngồi xuống với cô, thở dài nặng nề. Anh luôn không muốn

thừa nhận Dư Tịnh là người tuyệt tình, nay hình như chuyện càng lúc càng rõ ràng: “Tạnh mưa rồi”, anh nói khẽ.

Dư Tịnh không phản ứng trong lòng cô rất bối rối.

“Đưa tay cho anh.” Trình Lãng dịu dàng.

“Gì cơ?”

Trình Lãng lặp lại thông thả.

Dư Tịnh hoang mang đưa tay, Trình Lãng nắm lấy kéo cô đứng lên: “Chúng ta đến trường xem thử.” Dư Tịnh bất giác kháng cự: “KHÔNG ĐI.”

Trình Lãng không buông tay, nụ cười từ đáy mắt nghiêng nghiêng: “Vậy lúc này em muốn đi đâu?”

Dư Tịnh im lặng.

Trình Lãng kéo cô vừa đi vừa nói: “Em còn nhớ lần hai chúng ta cùng trốn học không?”

Đối với Dư Tịnh ngoan ngoãn mà nói, chuyện như thế quả thực kinh thiên động địa, cuộc đời chỉ có lần đó, đương nhiên là nhớ. Hôm ấy cô nói dối là đau bụng, Trình Lãng liền xung phong đưa cô đến nhà vệ sinh, họ trốn tránh các bạn và thầy cô, đi dạo cả buổi chiều trong sân trường, đó là một trải nghiệm hiếm có khó quên, sau lần đó, tình cảm của họ bị phát giác, bị phụ huynh quản nghiêm ngặt, không còn cơ hội như vậy nữa.

Một chiếc cầu vồng rực rỡ sắc màu sau cơn mưa xuất hiện trên nền trời xanh ngọc, không khí trong lành mát mẻ, tất cả như quay về buổi

chiều ấm áp năm đó.

“Ấy, còn ướt.”

“Không sợ.” Trình Lãng cười thờ ơ. Từ bộ đồng phục thể thao trước kia biến thành bộ âu phục thẳng thớm, anh vẫn vậy, vẫn luôn không câu nệ tiểu tiết.

Dur Tịnh vẫn lấy khăn giấy ra lau, rồi mới học theo anh ngồi lên đó, hai chân thoải mái đung đưa. Tất cả dường như vẫn giống trước kia, nhưng tất cả đã thay đổi.

Trình Lãng sờ tay dọc lan can, Dur Tịnh thoáng hiểu ra anh đang làm gì, nhưng há miệng mấy lần cuối cùng vẫn không nói.

“Là ở đây.” Trình Lãng vui mừng: “Em đến đây.”

Chữ khắc trên đó năm nào đã mờ đi, nhưng miễn cưỡng vẫn nhận ra được.

Dur Tịnh, anh thích em- đó là lời tỏ tình thẳng thắn của Trình Lãng.

Còn Dur Tịnh lại nổi máu văn nghệ sĩ: Nguyện nắm tay người, bên nhau trọn đời.

Cô ngồi trên giường suy nghĩ: Lạ thật, giấu ở đâu được nhỉ. Trong nhà không có két bí mật, cũng sẽ không có mấy căn mật thất như những nhà giàu có. Cô nghĩ ngợi mãi, theo thói quen của mẹ, nhất định là nơi không nhìn thấy, nhưng lại tuyệt đối không xa khỏi tầm mắt. Thế thì, nơi mà cô chưa tìm qua chỉ có... gầm giường.

Cô đứng bật dậy, không do dự nữa mà lật tấm ván giường lên, thò tay vào sờ, quả nhiên sờ thấy một chiếc hộp, cô dùng sức lôi nó ra,

đúng là chiếc hộp bảo bối mười mấy năm của mẹ cô.

Mở nắp hộp ra, trên cùng là một cuốn album nhỏ. Dư Tịnh hơi tò mò, sốt ruột lật ra xem, bỗng hiểu vì sao mẹ lại cất giữ sát bên mình như vậy. Cuốn album đó chỉ có hình một người, đó chính là Dư Khiết, chị của Dư Tịnh, bảy năm trước đã mất vì một vụ tai nạn giao thông. Năm đó chị vừa tốt nghiệp Học viện Âm nhạc, được đoàn nhạc giao hưởng Thượng Hải tuyển vào, khi ấy là lúc ý chí bừng bừng, hòa quang rực rỡ nhất, chị là niềm tự hào của bố mẹ, là tấm gương của Dư Tịnh, là đối tượng mà hàng xóm ngưỡng mộ, ai ngờ cuộc đời chị vừa bắt đầu đã kết thúc đột ngột. Ông Dư bị bệnh tim nặng, vì con gái đột ngột ra đi mà mấy lần phát bệnh, bà Dư sợ ông lại bị sốc nên giấu hết đồ dùng bao gồm quần áo và vật dụng hàng ngày của Dư Khiết, còn bà tự mình trốn vào một góc, ôm di vật của con gái, lặng lẽ rơi lệ.

Dư Tịnh và Dư Khiết tình cảm rất tốt, không giống những chị em khác cãi nhau vì những chuyện vụn vặt, họ chưa từng tranh cãi, Dư Tịnh từ nhỏ đã sùng bái chị, Dư Khiết lại vô cùng yêu chiều em gái, nhà họ Dư là gia đình kiểu mẫu nổi tiếng ở khu dân cư này.

Lúc Dư Khiết vừa xảy ra chuyện, Dư Tịnh không đêm nào ngủ được, cô sợ nằm mơ sẽ không gặp được chị, tinh dậy càng thất vọng hơn. Có lúc cô thậm chí còn có suy nghĩ, nếu có thể, cô nguyện chết thay chị mình.

Bảy năm nay, cô dồn hết sức hiếu kính bố mẹ, nhưng vẫn thấy không đủ, cô tin chị nếu còn sống, nhất định sẽ khiến bố mẹ sống tốt hơn, hạnh phúc hơn. Dư Khiết chưa từng làm trái ý bố mẹ, còn cô lại từng cãi nhau căng thẳng với họ, ở một mức độ nào đó, cô không phải là một người con hiếu thuận.

Dư Tịnh khẽ thở dài, tạm đặt album, sang bên. Sau khi sờ thấy cuốn

sổ tiết kiệm và một chiếc hộp trang sức đựng một vài món vàng bạc, cuối cùng cô đã tìm thấy thứ mình cần. Một xấp thư dày, dùng dây buộc lại ngay ngắn. Ngón tay Dư Tịnh chậm rãi vuốt ve nét chữ quen thuộc trên đó, trong lòng vô cùng phức tạp. Thư chưa từng được mở, bà Dư tuy phản đối con gái yêu sớm, nhưng là một cán bộ nhà nước, dù sao cũng không thể làm được việc xem trộm thư của người khác.

“Tiểu Tịnh, mau ra mở cửa, hình như Gia Trì tới.” Bà Dư ở trong bếp gọi to.

Dư Tịnh không có thời gian nhìn kĩ, rút bừa vài lá thư nhét vào trong túi, luống cuống đặt mọi thứ vào chỗ cũ, lại kiểm tra lần nữa rồi mới yên tâm ra mở cửa.

Hứa Gia Trì tay trái xách sữa và trái cây, tay phải xách một chiếc máy mát-xa gia đình, vừa vào đã ngọt ngào gọi: “Bố, mẹ.”

“Đến là tốt rồi, còn mua gì nữa, người nhà cả, phí tiền lắm.” Bà Dư rất hài lòng chàng con rể Hứa Gia Trì, không chỉ công việc đàng hoàng, tướng mạo tuấn tú, lại còn vô cùng hiếu thảo, đối với Tiểu Tịnh cũng rất dịu dàng, ân cần. Có lúc bà cảm thấy hối lỗi vì chuyện phá vỡ đôi uyên ương năm nào, cũng may con gái gặp được Hứa Gia Trì, sống một cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào, khiến bà thấy an ủi gấp bội.

Hứa Gia Trì rất giỏi nịnh nọt: “Mua cho bố mẹ, sao lại hoang phí ạ. Mẹ đừng xót tiền, những cái này con và Tiểu Tịnh vẫn gánh vác được.”

Bà Dư cười không khép miệng, cứ khen Hứa Gia Trì dẻo mồm.

Hứa Gia Trì nheo mắt với Dư Tịnh: “Học tập đi.”

Dur Tịnh lờm anh: “Hay nhỉ.”

Vì vẫn thấp thỏm chuyện mấy lá thư, nên mới ăn xong Dur Tịnh đã giục Hứa Gia Trì về nhà.

Bà Dur lờm yêu cô: “Con gái lớn rồi không giữ được.”

Dur Tịnh ôm bà, nũng nịu hồi lâu, rồi hôn lên má bà mấy cái, bà Dur mới cười, lấy ngón tay gõ vào trán cô: “Lớn đầu rồi mà không biết xấu hổ.”

Lên xe rồi, Hứa Gia Trì cười toe toét, chồm lại gần: “Vợ ơi, anh cũng muốn.”

Dur Tịnh bĩu môi: “Muốn được đái ngộ bằng với mẹ em thì anh phải tu luyện thêm vài năm nữa nhé.”

Hứa Gia Trì nhìn cô, ánh mắt ai oán, cuối cùng Dur Tịnh không nhịn nổi phải phì cười, hôn lên môi anh nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, Hứa Gia Trì mới miễn cưỡng hài lòng mà buông tha.

Dur Tịnh cứ mãi nghĩ đến chuyện lá thư, Hứa Gia Trì giục cô đi tắm, cô viện cớ ăn quá no không nhúc nhích nổi, bắt Hứa Gia Trì đi tắm trước.

Đến khi anh vào phòng tắm, cô nhanh tay lấy tay ra, mở từng lá để trên mặt bàn, rồi chậm rãi nhìn kĩ.

Thư viết bằng bút máy, nên tuy đã lâu nhưng nét chữ vẫn rõ ràng nguyên vẹn. Trình Lãng khác với những nam sinh khác, cho dù là Số học hay Vật lí, anh đều quen viết bằng bút máy, nên đã luyện được thư pháp bút cứng rất đẹp, đó cũng là một trong những nguyên nhân

năm nào cô xiêu lòng vì anh.

Trình Lãng nói anh không quên được quá khứ, thực ra Dư Tịnh cũng nào có buông bỏ được thật sự. Khi tình yêu của họ bị phát hiện, gia đình hai bên cưỡng ép chia tay, tinh thần cô rất sa sút, nghiêm trọng đến mức suýt thì mắc chứng trầm cảm. Cũng may có sự an ủi và cổ vũ của Dư Khiết, chị nói: Em không thể tự hành hạ mình và bỏ cuộc, em phải vào trường đại học lí tưởng, chứng minh cho bố mẹ biết rằng, tình cảm của hai đứa không ảnh hưởng đến việc học, em và Trình Lãng mới có thể ở bên nhau. Chính câu nói đó khiến cô đau lòng hạ quyết tâm, gạt bỏ hết mọi tạp niệm, mỗi ngày ôm sách học đến khuya, chính là vì muốn đánh tan mọi nghi ngờ của bố mẹ, từ đó đón nhận Trình Lãng. Ban đầu Dư Tịnh còn muốn tìm cơ hội nói chuyện với Trình Lãng, nhưng dưới con mắt của thầy cô ở trường, bố mẹ lại quản rất nghiêm, không chỉ mỗi ngày đưa đón cô đi học, mà về sau còn thay cô xin chuyển trường, lại đổi nhà, lâu dần cô đành từ bỏ suy nghĩ đó, mừng tưng đến cuộc sống tươi đẹp khi lên đại học. Nhưng chính lúc cô cầm giấy thông báo nhập học, sung sướng chạy đi tìm Trình Lãng, thì bắt gặp anh đứng dưới nhà ôm một cô gái khác, thế giới của cô đã sụp đổ hoàn toàn.

Cú sốc tinh thần này quá lớn, mãi lâu sau cô mới hồi phục được, nhưng lại sợ hãi tình yêu, cả thời đại học, cô chưa từng nhận lời hẹn hò cùng bất kì ai, cũng hiếm khi tham gia các hoạt động liên trường, một lòng dốc sức vào việc học tập, là 'băng mĩ nhân' nổi tiếng ngành hộ lí. Những nam sinh muốn theo đuổi cô nhưng lại không cách nào ra tay, cuối cùng đành bỏ cuộc nhưng lại không cam tâm mà mĩa mai cô là 'lesbian'. Những chuyện đó Dư Tịnh chỉ cười mà bỏ qua, không hề để tâm, vẫn làm theo ý mình, đến sau này gặp Hứa Gia Trì, anh đã cho cô cảm giác an toàn và vững chắc mà cô chưa từng có, cô mới dám bắt đầu một mối tình mới.

Tay Dư Tịnh vuốt ve lá thư, thất thần. Thế giới rất nhỏ, thành phố rất

to. Cô từng ngỡ rằng người thiếu duyên nợ thì cả đời không còn gặp lại. Cô cũng từng nghĩ đến điều cô sợ hãi nhất là li biệt nhưng hóa ra, cô cũng sợ cả trùng phùng. Cô chưa hề nghĩ sẽ gặp lại Trình Lãng, tất cả trước kia chỉ là một sự hiểu lầm,. Cô đã hạ quyết tâm quên đi Trình Lãng, bắt đầu lại cuộc đời, nhưng không ngờ rằng sự xuất hiện của anh lại khiến cô hoang mang, mất phương hướng mà những lá thư này càng khiến lòng cô dậy sóng.

Trong quãng thời gian đẹp nhất của cô, cô từng đi một mình trên phố náo nhiệt nhưng những âm thanh và sự phồn hoa đó đều không thuộc về cô. Cô chỉ xem mình là khách trọ, buồn thương gói ghém dấu ấn của thời gian, chôn vào sâu tâm khảm, để mặc cô đơn và cay đắng nuốt trọn.

Dư Tịnh khế thờ dài, năm đó vội vã li biệt, thoáng cái đã là một đời, họ có cuộc sống riêng, bên cạnh đã có người khác. Cho dù từng yêu nhau, bây giờ cũng không còn liên quan nữa. Tuy nghĩ thế nhưng vẫn có chút buồn thương vương vấn trong lòng.

Hạ Sính Đình gọi cô trên MSN, ủ rũ đau khổ: “Tiểu Tịnh Tịnh, tớ giảm cân thất bại rồi.”

“Sao vậy? KHông gầy được à? “ Dư Tịnh hỏi vu vơ.

Hạ Sính Đình khóc lóc: “Tiểu S, nói hoặc là gầy hoặc là chết, nhưng cô ấy quên mất một tình huống khác, nếu ngực nhỏ đi mà không gầy được thế thì sống không bằng chết.”

Phải đến ba giây Dư Tịnh mới sực tỉnh, sau đó phì cười.

“Cậu còn cười à, chẳng có chút đồng cảm nào.” Hạ Sính Đình phẫn nộ.

“Tớ không cố ý thật mà, nhưng cậu lại điếm trúng huyết cười của tớ.”

“Cậu cười trên nỗi đau của người khác!”

“Tớ thề tớ tuyệt đối không có ý cười cậu.” Dư Tịnh cười đến không thở nổi.

“Hứ.” Hạ Sính Đình then quá hóa giận cúp máy ngay, Dư Tịnh vội gọi lại, nhẹ nhàng an ủi lấy lòng mới làm cô nàng bớt giận.

Đùa vui như thế cũng khiến cô giảm bớt u sầu.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4

Lúc Dư Tịnh bước vào đại sảnh thì mọi người đa số đã có mặt. Bận rộn nhận nhau, chào hỏi, rất lâu không gặp, vài người đã thay đổi. Đặc biệt là lớp trưởng, Từ Hiểu Hoa, cái bụng bia nhô ra, nào còn giống hình tượng thiếu niên đẹp trai cao gầy năm nào.

“Dư Tịnh, cậu thì chẳng thay đổi chút nào.” Từ Hiểu Hoa cười khà khà.

Hạ Sính Đình trừng mắt: “Sao không thay đổi, mắt cậu bị làm sao thế.”

Từ Hiểu Hoa sờ mũi: “Tớ nói sai à? Tớ đang khen Dư Tịnh trẻ mà.”

“Ngốc.” Hạ Sính Đình lườm cậu ta. “Cậu phải nói là Tiểu Tịnh Tịnh của chúng ta đã trở nên xinh đẹp hơn xưa chứ.”

Từ Hiểu Hoa mới vỡ lẽ, ra sức vỗ đầu: “Đúng đúng đúng, xem tớ này, không biết cách nói gì cả”, làm Hạ Sính Đình bật cười ha ha.

Hai người lên cấp ba đã thích cãi nhau, lần nào cũng kết thúc bằng việc Từ Hiểu Hoa bại trận. Tâm tư của Từ Hiểu Hoa đối với Hạ Sính Đình ai cũng thấy rõ, chỉ tiếc rằng ‘tương vương hữu ý, thần nữ vô tâm’ thôi.

Dư Tịnh quan sát thấy đại lễ đường đã được sửa mới lại sau khi họ rời trường, rộng rãi hơn nhiều. Hạ Sính Đình vẫn rất kiên nhẫn, nghe những người khác hẹn ở quán ăn hoặc quán KTV cũ thì lập tức liên hệ với thầy cô cũ, chèo kéo năn nỉ mượn được lễ đường của trường

để tiến hành buổi họp lớp, hoài niệm tuổi xuân đã qua một cách đặc biệt. Dư Tịnh vốn không định đến, nhưng tối qua Hạ Sính Đình gọi điện thông báo cô rằng Trình Lãng đã đi công tác, chắc chắn không tham gia buổi họp lớp hôm nay, cô mới miễn cưỡng nhận lời.

Từ Hiểu Hoa bất mãn nhìn Dư Tịnh: “Này này, sao cậu lại phớt lờ tớ, tớ xấu đến nỗi cậu không nhận ra à?”

Chưa đợi Dư Tịnh tiếp lời, Hạ Sính Đình đã cười phá lên, cướp lời: “Cậu cũng biết mình biết người ghê nhỉ.”

Dư Tịnh vội xua tay: “Lớp trưởng à, cậu quyền cao chức trọng, làm sao tớ dám dấn tới với cậu”. Từ Hiểu Hoa sau khi tốt nghiệp đại học đã vào làm trong cục vệ sinh, là nhân viên nhà nước duy nhất trong bao nhiêu bạn học ở đây. Nói ra thì, cấp bậc của cậu ta cao hơn nhiều so với nghề y tá của Dư Tịnh.

Từ Hiểu Hoa cười hê hê, còn liếc Hạ Sính Đình một cái.

“Tiểu Tịnh Tịnh, cậu kệ cậu ta đi, càng nói thì cậu ta càng hứng lên đấy.” Hạ Sính Đình kéo Dư Tịnh đi: “Cậu uống gì, nước ở đằng kia.”

Tính khí Từ Hiểu Hoa vẫn dễ chịu như xưa, ngúng nguẩy theo sau lưng họ, kiếm cớ nói chuyện: “Đúng rồi Dư Tịnh, mấy hôm trước tớ gặp Trình Lãng, tên này chăm sóc thân thể giỏi quá, làm tớ hâm mộ chết đi được.”

Hạ Sính Đình quay ngoắt lại, bực bội nói: “Im miệng”, rồi gắng sức đưa mắt ra hiệu với cậu ta.

Thế mà Từ Hiểu Hoa không hiểu ý, còn hào hứng nói tiếp: “Hình như cậu ta làm ăn cũng khá lắm, chuyên gia phân tích cổ phiếu, tớ đã hỏi số điện thoại của cậu ta, sau này mua cổ phiếu có thể hỏi ý kiến cậu

ta trước. Nếu liên lạc sớm với cậu thì hay quá rồi, tớ không đến nỗi thua lỗ nhiều thế...”

Hạ Sính Đình tức điên, chụp lấy một quả táo nhét vào miệng cậu ta.

Từ Hiểu Hoa che miệng, cười gượng gạo.

Dư Tịnh cắn môi, thần sắc tuy không thay đổi nhưng bỗng cảm thấy cổ họng khô đắng. Cái tên Trình Lãng này, đối với cô mà nói, vẫn là một điều cấm kỵ. Bây giờ tuy hiểu lầm đã được cởi bỏ, nhưng lại càng phải kiêng kỵ hơn. Cô thầm thở dài.

“Tiểu Tịnh Tịnh, cậu không sao chứ?” Cho dù vẻ mặt Dư Tịnh lạnh nhạt như không hề để tâm, nhưng là bạn thân bao năm, đã hiểu cô quá rõ, cô càng có tâm sự thì vẻ ngoài càng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

“Tớ thì có chuyện gì được.” Dư Tịnh cười gượng, vốn cứ tưởng không thấy anh thì sẽ không mất bình tĩnh, ngờ đâu nghe cái tên đó vẫn khiến lòng cô dậy sóng.

Hạ Sính Đình vỗ vai cô, đang định an ủi thì bỗng nhìn thấy một người đang vội vã bước vào, cô há hốc miệng. Rõ ràng Trình Lãng đã đi công tác ở Bắc Kinh, bây giờ lại xuất hiện ở cửa. Phản ứng đầu tiên của Hạ Sính Đình là lần này toi thật rồi.

Dư Tịnh nhìn theo ánh mắt của bạn, trái tim co thắt lại đột ngột, cô mím chặt môi, nhìn Hạ Sính Đình như dò hỏi, cô nàng lắc đầu tỏ ra vẻ vô tội. Thực tế là, cô nàng thật sự cũng không biết chuyện lại diễn biến như vậy.

Cuối cùng Từ Hiểu Hoa đã nuốt xong miếng táo cuối cùng, hưng phấn vỗ tay với Trình Lãng: “Ở đây, ở đây.”

Trình Lãng đã nhìn thấy Dư Tịnh từ nãy, nhưng giả vờ mới phát hiện ra, ung dung đi tới.

“Không phải cậu đi công tác hay sao?” Hạ Sính Đình hỏi câu mà cả cô lẫn Dư Tịnh đều muốn biết.

“Ờ, tạm đổi ngày rồi.” Trình Lãng nhếch môi, thản nhiên nói. Tuy anh nói nhẹ bẫng như không, nhưng thực ra anh đã mất cả ngày để hoàn thành công việc vốn sắp xếp trong hai ngày, ngồi máy bay nhanh nhất để kịp về đây. ANh không kịp về nhà sợ bị nhìn thấy nên chỉ cởi áo vest, cà vạt còn túi giấy tờ thì ném lại trên xe, áo sơ mi màu xanh da trời đơn giản trên người lại khiến anh thêm cao ráo, phong độ.

Hạ Sính Đình nhìn anh, lại liếc sang Dư Tịnh, không biết nên nói gì, tuy lỗi không phải ở cô, Dư Tịnh cũng sẽ không trách móc, nhưng trong lòng cô vẫn khó chịu.

Dư Tịnh cố kìm nén nhịp tim đập thình thịch, nở nụ cười rạng rỡ: “Chào, lâu quá không gặp.”

Trình Lãng cũng rất phối hợp: “Lâu quá không gặp, dạo này khỏe không?”

“Mình rất khỏe, còn cậu?”

“Mình cũng rất khỏe.”

Một loạt câu khách sáo, Hạ Sính Đình há miệng trợn mắt, hai người này diễn kịch như thật ấy.

Dư Tịnh luôn nở nụ cười, thỉnh thoảng quay sang hỏi tình hình những bạn khác, lúc thì đùa với Hạ Sính Đình mấy câu, dè dặt né

tránh ánh mắt của Trình Lãng, đến khi nụ cười trên môi không giữ được nữa, cô hít một hơi, đặt ly nước xuống, thấp giọng nói với Hạ Sính Đình: “Tớ ra ngoài cho thoáng.”

Hạ Sính Đình hiểu chuyện gật đầu.

Dur Tịnh là người dễ thích nghi, thích yên bình cuộc sống một đời lặng lẽ, những tình huống trong tiểu thuyết như gặp lại người cũ hay gì đó, cô chưa từng nghĩ sẽ xảy ra với mình. Đọc thư Trình Lãng viết, thực sự đã mang đến cho cô sự chấn động rất lớn. Nhưng thế thì sao, tất cả đã được an bài. Cho dù biết trước kia chỉ là hiểu lầm, thì cũng chẳng thể níu kéo.

Chỉ cần cho cô chút thời gian, hoặc không gặp lại người đó nữa, cô tin cô hoàn toàn có thể gạt anh ra khỏi trái tim mình.

Nhưng thực hiện thì không như ý muốn, người đó cũng không định ra khỏi trái tim cô.

Trình Lãng bước tới sau lưng cô, khẽ thở dài.

Dur Tịnh không quay đầu lại, cũng không dám quay đầu lại. Mỗi lần thấy anh là sẽ thêm gánh nặng tâm lí trong cô. Đây sẽ là sự hổ thẹn với Hứa Gia Trì, và cũng là phép thử đối với cô.

“Dẫn em đến chỗ này.” Trình Lãng u sầu nói.

“Không đi.” Dur Tịnh bất giác phản ứng.

Trình Lãng bực bội: “Anh có bán em đâu mà sợ?”

“Dựa vào đâu mà em phải theo anh?” Dur Tịnh nhướn mày.

Trình Lãng tức quá, phì cười: “Em sợ hả?”

“Tại sao em phải sợ?”

“Vậy thì đi thôi.”

Dur Tịnh biết rõ đã bị trúng kế khích tướng của anh, đành bất đắc dĩ chấp nhận.

Nơi mà Trình Lãng đưa cô đến là một khu hoạt động thể thao phía sau dãy lớp học, chỗ đó bày mấy bàn bóng bàn ngoài trời, bây giờ trang thiết bị cơ bản của nhà trường đã được cải thiện rất nhiều, những môn thể thao hoạt động ngoài trời đều trở thành trong nhà, chỗ này chắc cũng rất ít người lui tới, mấy cột sắt để giăng lưới đã hen rỉ, trên bàn cũng có vết nứt rất lớn.

Dur Tịnh vừa nhìn bóng bàn đó đã bắt đầu hối hận, cho dù bị anh cười nhạo cũng không theo anh tới đây. Nơi đây từng lưu dấu bóng hình họ vô số lần, mang đến cho họ bao nhiêu hồi ức đẹp. Ngay cả nụ hôn đầu ngọt ngào vụng về cũng ở chính chỗ này.

Cô còn nhớ rõ chạng vạng hôm đó, ráng chiều như lụa, rực rỡ chói mắt. Hai người cố ý đợi đến khi mấy người chơi bóng đều về nhà hết mới chơi vài ván. Trình độ cả hai đều tẻ nhưng Dur Tịnh thì kém hơn, thua vài ván liền giở trò không chơi nữa. Vì thua quá thảm, không còn mặt mũi nào, Dur Tịnh tức tối bĩu môi, Trình Lãng dõ dành thế nào cô cũng không nghe.

Mắt Trình Lãng đảo đảo, nảy ra ý định: “Đúng rồi, đề Số học hôm nay có vài bài mình không biết làm, cậu dạy mình nhé.”

Dur Tịnh lập tức hào hứng, chờ được ngày Trình Lãng thỉnh giáo cô là chuyện rất khó khăn. Cô chìa tay, khoe môi cong lên: “Đề nào?”

Mang vở bài tập ra đây.”

Trình Lãng cười hì hì đưa vở ra, chỉ đại một bài: “Đề này, đề này, còn đề này nữa.”

Dur Tịnh nghi ngờ: “Mấy đề này đều rất đơn giản mà.”

Trình Lãng cười toe toét: “Cậu giảng lại cho mình đi.”

Dur Tịnh không nghi ngờ nữa, nghiêm túc giải thích cho anh nghe.

Giọng cô trong trẻo dễ nghe, lúc giảng bài rất chăm chú, vẻ mặt hơi nghiêm túc, còn khi cười tủm tỉm thì hai bên má lại hiện ra lúm đồng tiền nho nhỏ, rất đáng yêu, mặt trời đang lặn, dưới ánh tịch dương, gương mặt ấy xinh đẹp không sao tả xiết.

Trình Lãng cố kìm nén nhịp tim, ngắm đến mê mẩn.

Dur Tịnh gọi anh mấy lần không thấy trả lời, ngược lên thấy bộ dạng ngốc nghếch của anh thì đỏ mặt, làu bàu: “Nhìn gì mà nhìn.” Nói xong vội vàng cụp mắt xuống, hang mi như cánh bướm chớp chớp không ngừng.

Trình Lãng hơi nheo mắt, chậm chậm kề sát cô, Dur Tịnh cảm nhận được cử động của anh, giọng giảng bài càng lúc càng khế. Đáy mắt Trình Lãng thoáng một nụ cười khó nhận biết, tì cằm lên trán cô, ôm chặt lấy cô. Sau đó môi anh đậu lên trán cô rất lâu, rồi men theo mắt, mũi xuống dưới, cuối cùng nhẹ nhàng chạm vào môi cô.

Môi anh nhẹ nhàng và ấm áp, thoang thoang mùi bạc hà mát lạnh, tuy chỉ chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng Dur Tịnh vẫn khế run lên, đầu óc trống rỗng, gần như không thể suy nghĩ được.

Phụ nữ là loại động vật cố chấp và cảm tính, người đàn ông đầu tiên hôn họ sẽ mãi mãi ở lại trong trái tim họ.

“Em đang nghĩ gì thế”

“Không có gì.” Dư Tịnh hoảng loạn phủ nhận.

Trình Lãng nhìn cô vẻ ý nhị sâu xa: “Anh lại nghĩ đến rất nhiều chuyện.”

“Không cần báo với em, em không có hứng biết.” Dư Tịnh bực bội nói.

Nụ cười Trình Lãng như có phần cay đắng: “Em có còn nhớ lần chúng ta cãi nhau vì một chuyện vặt vãnh, anh trong lúc tức giận đã quay người bỏ đi, khi em đuổi theo đã bất cẩn đạp vào chân bàn, sưng lên một mảng to.”

Sao lại không nhớ, hôm đó cô làm chân bị thương không đạp xe được, vẫn là Trình Lãng đưa cô về nhà. Cô ngồi trên yên sau xe đạp của anh, thẹn thùng ôm eo anh, mặt dần dần dựa vào lưng anh, hưởng thụ mùi hương mát lạnh dễ chịu ấy. Giữa đường Trình Lãng còn nháy xuống mua một que kem cho cô để mong cô tha thứ, Dư Tịnh len lén chùi kem vào sau lưng áo đồng phục của anh, bao tức giận đều tan biến hết.

“Em có còn nhớ lần anh đá bóng thua, tâm trạng rất tệ, em phải an ủi anh không?”

Sao không nhớ, hôm đó Dư Tịnh nhận lời đến cổ vũ cho anh, nhưn sau đó bận chuẩn bị cho bài kiểm tra hôm sau mà quên băng, kết quả Trình Lãng lơ đãng đá hụt quả bóng, không thắng được trận đấu quyết định đó. Dư Tịnh khi ấy vừa hồ thẹn lại có phần lúng túng

trước anh, thề thốt sau này sẽ không vắng mặt bất kì trận bóng nào anh đá, mới khiến Trình Lãng vui lên.

“Em có còn nhớ, ban đầu chúng ta đã hứa với nhau sẽ thi vào cùng một trường ở cùng một thành phố không?”

Sao không nhớ, chàng trai cô gái đang yêu nhau đâu ai muốn chia cách hai nơi, chịu dự dằn vặt của nỗi nhớ. Dư Tịnh và Trình Lãng thậm chí đã vạch ra kế hoạch làm thế nào để hưởng cuộc sống đại học bốn năm tốt đẹp mà không bị phụ huynh và thầy cô trói buộc. Tiếc rằng trời không chiều lòng người, mối tình trai tài gái sắc yêu thương nhau đến vậy lại đứt đoạn quá sớm.

“Em có còn nhớ...”

Dư Tịnh cắt ngang lời anh: “Đủ rồi Trình Lãng, anh đưa em đến đây là để nói với em những lời này à?”

Trình Lãng khó nhọc mở miệng, nhưng không thể nói gì.

“Em không nhớ thì sao, nếu nhớ thì sao? Chúng ta đã qua cái tuổi bông bột nông nổi, không biết chịu trách nhiệm rồi, mấy năm nay đã xảy ra quá nhiều việc không thể thay đổi được nữa, chúng ta cũng không thể quay về như xưa, anh có hiểu không?”

“Anh hiểu.” Trình Lãng khàn giọng.

“Anh hiểu là được.” Dư Tịnh hít thật sâu: “Vậy em về nhà trước, phiền anh nói với Sính Đình giúp em.”

Trình Lãng bất lực gật đầu.

Dư Tịnh kiên quyết bỏ đi không quay đầu lại. Không phải cô tàn

nhẫn, nhưng nếu mềm lòng với Trình Lãng sẽ là bất công với Hứa Gia Trì, cô không thể để Trình Lãng ôm mãi ảo tưởng, cũng không thể lưu lại cho mình đường lui.

Hứa Gia Trì đứng lên vận động phần gáy đau nhức cứng đờ, cuối cùng đã xong việc. Đó là lần đầu anh làm thêm giờ sau khi kết hôn, nếu không phải hôm nay Dư Tịnh đi họp lớp, thì chắc chắn anh lại mang công việc về nhà làm. Không biết tình hình của cô bên đó thế nào, có cần anh đón không, Hứa Gia Trì nghĩ thế liền cầm điện thoại lên nhắn tin cho Dư Tịnh.

Dư Tịnh trả lời rất nhanh: “Lát nữa em về đến nhà rồi, anh cũng về sớm nhé.”

Hứa Gia Trì nhận được chỉ thị của bà xã đại nhân, lập tức thu dọn đồ đạc. Lúc đi ra, phát hiện đèn trong văn phòng sếp vẫn sáng, nên đến đó chào một tiếng. Cửa khép hờ, tuy họ rất thân nhau nhưng do lịch sự anh vẫn gõ cửa.

Bên trong vang lên một tràng âm thanh lục đục, lâu sau vọng đến giọng của Lữ Thiên Ba: “Ai đó?”

“Sếp, là em.” Hứa Gia Trì tuy thấy hơi lạ nhưng cũng không để tâm.

“Vào đi.”

Hứa Gia Trì đẩy cửa đi vào, thấy Lữ Thiên Ba và Thư Nhã ngồi đối diện trên bàn đặt những bảng biểu tài vụ trong quý, cười nói: “Không làm phiền anh chị chứ?”

“Sao thế được.” Thư Nhã cười nói, nhích sang bên nhường chỗ:

“Tìm tốc giám đốc Lữ có việc à? Vậy hai người nói chuyện đi, tôi ra ngoài một lúc?”

“Không cần không cần, em chỉ nói một câu thôi, nói xong sẽ đi ngay.”

“Hôm nay sao muộn rồi còn chưa về?” Lữ Thiên Ba thoáng cau mày.

Hứa Gia Trì đưa USB ra: “Sếp à, đây là kế hoạch đã sửa xong.”

Lữ Thiên Ba lơ đãng vuốt lại mái tóc hơi rối: “Hiệu suất cao thế à.”

Hứa Gia Trì cười toe toét: “Vậy sao anh còn chưa tăng lương cho em.”

Một câu nói đã khiến ba người bật cười vui vẻ.

“Được rồi ạ, em phải về với vợ đây, mai gặp.” Hứa Gia Trì đã hoàn thành công việc tốt đẹp, nhẹ cả người.

Lữ Thiên Ba chọc: “Về nhà với vợ đi, phê chuẩn cho cậu ngay mai không cần đi làm đúng giờ.”

Hứa Gia Trì đỏ mặt, nhanh chóng lĩnh đi mất. Vô thức quay đầu lại nhìn, Lữ Thiên Ba đã cắm USB vào máy tính, hình như vẫn đang bàn luận gì đó với Thư Nhã.

Anh bất giác phì cười, hai người này ngoài công việc ra làm sao có thể nảy sinh chuyện gì khác, nói Dư Tịnh quá nhạy cảm thì cô không tin, lần này xem cô còn nói được gì.

Hứa Gia Trì đi thang máy xuống hầm để xe, tìm mãi không thấy chìa khóa đâu, mới sực nhớ sáng nay vội vàng đã tiện tay ném lên bàn làm việc. Anh bực bội vỗ trán, bất lực quay ngược lên nhà.

Vừa mở cửa, anh sững sờ.

Thư Nhã bị Lữ Thiên Ba đè nghiêng vào tường, hai người môi kề môi, đùi quấn vào nhau, nút áo sơ mi trắng của Thư Nhã đã bị cởi ra hai cái, váy ngắn bên dưới không cánh mà bay. Lữ Thiên Ba cũng không tốt đẹp hơn, áo cởi một nửa để lộ cánh tay rắn chắc cà vạt lỏng lẻo mắc trên cổ, mắt đỏ ngầu như một con dã thú đang hăng máu.

Hứa Gia Trì không dám tin mọi thứ đang xảy ra trước mắt, anh nhắm nghiền mắt lại, rồi mở ra, sự thực vẫn khiến anh không thể chấp nhận.

Thư Nhã hét lên một tiếng, nhanh chóng rời khỏi vòng tay Lữ Thiên Ba, luống cuống mặc váy vào, lại dùng chân mọc đôi giày ở trong góc ra, mặt đỏ bừng, tim đập thành thịch.

So ra thì Lữ Thiên Ba tỏ vẻ trấn tĩnh hơn nhiều. Sau cơn hoảng hốt ban đầu, anh ta nhanh chóng bình tĩnh trở lại, thong thả mặc quần vào, tỉnh bơ nói: “Sao cậu lại quay lại?”

Sắc mặt Hứa Gia Trì thay đổi liên tục, mấy lần định mở miệng nói, cuối cùng vẫn im lặng.

“Tiểu Nhã em về trước đi, chuyện này để anh xử lí.” Lữ Thiên Ba đưa mắt ra hiệu với Thư Nhã.

Thư Nhã mừng như bắt được vàng, vội cầm túi xách, nhanh chóng bốc hơi khỏi hiện trường.

Hứa Gia Trì không làm khó cô ta, đợi cô ta đi rồi mới hừ lạnh: “Hóa ra không phải Tiểu Tịnh nhạy cảm, là tôi quá ngờ nghệch, ở công ty lâu như vậy mà không nhận ra hai người khác thường.”

Lữ Thiên Ba lúc này còn tỏ ra bình thản, bây giờ về mặt biến sắc:

“Cậu nói là Dư Tịnh cũng biết chuyện này à?”

Hứa Gia Trì không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn anh ta.

Lữ Thiên Ba run run đôi môi, nhớ lại Hứa Gia Trì cũng vừa mới phát hiện bí mật này, Dư Tịnh làm sao biết được, nhiều nhất cũng chỉ nghi ngờ mà thôi, thế là tâm trạng anh ta trở nên bình tĩnh hơn.

“Hai người như vậy có xứng đáng với Thiệu Mân Quân không?” Hứa Gia Trì giận đến run người. Một người là chồng, người kia là bạn thân nhất, hai người thân thiết nhất đồng thời phản bội, hỏi ai có thể chịu đựng được.

“Gia Trì, cậu nghe anh giải thích đã.”

“Câu này anh nên để dành nói với Thiệu Mân Quân.”

Lữ Thiên Ba mãi một lúc sau mới tìm lại giọng nói của mình: “Gia Trì, chuyện này cậu không được nói với Mân Quân.”

“Không nói với chị ấy? Để anh tiếp tục lừa dối chị ấy, giấu giếm tiếp tục làm trò đồi bại bên ngoài hả?” Hứa Gia Trì giận đến cùng cực, hối hận vì sao không nhìn rõ bộ mặt thật của Lữ Thiên Ba, mà lại không tin phán đoán của vợ mình.

“Sức khỏe của cô ấy không tốt, cậu nói với cô ấy chính là hại cô ấy.” Lữ Thiên Ba sụp mắt, giọng trầm trầm khó đoán.

Khóe môi Hứa Gia Trì cong lên đầy mỉa mai: “Thế à? Tôi thấy giấu chị ấy, dung túng cho anh mới là hại chị ấy thì có.”

Lữ Thiên Ba nói khẽ: “Anh thừa nhận đều là lỗi của anh, là anh có lỗi với Mân Quân, anh biết cũng không thể tiếp tục thế này nên đã đề

ngợi chia tay với Thư Nhã.”

Hứa Gia Trì thấy kì lạ, rồi nghi ngờ: “Vậy tối nay hai người là thế nào?”

Lữ Thiên Ba nhún vai: “Tuy không thể làm tình nhân nhưng Thư Nhã vẫn luôn là trợ thủ đắc lực của anh, anh không muốn làm cho mọi người khó xử, nên khi cô ta đề ra yêu cầu lần cuối, anh đã chấp nhận.”

“Vậy chị ta đồng ý chia tay?”

“Đồng ý rồi.” Ánh mắt Lữ Thiên Ba lóe sáng: “Cô ta là người phụ nữ thông minh, biết anh không thể li hôn để cưới cô ta nên dù bám riết anh cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Sắc mặt căng cứng của Hứa Gia Trì dịu đi nhiều: “Nói thế thì anh chưa từng muốn li hôn với Mân Quân.”

“Đương nhiên.” Lữ Thiên Ba tỏ ra tự nhiên, nhưng lại có phần nặng nề: “Cô ấy là mẹ của con trai anh, là người vợ duy nhất của anh.”

Hứa Gia Trì nhìn chằm chằm anh ta hồi lâu, cuối cùng quyết định tin lời anh ta nói: “Tôi có thể không nói cho Thiệu Mân Quân biết mối quan hệ của anh và Thư Nhã, nhưng hai người phải cắt đứt ngay.” Từ xưa tới nay thà phá sập mười ngôi miếu cũng không cắt đứt tình cảm với người thân, Hứa Gia Trì tin mình làm như vậy cũng là nghĩ cho Thiệu Mân Quân, dù sao chị ấy và Lữ Thiên Ba không phải không có tình cảm cũng chưa tới mức nhất định phải chia tay.

Lữ Thiên Ba gật đầu như gà mổ thóc: “Cậu yên tâm, phía Thư Nhã thì không có vấn đề gì. Nhưng cậu phải nhận lời anh, chuyện này cũng không được nói cho Dư Tịnh.”

“Tại sao?” Hứa Gia Trì không muốn giấu Dư Tịnh bất cứ chuyện gì.

“Anh sợ cô ấy sẽ nói với Mân Quân, nếu anh đã đảm bảo rồi thì sẽ không làm chuyện có lỗi với Mân Quân nữa, lỡ Dư Tịnh nói ra thì chẳng phải đã khiến cô ấy tổn thương nặng nề hay sao.”

Hứa Gia Trì nghĩ ngợi rồi đồng ý. Với tính cách ‘không chịu nổi nửa hạt bụi trong mắt’ của Dư Tịnh, e rằng sẽ thật sự nói rõ với Thiệu Mân Quân, vậy xem như tâm huyết của anh đều bằng không.

“Gia Trì cảm ơn cậu.”

Hứa Gia Trì lắc đầu: “Anh đừng cảm ơn tôi, Mân Quân là người phụ nữ tốt, trước kia chị ấy đã cùng anh chịu đựng bao gian khổ, anh đừng lừa dối chị ấy.”

Lữ Thiên Ba chua chát: “Anh biết.”

Hứa Gia Trì khẽ thở dài, thực ra anh giúp Lữ Thiên Ba giấy chuyện này vì còn nguyên nhân khác, Lữ Thiên Ba giúp anh lúc khốn khó nhất, còn Thiệu Mân Quân lại là bà mai mát tay của anh và Dư Tịnh, về tình về lí, về công về tư, thì anh đều phải bảo vệ hai người họ.

Dư Tịnh về nhà một lúc rồi mà tâm trạng vẫn chưa bình phục, cô có thể giả vờ thản nhiên trước mặt Trình Lãng nhưng không thể nào lừa gạt bản thân. Những lời Trình Lãng nói đã găm sâu vào tim cô. Những chuyện đã qua, dù vui hay buồn, cô cũng chưa từng quên. Trình Lãng là người con trai đầu tiên cô yêu, trút hết ruột gan để yêu, kí ức đó đã khắc sâu vào xương tủy, hòa vào trong máu thịt, cô đã tưởng trải qua ngàn ấy năm thì không còn để tâm đến nữa, nhưng phòng tuyến trong tim cô ngay từ khoảnh khắc anh xuất hiện, đã hoàn toàn sụp đổ.

Chuông cửa reo vang, Dư Tịnh lấy lại tinh thần, cố nặn ra một nụ cười, đi mở cửa: “Về rồi à, sao muộn thế anh?”

Hứa Gia Trì không dám nói chuyện mình chứng kiến ở công ty, đành viện bừa lí do để đối phó cho qua.

Dư Tịnh đón lấy túi laptop: “Chưa ăn cơm phải không?”

Hứa Gia Trì mệt mỏi gật đầu: “Lát nữa nấu mì tôm ăn là được.”

“Thế sao được, em nấu cho anh bát mì.” Dư Tịnh đứng lên.

Hứa Gia Trì ngăn cô lại: “Để anh.”

Dư Tịnh mỉm cười: “Anh ngồi đi, dù sao em cũng đói, nấu cơm thì em không làm được nhưng nấu mì thì khá tâm đắc đấy nhé.”

“Anh phải tính sổ với Hạ Sính Đình mới được, cô nàng tổ chức họp lớp kiểu gì mà để vợ anh đói bụng thế này.” Hứa Gia Trì đùa.

Dư Tịnh cười gượng gạo: “Không đổ lỗi cho cô ấy được, là em về sớm thôi.”

“Sao thế? Không vui à?”

Dư Tịnh né tránh ánh mắt: “KHÔNG có gì, chỉ là hơi không khỏe thôi.”

Hứa Gia Trì lo lắng: “Gần đây em thường xuyên không khỏe, sắc mặt cũng không tốt lắm, hay bớt chút thời gian đi khám thử.”

“Em làm việc trong bệnh viện, anh còn gì mà không yên tâm?” Dư Tịnh nói.

“Lại không nghe lời anh à?” Hứa Gia Trì cố ý sa sầm mặt, lườm cô.

Dur Tịnh vội chịu thua: “Em nghe lời anh, được chưa?”

“Thế còn được, bây giờ em ngồi nghỉ , anh đi nấu mì.”

Dur Tịnh bĩu môi: “Vậy em phụ anh một tay là được chứ gì?”

Hứa Gia Trì hôn nhẹ lên mũi cô: “Được, nghe theo em.” Ở cạnh Dur Tịnh, anh lúc nào cũng yêu chiều cô trong vô thức, mặc cô muốn làm gì thì làm.

Dur Tịnh rửa rau, rồi lấy hai quả trứng gà trong tủ lạnh ra: “Đúng rồi, lúc nãy Thu Nhã gọi điện đến tìm anh, em nói anh không có ở nhà thì chị ta không tin, hỏi chị ta có chuyện gì thì không chịu nói, cứ bí bí ẩn ẩn chẳng biết đang làm gì, lát nữa anh gọi lại nhé.”

Lòng Hứa Gia Trì trĩu nặng, trên đường về Thu Nhã gọi điện cho anh vô số lần, anh đều bấm tắt, anh thực sự không có tâm trạng ứng phó với Thu Nhã, hơn nữa chị ta có thể nghe được tin tức từ Lữ Thiên Ba, cứ để chị ta khốn khổ một thời gian đi. Anh hờ hững đáp:

“Chuyện công ty, không gấp, ngày mai quay lại xử lí là được.”

Dur Tịnh thấy kì lạ, Hứa Gia Trì xưa nay luôn đặt chuyện công ty lên hàng đầu, trung thành với Lữ Thiên Ba dốc sức tận tụy, hôm nay hình như hơi lạ. Nhưng cô vốn chưa từng hỏi anh về việc công, nên cũng không hỏi thêm. Nhưng đã nhắc đến Thu Nhã thì tất nhiên cô sẽ nhớ tới nghi vấn giữa chị ta và Lữ Thiên Ba, cô hỏi vu vơ:” Hôm nay anh làm thêm ở công ty, vậy Lữ Thiên Ba và Thu Nhã cũng ở đó phải không?”

Hứa Gia Trì hơi nhú mày, tuy anh rất không muốn tiếp tục chủ đề này, nhưng người hỏi là Dư Tịnh, anh không thể trốn tránh. Anh đáp gọn “Ừ.”

“Cả hai đều có?” Dư Tịnh hỏi tới.

“Đúng.”

“Ừm.” thực ra Dư Tịnh cũng biết không thể nghe ngóng gì từ Hứa Gia Trì, để tránh cho anh nghĩ cô rảnh rỗi kiếm chuyện, cứ nên im lặng thì hơn.

Hứa Gia Trì nhìn cô, thấy chột dạ nên vội vàng nhìn đi nơi khác, thay Lữ Thiên Ba giấu chuyện này, cũng không biết là làm đúng hay sai, hi vọng Lữ Thiên Ba có thể làm anh tin tưởng, mau chóng tuyệt giao với Thư Nhã, quay về bên Thiệu Mân Quân.

Ăn mì xong đã khuya, Dư Tịnh và Hứa Gia Trì lần đầu tiên nằm trên giường mà ai cũng ôm tâm sự riêng, mãi vẫn không ngủ được.

Dư Tịnh lăn lộn mãi đến nửa đêm, bỗng trở mình chui vào vòng tay Hứa Gia Trì, thầm nghĩ: Quá khú không thể nào níu kéo, nên phải biết trân trọng những gì đang có lúc này. Trình Lăng là quá khú, Hứa Gia Trì mới là hiện tại và tương lai của cô, cô bắt buộc phải cắt đứt với quá khú, không thể để Trình Lăng phá vỡ cuộc sống bình lặng của cô. Tránh gặp mắt là vấn đề đầu tiên, sau đó mới dần dần phai nhạt được. Thời gian là phương thuốc trị liệu tốt nhất, và cũng là vũ khí quên lãng tốt nhất, cô có thể, cô nhất định làm được.

Hứa Gia Trì ôm chặt cô, thề từ ngày mai sẽ theo dõi chặt chẽ Lữ Thiên Ba, nếu phát hiện anh ta lại có bất kì hành động nào có lỗi với Thiệu Mân Quân, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ. Nếu Thiệu Mân Quân tổn thương vì chuyện này, không chỉ Dư Tịnh không tha cho

anh, mà anh cũng chẳng thể nào tha thứ cho bản thân mình.

Chương 5

Hạ Sính Đình tìm một vòng không thấy bóng dáng Dur Tịnh đâu, lấy điện thoại ra định gọi thì Trình Lãng đã bước nhanh đến trước mặt cô: “Dur Tịnh về trước rồi, nhờ tôi nói với cậu một tiếng.”

“Ờ.” Hạ Sính Đình nheo mắt lại, vẻ mặt kì quặc, quan sát anh.

“Sao thế?” Trình Lãng mắt tự nhiên nhìn lại bản thân một lượt.

Hạ Sính Đình khẽ thở dài: “Dur Tịnh đã kết hôn rồi, chuyện này cậu biết chứ.”

“Biết.” Trình Lãng bình tĩnh nói: “Lần trước cậu đã nói cho tôi biết.”

“Thế sao cậu còn chưa từ bỏ đi?” Hạ Sính Đình quá quen với ánh mắt này, cũng giống hệt ánh mắt cô nhìn thấy trong gương, thâm tình mà cố chấp.

Trình Lãng cười khổ: “Có vài chuyện không phải cứ nói buông là buông được.”

“Nhưng chuyện này cậu không muốn buông cũng phải buông, không có cửa để thương lượng đâu.” Hạ Sính Đình sắp chống nạnh như một bà già đánh đá, cô tuyệt đối không cho phép người khác phá hoại hôn nhân hạnh phúc hiện nay của Dur Tịnh. Cho dù người đó là Trình Lãng, là mối tình đầu của Dur Tịnh, cũng không được.

Đáy mắt Trình Lãng thoáng hiện nét đau thương sâu sắc, không tan biến được, anh cũng muốn quên Dur Tịnh, nhưng nếu mọi việc đều

như ý muốn thì thế giới này sẽ chẳng có phiền não và tội ác. Anh gắng sức nhả ra mấy chữ: “Tôi chấp nhận.”

Chia yên rảnh thúi không được nhân đạo cho lắm, nhưng Hạ Sính Đình cũng đành bó tay, bây giờ không ngăn cản thì sẽ là dung túng cho tội phạm, muốn trách chỉ có thể trách họ có duyên mà không có phận.

Trình Lãng khựng lại, rồi nói: “Tôi chỉ có thể nhận lời cậu sẽ không xen vào gia đình cô ấy, nhưng tâm ý tôi dành cho cô ấy mãi mãi sẽ không thay đổi.”

Hạ Sính Đình đờ ra, nhìn vào ánh mắt kiên quyết của Trình Lãng. Bất giác bị anh làm cho cảm động, nhưng dù sao đi nữa, cô cũng không thể giúp anh.

Trình Lãng hơi nhíu mày: “Cậu vẫn không yên tâm? Tôi dù khốn nạn mấy cũng sẽ không cướp người phụ nữ của anh họ mình.”

Hạ Sính Đình lại sững sờ, tin tức thu hoạch được trong tối nay thực sự quá nhiều, cô không thể đón nhận nổi.

“Cậu tin cũng được không tin cũng được, dù sao tôi đã nói tới nước rồi.” Trái tim Trình Lãng như có mây mù che phủ, cũng không còn tâm trạng giải thích với Hạ Sính Đình nữa.

Hạ Sính Đình tin anh nhưng càng tin rằng cái tên cứng đầu này sẽ kiên trì chờ đợi, cho dù hi vọng chỉ le lói cũng không dễ dàng bỏ cuộc. Nhìn anh, Hạ Sính Đình bỗng nghĩ tới chính mình, tuy càng chiến càng bại nhưng chỉ cần cô càng bại càng chiến thì sẽ có một ngày công phá được thành trì kiên cố đó, làm tan chảy núi băng ngàn năm đó. Ừ, ngày mai sẽ phát động lời tỏ tình lần thứ một trăm lẻ một.

Trình Lãng lơ đãng lái xe, trong đầu vẫn ngập tràn hình ảnh Dư Tịnh khi nãy. Tuy mặt lộ vẻ tức giận, nhưng vẫn xinh đẹp đáng yêu, bao năm qua mà cô không thay đổi mấy. Ông trời đối đãi cực kì tốt với cô, so ra thì trên người anh đã hằn lên dấu vết mệt mỏi theo thời gian.

Điện thoại không ngừng run lên trong túi áo, anh liếc nhìn số gọi rồi ném sang ghế phụ. Bắt đầu từ lúc anh xuống máy bay số này đã không ngừng quấy rối, kiên trì không thôi, càng lúc càng mạnh mẽ. Trình Lãng biết là ai, nhưng anh đang bực bội, ngay cả đối phó qua loa cũng không thích. Huống hồ anh tự cho rằng mình đã nói rõ tất cả với cô ta rồi.

Ai ngờ vừa lái xe vào tiểu khu đã thấy Thi Thi đứng trước cửa, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa, chút động tĩnh nhỏ cũng không thể qua khỏi tầm mắt cô, còn chuyên nghiệp hơn cả bảo vệ tiểu khu. Trình Lãng kêu khổ, sao cô cứ như âm hồn không tan vậy. Anh tiếp tục lái vào trong, Thi Thi quả nhiên chạy đuổi theo anh.

Trình Lãng muốn né tránh cô nên đứng ở hẻm để xe một lúc lâu, rồi đi thang máy chuyển hàng lên, kết quả vẫn bị cô tóm được.

“Tìm anh à?” Trình Lãng không nhìn cô, thản nhiên tìm chìa khóa mở cửa. Có lúc anh khá khâm phục cô gái này, dù anh có hành tung bất định thì bất luận anh ở đâu cô cũng có cách tìm ra.

“Em đợi anh cả buổi tối rồi.” Thi Thi bĩu môi.

“Em dồn sức đó vào việc học thì hay biết mấy.” Trình Lãng uể oải nói.

“Tại sao không nghe điện thoại của em?” Thi Thi đỏ bừng mặt, tức tối nói.

Trình Lãng đáp gọn: “Anh có việc.”

“Bạn đến nỗi không có thời gian nghe một cuộc điện thoại hay sao?”
Thi Thi truy hỏi tới cùng.

“Ừ.” Trình Lãng đáp thẳng thừng.

Thi Thi tủi thân muốn khóc: “Nhưng em tìm anh cũng là có việc gấp.”

Trình Lãng ngừng tay đang mở cửa, xem ra cô nàng sẽ không nói trong một chốc được, nhưng anh lại không muốn cho cô vào nhà:
“Chuyện gì?”

“Ngày mai là lễ tốt nghiệp của em, mong anh có thể tới.” Thi Thi cắn môi, lấy hết can đảm nói.

“Chuyện này chẳng phải em nên để bố mẹ tham dự à, em tìm anh làm gì?” Trình Lãng lạ lùng hỏi.

“Em hát một bài trong tiệc tối, bài này là hát cho anh.”

Trình Lãng thẳng thừng từ chối: “Anh không rảnh.”

“Là tối mai, không cần anh nghỉ phép, không chiếm dụng thời gian làm việc của anh.” Thi Thi nhỏ giọng van nài.

“Cũng không được, mai anh rất bận, phải làm thêm giờ.” Trình Lãng từ chối dứt khoát.

Tròng mắt Thi Thi đỏ hoe: “Xem như em van anh được không?”

Trình Lãng lặng lẽ thờ dài, giọng anh dịu lại: “Em đừng phí thời gian với anh nữa, bây giờ bốn phận của em là học hành cho giỏi vào.”

Thi Thi dờ khóc dờ cười, anh thật sự không để tâm đến cô: “Em không còn là trẻ con nữa, em sắp đến bệnh viện thực tập rồi, thành tích của em rất tốt, hơn nữa năm nào cũng có học bổng loại 1.”

“Thế thì tốt thôi.” Trình Lãng nhún vai: “Vậy phải cố gắng hơn nữa.”

Người bình thường chắc sẽ giận tới vẹo cả mũi, chỉ có Thi Thi bị anh đống đing nhiều lần, nên đã có sức miễn dịch: “Anh không thể đối xử tốt với em được sao?”

“Anh đối xử với em vẫn chưa tốt à? Anh luôn xem em như em gái, nói ra thì anh đối xử với em họ an còn không tốt bằng với em.” Trình Lãng nhân cơ hội này nói rõ lập trường lần nữa, anh và Thi Thi chỉ có thể là anh em.

“Em không muốn làm em gái của anh!” Thi Thi cao giọng, từ năm lớp 2 anh dạy kèm cho cô, trong tim cô đã có bóng hình anh.

Trình Lãng lại thầm kêu khổ, nếu sớm biết cô nàng này rắn mặt như vậy, ban đầu sẽ không nhận lời mẹ giúp con gái bạn thân của bà ôn tập, lại còn mắc vận đào hoa: “Em nói nhỏ thôi, nửa đêm rồi, đừng nói là người, ngay cả ma cũng bị em dọa cho tỉnh dậy đấy.”

Thi Thi biết rõ Trình Lãng cố ý hù dọa cô nhưng vẫn rùng mình: “Anh đừng nói kiểu kinh dị thế được không?”

Trình Lãng đưa tay lên xem đồng hồ: “Đã khuya lắm rồi mà em chưa về nhà à?”

“Chỉ cần anh nhận lời em, em sẽ về ngay.” Thi Thi bó tay, đành giở trò năn nỉ.

“Đừng có hờn dỗi, bây giờ anh đưa em về.” Trình Lãng kéo tay cô nàng: “Đi thôi.”

Thi Thi thấy không có cách nào vùng thoát thì ngồi bệt luôn xuống đất.

Trình Lãng phì cười giễu cợt: “Em còn nói không phải trẻ con à, có thực nữ nào lại lăn lộn trên đất thế không?”

“Em mặc kệ, anh không nhận lời thì hôm nay em sẽ ngồi đây suốt đêm.” Thi Thi cứng giọng nói, không thuyết phục được thì chiêu này chính là hi vọng cuối cùng của cô.

Trình Lãng vẫn lắc đầu, Thi Thi nhếch môi, bật khóc.

“Em khóc cái gì.” Trình Lãng không kịp đề phòng, hơi luống cuống.

Thi Thi càng nghĩ càng tủi thân, càng khóc càng to.

Đã có hàng xóm hiếu kì thò đầu ra nhìn ngó xung quanh, Trình Lãng ngượng ngập, nghiêng răng nghiêng lợi: “Sợ em qua, đừng khóc nữa, anh nhận lời là được chứ gì.”

“Thật không?” Thi Thi cười qua làn nước mắt hai dòng lệ vẫn chảy dài trên má.

“Anh đã dối em bao giờ chưa?” Dù không cam tâm tình nguyện tí nào, Trình Lãng vẫn giữ lời hứa.

Thi Thi lập tức chùi nước mắt, nũng nịu: “Vậy bây giờ anh đưa em về.”

Trình Lãng bó tay: “Ừ, đi thôi đại tiểu thư.”

Đưa Thi Thi về xong lái xe quay lại thì đã nửa đêm, Trình Lãng tắm rửa rồi lên giường nằm, nhưng không hề buồn ngủ.

Lúc này ánh trăng sáng như nước, sao sáng lấp lánh, vốn là một đêm tĩnh lặng tuyệt vời mà tâm trạng anh lại sa sút đến kì lạ.

Bố anh ngày nào cũng giục anh tìm bạn gái, anh phải trốn đến đây, ai ngờ tránh được sự căn nhắc của bố, lại không tránh được sự đeo bám dai dẳng của Thi Thi. Chính vì giảm bớt điều kiện tiếp xúc với cô nàng, anh mới mua nhà ở ngoại ô, nhưng cô nàng quá là thần thông quảng đại, lại đuổi đến đây.

Thi Thi thích anh, anh biết, nhưng mối tình mà biết rõ không thể đáp lại thì đương nhiên sẽ không thể mặc nó phát triển. Khi cô bé thi đậu đại học tỏ tình lần đầu với anh, anh đã nói rõ lập trường của mình, cả đời này anh chỉ yêu một người, hơn nữa sẽ vẫn tiếp tục yêu. Nhưng Thi Thi bướng bỉnh nói người có chí thì việc ắt thành. Cái gọi là “nước chảy đá mòn” cũng phải cần tảng đá đó tình nguyện chứ. Thi Thi cứ đeo bám dai dẳng mãi, Trình Lãng không hề thấy vui, ngược lại còn bức bối, phiền muộn. Nhưng Thi Thi là con gái lại thân với gia đình anh, không thể đối xử thô lỗ, chỉ có thể trốn được thì trốn.

Dư Tịnh...

Nghĩ đến cái tên đó, tim Trình Lãng nhói đau, người anh không thể đến gần, cũng không buông bỏ được.

Anh từ từ ngồi dậy, đến ngồi trước bàn làm việc, mở hộp quà rất lớn trên bàn. Bên trong là chocolate mang về từ mọi nơi trên thế giới. Có những thứ tự tay anh đi mua, một vài thứ thì nhờ người mang về. LinDư Tịnh của Thụy Sĩ, Godiva của Bỉ, Valrhona của Pháp, Pascual chocolate pudding của Tây Ban Nha,... Tổng cộng là mười một loại.

Anh từng nhìn thấy trên một diễn đàn ẩm thực nói rằng mười một loại này là những loại chocolate ngon nhất thế giới. Vì Dư Tịnh thích ăn chocolate, cũng vì một lời hứa của mình, anh đã tốn công sức thu thập nghĩ đến một ngày sẽ mang đến trước mặt cô.

Mấy loại chocolate này, vài hộp để lâu đã quá hạn, những cái còn lại e rằng cũng không còn cơ hội nữa.

Trình Lãng tiện tay mở hộp, lấy một viên bỏ vào miệng, vị bạc hà trong phúc chốc tràn ngập khoang miệng, vừa đắng vừa lạnh, cũng giống tâm trạng u ám của anh lúc này.

Hôm sau, Trình Lãng vẫn không tham dự buổi lễ tốt nghiệp của Thi Thi, không phải vì anh cố ý thất hứa, mà là nửa đêm hôm đó, anh bỗng thấy tối tăm mặt mũi, tim đập nhanh còn dạ dày thì đau nhói, anh cố gắng gọi điện thoại cho bạn thân Lăng Thiên Ý, Lăng Thiên Ý vội vã chạy tới, thấy Trình Lãng mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa, còn nôn ra máu, sợ tới mức vội vã đưa anh vào bệnh viện.

Bệnh viện chuẩn đoán anh bị xuất huyết dạ dày, phải nhập viện điều trị.

Vì không có giường trống, chỉ có thể nằm tạm trên giường ngoài hành lang để truyền dịch, Lăng Thiên Ý thở phào, lau mồ hôi: “Cái tên này lúc này suýt dọa chết tôi, còn nôn ra máu, tôi tưởng cậu lại luyện công đến tẩu hỏa nhập ma rồi chứ.”

Trình Lãng yếu ớt nói: “Xin lỗi.”

Lăng Thiên Ý khoát tay: “Không có gì, đúng rồi, có cần thông báo cho người nhà cậu không?”

Trình Lãng ngẫm nghĩ: “Đừng nói với bố tôi, ông ấy không khỏe, tôi không muốn bố lo lắng. Cậu nhờ y tá tìm giúp tôi một người chăm bệnh là được.”

“Nửa đêm nửa hôm rồi còn tìm người chăm bệnh ở đâu, thà tôi làm người tốt đến cùng, tối nay ở lại bệnh viện chăm sóc cậu, ngày mai nhờ y tá sắp xếp sau.” Lãng Thiên Ý nghiêm túc nói: “Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, ăn uống phải có giờ có giấc, có bao giờ cậu chịu nghe lời đâu, đáng đời cậu lắm.”

“Tôi đang là bệnh nhân, cậu không thể nói năng dượng dàng được à?”
Trình Lãng mệt mỏi nói.

Lãng Thiên Ý lườm anh: “Còn trẻ mà dạ dày đã có bệnh, sau này cậu làm sao?”

“Sau này tôi sẽ chú ý.” Trình Lãng nói nhỏ. Anh hiểu bạn thân đang quan tâm anh, nhưng vì có lúc công việc quá bận, quả thực không thể nghĩ đến việc khác.

Lãng Thiên Ý lắc đầu, biết rõ bạn thân mình, biết hă chỉ nói thế thôi, về sau chắc sẽ lại lén lút làm ngược lại, nhưng cũng đành bó tay.

Trình Lãng bỗng bật cười.

Lãng Thiên Ý hừ khế: “Thế mà còn cười được.”

“Bộ dạng cần nhân của cậu lúc này đúng là giống hệt mẹ tôi.”

Nếu không vì anh nằm ốm trên giường, Lãng Thiên Ý chắc chắn sẽ quyết đấu với anh. Còn bây giờ chỉ đành hậm hực thầm nguyên rủa trong bụng, nín nhịn mà rót nước đắp chăn cho anh.

Chính vì thế Trình Lãng mới không biết sợ là gì.

Lãng Thiên Ý bê một chiếc ghế đến ngồi cạnh giường hỏi: “Cậu có người quen nào ở bệnh viện RJ không? Nếu có thì mai tôi đi tìm người đó, chứ không để cho cậu nằm ngoài hành lang mãi được.”

Bệnh viện RJ...

Trình Lãng thấy tim rung lên, trước đó không nghĩ nơi này là chỗ Dư Tịnh công tác, có lẽ ngày mai có thể gặp được cô, cơn bệnh này cũng không phải là không có giá trị. Anh nghĩ: “Tạm thời chưa nghĩ ra là ai, ngày mai hãy tính.”

Lãng Thiên Ý nhún vai: “Được, cậu mau ngủ đi, cứ thế này thì trời sáng mất.”

Trình Lãng nhắm mắt bóng Dư Tịnh lại từ từ xuất hiện trong đầu.

Buổi sáng Dư Tịnh đến chưa bao lâu, y tá trưởng Doãn Quyên đã dặn: “Tiểu Dư, hôm nay không đủ người, mấy bệnh nhân ngoài hành lang em giúp chị chăm sóc luôn nhé.”

“Không sao ạ.” Dư Tịnh nhận lời ngay. Cô là một người rất dễ chịu, Doãn Quyên có việc gì đều thích nhờ cô giúp, cô lúc nào cũng vui vẻ làm ngay.

Dư Tịnh lấy bình dịch truyền và kim đi trên hành lang, nghe nói bệnh nhân giường số 44 tối qua do xuất huyết dạ dày được đưa vào cấp cứu, nên cô đến đó trước, khẽ hỏi: “Tên gì thế ạ?”

Vào lúc cô xuất hiện ở phòng y tá, Trình Lãng đã chú ý, thấy cô đến trước mặt mình, anh vội vàng gục đầu xuống, âm ừ trả lời: “Trình Lãng”.

Dư Tịnh không nghe rõ, liền nhìn tư liệu trong tay, tim như ngừng đập. Cô cắn môi: “Quay lại đây, phải truyền dịch rồi.”

Trình Lãng từ từ ngược lên, nở nụ cười ngược ngạnh.

“Anh làm sao thế hả?” Dư Tịnh cũng không ngờ câu đầu tiên lại là trách móc.

“Không có gì.” Vẻ mặt Trình Lãng lạnh nhạt, trong lòng lại rất vui vì Dư Tịnh tỏ ra quan tâm.

Dư Tịnh vừa tức vừa cuống, hậm hực cầm tim truyền dịch cho anh trước rồi mới nói: “Xuất huyết dạ dày rất nghiêm trọng, anh đừng có mà xem thường.”

Giọng điệu đó hết như Lăng Thiên Ý, Trình Lãng hiểu, đó cũng vì quan tâm anh. Anh cười cười: “Sau này anh sẽ cẩn thận.”

“Anh đó, sau này những điều cần chú ý nhiều lắm.” Dư Tịnh cầm bệnh án của Trình Lãng lên xem, phim chụp dạ dày cho thấy có mười hai vết loét, và cả viêm dạ dày: “Trước đây anh không biết mình bị về dạ dày sao?”

“Có lúc đau dạ dày, uống chút thuốc thì không sao nữa.” Trình Lãng lúng túng nói, biết chắc chắn sẽ bị mắng.

“Tại sao không tới bệnh viện sớm hơn?”

“Khám bệnh phiền phức lắm, hơn nữa anh nhìn thấy áo blouse trắng là phát sợ rồi.”

Dư Tịnh sắp bị anh chọc cho tức điên, làm gì có người nào lại đối xử

với sức khỏe của mình như thế chứ. “Điển cố ‘che giấu bệnh tật, không muốn điều trị’ lúc học đại học anh chưa đọc qua à? Anh bao nhiêu tuổi rồi mà không biết chăm sóc bản thân? Bệnh nhẹ kéo dài thành bệnh nặng thì không kịp nữa, anh chưa từng nghĩ đến cảm nhận của người nhà anh à?”

Trình Lãng tuy bị mắng tới tối tăm mặt mũi, nhưng trong lòng lại cực kì dễ chịu.

“Y tá Dư lại đang dạy dỗ người ta rồi.” Máy ông cụ bệnh nhân thì thầm với nhau, cười híp mắt: “Chàng trai à, cậu đừng để bụng, cô ấy vì muốn tốt cho cậu thôi, bệnh nhân ở đây có ai chưa từng bị cô ấy mắng đâu.”

Trình Lãng gật đầu rồi rít: “Là lỗi của cháu, cô ấy mắng đúng lắm.”

Dư Tịnh đỏ mặt vội ho mấy tiếng để lấp liếm: “Các cụ về phòng bệnh hết đi, sắp đến lượt các cụ rồi đấy ạ.”

Mấy người kia thoáng cái đã biến mất,

Dư Tịnh hít thở thật sâu: “Xin lỗi, em không nên nói với anh lớn tiếng như vậy.”

“Không sao.” Thực ra trong lòng Trình Lãng lại cảm thấy cực kì ngọt ngào.

“Em đi làm đây, lát nữa sẽ đến thăm anh.”

“Ừ, được.” Nếu có thể bệnh mãi để cô chăm sóc cũng hay, Trình Lãng nghĩ vẫn vơ.

Lúc này Dư Tịnh đứng chuẩn bị bình dịch truyền lại có chút lơ đãnh.

Doãn Quyên nhìn cô, lấy tay huých cô mấy cái: “Tiểu Dư để sai chỗ rồi.”

Dư Tịnh giật mình, toát mồ hôi lạnh, suýt nữa thì cô đã bỏ glucose của bệnh nhân giường 23 vào trong dịch truyền cho bệnh nhân giường 24, bệnh nhân giường 24 mắc chứng tiểu đường nếu làm sai thì đúng là chết người.

Doãn Quyên cũng hết hồn, Dư Tịnh làm việc xưa nay luôn cẩn trọng dè dặt, hôm nay làm sao thế này. “Nếu không khỏe thì xin về nhà nghỉ ngơi đi.” Cô phê bình thẳng thắn mà vẫn khéo léo.

Dư Tịnh cúi đầu: “Y tá trưởng em sẽ không phạm lỗi nữa.”

Doãn Quyên bóng gió xa xôi: “Tiểu Dư, đây không phải công việc bình thường, một lỗi nhỏ thôi cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, bệnh nhân tin tưởng chúng ta, chugns sta càng không thể lơ đãng sai sót được.”

Dư Tịnh chỉ muốn tìm cái lỗi chui xuống, cô làm việc đã mấy năm trời, đây là lần đầu tiên xấu hổ như vậy. Cô tự nhận mình luôn biết phân biệt chuyện công tư rõ ràng tuyệt đối không mang những nỗi niềm trong cuộc sống trút lên người bệnh nhân, nhưng sự xuất hiện lần này của Trình Lãng đã khuấy đảo tâm tư của cô. Đương nhiên không thể trách người khác, hoàn toàn là do tâm trí cô không kiên định thôi. Khóe môi cô hơi cứng đờ, nhưng vẫn bảo đảm lần nữa: “Y tá trưởng, xin chị tin em, tuyệt đối sẽ không như vậy nữa.”

“Thật không?”

“Nhất định!”. Dư Tịnh đáp mạnh mẽ.

“Ừ, chị tin em!” Doãn Quyên luôn xem trọng Dư Tịnh, những lời nặng

nề hôm nay chẳng qua là muốn cô nhớ lấy mà tự giáo huấn bản thân thôi.

Dur Tịnh khẽ thờ ra, cố gắng gạt hết mọi suy nghĩ trong đầu để chuyên tâm làm việc.

Bệnh nhân giường số 30 họ Châu, bị bệnh xơ gan cổ trướng, tình trạng không ổn lắm, cứ một quãng thời gian là phải đến bệnh viện truyền thuốc gan và hút nước trong ổ bụng, rất vất vả. Ông Châu là người lạc quan, luôn nói đã sống đến ngàn này tuổi rồi, những thứ cần ăn đã ăn rồi, những nơi cần đến cũng đã đến rồi, cuộc đời này xem như không thiệt thòi, chỉ là có phần mắc nợ vợ ông. Nhưng con cái lại mong ông sống đến trăm tuổi, đang muốn giúp ông liên hệ làm phẫu thuật gan. Xơ gan nếu để đến thời kì cuối sẽ không có cách điều trị, chỉ thay gan là hiệu quả nhất, nhưng Dur Tịnh vì đã từng thấy chuyện của cha Thiệu Mân Quân nên trong lòng luôn bị ám ảnh bởi phẫu thuật thay gan.

“Tiểu Dur đến rồi.” Dur Tịnh xinh đẹp, làm việc lại nhẹ nhàng chuyên tâm, cả khoa ngoại này trừ y tá trưởng Doãn Quyên ra thì cô chính là người có kĩ thuật cứng nhất, cũng được bệnh nhân yêu mến nhất, ông Châu lần nào cũng rất khách sáo với cô, trước kia còn muốn giới thiệu con trai ông cho cô, về sau biết cô có bạn trai rồi mới từ bỏ suy nghĩ đó.

Dur Tịnh gật đầu: “Mấy hôm nay bác thấy thế nào ạ?”

“Vẫn như cũ thôi.” Sắc mặt ông Châu sạm đen, gò má hóp lại, đó là một trong những triệu chứng của người bị bệnh gan.

“Bác sẽ khỏe lại thôi.” Dur Tịnh nói khẽ.

Ông Châu cười ha ha, không nói gì.

Ông đã quá bình thản trước cuộc đời này, chẳng giống như Dư Tịnh tuy đã chứng kiến nhiều cảnh sinh lão bệnh tử song vẫn chẳng thể thản nhiên đối mặt.

Làm xong việc ở những phòng bệnh khác, Dư Tịnh quay lại phòng y tá, nghĩ ngợi một lúc rồi lấy điện thoại ra nhắn tin cho Hứa Gia Trì, báo anh biết bệnh tình của Trình Lãng. Sau đó quay lại chỗ Trình Lãng nhìn bình dịch truyền điều chỉnh tốc độ chậm lại.

“Chỉ có mình anh, không có ai ở cạnh anh à?” Dư Tịnh đến hai lần không thấy ai có phần chua xót cho anh.

“Tối qua có một người bạn ở lại qua đêm, bây giờ cậu ta đến công ty rồi, chiều tối lại tới.”

Dư Tịnh liếc nhìn anh: “Em đã báo cho Gia Trì anh ấy tan làm xong sẽ tới thăm anh.”

Ánh mắt Trình Lãng lóe lên: “Bảo anh ấy đừng nói với bố anh chuyện này.”

“Anh ấy sẽ không nói đâu.” Dư Tịnh nhướn mày thản nhiên.

Ánh mắt Trình Lãng khóa chặt nơi cô, sau đó cụp mắt hỏi một câu vu vơ: “Bao giờ anh có thể ra viện?”

“Cái này phải xem tình hình hồi phục của anh và hỏi bác sĩ rồi mới biết.” Dư Tịnh quay sang chăm chú nhìn anh: “Sau khi ra viện có rất nhiều điều anh cần chú ý, tạm thời chỉ có thể ăn mì, húp canh và cháo loãng, qua một thời gian nữa có thể ăn cơm, nhưng phải nấu nhão một chút ngoài ra anh phải nhớ không được uống rượu. Dạ dày anh đã rất yếu rồi, bắt buộc phải chăm sóc nó.”

Trình Lãng hơi nhướng mày, cười khế, mãi sau mới nói: “Em đang quan tâm anh đó à?”

Dư Tịnh tránh ánh mắt anh, cau mặt lại: “Anh nghĩ nhiều quá rồi, em quan tâm mỗi bệnh nhân như nhau cả.”

Đôi mắt sâu thẳm như màn đêm của Trình Lãng dán chặt vào gương mặt cô, khóe môi khế cong lên, tạo thành một đường cong rất đẹp.

Anh là một người đàn ông vừa đẹp trai vừa phong độ, Dư Tịnh luôn biết điều đó, đặc biệt là lúc anh cười, dịu dàng trong sáng, có một sức mạnh mê hoặc lòng người. “Anh nghỉ ngơi đi.” Dư Tịnh ném lại một câu rồi vội vàng chạy trốn. Nếu đã không thể kháng cự thì chỉ còn cách trốn đi thật xa.

Chương 6

Hạ Sính Đình lần nữa ủ rũ bước ra khỏi văn phòng của Dương Dận lời tỏ tình của cô lại kết thúc thảm bại.

Ai đã nói rằng nữ theo đuổi nam chỉ có cách một lớp vải, câu này áp dụng cho cô thật là truyện hài hước nhất.

Lần đầu năm mười tám tuổi cô nói với Dương Dận rằng em thích anh, bao năm nay tổng cộng đã bị ba mươi lần đá kích, tuy vẫn chưa hoàn toàn sụn đổ, nhưng cũng gần thế rồi.

Hạ Sính Đình trúng tiếng sét ái tình với Dương Dận ngay từ khi hai người họ gặp nhau.

Lúc đó Hạ Sính Đình vẫn đang học lớp 12, có một lần đột nhiên bị đau bụng, khiến cô ngất xỉu ngay tại lớp học. Lớp trưởng vội đưa cô đến bệnh viện, chuẩn đoán bị viêm ruột thừa cấp tính. Lúc đó người phẫu thuật cho cô chính là Dương Dận. Cắt ruột thừa là phẫu thuật thuộc đơn giản thất nhưng lại là lần đầu Dương Dận mổ chính, vì thế kí ức vẫn còn nguyên vẹn. Ca mổ tiến hành rất thuận lợi, sau khi Hạ Sính Đình khỏe lại đã xem Dương Dận là ân nhân cứu mạng, cả trái tim đã trao cho anh, từ đó bắt đầu một cuộc chiến nữ theo đuổi nam vô cùng oanh liệt.

Cô tự vấn mình dù sao cũng là người cần ngoại hình có ngoại hình, mà lại là sinh viên giỏi của Đại học Ngoại ngữ, vừa tốt nghiệp đã được một công ty liên doanh mời đi làm phiên dịch, công tác hai năm đã mua được chiếc Mini Coupe, cũng xem như thành công, thế mà cô lại không thể lọt được vào mắt của Dương Dận.

Còn nhớ lần đầu cô lấy hết can đảm tỏ tình với Dương Dận lại bị anh trừng mắt, rồi mắng một trận tối tăm mặt mũi: “Con nít biết gì mà yêu với chả đương, học cho giỏi mới là chuyện chính.” Cô nhục nhã quay về nhà mấy ngày sau cũng không vực dậy nổi tinh thần.

Khó khăn lắm mới đợi đến khi đậu đại học, lần này xem như cô đã thoát khỏi cái bóng ‘trẻ xanh’ rồi, Dương Dận vẫn không hề nề mặt cô: “Đại học là thời kì tốt nhất để tích lũy tri thức, lúc đó mỗi ngày chưa tới sáu giờ sáng tôi đã dậy học từ vựng, ban ngày đi học xong còn về làm gia sư, buổi tối...”

Hạ Sính Đình bị những lời giáo huấn của anh làm cho khiếp hãi, cô không hiểu nổi, Dương Dận chẳng qua chỉ hơn cô sáu tuổi, sao còn cần nhằn nhiều hơn cả bố cô vậy. Chính vì những lời này của Dương Dận mà hồi đại học cô học như điên, lấy bằng như đùa chơi vậy, tuy nhiên khi nhìn thấy các cặp tình nhân trong vườn trường, cô vẫn không tránh khỏi cảm giác hụt hẫng.

Đến khi tốt nghiệp đại học rồi có việc làm ổn định, lần này Dương Dận chắc không còn viện cớ gì nữa, ai ngờ anh lại nói nhẹ bẫng: “Vừa đi làm phải xem sự nghiệp làm trọng”, lại lần nữa từ chối lời tỏ tình của Hạ Sính Đình. Thế là trong công ty, cô cố gắng gặp nhiều lần người khác, chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã tăng liền hai bậc, trở thành phiên dịch cao cấp trẻ nhất trong công ty.

Cô vốn tưởng lần này sẽ không còn vấn đề gì nữa, nhưng lúc này Dương Dận lại nói với cô rằng: “Học, học nữa, học mãi, lấy được tấm bằng mà đã tự mãn, chẳng lẽ em không biết rằng bây giờ thực sĩ, tiến sĩ đều không tìm được việc à?”

Hạ Sính Đình ngoài việc đầm đìa nước mắt bỏ ra ngoài thì còn làm gì được.

Mấy hôm trước cô được khuyến khích từ chuyện của Trình Lãng, nghĩ rằng Dương Dận chưa kết hôn, cho dù thế nào thì cô vẫn có nhiều hi vọng hơn Trình Lãng, liền lấy hết can đảm tỏ tình lần nữa, ai ngoài lại tiếp tục mang nhục thế này.

Người đó nhẹ dõ lấy cô: “Cẩn thận.”

Giọng nói vô cùng trầm ấm, Hạ Sính Đình bất giác nhìn thêm anh ta mấy cái. Là một người đàn ông không được gọi là đẹp trai hơn nữa nhìn còn có vẻ hơi thô, hoàn toàn khác với Dương Dận thanh tú, nho nhã.

Anh ta gật đầu với Hạ Sính Đình, để cô đi trước.

“Anh đi trước đi.”

“Ưu tiên phụ nữ.” Giọng nói dễ nghe thoát ra từ môi mỏng của anh ta.

“Cảm ơn.” Hạ Sính Đình nhún vai, sau khi đi xuống mấy bậc thang lại quay đầu lên nhìn, thấy anh ta đi về phía phòng bệnh khoa ngoại. Cô ra khỏi bệnh viện, buồn bực mở cửa xe đâm mạnh vào lưng ghế.

Điện thoại đổ chuông, là Dư Tịnh gọi tới.

Cô mệt mỏi nghe máy: “Tiểu Tịnh Tịnh à?”

Dư Tịnh khựng lại như đang nhìn vào màn hình: “Giọng cậu sao vậy, tớ còn tưởng gọi nhầm số.”

“Cậu có thấy người nào thất tình mà tâm trạng vui vẻ không?”

“Sao thế?” Dư Tịnh dè dặt hỏi.

Hạ Sính Đình chu môi: “Lại bị từ chối chứ sao.”

Dư Tịnh cười phì thấy kì cục nên lập tức im bật: “Quả nhiên là cậu, tớ vừa nhìn thấy một bóng người giống cậu, chưa kịp gọi thì đã biến mất rồi.”

“Sao anh ấy lại lòng dạ sắt đá thế nhỉ.”

Vấn đề này Dư Tịnh không thể trả lời bạn, tình yêu vốn phải xuất phát từ hai phía, nếu một bên bỏ ra quá nhiều, mà bên kia lại không động lòng thì chẳng ai có thể giúp được.

“Tiểu Tịnh Tịnh, có phải tớ thật sự kém cỏi hay không?” Hạ Sính Đình gần như tuyệt vọng.

“Đương nhiên là không.” Dư Tịnh an ủi: “Nếu cậu được coi là kém cỏi thì tớ xem như lót đáy nồi rồi.”

Hạ Sính Đình biết rõ đó chỉ là lời an ủi, nhưng vẫn mỉm cười, nghĩ ngợi: “Cậu nói xem, liệu có phải vì anh ấy có bạn gái rồi nên mới từ chối tớ hết lần này tới lần khác không?”

“Tớ ở bệnh viện đã lâu như thế, chưa từng nghe nói.”

Hạ Sính Đình mắt sáng lên, vẫn còn hi vọng: “Vậy tớ phải cố gắng nữa, trừ phi anh ấy tuyên bố kết hôn, nếu không tớ tuyệt đối không bỏ cuộc.”

Dư Tịnh không phản đối cũng chẳng cổ vũ, vẫn câu nói đó, thứ trò chơi tình cảm này như con người lúc uống nước, nóng lạnh tự mình cảm nhận, bạn không phải cá, làm sao hiểu niềm vui của cá.

“Buổi tối đi hát karaoke với tớ đi.” Hạ Sính Đình mặt mày sầu thảm.

“Tối nay tớ phải trực ca đêm.”

Hạ Sính Đình ủ rũ nói: “Chẳng phải cậu trực ca ngày à, sao cả đêm cũng trực, y tá trưởng của các cậu bóc lột lao động hả.”

“Người khác có việc nên đổi với tớ.” Dư Tịnh cũng không muốn, nhưng đồng nghiệp hiếm khi nhờ vả, không tiện từ chối.

“Haizzz.” Hạ Sính Đình thở dài, một người xưa nay phóng khoáng vui vẻ như cô mà cũng thấy u sầu.

Trình Lãng đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì cảm giác như có người đến cạnh mình, anh mở mắt, cười cười: “Xong việc rồi à?”

“Ừ, đẩy mấy hạng mục không quan trọng lùi lại vài ngày.” Lãng Thiên Ý nhếch môi: “Dù sao cậu cũng không ăn được gì nên tôi không mua gì đâu.”

Trình Lãng buồn bực: “Cậu đang đến thăm người bệnh đó hả?”

Lãng Thiên Ý chớp mắt vẻ giảo hoạt: “Nhưng xem ra cậu không thiếu gì.” Anh ta mấp máy môi, trên tủ cạnh giường bệnh đặt một bát cháo loãng còn sót chút ít mà Trình Lãng vừa ăn xong.

Đó là do Dư Tịnh buổi trưa mang tới, cho dù không phải chính tay cô nấu nhưng vẫn khiến anh cảm thấy ấm áp lạ lùng, Trình Lãng cười khẽ.

“Cười như gió xuân phơi phới ấy nhỉ.” Khóe môi Lãng Thiên Ý như cười như không: “Tuyệt đối có gì đó.”

“Cậu thử nằm cả ngày xem, còn cười được nữa không?” Trình Lãng bực bội nói.

“Thế cũng chưa chắc, có lẽ là y tá ở đây xinh đẹp cũng nên.” Lãng Thiên Ý ngắm nghía những thiên thần áo trắng đang đi qua đi lại.

Mí mắt Trình Lãng hơi giật, lời của Lãng Thiên Ý xem như cũng nói trúng tim đen của anh. Nhưng dù người khác có xinh đẹp thế nào, thì trong trái tim anh vĩnh viễn chỉ có một.

“Ừa, cô y tá xinh đẹp nhất đang đi lại chỗ này kìa.” Lãng Thiên Ý chớp chớp mắt.

Trình Lãng thấy tim giật thót, ngược mắt nhìn, Dư Tịnh nhẹ nhàng bước đến, sắc mặt trầm tĩnh, đưa một cái cặp nhiệt độ cho anh.

“Vẫn phải đo nhiệt độ lần nữa.”

Trình Lãng gật đầu: “Anh tưởng em tan ca rồi.”

Dư Tịnh đáp gọn: “vẫn phải trực ca đêm nữa.”

Trình Lãng tuy không rõ nguyên do nhưng trong lòng lúc này không kìm nén được cảm giác vui sướng. Được ngắm cô nhiều hơn cũng là một niềm hạnh phúc.

Lãng Thiên Ý quan sát Dư Tịnh với vẻ hứng thú: “KHông giới thiệu à?”

“Bạn anh, Lãng Thiên Ý.” Trình Lãng mỉm cười, nhưng khi nhìn Dư Tịnh thì sắc mặt thay đổi, không biết phải nói thế nào.

Dur Tịnh nhận ra sự lúng túng đó, hít một hơi thật sâu: “Tôi là chị dâu họ của Trình Lãng.”

“Tôi cứ tưởng...” Lãng Thiên Ý dừng lại đúng lúc, chuyển sang ho mấy tiếng.

Trình Lãng cúi đầu trong lòng phức tạp khó nói.

Hứa Gia Trì đến hơi muộn.

Dur Tịnh hỏi vu vơ: “Hôm nay tan sở trễ thế anh?”

Hứa Gia Trì cười hì hì, lấy từ sau lưng ra một chiếc túi giữ nhiệt, sau đó lần lượt là mấy hộp giữ nhiệt, trái cây, nước uống, cuối cùng còn móc ra đồ ăn vặt như chocolate dâu, khoai tây chiên...

Dur Tịnh há hốc miệng: “Anh muốn làm gì thế? Định mở tiệc đàm ở phòng y tá sao?”

Hứa Gia Trì vẫn cười tit mắt: “Có phải cho em hết đâu.” Anh vừa chia đồ ăn vặt và uống nước cho mọi người vừa nói: “Ăn nhiều lên, mọi người vất vả rồi.”

Doãn Quyên cười nói: “Anh giờ giống như thủ trưởng hỏi thăm cấp dưới vậy.”

Một câu nói khiến mọi người đều cười vui vẻ.

Hứa Gia Trì ngượng ngừng gãi đầu, dùng cánh tay huých huých Dur Tịnh: “Nấu cho em món em thích nhất đây.”

Doãn Quyên cực kì biết ý, cười hì hì: “Ăn của người ta thì phải biết điều, Dur Tịnh đem đi ăn cơm trước đi.”

Dur Tịnh đỏ mặt kéo Hứa Gia Trì đến phòng nghỉ, Hứa Gia Trì thuận thục đem thức ăn đặt vào lò vi sóng, nghe ‘ting’ một tiếng thì lấy ra đưa Dur Tịnh: “Mau ăn đi.” Sau đó lại hâm nóng chiếc hộp còn lại rồi nói: “Em ăn từ từ thôi, anh cầm cho A Lãng đây.”

“Này.” Dur Tịnh vội ngăn anh lại: “Cậu ấy chỉ ăn đồ loãng thôi.” Hứa Gia Trì cười, giơ hộp lên: “Em nghĩ đến anh cả chút kiến thức sơ đẳng cũng không có à.”

Ánh mắt Dur Tịnh lóe lên, bất giác lúng túng vì sự quan tâm bất thường đó của mình.

Ăn cơm xong, lại bị đồng nghiệp trêu chọc, mãi một lúc lâu sau Dur Tịnh mới có thời gian đi thăm Trình Lãng.

Hứa Gia Trì không biết đang nói chuyện gì với Trình Lãng mà sắc mặt hai người đều tươi cười vui vẻ.

Với tư cách là người phụ trách bệnh nhân, Dur Tịnh đành phải lên tiếng nhắc nhở: “Bệnh nhân không được mệt mỏi quá, người nhà có thể về rồi.”

Hứa Gia Trì bật cười thành tiếng: “Em đúng là quá tận tụy đấy.”

Dur Tịnh nhướn mày.

“Được rồi, anh về trước đây.” Hứa Gia Trì giả vờ nghiêm túc: “A Lãng nhờ em chăm sóc nhé.”

Dur Tịnh mặt không cảm xúc: “Phải vậy thôi, trách nhiệm nghề nghiệp mà.”

Hứa Gia Trì cười, xoa đầu cô.

“Lái xe cẩn thận.”

Hứa Gia Trì gật đầu.

Thấy anh đi xa rồi, Dư Tịnh quay đầu lại, bắt gặp Trình Lãng đang nhìn cô chăm chú.

Mặt Dư Tịnh bỗng nóng lên.

Trong lòng Trình Lãng vô cùng phức tạp, biết rõ cô đã thành chị dâu họ của mình, cũng khá hòa thuận yêu thương anh họ, nhưng vì sao lại thấy không cam lòng. Rõ ràng anh là người xuất hiện đầu tiên, nhưng lại không thể có được cô. Ra nông nỗi này, rốt cuộc là lỗi của ai.

Dư Tịnh bị anh nhìn đến tim đập loạn, cúi đầu nói khẽ: “Anh phải nghỉ ngơi rồi.”

Trình Lãng không phản ứng.

Dư Tịnh bó tay, đành đẩy anh một cái, không ngờ bị anh nắm chặt: “A Tịnh!”

Trước kia anh luôn gọi cô như vậy, A Tịnh, A Tịnh, lúc tức giận đến mấy bị anh gọi một tiếng dịu dàng nũng nịu như thế cũng không thể nào cứng cỏi được. Như có hơi nước đang trào lên, Dư Tịnh cố gắng chớp mắt.

“A Tịnh nói chuyện với anh một lúc được không?”

Dư Tịnh không nói gì, giằng co một lúc vẫn không thoát ra được:

“Anh buông em ra đã.”

Trình Lãng do dự rồi vẫn ngoan ngoãn buông tay.

Dư Tịnh xoắn hai tay vào nhau, cắn môi.

“A Tịnh...” Trình Lãng chưa kịp nói hết đã bị Dư Tịnh cắt ngang: “Em phải đi xem các phòng khác thế nào, anh nghỉ ngơi đi.”

Trình Lãng cuống quýt túm lấy áo cô: “Đừng đi.”

Dư Tịnh hất mạnh tay ra, đánh trúng vào mu bàn tay trái đang cầm kim truyền dịch của Trình Lãng, anh đau đến nghiêng răng nhưng vẫn nén nhịn không buông tay.

“Sao anh phải khổ như vậy.” Dư Tịnh khẽ thở dài.

Vì bệnh nên sắc mặt Trình Lãng không tốt lắm, lại thêm hàng lông mày cau chặt, trông rất tiều tụy. Anh cúi đầu, mái tóc rũ xuống trước trán, vừa trông trẻ con vừa yếu đuối.

Dư Tịnh dịu giọng lại: “Được thôi, em không đi nữa.” Cô ngừng lại: “Anh muốn nói chuyện gì?”

Trình Lãng quá mừng rỡ, gương mặt trong tích tắc sinh động hẳn. Anh ngẫm nghĩ, đang định nói thì ngoài cửa thoáng có bóng người lén vào: “Trình Lãng, nghe nói anh bị bệnh...” Thi Thi bỗng mở to mắt, ánh mắt dừng ở bàn tay Trình Lãng đang túm chặt lấy gấu áo Dư Tịnh.

“Hai người....” Hộp cơm trên tay Thi Thi tuột xuống, cô không biết gì hết.

Trình Lãng lạng lẽ rụt tay lại, hỏi gọn: “Sao em tới đây?”

“Em đến thăm anh.” Thi Thi vô thức trả lời.

Dur Tịnh hít một hơi: “Hai người nói chuyện đi, nhưng đừng khuya quá.”

Hàm răng trắng muốt của Thi Thi để lại dấu răng lờ mờ trên môi: “Cô ta là ai?”

Trình Lãng đáp gọn: “Y tá bệnh viện, chẳng phải em đã thấy rồi đó thôi.” Không hiểu vì sao anh không muốn nhắc lại sự thực rằng Dur Tịnh là chị dâu họ của anh.

Thi Thi cố gắng giữ tâm trạng tươi tỉnh, tin rằng cảm xúc mờ ám giữa hai người này ban nãy chỉ là ảo giác của cô, cô mở hộp cơm ra, gắng nở nụ cười: “Tự tay em làm đó, anh ăn thử đi.”

Nghe câu đó Dur Tịnh vốn đã bước ra ngoài lại quay trở lại: “Xin lỗi bệnh nhân hiện nay chỉ có thể ăn đồ loãng thôi.”

Thi Thi phớt lờ cô, chỉ nhìn Trình Lãng, mắt đầy mong chờ.

Trình Lãng liếc nhìn cô như cầu cứu, Dur Tịnh bắt lực, bước lại gần: “Nếu nghĩ cho bệnh nhân thì tốt nhất cô đừng để anh ấy ăn những món này.”

“Chị là gì của anh ấy? Mà quản nhiều việc thế hả? “Thi Thi hừ một tiếng.

Dur Tịnh nhún vai về vô tội: “Tôi là y tá quản lí giường anh ấy.”

Thi Thi nheo mắt lại, quan sát cô chăm chú.

Dur Tịnh không tránh né, thành thực nói: “Đây là công việc của tôi, đừng làm khó tôi, đồng thời đây cũng là vì tốt cho anh ấy.”

Hia người nhìn nhau mấy giây, cuối cùng Thi Thi đành thỏa hiệp. Cho dù cô nghi ngờ về thân phận Dur Tịnh, thì cũng cảm thấy bị uy hiếp bởi sự tồn tại của cô.

Trình Lãng thờ phào, cho dù bây giờ anh khỏe mạnh thì cũng không dám thường thức sản phẩm làm ra do nhất thời hứng lên của đại tiểu thư Thi Thi xưa nay chưa từng đụng tay vào bếp núc.

Dur Tịnh cười mỉm, lại dặn dò mấy câu rồi rời đi.

Trong lòng Thi Thi cực kì khó chịu, cô cũng không phải là bắt ép Trình Lãng phải nếm món ăn mình nấu nhưng cô đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, mấy ngón tay vì nấu canh cho anh mà đều bị bỏng cả, thế mà Trình Lãng lại không liếc mắt ấy một cái. Cô lại là người nhạy cảm, mới nhìn đã nhận ra có gì đó khác lạ giữa Trình Lãng và Dur Tịnh, nếu cô đoán không lầm thì quan hệ hai người tuyệt đối không bình thường. Cô thích Trình Lãng đã lâu rồi, không bao giờ cho phép người khác chen chân vào. Cô mang tâm trạng phức tạp nhìn Trình Lãng mà không nói gì.

Trình Lãng ho khẽ một tiếng: “Muộn rồi, mau về đi, đừng để người nhà lo lắng.”

“Ngoài việc bắt em về nhà sớm, anh không còn gì muốn nói với em sao?” Thi Thi bực bội nói.

Trình Lãng cười khan: “Anh nói thế cũng là một cách quan tâm em đó thôi.”

Hai mắt Thi Thi sáng lên: “Em biết ngay là em có vị trí đặc biệt trong lòng anh mà.”

Trình Lãng hơi hối hận vì lời nói vừa lỡ buột miệng, khiến Thi Thi lại ảo tưởng, nhưng cũng không tiện phủ nhận, nếu không cô bé này lại khóc lóc nữa. Anh đành nói theo ý của cô bé: “VẬY em còn không nghe lời anh mà về nhà đi.”

Thi Thi gật đầu, ngoan ngoãn nói: “Vâng.”

Nhưng cô không về ngay mà men theo hành lang tìm đến phòng y tá.

Qua ngã rẽ cô nhìn thấy Dư Tịnh, mọi người đang trò chuyện vui vẻ, Dư Tịnh ngồi ở tổng cùng, tay đang ghi chép gì đó, lặng lẽ mà đầy cuốn hút. Đến gần Thi Thi mới phát hiện Dư Tịnh đang ghi chép lại tình hình liên quan đến bệnh nhân và những điều cần chú ý, trên sổ công tác dày đặc những chữ.

Thi Thi bĩu môi, tỏ vẻ khinh khỉnh: “Chị có phải bác sĩ đâu, ghi mấy cái này làm gì?”

Dư Tịnh ngược lên thấy cô nàng thì mỉm cười: “Đây cũng là một trong những công việc của tôi.”

“Có thể nói với chị vài câu được không?”

“Bây giờ đang là giờ làm việc.”

Thi Thi nghiến răng, thô bạo nói: “Hỏi thăm bệnh tình của Trình Lãng là được chứ gì.”

“Chuyện này cô nên hỏi bác sĩ điều trị của anh ấy.” Dư Tịnh không thỏa hiệp.

Thi Thi còn định bám theo thì lúc này có bệnh nhân bấm chuông, Dư Tịnh cầm bình nước muối cần thay lên: “Xin lỗi, bây giờ tôi rất bận, xin hãy tránh ra.”

Dư Tịnh không nể mặt cô, Thi Thi vẫn đang tức giận nên cau mặt lại, chặn ở cửa, không chịu tránh ra.

“Xin đừng làm ảnh hưởng tới công việc của tôi.” Dư Tịnh bất đắc dĩ phải cao giọng nhắc.

Thi Thi cũng không phải người không biết điều, cô nàng nghĩ ngợi, nếu ngăn cản Dư Tịnh làm việc thì chứng tỏ mình đuối lí, nghĩ được điều này, cô nàng hừ lạnh một tiếng rồi tránh sáng một bên.

Dư Tịnh phớt lờ cô nàng, đi nhanh đến phòng bệnh thay bình dịch truyền, sau đó lại bận rộn một lúc lâu, Thi Thi chờ đến sốt ruột, cuối cùng vẫn phải bỏ đi.

Mấy y tá khác xúm lại xì xào bàn tán, Vương Lệ Quân dùng cánh tay huých vào Dư Tịnh: “Cô gái kia là ai đó?”

Dư Tịnh không ngần lên: “Không quen.”

“Không quen sao cô ta lại kiếm cậu làm gì?”

“Không tin thì cậu hỏi mình làm gì.”

Vương Lệ Quân ghen lời, bại trận.

Dư Tịnh khẽ thờ ra, ánh mắt trống rỗng nhìn phòng bệnh, có vẻ suy tư.

Dù Trình Lãng không tình nguyện đến đâu, thì anh vẫn phải hết bệnh, ra viện.

Trước kia vì nằm viện phải gác lại khá nhiều việc nên hiện tại anh bận đến tối tăm mặt mũi, không có thời gian ngó ngang đến Thi Thi. Kì lạ là cô nàng cũng không đeo bám anh.

Bây giờ cô nàng bận nghe ngóng chuyện Dư Tịnh mỗi ngày, đối với cô bây giờ quan trọng nhất không phải thái độ của Trình Lãng với cô mà là sự tồn tại mang tính uy hiếp lớn tên Dư Tịnh. Cô rất tự tin với bản thân chỉ cần cạnh Trình Lãng không có người phụ nữ nào khác thì sớm muộn gì anh cũng sẽ đón nhận cô. Sự bất ngờ mang tên Dư Tịnh tuyệt đối không thể để nó có cơ hội phát triển được.

Thi Thi rất kiên trì, sau mấy ngày phục kích ở bệnh viện cuối cùng đã nắm được qui luật thời gian làm việc của Dư Tịnh.

Chiều hôm đó cô nàng đứng chờ trước cổng bệnh viện, đợi Dư Tịnh tan ca sẽ tổng tiến công ngay.

Quả nhiên không để cô đợi quá lâu, Dư Tịnh đã xuất hiện. Cô mặc áo sơ mi màu xanh nhạt bên ngoài khoác áo len đen tay cùng màu, phóng khoáng mà nhã nhặn. Thi Thi tự thấy bản thân không có khả năng ăn mặc quần áo đơn giản mà vẫn đẹp giống vậy được, chẳng trách trong mắt Trình Lãng cô luôn là một cô bé không lớn nổi. Bất giác thấy buồn bã, cô nàng hít một hơi thật sâu, ra chặn trước mặt Dư Tịnh.

Ánh nắng hơi chói mắt, Dư Tịnh nheo mắt lại quan sát cô nàng, nụ cười ở khóe môi cứng lại.

“Tôi tên Thi Thi, chúng ta đã gặp nhau.”

Dur Tịnh mệt mỏi gật đầu, người này sao cứ như âm hồn không tan mãi thế.

“Tôi có chuyện muốn hỏi chị.” Thi Thi hỏi thẳng.

Đứng trước cổng bệnh viện nếu làm ầm lên thì thật khó coi, Dur Tịnh bèn đưa Thi Thi đến một quán café gần đó, chọn một ly mocha rồi nói: “Hỏi đi.”

“Chị và Trình Lãng là quan hệ gì?” Thi Thi cũng không vòng vo, không muốn phí thời gian nên tấn công trực diện.

Dù Dur Tịnh đã sớm nhận ra tình cảm Thi Thi dành cho Trình Lãng nhưng không ngờ cô nàng lại hỏi thẳng thừng như vậy. Cô nói: “Như cô đã thấy quan hệ bệnh nhân và y tá.”

Thi Thi làm sao dễ dàng tin cô, cô nàng hừ lạnh một tiếng: “thôi đừng lấy chiêu đó ra che mắt tôi.”

“Tin hay không tùy cô.” Dur Tịnh cúi xuống nghịch điện thoại, con giá thể hệ 9x thật dữ dằn, nói chuyện không hề biết kiêng kị, làm sao so được với vẻ khiêm tốn năm nào của mình, tuy rằng cô cũng không lớn hơn Thi Thi mấy tuổi, nhưng chỉ cần ba năm cũng đã thể hiện rõ được khoảng cách thế hệ, câu này thật có lí. Tuy nhiên xét cho cùng thì dám yêu dám hận chưa chắc đã là chuyện không tốt.

Thi Thi rất khó chịu trước vẻ thản nhiên không cảm xúc của Dur Tịnh, một mặt cô nàng hi vọng giữa Trình Lãng và Dur Tịnh không hề có quan hệ gì như Dur Tịnh đã nói, mặt khác lại thấy thái độ dửng dưng của Dur Tịnh là sự sỉ nhục đối với Trình Lãng. Tâm trạng cô nàng hiện nay vừa nhạy cảm vừa mâu thuẫn. Người cô thích thì chắc chắn là người tốt nhất thế giới, người khác cũng bắt buộc phải trân trọng nhưng người đó chỉ có thể thuộc về cô, người khác không được tiếp

cận. Tính khí tiểu thư của Thi Thi nói đến là đến ngay, ngón tay cô chỉ vào Dư Tịnh, gần như chọc vào trán cô: “Sau này chị phải tránh xa Trình Lãng của tôi ra.”

Dư Tịnh vốn ngỡ cô gái này có trí thông minh, cũng dám theo đuổi hạnh phúc của bản thân, nhưng xem ra mình đã đánh giá cô ta quá cao. Tính cách bông bột và cả việc đối xử vô lí với người khác, còn phải tu luyện thêm mấy năm nữa. Cô cười gật đầu: “Được, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ tránh xa anh ấy.”

Thi Thi há hốc miệng, cô nàng không bao giờ ngờ rằng Dư Tịnh lại nhận lời nhanh chóng như vậy. Mấy lần muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

“Điều cô muốn hỏi tôi đã nói với cô rồi, điều cô muốn tôi làm cũng đã nhận lời cô rồi, tôi đi được rồi chứ?” Dư Tịnh cười ung dung.

Thi Thi cắn môi, buồn bực nói: “Chị đi đi.”

Dư Tịnh quay lại nhìn Thi Thi, cô nàng vẫn ngồi thẫn thờ.

Có lẽ Thi Thi không phải người thích hợp nhất với Trình Lãng.

Có lẽ Thi Thi là người đối xử tốt nhất với Trình Lãng.

Có lẽ Thi Thi là người chịu làm nhiều điều nhất vì Trình Lãng.

Có lẽ Thi Thi không phải là đối tượng lí tưởng nhất của Trình Lãng.

Nhưng điều này có liên quan gì tới cô. Mọi người đều có thể trở thành người yêu, người bạn đời kiếp này của anh, duy chỉ có cô là không thể.

Chương 7

Dur Tịnh mấy lần sốt ruột nhìn đồng hồ, đã sắp bảy rưỡi tối mà Hứa Gia Trì vẫn chưa xuất hiện. Gọi cho anh mấy lần thì hoặc là máy bận, hoặc là không thể liên lạc được.

Lúc khác thì thôi, nhưng vé xem trận quyết đấu giữa Thân Hoa và Manchester United này cô đã phải nhờ đến mấy tầng quan hệ vất vả lắm mới có được, cô không muốn bỏ lỡ.

Lúc điện thoại gọi được thì các cầu thủ đã vào sân, Dur Tịnh bất mãn nói: “Anh đến đâu rồi? Sắp bắt đầu đến nơi rồi!” Vì hai vé đều nằm trong tay cô, nên cô nhất định phải đợi Hứa Gia Trì mới cùng vào sân được.

Giọng Hứa Gia Trì có vẻ buồn bực: “Xin lỗi nhé Tiểu Tịnh, anh còn có việc rất quan trọng chưa hoàn thành, e là không thể đi xem đá bóng với em được.”

“Không phải anh không biết vé này khó mua đến mức nào.” Dur Tịnh tức đến nổi lông mày dựng ngược. Hứa Gia Trì bận phải làm thêm giờ, cô có thể thông cảm, dù sao công việc là quan trọng nhất. Nhưng tại sao nhất định phải đợi đến phút cuối mới cho cô biết. Cô không phải là người không biết lí lẽ, sẽ không ép buộc anh đi xem, nhưng chí ít cũng phải cho cô biết sớm, cô có thể hẹn người khác. Hạ Sính Đình ngọt nhạt năn nỉ cô mấy lần mà cô còn không nỡ cho, phải mang tội danh trọng sắc khinh bạn, Hứa Gia Trì hay lắm, tình bơ xem như không có gì.

“Xin lỗi xin lỗi.” Hứa Gia Trì xin lỗi riu rít, anh cũng bó tay, trước đó

họp mãi đến gần giờ thì Lữ Thiên Ba lại giao một đồng việc cho anh.

“Thôi thôi, em vào trước đây, về nhà rồi tính sổ với anh sau.” Dư Tịnh tức tối cúp máy. Giờ này còn gọi Hạ Sính Đình tới thì chắc chắn không kịp, cô lại không muốn làm lợi cho đám phe vé chợ đen nên xem ra đành lãng phí vậy.

Dư Tịnh không nhớ lần xem đá bóng gần nhất là bao nhiêu năm về trước nữa. Hình như là khi học cấp ba, có lần cô và Trình Lãng cùng trốn học lén đến sân Hồng Khẩu xem đá bóng, vì đều là học sinh không có nhiều tiền, chỉ đua mua một vé. Trình Lãng muốn Dư Tịnh vào một mình, còn anh đứng ngoài cổng đợi đá xong sẽ đón cô về. Dư Tịnh chợt nghĩ ra một kế, cười bảo Trình Lãng đừng sốt ruột, cô đến chỗ bán vé chợ đen chi tốn số tiền cho một vé mà mua được đến hai vé, lúc đó còn bị họ cho rằng cô gái này quá tinh tường, hiểu biết.

Sao lại nhớ đến anh nhỉ, Dư Tịnh hất tóc. Vô thức quay lại, chạm vào một đôi mắt nóng bỏng. Tim đập mạnh, thực ra cô nên nghĩ ra, Trình Lãng cũng là fan của Manchester United, làm sao bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này.

Dư Tịnh nhanh chóng quay đi, tim đập mỗi lúc một nhanh.

Trận đấu vô cùng hấp dẫn, cầu thủ hai bên đều phát huy hết sức, nhưng tâm trạng cô đang phức tạp, không sao bình tĩnh được, mấy lần muốn bỏ đi, lại sợ làm phiền đến người hâm mộ khác, khó khăn lắm mới đợi đến lúc giải lao giữa hiệp, cô chen chúc ra khỏi đám đông, cuối cùng thở phào một hơi.

Bên ngoài lác đác mấy người không mua được vé, thấy Dư Tịnh ra khỏi sân thì đều nhìn bằng ánh mắt kì lạ.

Có người bắt chuyện: “Sao chưa kết thúc đã ra rồi, không hay à?”

Còn có người nói: “Chỉ xem nửa trận, lãng phí quá, tặng vé cho tôi thì hay biết mấy.”

Dur Tịnh phớt lờ, cúi đầu đi về phía ga tàu điện ngầm.

“A Tịnh, đợi đã.”

Nghe tiếng gọi sau lưng, bước chân Dur Tịnh càng nhanh hơn.

Mọi người cuối cùng đã hiểu ra tình hình, gật gù nói: “Ồ, cặp tình nhân cãi cọ đó mà.”

Dur Tịnh dù đi nhanh mấy cũng không bằng Trình Lãng người cao chân dài. Rất nhanh anh đã đuổi kịp, túm lấy cánh tay cô: “A Tịnh, anh lái xe đưa em về?”

“Không cần em đi tàu điện rất tiện.” Dur Tịnh không quay đầu lại.

“Muộn rồi, một mình em không an toàn.” Trình Lãng kiên trì.

Dur Tịnh khựng lại: “Bây giờ còn chưa tới chín giờ.”

Trình Lãng đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Đến khi em về nhà đã mười giờ rồi, em không ngồi xe anh cũng được, anh đi tàu điện với em.”

Dur Tịnh bị anh đánh bại, bất lực nói: “Xe anh đậu ở đâu?”

Trình Lãng mừng rỡ, chỉ tay: “Ở bãi đằng kia, không xa.”

Dur Tịnh theo anh lên xe, cũng không nói gì, một ngón tay nghịch điện thoại.

Trình Lãng liếc nhìn cô: “Đang đợi điện thoại à?”

Thực ra Dư Tịnh chỉ cầm điện thoại trong tay theo thói quen, nhìn giờ, có lúc xem weibo, nhưng nếu Trình Lãng đã hỏi thế thì cô sẽ trả lời: “Đúng.”

Vừa nói dứt, Hứa Gia Trì đã gọi điện tới: “Tiểu Tịnh anh làm xong rồi, bây giờ đến sân bóng đón em.”

Dư Tịnh vội nói: “Không cần đâu, anh về thẳng nhà đi.”

Hứa Gia Trì tưởng cô giận nên cuống quýt nói: “Anh sẽ tới nhanh thôi, em đợi anh nhé.”

Dư Tịnh dờ khóc dờ cười: “Em đã trên đường về rồi.”

“Sớm thế à?” Hứa Gia Trì nhắm tính thời gian, theo lí thì lúc anh lái xe đến nơi trận bóng chắc vẫn chưa kết thúc.

“Vâng.” Dư Tịnh không muốn nói nhiều, vội vã cúp máy.

Trình Lãng im lặng, xem ra tình cảm của Dư Tịnh và anh họ khá tốt, nhưng anh không biết nên vui cho cô hay nên thấy bi ai cho chính mình.

Hai người đều im lặng suốt đoạn đường. Trình Lãng chăm chú lái xe, Dư Tịnh vẫn cúi đầu nghịch điện thoại.

Dư Tịnh bỗng ngược lên nói: “Đầu đường anh cho tôi xuống là được.”

Trình Lãng cười lạnh: “Em sợ gì? Đưa em về nhà cũng không phạm pháp mà?”

“Anh hiểu lầm rồi.” Dư Tịnh thở dài: “Con đường này là đường một chiều, anh lái xe phải đi một vòng lớn, không đáng, em đi bộ thì tiện hơn.”

Trình Lãng ghen lời, anh cũng không hiểu vì sao lại nóng nảy như vậy, trong lòng ức chế vô cùng. Anh nghĩ ngợi rồi vẫn nghe lời Dư Tịnh, dừng xe ở đầu đường. “Đi đường cẩn thận.” Anh nói.

“Đi bộ chỉ tốn hai, ba phút, có gì đáng lo đâu.” Dư Tịnh đáp gọn.

Trình Lãng lại ghen lời, im lặng.

Dư Tịnh khẽ nói: “Anh lái xe về chú ý an toàn.”

Mắt Trình Lãng sáng lên: “Ừ, vậy anh đi đây.”

Dư Tịnh gạt đầu, tim lại khẽ run lên.

Hứa Gia Trì đón Dư Tịnh vào nhà, vẻ mặt nịnh bợ: “Vợ yêu, chắc mãi xem đá bóng mà chưa ăn tối phải không, anh mau đồ về cho em đây.” Anh bung một phần cơm rang nóng hổi ra trước mặt Dư Tịnh.

Anh không nói thì thôi, nhắc tới trận bóng khiến Dư Tịnh nhớ ra, cô làm mặt nghiêm, không nói gì chỉ hừ một tiếng.

Hứa Gia Trì vội cười giả lả: “Là lỗi của anh, cho em trừng phạt đây.”

Anh xuống nước thế này, thái độ rất thành khẩn, Dư Tịnh cũng không nổi nói gì, chỉ bĩu môi: “Lần sau không thế nữa.”

“Yên tâm, yên tâm.” Hứa Gia Trì đưa đũa cho cô. “Ăn nhanh đi, nguội rồi không ngon đâu.”

Dur Tịnh cười, gắp một miếng to đút vào miệng Dur Tịnh trước, anh ngậm trong miệng, ngọt tận vào tim.

Hứa Gia Trì vừa dọn sạch nhà bếp, vừa thò đầu ra: “Vợ ơi, anh có món quà tặng em, để trên bàn đó.”

“Lại giờ chiều gì thế.” Dur Tịnh giả vờ lờm anh một cái.

Hứa Gia Trì cười híp mắt: “EM xem là biết ngay, bảo đảm hài lòng.”

Dur Tịnh cầm một phong thư lên mở ra, mới nhìn đã cười nghiêng ngả.

Đó là mấy tấm thiệp mà Hứa Gia Trì tự làm, tấm đầu tiên viết: Thẻ xin lỗi, dù sai hay đúng, Hứa Gia Trì sẽ lập tức xin lỗi, không tranh cãi với em nữa. Thẻ này do vợ yêu chuyên dùng, ghi tên để không thất lạc, chỉ được sử dụng một lần, hạn sử dụng là một vạn năm.

Tấm thứ hai: Thẻ mát – xa, thẻ này có thể được hưởng một lần mát –xa VIP do Hứa Gia Trì cung cấp.

Tấm thứ ba: “Thẻ truyện cười, thẻ được sử dụng thì Hứa Gia Trì lập tức bỏ sẽ bỏ hết mọi công việc, kể truyện cười, bắt buộc kể đến khi em cười thì thôi.

Tấm thứ tư: Thẻ dọn dẹp vệ sinh, đưa thẻ này ra sẽ dọn dẹp ngay, không thông qua đợt kiểm tra vệ sinh của em thì sẽ không ngừng lại.

Tấm thứ năm: Thẻ đi mua đồ cùng, trong vòng 24 giờ sẽ ngoan ngoãn đi mua sắm mà không than trách gì.

Tấm thứ sáu: Thẻ nộp lương, Hứa Gia Trì sẽ nộp toàn bộ lương

trong tháng.

Thẻ thứ bảy: Thẻ miễn tức giận, thẻ này phát ra sẽ ngừng cãi nhau, cho dù giận đến mấy cũng phải cho em một nụ cười.

...

Dur Tịnh cười lẫn lộn: “Anh làm cái gì thế này?”

Hứa Gia Trì lau khô tay, ôm eo Dur Tịnh: “Sao, sáng tạo không?”

Dur Tịnh liếc anh: “Mau nói, học theo ai đó?”

“Cái này, cái kia...” Hứa Gia Trì đảo mắt lia lịa, Dur Tịnh đương nhiên không dễ dàng bỏ qua cho anh, néo vào eo anh một cái: “Còn không mau khai thật đi.”

Hứa Gia Trì sợ nhất là nhột, vội chịu thua: “Lúc nãy đợi em, tổng ti vi có một đài phát chương trình xem mắt, trong đó có một nam khách mời lúc tỏ tình với nữ khách mời đã dùng chiêu này.”

“Thế là anh học theo à?” Dur Tịnh dờ khóc dờ cười.

Hứa Gia Trì cúi đầu: “Anh thấy cũng khá thú vị, nên...”

Dur Tịnh nhướn môi: “Tuy không phải anh tự nghĩ ra, nhưng nỗ lực anh chăm chỉ học hỏi, em vui vẻ mà nhận vậy.”

Hứa Gia Trì ôm cô vào lòng, hôn một cái thật sâu lên má cô: “Em không giận anh là được.” “Đừng tưởng thế này là đã có thể qua ải nhanh chóng nhé, mấy tấm thẻ này em sẽ giữ kỹ, anh nói được là phải làm được.” Dur Tịnh nở nụ cười, không quên khích Hứa Gia Trì.

“Nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy. Huống hồ anh còn kí tên trên đó nữa.” Hứa Gia Trì vỗ ngực hứa hẹn.

Dư Tịnh từ từ tựa vào lòng anh, có một ông chồng hiểu ý cô, lại quan tâm cô như vậy, cô còn có gì không hài lòng, cuộc sống bình lặng nhưng ấm áp này đúng như cô cần, cứ thế sống một đời cũng là chuyện hạnh phúc.

Hứa Gia Trì vuốt mái tóc mềm như tơ của cô: “Đúng rồi, hôm nay sao chưa xem hết trận đấu đã về nhà?”

Dư Tịnh cắn môi, trên đường về cô đã nghĩ ra bao nhiêu lời nói dối để ứng phó với câu hỏi này của Hứa Gia Trì nhưng rốt cuộc không câu nào có thể khiến cô thản nhiên trả lời được.

Hứa Gia Trì chột cười: “Có phải là không có anh nên không chú tâm xem không.”

Dư Tịnh được đà gật đầu: “Đúng thế đúng thế, chán chết đi được.”

Hứa Gia Trì cười ha ha: “Lần sau nhất định sẽ đi cùng em, ai bảo làm thêm giờ cũng không nhận lời, vợ yêu là quan trọng nhất.”

Dư Tịnh âu yếm cọ mũi vào cằm Hứa Gia Trì, không hiểu vì sao rõ ràng cô và Trình Lãng không xảy ra chuyện gì cả, từ đầu đến cuối ngoài từ chối cũng chỉ có cự tuyệt, nhưng vẫn có chút hổ thẹn. Cô suy nghĩ, sợ kể mọi việc cho Hứa Gia Trì nghe thì anh sẽ không chấp nhận nổi, nên quyết định thăm dò trước: “Hứa Gia Trì hôm nay ở sân bóng em gặp Trình Lãng.” Cô len lén quan sát nét mặt anh.

Hứa Gia Trì quả nhiên không hề nghi ngờ, anh cười: “Ồ phải rồi, tên đó là fan cuồng đấy, anh chưa nói với em đúng không, cậu ta trước kia còn trốn học để đi xem đá bóng nữa.”

Dur Tịnh cúi xuống, chuyện này cô còn hiểu rõ hơn Hứa Gia Trì. Cô nói khẽ: “Là Trình Lãng đưa em về nhà.”

“Ừa, tức là cậu ấy cũng ra sớm à?”

Dur Tịnh gật nhẹ đầu.

Hứa Gia Trì cười: “Có lẽ là không yên tâm em về nhà một mình, không ngờ tên này cũng biết thương hoa tiếc ngọc ghê, ngay cả trận đấu cũng bỏ.”

Dur Tịnh thấy anh cười tươi rói, trong mắt lại hoàn toàn trong sáng thì thở dài trong lòng vì Hứa Gia Trì quá tin tưởng cô, cô càng không thể có lỗi với anh, cũng không thể để anh biết quá khứ của cô và Trình Lãng. Dù sao đã là chuyện quá khứ, cô không muốn ảnh hưởng tới tình cảm hiện tại. Hứa Gia Trì nếu biết Dur Tịnh chín là mối tình đầu của Trình Lãng, Trình Lãng vì cô mà hơn mười năm không có bạn gái, còn anh lại cưới người Trình Lãng yêu nhất, anh sẽ hổ thẹn, nổi giận, hoặc sẽ rút lui, bỏ cuộc, không ai đoán được. Còn cô, không thể mạo hiểm như vậy.

Hứa Gia Trì cúi xuống hôn nhẹ lên khóe mắt cô: “Mệt rồi hả, mau đi tắm rồi nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Dur Tịnh ngoan ngoãn gật đầu.

Hứa Gia Trì cắm sạc pin, mở máy phát hiện ra Thư Nhã gửi rất nhiều tin nhắn cho anh, anh suy nghĩ một lúc rồi cố ý không trả lời để chọc tức cô ta. Mấy hôm nay anh quan sát rất kĩ, có lúc tan sở còn đột nhiên đến công ty phục kích đột ngột, nhưng đúng là không thấy Lữ Thiên Ba và Thư Nhã mờ ám nữa, nhưng anh vẫn chưa yên lòng. Trước mặt Dur Tịnh anh rất tự tin vỗ ngực đảm bảo hai người này

tuyệt đối không có tư tình nhưng thực tế thì phỏng đoán của Dư Tịnh là chính xác. Anh nhận lời Lữ Thiên Ba không kể chuyện anh ta và Thư Nhã cho Thiệu Mân Quân, là vì Lữ Thiên Ba hứa sẽ cắt đứt với Thư Nhã, nên anh càng phải có trách nhiệm giám sát họ. Anh tin Lữ Thiên Ba có thể làm được, nhưng không tin Thư Nhã. Phụ nữ là động vật cảm tính, làm sao cô ta chịu cắt đứt mối tình này dễ dàng như vậy. Tuy rằng tình yêu không có đúng sai nhưng cô ta chen chân vào gia đình người khác là vô đạo đức. Hứa Gia Trì phản ứng quyết liệt với cô ta, cũng là vì không muốn cô ta lại có khao khát phi thực tế nữa.

Dư Tịnh tắm xong bước ra, bỗng nhớ tới một việc, cô chớp mắt, ngượng ngập nói: “Ông xã ơi, có chuyện này em muốn xin lỗi anh.”

“Gì thế?” Hứa Gia Trì thắc mắc.

“Buổi chiều chị Mân Quân gọi điện cho em, em hỏi đến sắp anh, thì chị ấy nói rằng gần đây, Lữ Thiên Ba quan tâm đến gia đình nhiều hơn, còn thường xuyên đưa Đông Đông đi chơi, anh ta xin lỗi chị Mân Quân trước kia do công việc quá bận rộn mà lơ đãng chuyện gia đình, xin chị ấy tha lỗi. Xem ra đúng là em trách nhầm anh ta rồi, xin lỗi anh nhé, em không nên nổi giận với anh vì chuyện đó, càng không nên nghi ngờ mắt nhìn người của anh.” Dư Tịnh kéo nhẹ áo Hứa Gia Trì, thì thầm, giọng dịu dàng vô cùng.

Trong lòng Hứa Gia Trì rất phức tạp, một mặt anh cảm thấy vui vì Lữ Thiên Ba thực sự đã bù đắp tội lỗi, mặt khác rõ ràng Dư Tịnh không sai, nhưng lại xuống nước nhận lỗi với anh, anh rất khó chịu. Anh ôm chặt cô: “Vợ chồng mà xin lỗi gì, ngoan, anh chưa từng trách gì em.”

“Em biết anh sẽ không trách em, nhưng trong lòng người ta vẫn thấy xấu hổ mà.” Ngón tay Dư Tịnh vẽ vẽ lên lồng ngực Hứa Gia Trì, nũng nịu.

Đôi môi Hứa Gia Trì bỗng đề lên môi Dư Tịnh, cô đáp lại nhiệt tình, Hứa Gia Trì đang sôi sục, làm sao chịu được sự kích thích của cô, bèn bế bổng cô đặt lên giường, hai người đối sang cách khác, dùng cơ thể để ‘giao lưu tình cảm’ với nhau.

Hôm đó Dư Tịnh trực ca sáng, vừa đến bệnh viện thì Vương Lệ Quân đã nói với cô về bí ẩn: “Khoa chúng ta sắp tổ chức đi du lịch Hồng Công ba ngày đó, nghe nói có thể đưa người nhà theo.”

Dư Tịnh mừng rỡ: “Tốt quá, để mình gọi điện ngay cho Hạ Sính Đình hỏi xem cô ấy muốn mang gì về.”

Vương Lệ Quân cười to, Dư Tịnh chưa kịp phản ứng: “Sao cậu vui đến thế cơ chứ.” Cô lấy điện thoại ra gọi, chuông mới reo được một lúc thì Hạ Sính Đình đã nghe máy: “Hello.”

“Mấy hôm nữa bệnh viện bọn tớ sẽ tổ chức cho nhân viên đi Hồng Công, cậu cần đồ gì thì mau liệt kê danh sách cho tớ nhé.”

Hạ Sính Đình vừa nghe thì vô cùng mừng rỡ, nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra điều không ổn: “Thật không đó? Chủ nhiệm khoa các cậu keo kiệt như thế, sao giờ tự nhiên lại tốt bụng vậy? Cậu ở bệnh viện đó gần bốn năm rồi, đã nghe người ta nói đi du lịch bao giờ chưa?”

Dư Tịnh lặng thinh, liếc thấy Vương Lệ Quân đã cười sắp lăn ra đất, mới vỡ lẽ ra, cô cúp máy, tức tối nói: “Cậu rảnh rồi quá hả?”

Vương Lệ Quân cười đến chảy nước mắt: “Dư Tịnh cậu dễ bị gạt quá!”

Dư Tịnh bực bội: “Gạt mình thì có gì hay ho!”

“Hôm nay là cá tháng tư mà, đùa thôi, cậu đừng giận.” Vương Lệ Quân lau nước mắt, bịt miệng cười: “Mình đang nhắc cậu đó, mình đùa kiểu này thì vô hại, cậu đừng để người khác lừa, họ mà đùa thì điên thật đấy.”

Người mà Vương Lệ Quân nói là đám người phòng cấp cứu, lúc Dư Tịnh kết hôn đã được lĩnh giáo, những chiêu thức phá động phòng thật là thiên biến vạn hóa, cái gì mà bắt chú rể dùng giày cao gót của cô dâu đựng rượu, đồng thời còn phải uống liền ba ly, không uống thì không yêu cô dâu, cái gì mà dưới drap giường nhét mấy quả bóng bay, bắt cô dâu chú rể cùng nằm xuống để tỏ rõ tình yêu kiên định, cùng vượt qua hoạn nạn; còn cố ý mượn một đứa bé sơ sinh đặt trên giường tân hôn, để tạo sự hiểu lầm...

Dư Tịnh thấy da đầu tê liệt: “Bọn họ hôm nay lại muốn đùa dai với mình à?”

“Cũng chưa chắc là cậu, nhưng cậu cẩn thận một chút vẫn hơn, mấy hôm trước mình còn nghe Tiểu Vương nói rằng trong đám cưới cậu vẫn còn chơi chưa đủ đấy.”

Dư Tịnh cảm thấy sống lưng lạnh toát, cô thật sự đã bị mấy người đó dọa cho chết khiếp.

Vương Lệ Quân nhìn cô thương cảm: “Hôm nay tránh được thì cứ tránh nhé.”

“Biết sớm thì hôm nay mình đã xin nghỉ phép rồi!” Dư Tịnh buồn bực giậm chân.

“Cậu chỉ cần đừng đến phòng cấp cứu thì chắc họ không cố tình chạy tới đây đùa cậu đâu.”

“Cũng đúng.” Dư Tịnh yên lòng hơn một chút.

Lúc này điện thoại của Dư Tịnh báo có tin nhắn, là Hứa Gia Trì gửi tới, mở ra xem, cô vừa buồn cười vừa tức. Thông báo tìm heo lạc: Tôi đánh mất một con heo trắng nhỏ thuần chủng, đặc điểm: thông minh lanh lợi, hiểu ý người, trên người có mang theo một chiếc điện thoại, đang đọc tin nhắn này, Heo Yêu đọc được tin này rồi hãy nhanh chóng hồi âm chủ nhân, đang rất nhớ em!

“Nhìn mặt cậu ngọt ngào chưa kìa, khỏi phải nói, nhất định là ông xã cậu gửi rồi.” Vương Lệ Quân ngưỡng mộ.

Dư Tịnh cười khan ‘hê hê’ mấy tiếng, chạy ra một góc trả lời Hứa Gia Trì: Lại gửi truyện cười cũ rích hồi đó cho em rồi!

Hứa Gia Trì: Cá tháng tư, chọc cho em cười, nếu em cười thì anh xem như đã thành công rồi.

Dư Tịnh phì cười: Cười rồi, thỏa mãn rồi chứ.

Hứa Gia Trì: Buổi tối đón em đi ăn lễ.

Dư Tịnh buồn cười: Cá tháng tư có gì mà là lễ?

Hứa Gia Trì: Đã hứa mỗi ngày đều là lễ chúc mừng mà.

Gương mặt Dư Tịnh hiện ra một nụ cười có vẻ bất lực: Anh sắp xếp đi, em làm việc đây.

Cô bận rộn một hồi, Doãn Quyên giao cho cô một chồng tài liệu, nhờ cô giúp mang lên văn phòng bác sĩ ở tầng 8, cô nhận lời ngay, không hề nghi ngờ.

Doãn Quyên nhìn cô, mấp máy môi: “Vương Lệ Quân nói em thật thà để gạt, chị còn không tin, em không sợ chị lừa em bắt em chạy công cốc à.”

Dur Tịnh cười tí mắt: “Y tá trưởng sẽ không làm thế đâu.”

“Lỡ làm thế thì sao?”

“Thì cũng không sao, dù sao em đi bằng thang máy, cũng không mệt gì.” Dur Tịnh hiền lành nói.

Doãn Quyên cười xoa trán: “Thôi đi nhanh đi.”

“Tuân lệnh.” Dur Tịnh ôm tài liệu đi ra khỏi phòng y tá.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại, có người từ bên ngoài gọi ‘đợi với’, Dur Tịnh vội bấm nút mở, thấy người vào là Tiểu Vương thì tim bắt đầu đập thình thịch.

“Chào Dur Tịnh, lâu quá không gặp.” Tiểu Vương nhiệt tình chào.

Dur Tịnh cười khan: “Cũng không lâu lắm.” Cô không ngờ không ra khỏi tòa nhà này mà vẫn gặp Tiểu Vương/

Tiểu Vương sờ sờ mũi: “Hình như cô căng thẳng quá nhỉ.”

Dur Tịnh vô thức phản bác: “Làm gì có.”

“Tôi cũng chỉ thỏa sức chơi trong hôn lễ của cô thôi, hôm nay sẽ không đùa cô đâu.” Tiểu Vương nửa cười nửa không.

Khóe môi Dur Tịnh giật giật.

“Chồng cô đã cướp mất cô gái xinh đẹp nhất bệnh viện này, chúng tôi không nhân cơ hội đó xử anh ta một trận thì làm sao cam tâm được.” Tiểu Vương cười rất đắc ý.

Dur Tịnh không biết phải nói thế nào, vẫn giả ngây ngô cười ngốc nghếch là an toàn nhất.

Đến tầng 6, Tiểu Vương ra khỏi thang máy, Dur Tịnh thở phào.

Ai ngờ đến khi cô đưa tài liệu xong, xuống đến tầng 6, Tiểu Vương cũng vừa trùng hợp làm xong việc và vào thang máy.

Anh ta sờ sờ gáy “Trùng hợp quá.”

Dur Tịnh tiếp tục cười ngô nghê.

Cô cúi đầu suy nghĩ, bất ngờ có ai đó vỗ vai cô một cái, cô giật bắn mình, ngược lên thấy Tiểu Vương đang nhìn điện thoại, hoàn toàn không chú ý tới cô, còn trong thang máy chỉ có hai người họ, thì là cái gì đây...Dur Tịnh bị suy nghĩ lung tung đó dọa cho toát mồ hôi lạnh. Uổng công cô là nhân viên bệnh viện mà lại có suy nghĩ vớ vẩn như thế, thực sự là không nên. Nhưng cô ở bệnh viện thường xuyên nghe đủ loại tin đồn có vài chuyện thực sự không thể lí giải từ góc độ khoa học, cũng may bây giờ là ban ngày, cũng không phải chỉ có mình cô trong thang máy, nếu không thì sợ chết mất, cô thở ra.

Cảm giác thấp thòm sợ hãi đó cứ kéo dài tới khi cô ra khỏi thang máy, mới thực sự thở phào nhẹ nhõm. Cô muốn chào tạm biệt Tiểu Vương, vừa quay lại đã thấy vai anh ta rung rung, cơ mặt cứng lại, hẳn nhiên là nhin cười rất khổ sở, Dur Tịnh mới biết là cô đã bị anh ta chơi xỏ. “Anh!!!” Dur Tịnh tức giận kêu lên.

Tiểu Vương không kìm được nữa, ngồi xổm xuống cười, tập đập

mạnh xuống đất.

Dur Tịnh mắt từ tái sang đỏ, cẩn thận đủ đường vẫn bị anh ta trêu chọc, cô muốn khóc mà không ra nước mắt. Cô tức tối trừng mắt nhìn anh ta, chỉ tiếc là lực sát thương quá thấp, ngược lại càng khiến Tiểu Vương cười to hơn.

Anh ta vừa cười vừa lau khóe mắt, thờ hờn hển nói: “Ồ cạnh cô tuyệt đối sẽ không thiếu chuyện cười, Dur Tịnh, tôi bắt đầu hối hận vì lúc đầu không theo đuổi cô đấy.”

Dur Tịnh chống nạnh: “Hiếm khi làm trò vui cho anh, anh cứ cố mà cười đi.”

Suốt hôm đó tâm trạng Tiểu Vương cực vui vẻ, cứ nhớ tới bộ dạng kinh hoàng khiếp đảm nhưng cố tỏ ra trấn tĩnh, miệng lầm bầm lầm bầm của Dur Tịnh lúc trong thang máy là không tài nào nhịn cười nổi.

Dur Tịnh tức tối quay về phòng y tá, Doãn Quyên thắc mắc: “Sao vậy? Lúc nãy còn vui vẻ, ai chọc tức em à?”

“Còn không phải Tiểu Vương hay sao.” Dur Tịnh làu bàu, nhưng cũng mắc cỡ không dám nhắc đến chuyện lúc nãy.

Doãn Quyên hiểu ý: “Kệ cậu ta đi, đồ trẻ con chưa dậy thì hết.”

Câu nói đó khiến tâm trạng buồn bực của Dur Tịnh được quét sạch.

Vương Lệ Quân vừa chạy tới vừa la hét: “Chẳng biết ai dán tờ giấy ‘Toilet đang sửa, tạm thời không sử dụng’ lên cửa nhà vệ sinh, hại mình chạy cả hai tầng lầu đi vệ sinh, lúc về mới nhớ ra chắc chắn là tò đũa cá tháng tư.”

Doãn Quyên đưa tay chọc vào cô nàng: “Em đấy, làm hồ li ngàn năm cũng có ngày bị rơi xuống hố.”

Vương Lệ Quân vô thức ‘xùy một tiếng : “Em còn nhận được một xấp thư tình cơ, nhưng em chẳng tin chữ nào đâu.”

Doãn Quyên cười ngả nghiêng.

Tư duy của Dur Tịnh đã hoàn toàn bị dẫn về nhiều năm trước.

Hôm đó cũng là cá tháng tư, Trình Lãng nhắn lại với cô rằng thầy Lý chủ nhiệm lớp tìm cô, cô không hề nghi ngờ mà hứng chí chạy tới văn phòng. Thầy Lý vừa nhìn thấy cô đã bật cười nói: “Dur Tịnh, sao em cũng bị lừa tới đây thế, hôm nay em là người thứ năm rồi đấy.” Khi thầy hỏi chuyện xấu là ai làm, cô sợ Trình Lãng bị mắng nên lắp bắp không nói, thầy Lý còn tưởng cô tốt bụng lại nghĩa khí, khen cô mấy câu. Đến khi cô về lại lớp học đã đi tìm Trình Lãng khắp nơi để tính sổ.

Mà Trình Lãng biết quá rõ tính khí của cô, đã trốn đi từ lâu.

Dur Tịnh tức đến ngứa răng, nhưng cũng bó tay.

Một lát sau Hạ Sính Đình đưa cho cô mấy cái bánh nói là mẹ Hạ nướng, rất ngon, cho cô nếm thử. Vì trước đó đã từng nếm những món vặt bà hạ làm nên Dur Tịnh căn bản không nghĩ gì khác, cầm lấy bánh cho ngay vào miệng.

Trình Lãng chẳng biết từ đâu nhảy ra, giật lấy cái bánh, thông thả nói: “Đừng mắc lừa, bên trong chắc chắn có gì đó.”

Sau đó sự thực chứng minh anh đã nói đúng, cái bánh đó có mùi dầu cù là đó là do Hạ Sính Đình mua về chuyên dùng để chơi xỏ. Nếu ăn

vào sẽ có cảm giác gì, Dư Tịnh nghĩ thôi cũng thấy muốn ỏi.

Cũng chính từ chuyện đó mà Hạ Sính Đình đã nhận ra sự bảo vệ, chăm sóc của Trình Lãng với Dư Tịnh, cô rất tán thành cặp kim đồng ngọc nữ này, cũng nhận lời giúp họ giữ bí mật, đồng thời còn che giấu giùm. Trong quãng thời gian Trình Lãng và Dư Tịnh bị bắt phải chia tay, Hạ Sính Đình rất lo lắng, chỉ tiếc rằng hai người họ cuối cùng vẫn phải chia lìa.

Dư Tịnh về sau lén hỏi Trình Lãng: “Anh lừa em tới văn phòng chắc vui lắm nhỉ, thế tại sao Hạ Sính Đình lừa em ăn bánh mà anh lại ngăn cản, em bị sập bẫy chẳng phải anh rất vui hay sao.”

Trình Lãng hùng hồn: “Em chỉ có thể bị mình anh bắt nạt thôi, người khác trêu chọc em tất nhiên là anh không vui rồi.”

“Dựa vào cái gì mà em phải chịu bị anh bắt nạt.” Dư Tịnh trề môi hỏi.

“Anh cũng chỉ bị mình em bắt nạt, người khác không được.” Trình Lãng cười khì khì.

Dư Tịnh vui vẻ chấp nhận.

Lúc đó họ đều ngang ngược tuyên bố quyền sở hữu với đối phương, nhưng lời thề nguyện tốt đẹp mấy cũng không kháng cự nổi sự chia lìa, chẳng chịu nổi thời gian.

Vương Lệ Quân đẩy cô: “Bác sĩ Liên về rồi.”

“Bác sĩ Liên nào?” Dư Tịnh hỏi.

“Còn ai mà nào?” Vương Lệ Quân nhìn cô kì thị.

“Đừng đùa, tuy hôm nay là cá tháng tư.” Dư Tịnh đã có kinh nghiệm lần này tuyệt đối không mắc bẫy nữa.

Vương Lệ Quân cuống lên, xoay đầu cô lại: “Tự cậu nhìn đi.”

Người đang đứng dựa cửa, trò chuyện khe khẽ với phó chủ nhiệm khoa ngoại Lâm Sâm kia, không phải là Liên Siêu thì là ai.

Dư Tịnh dụi mắt.

Hơn ba năm không gặp, Liên Siêu vẫn nho nhã lịch lãm phong độ đường đường như xưa.

Dư Tịnh lặng lẽ thở dài.

Liên Siêu trao đổi công việc xong, ngẩng lên thấy vẻ mặt kinh ngạc của Dư Tịnh, bất giác mỉm cười: “Tiểu Dư không nhận ra anh nữa à?”

Làm sao không quen, cho dù không có mối quan hệ với Thiệu Mân Quân, Liên Siêu vẫn là người cô kính trọng nhất. “Bác sĩ Liên...” Giọng Dư Tịnh có phần nghẹn ngào.

Liên Siêu vỗ vỗ đầu cô: “Lớn rồi.”

Cùng là những chàng trai trẻ tuổi tài hoa, rất nhiều người thường ghép đôi Dư Tịnh và Lâm Sâm nhưng lại hiếm khi nghĩ đến Dư Tịnh và Liên Siêu. Không chỉ vì Liên Siêu lớn hơn cô mấy tuổi, mà chủ yếu là anh chính chắn trầm tĩnh, anh và Dư Tịnh đứng cạnh nhau lúc nào cũng có cảm giác giống như anh trai và em gái vậy.

Bây giờ, cô em ngày nào đã bước vào cuộc sống hôn nhân, còn anh trai vô cùng chăm sóc cô năm đó lại như thoát xác. Liên Siêu rời khỏi

đây tròn ba năm, cũng không phải bật vô âm tín. Anh được bệnh viện phái đi nơi khác một năm, sau đó lại ra nước ngoài học hai năm. Dư Tịnh nghe nói anh chưa có bạn gái mới, không biết vì công việc bận rộn, hay trong lòng anh vẫn nhớ đến Thiệu Mân Quân, không thể đoán được.

Thực ra chuyện năm đó, trách nhiệm không hoàn toàn ở Liên Siêu. Phẫu thuật ghép gan không thể thành công trăm phần trăm, cho dù ca mổ thành công thì phản ứng bài xích của cơ thể và sự lây lan của tế bào ung thư vẫn không thể ngăn chặn được. Huống hồ năm đó bác sĩ mổ chính cũng không phải Liên Siêu, chỉ có điều anh đề nghị Thiệu Mân Quân đưa cha vào bệnh viện điều trị, sau khi xảy ra chuyện, Thiệu Mân Quân đau thương tuyệt vọng đã đổ hết mọi thứ lên đầu anh.

Những cũng chẳng thể trách Thiệu Mân Quân, mỗi người khi đối xử với người gần gũi nhất, đều sẽ bùng phát cảm xúc rõ rệt nhất. Chuyện này khiến cô quá sốc, Mân Quân không thể chấp nhận sự thực này cũng vì hổ thẹn với mẹ và người nhà nên không thể ở bên Liên Siêu được nữa. Kim đồng ngọc nữ đã chia lìa như thế.

Mỗi lần nghĩ đến đó, Dư Tịnh đều ngậm ngùi khôn nguôi.

“Bác sĩ Liên, anh quay về làm việc rồi sao?” Cô khẽ hỏi.

“Ừ, vừa về. Hoan nghênh không?” Liên Siêu cười.

“Đương nhiên là có.” Dư Tịnh chưa kịp nói, Vương Lệ Quân đã cướp lời.

Liên Siêu lại cười cười: “Lâu quá không gặp rồi, rối nay cùng ăn cơm nhé, anh đãi.”

“Được ạ được ạ.” Vương Lệ Quân lại cướp lời Dư Tịnh.

Dư Tịnh dờ khóc dờ cười, Liên Siêu vừa đi xa, cô đã kéo áo Vương Lệ Quân: “Cậu tích cực thế làm gì?”

Vương Lệ Quân cười bí ẩn: “Nếu bác sĩ Lâm đệ nhất mỹ nam của bệnh viện RJ chúng ta đã hết hi vọng rồi thì đương nhiên mình phải ra tay với đệ nhị mỹ nam là bác sĩ Liên chứ, phải tính toán cho mình thật sớm.”

Dư Tịnh vuốt trán, nhìn theo bóng Liên Siêu vẻ thương cảm.

Lúc nghỉ trưa, Liên Siêu đi ngang phòng y tá thấy Dư Tịnh vẫn đang vùi đầu làm việc thì cười nói. “Em vẫn chăm chỉ như xưa.”

Dư Tịnh nghiêng đầu, cười: “Cần cù bù thông minh mà.”

Liên Siêu bật cười: “Không nghĩ ngợi buổi chiều sẽ không có tinh thần làm việc.”

“Không đâu, buổi tối em ngủ rất ngon, đầu vừa chạm gối là ngủ say.”
Dư Tịnh cười hi hi.

Liên Siêu khẽ thở dài: “Vô tư lự thật tốt.”

Không biết anh nghĩ ra điều gì, Dư Tịnh không dám đoán mò, ậm à ậm ừ mấy câu cho qua.

Khóe môi Liên Siêu thoáng nụ cười: “Đúng rồi, buổi tối gọi chồng em đi cùng, lúc em cưới, anh chưa về nước, hôm nay xem như chúc mừng em.”

Dư Tịnh vội khoát tay: “Là em thiếu anh bữa cơm mới đúng chứ.”

Liên Siêu tuy ở Mỹ nhưng vẫn nhờ người gửi tiền mừng trong lòng Dư Tịnh vốn đã áy náy muốn đợi hôm nào đó gọi Hứa Gia Trì theo để mời anh ăn cơm, bây giờ Liên Siêu đã nhắc thì cô cũng thuận nước đẩy thuyền: “Trừ phi anh chấp nhận tối nay để em trả.”

Liên Siêu cau mày: “Còn khách sáo với anh thế à?”

Dư Tịnh mím môi cười:” Là anh khách sáo với em mà.” Đúng thế, lúc Dư Tịnh đến bệnh viện thực tập, cứ ý mình nhỏ tuổi, tiền thực tập ít, thường xuyên nhờ vả Liên Siêu, lại còn lảng nhảng theo sau Liên Siêu và Thiệu Mân Quân để ăn ké.

Liên Siêu giơ tay đầu hàng: “Được thôi được thôi, anh nhận lời em là được chứ gì.”

Dư Tịnh cười rất hồn nhiên: “Tới lúc đó không được giành với em nhé.”

“Có người trả tiền anh vui còn không kịp sao giành với em.” Liên Siêu làm vẻ mặt rất buồn cười.

Dư Tịnh lại không tin anh, quyết định món ăn vừa lên hết thì sẽ đi thanh toán trước.

Liên Siêu cười tủm tỉm: “VẬY quyết định thế nhé.”

Dư Tịnh mím cười gật đầu.

Liên Siêu đưa tay lên xem đồng hồ, đã gần tới giờ, anh liền đi đến phòng khám. Do vừa về nước chưa lâu nên chủ nhiệm xếp anh đến phòng khám một tuần ba ngày để làm quen trước.

Thứ Hai thường là ngày đông bệnh nhân nhất ngay cả Liên Siêu cũng không chen nổi vào thang máy, nghĩ lại cũng chỉ là xuống tới tầng ba, xem như rèn luyện sức khỏe vậy. Ra khỏi cửa thoát hiểm là khoa nhi, rồi khoa nội, cuối cùng mới là phòng khám khoa ngoại. Tất cả mọi thứ ở đây từng quen thuộc như thế, anh nhắm mắt cũng không đi sai được.

Anh nhớ lúc đó, anh luôn tỏ thái độ ân cần nghiêm túc với mỗi bệnh nhân, lần nào khám bệnh cũng khám quá giờ, Thiệu Mân Quân luôn ngồi trên ghế dài ngoài cổng đợi anh, lặng lẽ chưa từng thúc giục. Đến khi anh tiễn bệnh nhân cuối cùng ra về rồi, cô mới cười, mào mắt cong cong khoác cánh tay anh, dẫn anh đi ăn đủ thứ đồ ăn ngoan trên mọi con đường khu phố.

Bây giờ anh đã về nhưng cô đã không còn ở đó.

Qua một ngã rẽ, Liên Siêu ngẩn ngờ, cô gái mà anh ngày đêm nhung nhéo đang yên lặng đứng đó.

Như chưa từng thay đổi, nhưng lại như tất cả đã thay đổi.

Thiệu Mân Quân đã gầy đi nhiều, từ gương mặt tròn bầu bĩnh khi trước giờ được thay thế bằng chiếc cằm nhọn, nhìn cô có vẻ tiều tụy nhưng đôi mắt vẫn to và sáng rực như trong trí nhớ của anh.

Liên Siêu mấp máy môi, giọng nói như nghẹn lại trong cổ họng.

Phải nói thế nào mới không tỏ ra quá đường đột đây.

Liên Siêu không hi vọng sẽ xuất hiện đoạn đối thoại chỉ có trong tiểu thuyết.

Em khỏe không?

Em rất khỏe.

Anh ấy có khỏe không?

KHỏe. Anh có khỏe không?

Anh rất khỏe.

Cô ấy có khỏe không?

Cô ấy vừa nói với anh rằng cô ấy rất khỏe.

Anh cười khổ sở, bao năm không gặp, một câu chào đơn giản mà anh cũng khó thốt ra,

Thế nhưng Thiệu Mân Quân đã lên tiếng trước: “Chào anh!”

Liên Siêu khàn giọng: “Lâu quá không gặp.”

Thiệu Mân Quân gật đầu.

Im lặng.

Liên Siêu muốn nói gì đó để hóa giải không khí ngượng ngập nhưng vẫn khó mở lời.

“Mẹ ơi, bố con.” Đông Đông tủm tỉm.

Thiệu Mân Quân ngồi xuống bế Đông Đông lên.

“Mẹ, chú ấy là ai?” Đông Đông tò mò quan sát người đàn ông vẻ mặt nặng nề trước mặt.

“Chào chú đi.” Thiệu Mân Quân xoa đầu nó.

Đông Đông ngoan ngoãn chào: “CHào chú.”

Liên Siêu kiềm chế nỗi đau trong lòng, gượng nở nụ cười: “Bé ngoan quá.” Lúc này trong mắt anh chỉ nhìn thấy Thiệu Mân Quân mà phớt lờ sự tồn tại của Đông Đông. Anh biết rõ nhưng vờ hỏi: “Đây là con trai em à? mấy tuổi rồi.”

“Ba tuổi.” Thiệu Mân Quân đáp gọn, không cần thiết phải giải thích nhiều với anh.

Liên Siêu thấy nhói lòng, cũng tức là anh đi chưa lâu thì Thiệu Mân Quân kết hôn sinh con, cô đã nóng vội muốn cắt đứt mọi quan hệ với anh đến thế sao.

Thiệu Mân Quân cụp mắt xuống trong lòng cô cũng đang dậy sóng, khó mà bình tĩnh. Cô cắn mạnh môi mình, cơn đau nhói nhắc nhở cô họ đã đường ai nấy đi từ lâu rồi.

Khóe mắt Liên Siêu chú ý thấy vết kim nhỏ trên mu bàn tay Đông Đông: “Con em bệnh à?”

“Vâng, cảm sốt.” Thiệu Mân Quân khẽ nói.

“Trẻ con cảm sốt là chuyện bình thường, em đừng quá lo, sau ba tuổi thì hệ miễn dịch của cơ thể sẽ phát triển hơn.” Liên Siêu an ủi cô.

“Gần đây cũng không biết thế nào mà cứ hai ba ngày lại bệnh.” Thiệu Mân Quân thở dài, không hiểu vì sao cô lại mong muốn được thổ lộ, nhưng vẫn kiềm chế không nói tiếp.

“Có lẽ là ở trường các bé này lây bệnh cho nhau, dịch cúm gần đây quả thực rất nghiêm trọng.”

Thiệu Mân Quân cúi xuống không nói.

Không khí lại rơi vào trầm lặng.

Liên Siêu chớp mắt, tiếng thở dài nhẹ như không.

Thiệu Mân Quân nhắm mắt, lúc mở ra, ánh mắt sáng vô cùng: “Anh làm việc đi, bọn em cũng sắp về rồi.”

“Ừ.” Liên Siêu nhìn thẳng vào mắt cô khoảng vài giây, rồi chậm rãi quay đi. Anh phải dùng toàn bộ sức lực mà vẫn không tài nào khống chế được cảm xúc của bản thân.

Thiệu Mân Quân làm sao có thể bình thản ung dung được, tim cô cứ nhói đau từng cơn. Cô ôm chặt lấy Đông Đông ,im lặng mãi. Đông Đông hiểu chuyện không quấy phá cũng không khóc, tuy cậu nhóc còn nhỏ nhưng cũng nhận ra tâm trạng lúc này của mẹ không ổn lắm. Cậu nhóc tiến đến hôn một cái lên mặt Thiệu Mân Quân: “Mẹ, Đông Đông sẽ rất ngoan, mẹ đừng buồn nhé.”

“Mẹ chỉ cần có Đông Đông thì sẽ rất vui.” Thiệu Mân Quân cố che giấu vẻ khác thường. Hôm nay sự xuất hiện của Liên Siêu khiến cô không kịp đề phòng, mới mất kiểm soát như vậy, cô hít một hơi thật sâu tự nhủ.

Buổi tối mọi người hẹn nhau đi nướng cá ở ven sông ngoại ô, nơi này nổi tiếng do giá rẻ, thức ăn ngon và phải đợi khá lâu, mức độ yêu thích hơn hẳn Tân Hương Hồ vào thời điểm phát đạt nhất. Dur Tịnh còn nhờ cả Hạ Sính Đình làm việc gần đó giúp qua lấy số từ hai giờ chiều mới có thể ăn được món cá nướng nóng hổi lúc sáu giờ hơn.

Liên Siêu nhìn đám đông xếp hàng rồng rắn bên ngoài, cười nói: “Hôm nay đúng là nhờ phúc của Dư Tịnh rồi.”

Dư Tịnh tươi cười hơn hở: “Đâu có đâu có.”

Hứa Gia Trì véo mũi cô: “Rõ ràng là công lao của Hạ Sính Đình, em đặc ý gì ghê thế.”

Dư Tịnh cong môi: “Em và Sính Đình còn phân biệt làm gì, anh ghen đó à.”

Hứa Gia Trì cười ha hả, không phản bác.

Tình cảm và hạnh phúc mà hai người bộc lộ trong vô thức đã khiến mọi người vô cùng hâm mộ.

Hạ Sính Đình ghen tị, hờn mắt: “Tiểu Tịnh Tịnh, sau này cậu không còn là của một mình tớ rồi.”

Dư Tịnh tỏ ra nghi hoặc: “Tớ đã từng là của một mình cậu à?”

Hứa Gia Trì cười phì một tiếng, không hề nể mặt Hạ Sính Đình.

Hạ Sính Đình trợn mắt: “Hai vợ chồng nhà này hợp tác bắt nạt tôi à?”

“Làm gì có.” Dư Tịnh ấm ức.

“Hứ, đã diễn trò ân ái rước mặt kẻ độc thân tôi đây, rồi lại còn bắt tay cạnh khốe tôi, không phải bắt nạt thì là gì.” Hạ Sính Đình tức tối, gò má phồng lên rất đáng yêu.

Dư Tịnh mấp máy môi: “Đó mới gọi là diễn trò ân ái, cậu đừng nói

oan cho vợ chồng mình.”

Hạ Sính Đình nhìn theo ánh mắt cô, Lâm Sâm đang ân cần gỡ xương cá giúp Quách Chi Quân vợ anh, sau đó đặt vào trong đĩa của cô. Quách Chi Quân luôn mỉm cười ngọt ngào, thỉnh thoảng gấp một miếng cá đút cho Lâm Sâm.

“A a, bàn tay cầm dao mổ của bác sĩ Lâm dùng để gỡ xương cá sao thấy giống lấy dao mổ bò để giết gà quá.” Vương Lệ Quân bĩu môi.

“Đó gọi là lãng mạn, cậu không hiểu đâu.” Hạ Sính Đình nhướn mày.

Vương Lệ Quân trừng mắt: “Mình không hiểu thì cậu hiểu chắc.”

Hạ Sính Đình làm mặt hề với cô nàng, không chịu thua.

Liên Siêu đang uống trà, cười mỉm: “Theo tôi thấy thì tôi mới là người bị kích thích nhiều nhất.”

Về mặt Vương Lệ Quân tươi hẳn, giả vờ gấp thức ăn rót thêm trà cho anh: “Nào nào nào, để em hầu hạ anh/”

Mọi người cười to.

Hạ Sính Đình tìm thấy đề tài hứng thú bắt đầu đầu với Vương Lệ Quân và Liên Siêu.

Dư Tịnh len lén hỏi Hứa Gia Trì: “Anh thấy bác sĩ Liên và Sính Đình có khả năng thành một đôi không?”

Hứa Gia Trì cười tít mắt: “Em học người ta làm bà mai từ lúc nào thế?”

“Em nói nghiêm túc mà.” Dư Tịnh bĩu môi.

Hứa Gia Trì nhún vai: “Thế chẳng lẽ anh không nghiêm túc?” Thấy Dư Tịnh sắp nổi cáu, anh vội nói: “Chuyện này mỗi người đều có duyên phận cả, em có lo lắng cũng vô dụng.”

Dư Tịnh cũng biết cứ ghép đôi bừa bãi là không được, nhưng cô mong mỗi người xung quanh cô đều hạnh phúc. Cô chống cằm suy tư, vẫn khẽ thở dài một tiếng, có những chuyện chỉ có thể thuận theo tự nhiên, không thể cưỡng cầu,

Lúc từ nhà vệ sinh đi ra, Dư Tịnh liếc thấy một bóng người quen thuộc. Cho dù cô từng xin lỗi Hứa Gia Trì đồng thời hứa sẽ không nghi ngờ lung tung về nhân phẩm của Lữ Thiên Ba, nhưng lúc này thấy anh ta, Dư Tịnh vẫn không kìm được mà theo sau.

Lữ Thiên Ba cứ đi thẳng vào trong, không hề phát hiện ra sau lưng có thêm một cái đuôi.

Dư Tịnh đợi anh ta ngồi xuống rồi mới yên tâm. Cùng ngồi ăn với anh ta là hai người đàn ông, Dư Tịnh lè lưỡi, gần đây bệnh nghi ngờ của cô quá nặng rồi..

Vừa ngược lên thì thấy Hứa Gia Trì đứng cách đó không xa, cô vội đi tới: “Sao anh lại chạy tới đây?”

“Thấy em lâu quá không trở lại, sợ em lạc đường nên đi tìm xem sao.”

Dư Tịnh không thuộc dạng mù đường như phần lớn các cô gái, đi đến nơi lạ cũng sẽ không mất phương hướng, nhưng ở những nơi có thiết kế ngang dọc lung tung thì khác, tuy cuối cùng cô vẫn quay

về được, nhưng đa phần sẽ tốn khá nhiều thời gian. Hứa Gia Trì hiểu cô nhất, cho dù lần này anh đã đoán sai.

“Bị anh phát hiện rồi.” Dư Tịnh nhăn mũi, vẫn quyết định không cho anh biết chuyện gốc gác cô vừa làm.

Hứa Gia Trì nhẹ nhàng đặt tay anh lên mu bàn tay cô. “Đi thôi, không quay về thì bọn họ sẽ tưởng chúng ta lén bỏ trốn đấy.”

Dư Tịnh cười hi hi.

“Gia Trì, trùng hợp thế.” Lữ Thiên Ba từ đằng sau gọi họ.

Hứa Gia Trì có chút dăm chiêu liếc nhìn Dư Tịnh.

Về mặt Dư Tịnh rất kì lạ.

“Thật trùng hợp.” Hứa Gia Trì nhìn xung quanh Lữ Thiên Ba.

“Đi ăn chung với mấy người bạn, bây giờ định về nhà.” Lữ Thiên Ba chỉ hai người kia.

Hứa Gia Trì gật đầu với họ, xem như đã chào hỏi.

“Tôi về nước trước, hai người ăn tự nhiên.” Lữ Thiên Ba nở nụ cười khó hiểu với Dư Tịnh.

Dư Tịnh mở to mắt, có phần luống cuống.

Hứa Gia Trì không nói gì, kéo Dư Tịnh: “Đúng rồi, chẳng phải em nói muốn trả tiền trước sao?”

“Em quên mất.” Dư Tịnh vỗ đầu.

Hứa Gia Trì xoa đầu cô: “Bây giờ đi cũng không muộn.”

“Tính của bác sĩ Liên em biết, em đoán là lần này vẫn bị anh ấy giành trước rồi.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, quầy phục vụ nói là bàn của họ đã được thanh toán cách đây mười phút.

Dư Tịnh có phần buồn bực: “Chỉ tại trí nhớ tệ hại của em.”

Hứa Gia Trì an ủi: “Không sao, chỉ một bữa cơm thôi mà, sau này sẽ có cơ hội mời lại anh ấy.”

“Lỡ lần sau lại bị anh ấy giành mất thì sao?”

“Cùng lắm thì lúc chúng ta đặt bàn sẽ trả tiền trước.” Hứa Gia Trì quay sang nhìn cô, dịu giọng nói. Lúc này Dư Tịnh mới vui vẻ hơn một chút.

Bữa cơm kết thúc, Vương Lệ Quân tất nhiên đòi nào bỏ qua cơ hội đi nhờ xe, cô nàng nhìn Dư Tịnh, Dư Tịnh cười nói: “Cậu đừng nhìn mình, bọn mình không tiện đường.”

“Vậy thì đành làm phiền cậu rồi.” Vương Lệ Quân cười hi hi quay sang Hạ Sính Đình.

Hạ Sính Đình rất vui vẻ: “Đi thôi, ai bảo nhà mình gần với nhà cậu.”

“Cám ơn nhé.” Vương Lệ Quân nhanh nhẹn chui vào trong chiếc Mini Coupe của Hạ Sính Đình.

Dư Tịnh gọi Liên Siêu đang định bắt xe: “Bác sĩ Liên, chúng ta cùng

hướng, bọn em sẽ đưa anh về.”

“Không cần không cần.” Ánh mắt Liên Siêu thoáng nụ cười: “Tôi không làm phiền hai người đâu.”

Mặt Dư Tịnh đỏ bừng :”Bác sĩ Liên, anh cũng chọc em à.”

Hứa Gia Trì thì không để bụng, ngược lại còn rất phối hợp, cười toe toét.

“Anh còn cười à.” Dư Tịnh làm bộ nhéo anh: “Còn không mau gọi bác sĩ Liên lên xe đi.”

Hứa Gia Trì cười: “Bác sĩ Liên, anh thấy đấy, hôm nay nếu không cho bọn em đưa về, Tiểu Tịnh sẽ không bỏ qua cho em đâu.”

Liên Siêu cười to: “Vậy cung kính không bằng tuân lệnh rồi.”

Trên đường, Hứa Gia Trì kể chuyện tiểu lâm chọc cho Dư Tịnh cười, Liên Siêu thì cứ cúi đầu như có tâm sự.

Hứa Gia Trì nhìn Dư Tịnh như dò hỏi, Dư Tịnh lắc đầu.

Sau lúc chiều gặp Thiệu Mân Quân, thực ra Liên Siêu có rất nhiều thắc mắc. Anh đã hỏi thăm các bác sĩ y tá, vì gần đây Đông Đông hay sốt, Thiệu Mân Quân ra vào viện nhiều lần, họ cũng có ấn tượng sâu sắc với cô. Hình như chỉ có mình cô ở cạnh con trai, còn cha đứa bé chưa từng xuất hiện. Tình hình này hình như khá lạ thường.

Liên Siêu biết duyên phận của Dư Tịnh và Hứa Gia Trì là do Thiệu Mân Quân tác thành, còn chồng Thiệu Mân Quân lại là cấp trên của Hứa Gia Trì. Anh rất muốn dò hỏi tình hình Lữ Thiên Ba từ Hứa Gia Trì, từ đó phán đoán về anh ta. Nếu Thiệu Mân Quân hạnh phúc vui

về vậy anh sẽ chấp nhận rằng mình đang dùng bụng dạ tiểu nhân để suy nghĩ mà thôi.

Nhưng anh chần chừ mãi cũng không biết nói thế nào.

Ai cũng biết anh và Thiệu Mân Quân đã không còn bất cứ quan hệ gì, anh mạo muội dò hỏi như thế, liệu có ảnh hưởng tới cuộc sống hiện tại của cô không. Sự quan tâm của anh có lẽ Thiệu Mân Quân sẽ không hiểu, đổi lại có thể chỉ là một câu ‘ai cần anh quan tâm’.

Liên Siêu hơi do dự, cũng có phần băn khoăn, đến tận lúc xuống xe cũng không hỏi.

Dư Tịnh không kìm được nữa: “Bác sĩ Liên, có phải anh muốn nói gì không?”

Liên Siêu trầm ngâm một lúc rồi hỏi thẳng vấn đề: “Gia Trì cậu nói cho tôi biết, Lữ Thiên Ba có đối xử tốt với Mân Quân không?”

“Đương nhiên là rất tốt.” Hứa Gia Trì không hề do dự, trả lời ngay, dù thế nào thì anh vẫn phải bảo vệ sếp kiêm bạn thân của mình.

“Vậy thì tôi yên tâm.” Liên Siêu cười lơ đãng.

Dư Tịnh nhìn vào mắt anh hồi lâu, trong ánh mắt ấy có nỗi lưu luyến và thương yêu, cô chợt hiểu thực ra Liên Siêu chưa từng quên Thiệu Mân Quân, bất giác thở dài lặng lẽ, khó khăn lắm mới lên tiếng: “Bác sĩ Liên, chị Mân Quân sống rất tốt, anh không cần lo đâu.”

“Ừ.” Liên Siêu nói gọn: “Thôi, cậu lái xe cẩn thận” câu sau là nói với Hứa Gia Trì.

Hứa Gia Trì và Dư Tịnh nhìn nhau.

Mãi sau, Hứa Gia Trì mới nói: “Không ngờ bác sĩ Liên lại si tình như vậy.”

“Em cũng không ngờ.” Dư Tịnh lẩm bẩm: “Thực ra họ trai tài gái sắc, thật sự rất xứng đôi.”

“Mân Quân và Thiên Ba cũng rất đẹp đôi.” Câu nói của Hứa Gia Trì khiến Dư Tịnh nghe mà không vui chút nào.

Liên Siêu đẹp trai phong độ, chẳng chặc nổi bật làm sao Lữ Thiên Ba làm lì kia có cửa so sánh. Dư Tịnh tin rằng Thiệu Mân Quân ở cạnh Liên Siêu sẽ vui hơn, nhưng lúc này cô không muốn tranh cãi. Cô nói nhỏ: “Đi thôi.”

Dư Tịnh tắm rửa xong, đến khi ngủ vẫn không thấy Hứa Gia Trì chất vấn cô về chuyện cô nghi ngờ Lữ Thiên Ba cô không nhận được: “Anh không có gì hỏi em sao?”

Hứa Gia Trì đang xem tiểu thuyết, hoang mang ngẩng lên: “Gì chứ?”

“Lúc nãy trong nhà hàng em không lạc đường, mà là em ra khỏi nhà vệ sinh thì nhìn thấy Lữ Thiên Ba, thế là em đi theo xem sao, em biết em nhận lời anh không suy nghĩ lung tung, nghi ngờ anh ta nữa, là em không đúng, nhưng bây giờ cũng gián tiếp chứng minh sự trong sáng của anh ta rồi, sau này em tuyệt đối không làm thế nữa, anh đừng giận em nhé.” Sóng mắt Dư Tịnh lay động, giọng có chút nịnh nọt.

Hứa Gia Trì mấp má môi, vẻ mặt thoáng kì lạ, rồi mới nói: “Em quan tâm Thiệu Mân Quân, anh có thể hiểu, làm sao trách em được.”

Dư Tịnh mỉm cười nhìn anh: “Em biết anh sẽ không giận em mà.”

Hứa Gia Trì mỉm cười, đôi mắt sâu như biển: “Anh cũng như em, hi vọng Thiệu Mân Quân được hạnh phúc.”

Dư Tịnh không nói nữa, ngược lên dướng hiển nụ hôn ngọt ngào làm phần thưởng.

Chương 8

Sáng sớm Dư Tịnh đã bị cuộc điện thoại của Hạ Sính Đình đánh thức.

Cô đã trực hai đêm liên tiếp, vốn muốn ngủ bù thật đã, ai ngờ kế hoạch lại thay đổi nhanh như chong chóng, cô vừa ngáp vừa hỏi: “Chuyện gì thế?”

Hạ Sính Đình nghe giọng bên kia có vẻ rất oán trách: “Tại cậu hết, tại cậu hết.”

“Tớ lại chọc giận gì đại tiểu thư nhà cậu à?” Dư Tịnh buồn ngủ đến độ không mở mắt nổi, vẫn cố vực tinh thần lên.

“Tớ mặt kệ, buổi xem mắt chiều nay cậu phải đi cùng.”

Dư Tịnh thắc mắc: “Liên quan gì tới tớ.”

“Dư Tịnh.” Hạ Sính Đình nói to: “Nếu không vì cậu kết hôn sớm thế, mẹ già nhà tớ có đến nỗi ngày nào cũng cần nhân bên tai tớ không hả?”

Dư Tịnh im bật.

Hạ Sính Đình nói tiếp: “Buổi xem mắt hôm nay là do mẹ già xấp đặt, tớ không có gan thất hẹn, cậu là đầu mối tai họa, nên phải đi cùng.”

Dư Tịnh chưa mở miệng thì Hạ Sính Đình sợ cô không chịu, đã cướp lời: “Nếu cậu không đi với tớ, thì tớ cũng không đi. Đến lúc đó

mẹ già trách tội, tớ sẽ nói là cậu không cho tớ đi.”

“Tớ đi, tớ đi với cậu.” Dur Tịnh nói liền, da đầu cô tê dại, tội danh phá hoại Hạ Sính Đình tìm kiếm tình yêu đích thực này, cô không gánh vác nổi, bà Hạ sẽ xử lí cô ngay.

Hạ Sính Đình hài lòng cúp máy.

Dur Tịnh không ngủ yên nổi, đau khổ mặt mày ngồi dậy, mặc đồ, ăn xong bữa điểm tâm Hứa Gia Trì làm cho cô, than ngắn thở dài rằng mình không biết chọn bạn mà chơi, sau đó lên MSN kể lể với chồng

Hứa Gia Trì nhin cười: “Thì em xem như bạn bè tụ tập thôi.”

Dur Tịnh: “Em có quen đối phương đâu, làm sao coi là bạn bè.”

Hứa Gia Trì: “Nếu Hạ Sính Đình với anh ta thành đôi thì sau này sẽ là bạn rồi.”

Dur Tịnh suy nghĩ, cũng đúng, huống hồ cô cũng không muốn thấy bạn chìm sâu vào mối tình đơn phương không dứt ra được, có lẽ đối tượng xem mắt này là chân mệnh thiên tử của Hạ Sính Đình cũng nên. Nghĩ thế cô không băn khoăn nữa, thậm chí còn có chút mong chờ buổi gặp mặt tối nay.

Hứa Gia Trì cười thầm, cô vợ của anh thật sự rất dễ dỗ dành.

Sự tính toán của Dur Tịnh rất tốt thế nhưng Hạ Sính Đình lại không cho co như ý. Năm giờ chiều khi Dur Tịnh đang đợi ở quán café đã hẹn trước, thì Hạ Sính Đình gọi tới. Giọng cô có vẻ nghiêm trọng: “Tiểu Tịnh Tịnh, tớ có tin xấu này muốn báo với cậu.”

Dur Tịnh không chú ý lắm, tưởng cô nàng chỉ bị tắc đường nên cười

hí hí hỏi: “Sao thế?”

“Tối nay tớ phải làm phiên dịch cho sếp, không đi được rồi.”

“Ờ ờ.” Dư Tịnh nhìn đồng hồ đeo tay: “Vậy tớ cũng chuồn đây, cậu mau gọi điện cho người ta thông báo đổi lịch đi.”

“Tiểu tịnh Tịnh.” Hạ Sính Đình không định buông tha cô, cười khan mấy tiếng rồi nói. “Cậu giúp tớ xem mắt lần này đi.”

Dư Tịnh ban đầu vẫn chưa hiểu ý của bạn: “Cậu đã không tới thì còn xem mắt cái gì.”

“Thì cậu giả là tớ đó.” Hạ Sính Đình cười rất đắc ý.

“Cái gì?” Dư Tịnh đứng bật dậy.

“Xem như cậu giúp tớ lần này đi, dù sao cũng chỉ cần xem mắt thôi, coi như hoàn thành nhiệm vụ, thành hay không thì mẹ tớ cũng không thể miễn cưỡng được.” Hạ Sính Đình nghĩ rất hay, tiếc rằng Dư Tịnh hoàn toàn không nể mặt.

“Làm sao được.” Cô nói to.

“Sao không được, dù sao chỉ gặp mặt cho qua, cậu đi hay tớ đi cũng như nhau mà, cậu còn mong tớ và anh ta có gì phát triển sao.”

Dư Tịnh ghen lời, quả thực cô đã nghĩ thế.

Hạ Sính Đình lại thay đổi sách lược, nhún nhường cầu cứu: “Tiểu Tịnh Tịnh xem như tớ xin cậu đó.”

Dư Tịnh tức tối: “Có phải cậu đã giăng bẫy tớ từ lâu không?”

“Không có thật mà.” Hạ Sính Đình thề thốt: “Sếp vừa hạ lệnh không tin tức để ông ấy nghe điện thoại.”

“Miễn đi, tức không có trình độ Anh văn cao như vậy.” Dư Tịnh ngừng một chút: “Vẫn không được, lỡ bị vạch trần thì mẹ cậu không tha cho cậu đâu.”

“Anh ta chưa từng gặp cậu, làm sao biết được.” Hạ Sính Đình nói nhanh: “Sếp tìm rồi, tức không nói nữa, tức tin cậu có thể xử lí được, bye bye.” Nói xong cô nàng tắt điện thoại nhanh như chớp.

Dư Tịnh vừa tức giận vừa buồn cười, làm gì có người như vậy, cô đúng là gặp phải đứa bạn quỷ quyệt rồi. Cô nghĩ ngợi, quyết định nhân lúc người ta chưa tới thì mặc kệ tất cả, tẩu vi thượng sách.

Cô vừa xách túi lên thì một người đàn ông trẻ đã ngồi xuống đối diện, thong thả nói: “Xin hỏi cô là Hạ Sính Đình phải không?”

Dư Tịnh ngẩn người, lần này chuồn không thoát rồi. Cô nghiêng rang, sự đã đến nước này cũng đành chịu vậy. Cô mìm cười: “Đúng, anh là Thành Thành phải không?”

Thành Thành cười tươi: “Không ngờ cô Hạ xinh đẹp như thế cũng cần xem mắt.”

Dư Tịnh không chịu thua: “Anh Thành tướng mạo bánh bao cũng không cần phải đi xem mắt làm gì.” Thực tế thì Thành Thành đúng là đẹp trai, lúc cười đôi mắt cong cong cự kì mê hoặc.

Nụ cười bên khóe môi anh càng đậm: “Trình độ khen người khác của cô Hạ rất cao.”

Dur Tịnh im lặng thừa nhận.

“Nghe nói cô Hạ làm phiên dịch trong một công ty liên doanh, công việc chắc là rất bận?” Thành Thành hỏi.

“Không phải...cũng tạm tạm, không bận lắm ạ.” Dur Tịnh phản ứng chậm thêm chút nữa là lộ tẩy rồi.

“Cô Hạ làm việc ở công ty nước ngoài chắc giao tiếp rất rộng, sao lại không có bạn trai chứ.” Thành Thành vô cùng hứng thú với đề tài này, tóm chặt lấy không buông.

Dur Tịnh nghĩ ngợi, rồi mỉm cười, vẻ mặt bình thản như không: “Chắc vì duyên phận chưa đến.”

Thành Thành cười khế: “Nói hay lắm.”

“Chọn món trước nhé, chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện.” Gương mặt Thành Thành luôn nở nụ cười dịu dàng vô hại, cô gái trước mặt e thẹn mà kiều diễm rất hợp với sở thích của anh ta.

Dur Tịnh gật đầu, cả tuần nay quay mòng mòng, rất hao tâm tổn sức, phải mau chóng bổ sung năng lượng. Cô chọn mấy món ăn đơn giản và trà sữa, định ăn xong sẽ tìm cơ chuẩn đi.

Thành Thành nhìn thực đơn, rồi chọn một phần giống y Dur Tịnh.

“KHông biết cô Hạ bình thường có sở thích gì?”

“Nghe nhạc đọc sách.” Dur Tịnh trả lời ngắn gọn.

Trò chơi vấn đáp này luôn là Thành Thành hỏi, Dur Tịnh trả lời, cô không dám nói nhiều là vì không biết Hạ Sính Đình rốt cuộc đã tiếp

xúc với anh ta tới mức độ nào nói nhiều sai nhiều, cứ ậm ừ cho qua thì tốt hơn.

Thành Thành nhíu mày, anh ta nhận ra thái độ của Dư Tịnh không mấy tích cực, cũng tức là không mấy hứng thú với anh ta, còn ấn tượng của anh ta về Dư Tịnh lại khá tốt. Anh ta đang định dò hiểu nhiều hơn thì điện thoại đổ chuông: “Xin lỗi, tôi nghe điện thoại một chút.”

Dư Tịnh thờ phào: “Anh cứ tự nhiên.”

Nói vài câu Thành Thành đã cúp máy, cuống quýt bảo: “Xin lỗi tôi có chút việc phải đi ngay, rất xin lỗi.”

Dư Tịnh xem như đã thờ phào nhẹ nhõm: “Không sao ạ, anh cứ bận việc đi.”

Thành Thành thấy vẻ mặt như trút bỏ được gánh nặng của cô thì trong lòng rất khó chịu, nhưng bây giờ bó tay, chỉ còn cách tìm cơ hội sau.

Dư Tịnh vốn định lấy điện thoại ra phát bừa một ca khúc làm nhạc chuông giả vờ có việc gấp để ‘kim thiền thoát xác’, ai ngờ chiêu này đã bị Thành Thành xài trước, đỡ phải làm. Dư Tịnh mỉm cười, đối phương không nhầm trúng cô là đúng kế hoạch của cô, nhưng Hạ Sính Đình lại tổn thất một cơ hội túm được trai đẹp, cũng hơi tiếc nuối. Cô lập tức nhắn tin cho Hứa Gia Trì tóm tắt nguồn cơn sự việc, Hứa Gia Trì cũng đang định về sớm, hai người liền hẹn nhau đi xem phim để giải tỏa.

“Em đang làm gì thế?” Trình Lãng ngồi một bên quan sát cô này giờ cuối cùng không nhịn được, bước lại chất vấn. Trước đó có khách hàng nên anh không tiện đi đâu, về sau lại không muốn làm cô khó

xử trước mặt Thành Thành, bây giờ đã có thể nói rõ mọi việc.

“Là anh à.” Dư Tịnh hơi lúng túng, rồi nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô chỉ cần khai rõ với Hứa Gia Trì, không cần giải thích với Trình Lãng.

“Người hồi nãy là ai? Nếu anh không nhìn nhầm thì hai người đang xem mắt?” Trình Lãng không thể nói rõ vì sao anh lại ức chế như vậy, rõ ràng không liên quan tới anh Dư Tịnh cũng chẳng phải loại người đó.

“Không liên quan tới anh.” Dư Tịnh đáp gọn.

“Tốt nhất em nên nhớ thân phận của mình.” Trình Lãng không muốn nói lời cay độc, nhưng vẫn chẳng kiềm chế được.

Dư Tịnh dừng dung: “Em nhớ rất rõ.”

Trình Lãng hậm hực: “Em có thể nhớ là tốt nhất.”

Dư Tịnh không đếm xỉa tới anh, gọi phục vụ tới: “Thanh toán.”

Phục vụ lật xem hóa đơn: “Lúc nãy anh kia đã trả tiền rồi ạ.”

Dư Tịnh ngẩn người, nghĩ chắc là Thành Thành: “Ồ...”

Tâm trạng Trình Lãng không tốt lắm, một mặt Dư Tịnh lén Hứa Gia Trì hẹn hò với người đàn ông khác khiến anh rất tức giận, mặt khác anh lại ghen tị điên cuồng với người đàn ông ngồi ăn cùng bàn lại trò chuyện rất vui vẻ với cô.

Dư Tịnh xách túi xách ra khỏi quán café, Trình Lãng theo sau cô, Dư Tịnh đi nhanh, anh cũng đi nhanh, Dư Tịnh đi chậm anh cũng đi chậm lại.

Cuối cùng cô không thể kiềm chế được nữa, quay lại: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Anh cũng không biết mình muốn thế nào nữa.” Trình Lãng thở dài. Nếu anh có thể buông được thì sẽ không đau khổ nhường này.

Dư Tịnh làm sao không biết những gì anh nghĩ trong lòng, nhưng cô đã không còn tư cách đáp lại rồi. Cô cắn môi: “Trình Lãng cô gái lần trước đến thăm anh rất tốt, tại sao anh không suy nghĩ?”

“Không liên quan tới em.” Trình Lãng lại đáp trả bằng câu nói ban nãy cô trả lời anh.

“Em đang quan tâm anh, Gia Trì và cả cha anh đều rất quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của anh.”

“Rốt cuộc là họ quan tâm anh, hay là em lo anh sẽ đeo bám em, cản trở hạnh phúc của em?” Trình Lãng lạnh lùng.

Dư Tịnh tức đến nghiến răng kèn kẹt: “Anh đừng có mà không biết ý tốt của người khác!”

Trình Lãng lại lạnh lùng hừ một tiếng.

“Đúng em đang sợ anh làm ảnh hưởng tới cuộc sống của em, anh hài lòng chưa?” Dư Tịnh trợn to mắt, giọng cũng gay gắt hơn.

Cô quay ngoắt đầu bỏ đi, Trình Lãng kéo tay cô lại: “A Tịnh!”

Dư Tịnh mặc kệ.

“A Tịnh!” Trình Lãng lại yếu ớt gọi tên cô.

Dur Tịnh thở dài trong lòng, anh đã nhắm trúng điểm yếu của cô, cô dừng bước: “Sau này đừng gọi em như vậy nữa.”

“Vậy anh phải gọi em thế nào?” Trình Lãng buồn bã: “Chị dâu sao? Anh không gọi được.”

“Anh có thể gọi tên em.”

Trình Lãng hít thở thật sâu: “Được thôi, Dur Tịnh, anh đưa em về.”

“Không cần, em và Gia Trì hẹn gặp ở rạp chiếu phim.”

Trình Lãng nhấn nại: “Vậy anh đưa em đến rạp.”

Dur Tịnh buồn bực: “Trình Lãng sao anh phải khổ sở như vậy?”

“Anh thấy rất vui.”

Dur Tịnh hoàn toàn bó tay.

Trình Lãng hôm nay bàn việc với khách hàng ở quán café vì ở gần nhà anh nên anh không lái xe, anh gãi đầu: “Em đợi nhé, anh đi lái xe đến.”

Dur Tịnh nhìn đồng hồ: “Thôi để em đi tàu điện ngầm sẽ nhanh hơn.”

“Em...vội à?” Trình Lãng khó nhọc hỏi.

Dur Tịnh chỉ có nước gật đầu: “Phải, Gia Trì đặt vé rồi.”

“Vậy thì đi tàu điện ngầm.”

Dur Tịnh đang thắc mắc vì sự thỏa hiệp của anh, thì anh đã nói: “Đi tàu điện ngầm thì anh cũng đưa em đi.”

“...” Dur Tịnh dờ khóc dờ cười.

Đang là giờ tan tầm, trong tàu chật chội đến nước cũng không chảy lọt, Trình Lãng luôn che chắn phía sau Dur Tịnh không để ai đụng vào cô.

Dòng suy nghĩ của Dur Tịnh lại bắt đầu trôi dạt.

Nhiều năm về trước, anh cũng che chở cho cô như thế.

Khi ấy họ chỉ là học sinh trung học, đi đâu cũng thường chọn xe bus cho tiết kiệm. Có lần họ hẹn nhau cuối tuần đi sở thú, tuyến đường ấy khá dài, mà lại đi ra ngoại ô, thường xuyên có người nông dân vác đồ, tay chân lấm bùn đi lên đi xuống. Trình Lãng không mấy để tâm, nhưng Dur Tịnh ưa sạch sẽ đương nhiên tránh xa được bao nhiêu thì tránh. Ít người còn đỡ, đông người một chút là cô bị mắc kẹt ở giữa tiến lùi không được. Trình Lãng đã dùng cánh tay ôm lấy cô, cố sức lấy cơ thể che chắn sợ cô bị đẩy ngã.

“Em đang nghĩ gì thế?” Trình Lãng hỏi, đôi mắt đen sáng rỡ.

Dur Tịnh như sự tỉnh khỏi cơn mơ, cúi đầu: “Không có gì.”

“Anh tưởng em nhớ đến lần chúng ta cùng đi sở thú...”

Dur Tịnh lập tức cắt ngang: “Chuyện trước kia em đã quên hết rồi.”

“Thế à?” Trình Lãng trầm giọng hỏi.

Dur Tịnh bình thản: “Đúng thế.”

Trình Lãng trầm tư một lúc lâu, rồi mới khan giọng nói: “Ừ...”

Dư Tịnh không muốn làm tổn thương anh, bao chuyện cũ cứ xoay vần trong đầu cô nhưng thế thì đã sao? Cô đã là vợ của Hứa Gia Trì bắt buộc phải cắt đứt với mọi thứ trong quá khứ, phải chung thủy với anh. Cô và Trình Lãng kiếp nay có duyên không phận, chỉ có thể nói câu xin lỗi mà thôi.

Vừa ra khỏi cửa ga tàu, Dư Tịnh đã nhìn thấy Hứa Gia Trì mỉm cười, vẫy tay với cô.

“Ừa, A Lãng cũng ở đây à?”

Dư Tịnh cướp lời: “Gặp nhau trên đường.”

“Vậy có muốn xem phim chung không, chắc vẫn còn vé.” Hứa Gia Trì nhiệt tình.

“Không cần đâu, cậu ấy đã hẹn bạn, cũng ở gần đây.” Dư Tịnh lại cướp lời.

Đã đến nước này, Trình Lãng đành chào từ biệt.

“Em và A Lãng sao vậy?” Hứa Gia Trì thắc mắc anh thấy Dư Tịnh như cố ý đối đầu với cậu ấy, nhưng Dư Tịnh đối với người khác rõ ràng là vừa thân thiện lại chu đáo.

“Có lẽ không hợp nhau.” Dư Tịnh nói bừa.

Hứa Gia Trì cười: “A Lãng rất cuộc đã làm gì em mà em không khách sáo gì với cậu ấy thế?”

“Thế à, vậy sau này em sẽ cố gắng khách sáo với cậu ta một chút.”
Dư Tịnh không muốn dính đến vấn đề này thêm nữa, vội hỏi: “Chúng ta xem phim gì thế?”

“Cơn say nắng tháng Ba, nghe nói rất hay.” Hứa Gia Trì hươ hươ vé trong tay.

“Ừa chẳng phải anh chỉ thích xem phim nước ngoài hay sao?”

“Em thích xem phim này anh đương nhiên phải đi cùng rồi.”

Dư Tịnh sừng sốt: “Sao anh biết em muốn xem?”

Hứa Gia Trì cười bí ẩn: “Chuyện trước hay sau năm trăm năm thì có gì mà anh không biết đâu.”

“Lại nói nhảm.” Dư Tịnh cười, nhéo anh,

Hứa Gia Trì vừa tránh né vừa nói: “Tối qua anh thấy em tìm phim này trên baidu, anh biết ngay là em có hứng thú mà.”

Dư Tịnh hơi cảm động, Hứa Gia Trì vừa chu đáo vừa tinh ý, lúc nào cũng quan tâm tới cô, thật sự không tìm đâu ra tặc xấu, cô thực sự phải hài lòng mới đúng. Cô khoát chặt tay Hứa Gia Trì cười: “Cám ơn anh, chồng yêu.”

Hứa Gia Trì thuận tay ôm lấy cô: “Đây là chuyện anh nên làm, vợ yêu à.”

Đây là một bộ phim về chủ đề chữa lành tình yêu, dùng cách hài hước dí dỏm để diễn tả các vấn đề trong tình yêu như ‘tình yêu dâng trào’, ‘yêu không được’, ‘yêu bất lực’, ‘yêu tiền tài’,... dùng những câu thoại rất hài hước và những cảnh quay ngắn để diễn tả những ‘căn

bệnh tình yêu chốn thị thành', kể lại các câu chuyện hài hước xảy ra trong quá trình 'trị bệnh' của bốn người.

Ngôn ngữ trong phim hài hước dí dỏm, cách diễn đạt mới mẻ độc đáo, lại thêm kết thúc viên mãn, đúng kiểu Dư Tịnh thích. Cô xưa nay không thích những bộ phim đau đớn quằn quại, cuộc sống đã không dễ dàng gì, nếu không tìm gì đó giải khuây thì sẽ khiến bản thân lúc nào cũng buồn bực không vui.

Hứa Gia Trì có vẻ buồn ngủ, bộ phim này chính vì chiều lòng Dư Tịnh nên anh mới xem, lại thêm bận rộn cả ngày, mấy hôm trước còn liên tục làm thêm giờ, hôm nay thành thoi một bữa nên mí mắt đang đánh nhau, anh dựa vào vai Dư Tịnh lơ mơ ngủ, đầu cứ gục lên gục xuống.

Dư Tịnh đưa vai ra để anh ngủ thoải mái hơn. Cô không giận chỉ là trong lòng có chút chút khó chịu. Chắc là đàn ông đều không hứng thú lắm với thể loại phim tình cảm này, Dư Tịnh quan sát khán giả không đông lắm trong rạp, phát hiện ra cứ hễ là đàn ông đều có vẻ gật gà gật gù buồn ngủ, phụ nữ thì mắt mở to, người nào nhỏ tuổi hơn còn tỏ vẻ mặt đồng cảm thương xót. Cô bỗng thấy dễ chịu hơn.

Trên đường về cô nhận được điện thoại của Hạ Sính Đình tri hỏi chuyện xem mắt buổi chiều. Cô nghĩ ngợi rồi cười: "Chắc anh ta không thích tớ đâu, không biết đối với cậu là chuyện tốt hay xấu nữa."

Hạ Sính Đình thở phào: "Cảm ơn trời cảm ơn đất."

Dư Tịnh im lặng.

"Dù sao đã đáp ứng nguyện vọng của mẹ đi xem mắt rồi, đối phương không hài lòng thì càng tốt, mẹ tớ càng không thể bắt lỗi tớ được."

Dur Tịnh cười khà khà: “Là trai đẹp đấy, tính cách cũng ổn, cậu không hối hận à?”

“Có phải cậu không biết là tim tớ đã thuộc về người khác đâu?” Hạ Sính Đình buồn rầu nói.

Dur Tịnh nghiêm túc: “Sính Đình, cậu định sống chết bám chặt vào bác sĩ Dương à, cậu này tớ nói thì cậu thực sự đừng bực mình nhé, tớ thấy hai người không hợp.”

“Tớ biết.” Tâm trạng Hạ Sính Đình có vẻ sa sút.

“Sính Đình.” Dur Tịnh nhấn mạnh: “Bác sĩ Dương cứ không chịu đáp lại, nhất định là có lí do của anh ấy, chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, cậu nên bỏ cuộc đi.” Trước kia cô không cho Hạ Sính Đình bất kì lời khuyên nào, là vì mong bạn có thể tự nghĩ kĩ, dù sao lời người khác cũng chỉ mang tính chất tham khảo, bất kể việc gì phải chính mình thông suốt thì mới được, nhưng thấy Hạ Sính Đình càng ngày càng lúng sâu, người làm bạn như cô không thể nào chỉ ngồi nhìn được.

“Tớ hiểu.” Giọng Hạ Sính Đình rất khẽ.

Dur Tịnh thở dài.

Hạ Sính Đình im lặng hồi lâu rồi nói: “Tiểu Tịnh Tịnh, tớ muốn đấu tranh lần nữa, cậu giúp tớ có được không?”

“Làm sao giúp cậu?” Nếu giúp được bạn thì Dur Tịnh có lao vào dầu sôi biển lửa cũng không từ.

“Tớ phải lên kế hoạch đã, cậu đợi tin của tớ nhé.”

Dư Tịnh vội nói: “Cậu đừng làm bậy nhé.”

“Yên tâm.” Hạ Sính Đình khẽ cười.

Dư Tịnh không yên tâm nên lại dặn dò mấy câu nữa, rồi mới lưu luyến cúp máy. Trong lòng cô cứ thấy lo lắng không yên, đôi mày nhíu lại, Hứa Gia Trì giơ một tay ra vuốt vuốt trán cô: “Cô ấy lớn ngàn này rồi, làm việc cũng biết chừng mực, em đừng lo quá.”

“Anh nói xem Dương Dận làm sao không hiểu tình cảm người ta thế chứ, Sính Đình là cô gái tốt biết bao.” Dư Tịnh bĩu môi.

Hứa Gia Trì phì cười: “Lúc này em khuyên cô ấy còn lại lí trí lắm mà, sao cúp máy xong lại suy nghĩ lung tung rồi.”

Dư Tịnh phòng mang trợn má.

Hứa Gia Trì thấy dáng vẻ đáng yêu của cô thì không kiềm được xoa đầu cô: “Cô ấy rất tốt nhưng chưa chắc là người bác sĩ Dương cần, chuyện tình cảm chỉ đơn giản thế thôi.”

Dư Tịnh bĩu môi, đạo lí thì cô hiểu, nhưng chuyện xảy ra với Hạ Sính Đình, cô không thể bình tĩnh nổi.

“Tình yêu không thể miễn cưỡng, không thể là em thích anh thì anh bắt buộc phải đáp lại.” Hứa Gia Trì chậm rãi nói.

Dư Tịnh xoa xoa mặt, lại thở dài. Lời anh nói tuy tàn nhẫn nhưng là sự thật.

Hứa Gia Trì có ý thay đổi không khí nên cố tình hỏi: “Này, lúc nãy em nói ai đẹp trai thế?”

Dư Tịnh đã quên sạch những gì từng nói, cô hoang mang: “Gì cơ?”

Hứa Gia Trì không nhịn được cười: “Gian xảo.”

Dư Tịnh chớp mắt vô tội: “Em không nhớ thật mà.”

“Em nói là đối tượng xem mắt của Hạ Sính Đình rất đẹp trai.” Hứa Gia Trì tỏ vẻ ghen tuông.

Dư Tịnh vỡ lẽ, nhưng vẫn giả ngây: “Em có nói hả?”

Hứa Gia Trì trình trọng gật đầu: “Có nói.”

Dư Tịnh nghiêm túc: “Anh nghe nhầm rồi.”

Hứa Gia Trì cười to: “Tuyệt đối không.”

Dư Tịnh rất điềm tĩnh: “Chắc chắc anh nghe nhầm, cái em nói là, tuy anh ta rất đẹp trai nhưng còn thua xa chồng yêu của em.”

Hứa Gia Trì cười lớn, kéo mạnh Dư Tịnh vào lòng.

Dư Tịnh sợ hãi kêu lên: “Này anh lái xe cẩn thận.”

Đến nhà chưa bao lâu thì điện thoại Hạ Sính Đình lại gọi tới điên cuồng.

Dư Tịnh chọc cô: “Nhanh thế đã nghĩ ra gì rồi à?”

“Tiểu Tịnh Tịnh, cái anh Thành Thành kia hẹn tớ, không, là hẹn cậu đi chơi.”

Dur Tịnh ngó ngời: “Ai là Thành Thành?”

“...” Chính là cái người xem mắt hồi chiều ấy.” Hạ Sính Đình rất bất lực trước trí nhớ của bạn cô.

“Ờ, vậy anh ta làm thế có ý gì?” Dur Tịnh băn khoăn.

“Ý là anh ta, chẳng những không phải không thích cậu, mà còn rất có hứng thú với cậu.”

Dur Tịnh bị cách nói phủ định hai lần của cô nàng làm choáng váng, cũng may vẫn nghe hiểu cô sau, cô cứng đờ người.

“làm sao đây làm sao đây?” Hạ Sính Đình cuống quýt.

Dur Tịnh hít thở: “Từ chối thẳng.”

“Tớ đã từ chối, nhưng giác quan thứ sáu tớ mách bảo là anh ta sẽ không từ bỏ dễ thế đâu.”

Dur Tịnh bình tĩnh: “Lần sau còn gọi cậu cứ nói thẳng thừng là cậu không thích anh ta.”

“Tớ cũng muốn làm thế nhưng chuyện này nếu bị mẹ già phát hiện thì tớ chết chắc!!!”

Dur Tịnh cũng đau đầu, cô ôm đầu suy nghĩ hồi lâu, mắt đảo lia lịa: “Hay là thế này, lúc mẹ cậu hỏi thì cậu cứ nói xấu người ta kịch liệt vào.”

Hạ Sính Đình: “...”

Dur Tịnh nói khích: “Nói xấu anh ta mà cậu cũng không biết à?”

“...Biết.”

“VẬY CỨ THẾ NHÉ.”

“...ĐƯỢC.”

Hai người cứ len lén chơi khăm Thành Thành như vậy.

Hạ Sính Đình lúc nhắc đến anh ta với mẹ thì nghiêng răng nghiêng lợi, nói anh ta ăn cơm thì nhai ngấu nghiến, húp canh thì sồn sột, mặc đồ thì không ra sao, đã từng li hôn lại còn có con nhỏ, gia đình tan nát, lại còn phải trả tiền trợ cấp, nói chung là không còn thanh danh gì, cúi cùng ngay cả Hạ Sính Đình cũng có phần tin vào đó.

Thành Thành đáng thương không biết chút gì, đến khi bà Hạ tức quá mới đi tìm người làm mai để mắng cho một trận thì lời nói dối đó mới bị vạch trần. Chuyện này nói sau.

Hứa Gia Trì nhìn Dư Tịnh đang ngồi trước bàn làm việc thoa kem dưỡng da: “Đúng rồi, lần trước chuyện giới thiệu bạn gái cho Trình Lãng em không nhớ à?”

Dư Tịnh khựng lại: “Sao ạ?”

“Hôm nay bố anh gọi điện thoại cho anh hỏi chuyện này, nói là bác rất lo lắng, em có thấy ai hợp thì tìm giúp cậu ấy vài người đi.”

“...Vài người...” Dư Tịnh vuốt trán.

Hứa Gia Trì cười tươi: “Em biết là công ty bọn anh toàn đàn ông con trai, anh muốn giúp cậu ấy cũng không được, còn bệnh viện của em chắc có không ít y tá và bác sĩ chưa cưới, em nghĩ kĩ xem.”

Dur Tịnh cũng mau Trình Lãng sớm bước ra khỏi mối tình này, bắt đầu cuộc sống mới nên tích cực suy nghĩ thậm chí còn tìm tờ giấy viết hết tên những cô gái chưa có người yêu ra.

Hứa Gia Trì suy tư: “Tiểu Tịnh, em có từng nghĩ đến Sính Đình không? Trai tài gái sắc anh thấy khá xứng đôi đấy.”

“Anh đừng có ghép đôi bậy bạ.” Dur Tịnh gạt phắt, đừng nói là Trình Lãng và cô từng là người yêu, mà cho dù không phải thì họ đã là bạn bao năm, hiểu nhau quá rõ, nếu thành thì đã thành rồi, cũng sẽ không kéo tới bây giờ.

“Tại sao không được.” Hứa Gia Trì nghĩ thế nên nói, ai ngờ phản ứng của Dur Tịnh lại mạnh mẽ như vậy: “Chẳng phải em còn muốn tác hợp Sính Đình với bác sĩ Liên à? A Lãng không thua kém bác sĩ Liên đâu.”

Dur Tịnh vội giải thích: “Em không nói là Trình Lãng kém hơn bác sĩ Liên, mà ý em là ...” Cô lắp bắp, khó khăn lắm mới tìm ra lí do: “Sính Đình vẫn chưa quên bác sĩ Dương, thật ra em còn sốt ruột hơn anh, nhưng cũng phải đợi nó buông bỏ hoàn toàn đã”

“Cũng đúng.” Hứa Gia Trì gật gù: “Vậy em nghĩ ra ai chưa?”

“Bác sĩ khoa mắt Thang Văn Ý rất xin đẹp, lại dịu dàng, em thấy ổn lắm.” Dur Tịnh cắn bút, vừa nghĩ vừa nói.

Hứa Gia Trì chòng cằm nhớ lại: “Có phải người hơi giống Lưu Nhược Anh không?”

“Đúng đúng, anh nhớ giỏi quá.”

“A Lãng chắc thích dạng đó.” Hứa Gia Trì hài lòng gật đầu. “Ngày mai em hẹn cô ấy đi, A Lãng để anh lo.”

“Có cần sốt ruột thế không?” Dư Tịnh bất giác thấy buồn cười.

“Giờ cao đánh khế mà.”

Dư Tịnh lẩm bẩm: “Thành ngữ đó dùng thế à?”

“thế thì ...”

Hứa Gia Trì vắt óc suy nghĩ: “Phù sa không chảy ruộng ngoài.”

Dư Tịnh nhin cười.

“Vậy em thử nghĩ xem.”

Hứa Gia Trì tỏ vẻ không vui.

Dư Tịnh há miệng mãi mới thốt ra một câu: “Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.”

Hai người cùng cười to, Dư Tịnh ngồi bệt xuống đất rất khoa trương mãi không đứng lên nổi.

Hôm sau Dư Tịnh nhân lúc nghỉ trưa đến khoa mắt tìm Thang Văn Ý nói chuyện. Ban đầu Thang Văn Ý còn ngại ngùng đỏ mắt khẽ nói: “Mình chưa chuẩn bị tư tưởng.”

Về sau Dư Tịnh vừa khuyên nhủ còn tán phét, cô nàng vắn vẹo một lúc rồi đồng ý.

Dư Tịnh vui vẻ báo cáo kết quả với Hứa Gia Trì, anh và cô hẹn tan

sở xong sẽ gặp nhau tại một quán ăn nhỏ ở gần bệnh viện, sau đó hai người kiếm cớ rút lui, cho Trình Lãng và Thang Văn Ý cơ hội ở riêng với nhau.

Ai ngờ chuyên không như mong đợi, việc này không biết thế nào lại bị Vương Lệ Quân biết được. Nàng nằng nặc đòi đi theo còn oán trách Dư Tịnh không nghĩ cho mình, cơ hội tốt như thế mà không để lại cho người trong khoa mà lại đưa cho người ngoài. Dư Tịnh cực kì khó xử, không biết phải làm sao. Cũng may Thang Văn Ý dễ tính chủ động rút lui làm hài lòng Vương Lệ Quân.

Hứa Gia Trì vừa thấy Vương Lệ Quân thì giật mình khẽ hỏi Dư Tịnh: “Chuyện gì thế này? Chẳng phải là nói bác sĩ Thang hay sao?”

Dư Tịnh khổ mà không nói được đành cười gượng: “Cô nàng cứ đòi đi theo, em cũng bó tay rồi.”

“Cũng may anh không nói với A Lãng chuyện xem mắt, chỉ nói mọi người tụ tập ăn chung bữa cơm.” Hứa Gia Trì muốn toát mồ hôi, cô nàng Vương Lệ Quân này sợ Trình Lãng không tiêu hóa nổi.

Dư Tịnh thì thào: “Bên bác sĩ Thang em sẽ nghĩ cách khác.”

“Ừ.” Hứa Gia Trì vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô.

Trình Lãng đến muộn không phải vì anh cố ý. Khi anh biết Dư Tịnh cũng đi thì chỉ muốn mọc cánh bay đến ngay, bất lực là gặp phải ông khách hàng quá dai dẳng, phải tốn rất nhiều công sức mới thoát thân được. Vừa ngồi xuống anh đã xin lỗi: “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Vương Lệ Quân cười tươi rói: “Không sao bọn em cũng vừa đến thôi.” Cô nàng nhìn thấy trai đẹp đã không nhớ nổi tên này, ban nãy còn than vãn với Dư Tịnh là không thích đợi chờ nhất, lại còn đứng

giờ là tính tốt nhất của đàn ông..., mấy lời đó giờ đã bị cô nàng ném lên chín tầng mây mất rồi.

Trình Lãng là người thế nào, anh vừa nhìn đã biết là chuyện gì. Sắc mặt anh không thay đổi nhưng trong lòng thì lửa giận đã bốc cao.

“Lên món đi?” Hứa Gia Trì dặn phục vụ.

Trình Lãng cúi đầu uống nước như điên.

Dư Tịnh thì ra sức ăn đĩa đậu phộng để trước mặt.

Hứa Gia Trì cười khan mấy tiếng.

Không khí có phần bức bối.

Vương Lệ Quân thì mặc kệ, cô nàng sở trường chủ động ra đòn nên bám lấy Trình Lãng hỏi: “Nghe Tiểu Dư nói anh là chuyên gia phân tích cổ phiếu, làm nghề này chắc là kiếm được nhiều tiền lắm nhỉ?”

Trình Lãng ậm ừ vài câu, nhân lúc cô nàng không để ý anh trừng mắt với Dư Tịnh.

Dư Tịnh cúi gằm mặt.

Quán ăn này tuy nhỏ, nhưng phục vụ rất nhanh nhẹn. Hứa Gia Trì thay Trình Lãng giải vây: “Vừa ăn vừa nói chuyện đi.”

Vương Lệ Quân nhìn đĩa gà cay trước mặt mình, cau mày: “Phục vụ, gọi ông chủ lên đây.”

Ba người kia đều nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì.

Ông chủ mặt mũi tươi cười đi như chạy tới.

“Ông nhìn đĩa gà cay này đi.” Vương Lệ Quân chỉ.

Bọn Dư Tịnh mới nhận ra đĩa gà cay này chỉ toàn ớt, gần như không thấy thịt gà.

Ông chủ mặt dày nói: “Chỗ nào có vấn đề ạ?”

Vương Lệ Quân cũng không nổi giận, cười lạnh: “Ông chủ, tôi thấy món ăn này về sau đừng gọi là gag cay nữa, đổi thành Khu Đền Đò đi.”

Bốn người kể cả ông chủ đều không hiểu, ông chủ quán hoang mang hỏi: “Tại sao?”

“Tìm ‘gà’!” Vương Lệ Quân nói chắc nịch.

Dư Tịnh suýt thì phun cả trà ra ngoài. Khóe môi Trình Lãng giật giật, sắc mặt không kìm chế được.

Hứa Gia Trì cúi đầu nhin cười, rồi khẽ nói: “Cô ấy cũng dí dỏm đó chứ?”

Ông chủ đỏ bừng mặt, Vương Lệ Quân vẫn chưa định buông tha ông ta chỉ món ‘thịt quay về nòi’ nói: “Thịt này đều quay về nòi hết rồi à?”

Dư Tịnh nhin cười đến khổ sở, trước kia sao không phát hiện ra Vương Lệ Quân này còn có chiêu đó.

Trình Lãng cố nén cười, cuối cùng vẫn phì ra.

Hứa Gia Trì hoàn toàn không chú ý đến hình tượng nữa, cười

ngiên ngả lẫn lộn.

Ông chủ rất ngỡ ngàng, vội dặn phục vụ bưng hết hai món quay về nhà bếp đổi đĩa khác.

Vương Lệ Quân đắc ý chìa tay ra, vừa ngược lên thấy mọi người đều nhìn mình, cô nàng càng dương dương đắc ý, quay sang Trình Lãng: “Không cần nhìn em bằng ánh mắt sùng bái như thế, chuyện nhỏ mà.”

Trình Lãng cười phụ họa.

Món ăn được mang lên lần nữa không chỉ nhiều mà ông chủ còn đặc biệt thêm một món ngêu và một phần điểm tâm. Dư Tịnh thực sự đã nhìn Vương Lệ Quân bằng ánh mắt khác.

Suốt bữa cơm ăn uống rất vui vẻ, Trình Lãng hình như rất vui, cười đùa không ngớt với Vương Lệ Quân, chỉ là lúc nhìn Dư Tịnh, ánh mắt khó che giấu sự oán trách

Trên đường về nhà Hứa Gia Trì cười hì hì: “A Lãng hình như không ghét Vương Lệ Quân, không chừng lần này sai lầm mà thành thật.”

Dư Tịnh cười gượng: “Mong là thế.”

Đang nói thì điện thoại rung lên trong túi, Dư Tịnh linh cảm là Trình Lãng, quả nhiên không sai.

Trình Lãng nhắn tin chất vấn: Em làm vậy là có ý gì?

Dư Tịnh không trả lời.

“Chuyện của anh không cần em lo.”

“Em muốn cắt đứt mọi quan hệ với anh cũng không sao, nhưng xin em đừng cố đẩy anh sang người khác.”

“Dư Tịnh rốt cuộc em muốn thế nào?”

Dư Tịnh cười khổ, cô không muốn thế nào cả, và cũng không thể thế nào cả.

Hứa Gia Trì vuốt mái tóc cô: “Sao vậy, vẻ mặt đau khổ thế kia?”

Dư Tịnh lắc đầu, cô bỗng cảm thấy mệt mỏi vô cùng ngay cả nói chuyện cũng không muốn.

Hứa Gia Trì không phát hiện ra, hoàn thành nhiệm vụ bác giao cho anh đã thấy rất vui rồi, nếu Trình Lãng có thể phát triển tiếp với Vương Lệ Quân thì tốt quá. “Em nói xem A Lãng và Vương Lệ Quân có khả năng không?”

Dư Tịnh không đáp.

“Vương Lệ Quân tuy tính khí hơi vô tư quá, nhưng A Lãng lại có phần trầm lặng quá, bổ sung cho nhau cũng được, em thấy sao?”

Dư Tịnh rất bức bối, buột miệng: “Anh có thể để em yên tĩnh được không?”

Hứa Gia Trì ngó người, Dư Tịnh tuy thường xuyên hờn dỗi nhưng chưa từng nổi cáu vô cớ cũng không giận dỗi vô lí, hôm nay làm sao vậy. Hứa Gia Trì im lặng, nghĩ xem rốt cuộc đã đắc tội với cô ở chỗ nào.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Dư Tịnh lại không ngờ trút giận lên đầu Hứa Gia Trì,

cô ra sức bình tĩnh lại, dịu giọng nói: “Xin lỗi Gia Trì. Em không cố ý nổi giận với anh, anh đừng giận em nhé.”

“Không sao.” Hứa Gia Trì cười cười: “Sao anh lại giận em.” Anh khựng lại: “Có phải là đang có tâm sự?”, rồi dò hỏi: “Trong bệnh viện làm em bực mình à?”

“Em... có chút không khỏe.” Dư Tịnh tạm thời không nghĩ ra có gì, vẫn dùng chiêu này là an toàn nhất.

Hứa Gia Trì lại bắt đầu căng thẳng: “Không khỏe thì sao không nói sớm cho anh biết, ban nãy ở gần ngay bệnh viện, đến đó khám cũng tiện mà.” Anh nhìn gương chiếu hậu, định quay đầu xe.

Dư Tịnh ngăn lại: “Chỉ hơi nhức đầu thôi, em về ngủ sớm là khỏe ngay.”

Hứa Gia Trì không hài lòng: “Gần đây em cứ nhức đầu hoài, bảo em bớt chút thời gian đi kiểm tra, em đã làm chưa.”

“Chưa...” Dư Tịnh lúng túng cúi đầu.

“Ngày mai anh xin nghỉ phép đi khám với em.” Hứa Gia Trì bình thường hi hi ha ha chiều chuộng vợ nhưng một khi nghiêm mặt, quyết định chuyện gì thì rất khó thay đổi.

Dư Tịnh có bệnh hay không thì trong lòng cô biết rõ nhất, nếu có thì cũng là tâm bệnh: “Gia Trì, em thật sự không sao mà.”

“Đi khám một lần xem như để anh yên tâm nhé.” Ánh mắt Hứa Gia Trì lướt qua mặt cô vẻ mặt nghiêm túc.

Dư Tịnh giơ hai tay đầu hàng: “Biết rồi ạ, ngày mai em sẽ cầm báo

cáo kết quả khám cho anh xem, thế đã được chưa?”

“Nói là phải làm nhé, nếu không mai anh sẽ đích thân đưa em đi khám.” Hứa Gia Trì hung dữ nói, xong lại nheo má cô về yêu chiều.

Dư Tịnh tuy thấy Hứa Gia Trì chuyện bé xé ra to, nhưng cũng biết anh chỉ muốn tốt cho cô, cô chủ động hôn lên má anh một cái: “Yên tâm nhé.”

Hứa Gia Trì ho mấy tiếng: “Em còn muốn để anh lái xe an toàn hay không?”

Dư Tịnh liếc anh, cuối cùng không nhịn được mà cười lớn, như một con cáo nhỏ đã thực hiện xong âm mưu.

Chương 9

Hôm sau Dư Tịnh tuân thủ lời hứa, đến trung tâm làm kiểm tra, vì là nhân viên của bệnh viện nên trung tâm rất chăm chú cho cô, rất nhanh cô đã có được báo cáo xét nghiệm.

“Huyết áp hơi thấp, những cái khác đều bình thường.” Bác sĩ Tiêu chuyên phụ trách xét nghiệm cười nói.

Dư Tịnh trầm nghĩ, thế là cũng tìm được một lí do đường hoàng chính đáng cho bệnh đau đầu chóng mặt rồi.

“Không có vấn đề gì to tát, hàng ngày tập thể thao, ăn đồ bổ uống nhiều nước là được.”

Dư Tịnh mỉm cười gật đầu.

Đúng lúc này, có người đẩy bật cửa ra, động tác quá mạnh khiến cánh cửa đập vào tường phát ra âm thanh rất lớn.

Bác sĩ Tiêu cau mày: “Chuyện gì vậy?”

Bên ngoài lao vào một người chưa đợi Dư Tịnh nhìn kĩ ngoại hình gương mặt đã ăn một cái tát rất mạnh.

“Hồ li tinh” Người kia chửi.

Dư Tịnh bị đánh đến choáng váng, cô ôm mặt không hiểu gì.

Bác sĩ Tiêu biến sắc: “Cảnh Hà, em làm gì thế?”

“Tôi làm gì à, anh còn không biết hay sao?” Người phụ nữ tên Cảnh Hà hừ một tiếng.

“Đúng là bậy bạ!” Bác sĩ Tiêu quay sang Dư Tịnh: “Thật có lỗi với cô quá.”

Dư Tịnh không nói gì.

Ch càng điên tiết: “Còn thương hoa tiếc ngọc quá nhỉ.”

“Phó Cảnh Hà rốt cuộc cô muốn gì?” Bác sĩ Tiêu chỉ vào cô ta chất vấn.

Phó Cảnh Hà trợn mắt giận dữ: “Tiêu Nhân Kiệt tôi chỉ cho à một bài học nhỏ thôi, anh cố gắng cái gì! Đây chính là cái giá à phải trả vì cướp chồng người khác.”

Bác sĩ Tiêu giận dữ: “Cô bị thần kinh hả?”

“KHai thật đi anh và con hồ li tinh này ở bên nhau bao lâu rồi?” Phó Cảnh Hà lạnh lùng hỏi.

Dư Tịnh tức đến ngón tay cũng run lên, cơ thể cũng run bần bật không kiểm soát được. Bỏ sỉ nhục như vậy, là ai thì cũng không chịu được.

Bác sĩ Tiêu quát to: “Cô muốn phá thì về nhà mà phá đừng làm ảnh hưởng tới công việc của tôi.”

“Công việc?” Phó Cảnh Hà cười lạnh: “Tôi muốn tất cả mọi người phải nhìn rõ bộ mặt thật của anh.”

Chỉ mấy phút thôi mà cả trung tâm xét nghiệm đã tụ tập rất đông, mọi người đều nghe đồn mà kéo tới, hiếm khi có scandal làm sao bỏ qua được.

Dur Tịnh vừa tức vừa xấu hổ, chuyện này không liên quan tới cô, tự dưng bị ăn tát đã đành lại còn dính vào chuyện vợ chồng người ta. Cô quay người tính đi thì bị Phó Cảnh Hà kéo lại: “Muốn chạy hả? Không dễ thế đâu?” Cô ta hét lên: “Mọi người mau đến đây xem đôi gian phu dâm phụ này đi.”

“Cô!” Dur Tịnh vừa tức vừa sửng sờ.

Phó Cảnh Hà cười rất kì dị, hôm nay cô ta đến để làm cho họ mất mặt, nếu không sao hả giận được, bên ngoài rất ồn ào, mọi người nhìn Dur Tịnh có vẻ bất mãn.

“Cô đừng ngậm máu phun người!” Mắt Dur Tịnh như tóe lửa.

Sắc mặt bác sĩ Tiêu nhanh chóng sa sầm, ly trà trong tay đập mạnh xuống bàn: “Phó Cảnh Hà cô đừng quá đáng.”

“tôi quá đáng à?” Móng tay dài và nhọn của Phó Cảnh Hà như xia vào mặt bác sĩ Tiêu: “MỌI người nói xem anh ta có người đàn bà khác ở bên ngoài, lẽ nào còn bắt tôi nhẫn nhịn im lặng.”

Bác sĩ Tiêu tránh ra, vẻ mặt dửng dưng: “CHuyện này không liên quan tới Tiểu Dur, có chuyện gì cô cứ trút giận lên mình tôi thôi.”

“Anh còn bảo vệ ả hả?” Phó Cảnh Hà nổi giận đùng đùng, cơn giận rục lên trong mắt khiến người ta thấy bất an vô cùng. Những người đến xem đã đứng kín đến mức nước chảy không lọt, chỉ trách, thương hại, an ủi, cổ vũ...

Âm thanh nào cũng có.

Nước mắt Dư Tịnh rơi lả chã, cô chưa bao giờ ấm ức như lúc này.

Bác sĩ Tiêu nắm chặt hai tay Phó Cảnh Hà, trầm giọng: “Tiểu Dư cô đi trước đi, chuyện này tôi sẽ giải thích sau.”

Dư Tịnh quay lưng bỏ đi thật nhanh không nhìn ra đằng sau Phó Cảnh Hà vẫn hét the thé: “Ồ li tinh mày đừng chạy, có giỏi thì nói rõ trước mặt tao đi.” Đám người không rõ chân tướng tự động đứng dạt ra nhường đường, nhưng vẫn xì xào chỉ trỏ Dư Tịnh.

Dư Tịnh vừa giận dữ vừa xấu hổ, hàm răng cắn chặt môi đến bầm tím, cô chạy đến một góc vắng người, ôm hai tay từ từ ngồi bệt xuống, nước mắt nhạt nhòa, cô xưa nay hiền lành dịu dàng, đối xử với bệnh nhân chu đáo ân cần, thân thiện với đồng nghiệp, chưa từng đắc tội với ai, hôm nay lại bị sỉ nhục thế này khiến cô làm sao không đau lòng buồn bã cho được. Từ nhỏ đến lớn cô được bố mẹ thương yêu cưng chiều, Trình Lãng chăm sóc bảo vệ, Hứa Gia Trì lại xem cô như báu vật, ngoại trừ lần yêu sớm bị bố mẹ mắng mỏ một trận nhưng vẫn không nỡ đụng đến một ngón tay của cô, cơn ấm ức trong lòng cô khó mà trút được, càng nghĩ càng tủi thân khóc dữ dội hơn.

Một đôi giày da đen xuất hiện trong tầm nhìn hạn hẹp của cô, sau đó có người nhẹ nhàng đỡ cô lên, sau đó có người nhẹ nhàng đỡ cô lên, giọng dịu dàng hỏi: “A Tịnh, em sao vậy?”

Dư Tịnh mở to đôi mắt ngấn nước, người đó lại chính là Trình Lãng, mũi cô cay cay, nước mắt lại rơi xuống.

Trình Lãng ôm cô vào lòng, giọng trầm ấm: “A Tịnh, xảy ra chuyện gì thế? Đừng khóc mọi việc đã có anh.”

Dur Tịnh có chút hoảng hốt, giống như lại trở về nhiều năm về trước, nhớ lại năm đó lúc tham gia kì thi thử, kết quả thi của cô so với trường lí tưởng mà cô đăng kí còn thiếu vài điểm. Khi ấy cô cũng khóc đến đứt ruột đứt gan như thế này. Trình Lãng ôm chặt lấy cô, vỗ về an ủi cô: “A Tịnh, đừng khóc. Mọi chuyện đã có anh.” Lúc đó Dur Tịnh còn nổi cáu với anh: “Người thi không tốt có phải là anh đâu, có anh cũng vô dụng.” Trình Lãng dùng khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, nói bằng giọng cực kì dịu dàng: “Dù cho em thi vào trường nào, anh cũng sẽ theo em.”

...

Dur Tịnh im lặng trong vòng tay anh một lúc bỗng tỉnh ngộ, cô ra sức đẩy Trình Lãng ra, nhắm chặt mắt hồi lâu rồi mở ra yếu ớt nói: “Em không sao?”

Trình Lãng lặng lẽ nhìn cô, cô kiên cường và bình tĩnh hơn trước nhiều nhưng anh lại không muốn thấy cô như vậy, anh mong muốn làm chỗ dựa cho cô, nghe cô kể lể, chứ không phải kìm nén và nhẫn nhịn như bây giờ.

“A Tịnh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Anh cúi xuống, giọng nhẹ nhàng trầm ấm, vẫn như ngày nào.

Tâm trạng Dur Tịnh dần dần bình tĩnh trở lại, khóe môi gượng gạo nở nụ cười: “Em không sao thật mà.”

“Em không gạt được anh đâu.” Trình Lãng ngừng lại rồi nói: “Anh hiểu em, nếu không phải chịu nỗi ảm ức quá lớn thì em sẽ không khóc đến vậy.” Anh để Dur Tịnh dựa vào vai anh: “Khóc đi, khóc được sẽ thoải mái hơn.”

Dư Tịnh gục đầu, nước mắt lại ướt nhè, trong cuộc đời cô có ba lần khóc thảm nhất, lần đầu là khi cô bị ép phải chia tay với Trình Lãng, lần thứ hai là khi chị cô qua đời, hôm nay là lần thứ ba, thực ra cô không phải người yếu đuối, mọi chuyện xảy ra hôm nay cũng không đến nỗi quá nặng nề khiến cô suy sụp nhưng bao cảm xúc dồn nén, giờ phút này nước mắt cứ thế trào ra, khiến áo Trình Lãng cũng bị thấm ướt.

Cánh tay Trình Lãng vòng ôm chặt lấy cô, không ngừng an ủi: “A Tịnh có phải ai trong bệnh viện ức hiếp em không?”

Dư Tịnh lắc đầu.

“Bị mắng hả?” Trình Lãng lại hỏi

“Cô ngốc.” Trình Lãng xót xa: “Đến anh mà cũng không nói được à?”

Trình Lãng hiểu Dư Tịnh mà Dư Tịnh làm sao không hiểu cá tính của anh, nếu anh biết chuyện này, chắc chắn sẽ tìm vợ bác sĩ Tiêu tính sổ. Cô không mong anh làm thế. Đương nhiên cô không phải thánh mẫu, mà cô cũng cảm thấy Trình Lãng không có nghĩa vụ phải ra mặt giúp cô.

Dư Tịnh rời khỏi vòng tay anh, sửa lại tóc: “Sao anh lại tới đây?”

“Đến khám lại tiện thể mua thêm thuốc dạ dày.” Trình Lãng cho cô xem cái túi trong tay.

“Vẫn ổn chứ?”

“Cũng tạm, gần đây ăn uống gì cũng khá chú ý.”

Dư Tịnh mím môi: “Nhớ lúc nào cũng phải mang theo bánh, đói thì

ăn, sẽ có ích cho bệnh đau dạ dày.”

“Ừ, anh biết rồi.” Ánh mắt trầm tư của Trình Lãng nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô: “Có cần nghỉ nửa ngày phép không, anh đưa em về nhà.”

Dur Tịnh nghĩ ngợi: “Buổi chiều còn rất nhiều việc, không nghỉ được.”

Trình Lãng im lặng, ánh mắt dừng trên gương mặt cô, trên đó còn có dấu tay rất rõ, anh kéo cô đến trước gương: “Em nhìn đi, bộ dạng này làm sao làm việc được.”

Người trong gương mặt sưng như quả đào, gò má phải hơi sưng đỏ, gương mặt trang điểm nhẹ đã bị trôi hết, Dur Tịnh cắn môi: “VẬY LÀM PHIỀN ANH RỒI.”

Trên xe, Dur Tịnh nhắn tin Doãn Quyên để xin nghỉ, Doãn Quyên đã biết chuyện náo loạn ban nãy xảy ra ở trung tâm xét nghiệm nên quan tâm dặn dò cô vài câu, sắp xếp cho cô nghỉ ba ngày phép.

Dur Tịnh không muốn kể, Trình Lãng cũng không ép, nhưng đã quyết định sau khi đưa Dur Tịnh về nhà rồi sẽ quay lại bệnh viện hỏi thăm chuyện này. Dur Tịnh ăn một cái tát, còn đau hơn là tát chính anh.

Trình Lãng lái xe rất chậm rãi, trên đường về kể chuyện cười cho cô nghe, nhưng cô không cười nổi cho dù miễn cưỡng cười gượng thì cũng rất khó coi.

Rất nhanh xe đã đến tòa nhà Dur Tịnh ở: “Em không mời anh lên ngồi được.” Hứa Gia Trì không ở nhà, tuy rằng cô không làm bất kì chuyện gì có lỗi, cô cũng tin vào nhân cách Trình Lãng, nhưng vẫn nên tránh thì hơn

Nếu là mấy hôm trước chắc Trình Lãng sẽ mĩa mai vài câu, nhưng

hiện giờ, một là anh nghĩ tới tâm trạng của Dư Tịnh, hai là anh có việc quan trọng hơn cần làm.

Anh nhìn theo Dư Tịnh lên tầng rồi quay đầu xe chạy thẳng đến bệnh viện.

Dư Tịnh về nhà rửa mặt trước, ngồi trên sofa để dẫn sau đó vào MSN tìm Hứa Gia Trì để thổ lộ: Có đó không? Có đó không? Có đó không?

Bên kia lại im lìm.

Dư Tịnh nhìn màn hình hồi lâu, trong đầu không xua tan được chuyện xảy ra lúc trưa, cô không tĩnh tâm nổi, cuối cùng thở dài nặng nề.

Hứa Gia Trì hai tiếng sau mới hỏi: Sao thế?

Dư Tịnh đã không còn muốn kể nữa, chỉ nói gọn: Không sao, anh cứ bận đi mặc kệ em.

Chắc là thật sự có nhiều việc nên Hứa Gia Trì không quan tâm đến cô nữa, thậm chí anh còn không nghĩ tới chuyện Dư Tịnh vốn đang đi làm vì sao lại xuất hiện trước máy tính nữa.

Dư Tịnh khó tránh khỏi cảm thấy hụt hẫng và tổn thương.

Trình Lãng lái xe như bay đến bệnh viện, đỗ xe xong anh đến nơi buổi trưa gặp cô, ở đó tĩnh lặng, không có gì lạ. Anh nghĩ ngại rồi chạy tới khu phòng bệnh. Anh rất thông minh, biết nơi nhiều phụ nữ nhất là nơi lan truyền tin đồn nhanh nhất, còn phòng y tá lại là nơi đông nhất bệnh viện, anh tránh tầng Dư Tịnh làm việc, đến phòng bệnh khoa mắt, anh giả làm người đi thăm bệnh, tìm đại một cái tên

bệnh nhân, sau khi cô y tá tìm không ra tên, anh ngồi trên băng ghế chờ trong góc giả bộ gọi điện hỏi thăm.

Không lâu sau anh nghe cô y tá nhắc đến tên Dư Tịnh. Lại một lúc sau, khi đã tìm được nguồn cơn, anh càng nghe thì đôi lông mày càng nhíu chặt, chẳng trách Dư Tịnh khóc thê thảm như vậy, bị sỉ nhục trước mặt mọi người như thế ai mà chịu nổi. Nhưng anh đã qua cái tuổi manh động bùng bột từ lâu, nếu là mấy năm trước, chắc chắn anh sẽ dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Bây giờ anh sẽ cố gắng tìm chân tướng sự việc, trả lại sự trong sạch cho Dư Tịnh.

Hứa Gia Trì hôm nay về nhà hơi muộn, trong nhà không bật đèn, lại yên tĩnh đến lạ thường. Dư Tịnh trực ban ngày, theo lí thì giờ đã về nhà lẽ nào kết quả khám không tốt? Anh tự dọa mình toát mồ hôi lạnh, sau đó vội tự an ủi: “Không thể, không thể nào.”

“Tiểu Tịnh, Tiểu Tịnh!” Anh gọi to. Anh tìm một vòng trong thư phòng không có ai. Lại đến phòng ngủ, phát hiện Dư Tịnh mặc nguyên quần áo nằm trên giường hơi thở đều đều, khóe mắt có vết nước mắt chưa khô.

Hứa Gia Trì chờ người, chuyện gì thế này? Nhưng anh không muốn đánh thức Dư Tịnh, đắp chăn cho cô xong, quay lại bếp chuẩn bị bữa tối.

Dư Tịnh ngủ không ngon lắm, khoảnh khắc Hứa Gia Trì đóng cửa lại cô đã tỉnh. Cô mở mắt, hơi thở quen thuộc vương vấn bên mũi. Lúc cô ra tới phòng khách, Hứa Gia Trì đang bày hai món mặn một món canh ra bàn, thấy cô phì cười: “Dậy rồi à? Hôm nay về hơi muộn nên đơn giản thế này thôi.”

“Vâng.” Dư Tịnh ngoan ngoãn ngồi xuống, đưa đũa cho anh.

Hứa Gia Trì không hỏi vì sao cô khóc, cũng không hỏi đã xảy ra chuyện gì, càng không hỏi cô vì sao một bên mặt cô bị sưng, cứ ra sức gấp thức ăn múc canh cho cô.

“Em không ăn được nhiều thế này đâu.” Dư Tịnh nhìn anh vẻ mặt có chút buồn bực.

“Khóc nhiều như vậy, không húp nhiều canh bổ sung nước thì làm sao được.” Hứa Gia Trì cười khẽ, ánh mắt thoáng nét thương yêu.

Giọng điệu nhẹ bẫng tỉnh bơ của anh khơi dậy tâm sự trong lòng Dư Tịnh, cô tỏ ra không vui: “Anh còn cười à!” Chỉ tại anh, nếu không vì anh giục cô đi khám thì làm sao gặp phải chuyện xui xẻo như vậy.

Hứa Gia Trì nhếch miệng: “Anh chỉ muốn thổ lộ tâm sự trong bầu không khí nhẹ nhàng thôi mà!”

Dư Tịnh kìm nén một lúc, vẻ mặt từ từ sinh động lên, anh nghĩ cách chọc cho cô vui, tuy lúc nào cũng dùng sai phương pháp nhưng dù sao cũng có lòng. Nghĩ đến đó, Dư Tịnh cũng không bực tức nữa.

Hứa Gia Trì nâng mặt cô lên, âu yếm vuốt ve: “Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Dư Tịnh thật thà kể hết cho anh nghe, không chút giấu giếm.

Hứa Gia Trì vừa nghe vừa cau mày, cuối cùng anh tỏ vẻ giận dữ đứng phắt dậy, Dư Tịnh vội kéo anh: “Anh muốn đi đâu? Manh động không giải quyết vấn đề.”

“Em đưa số điện thoại của bác sĩ Tiêu cho anh.” Giọng Hứa Gia Trì không bình tĩnh lắm.

Dư Tịnh chần chừ: “Gia Trì em kể chuyện này cho anh nghe không phải muốn anh bất bình thay em, em chỉ không muốn sau này anh nghe từ người khác mà hiểu lầm em thôi.”

Hứa Gia Trì có vẻ sừng sốt: “Tiểu Tịnh, anh không hiểu lầm, cũng không nghi ngờ em. Anh chỉ muốn hỏi rõ chuyện này, bắt anh ta phải giải thích.”

“Vậy thì càng không cần tìm anh ta, anh ta đã hứa sẽ giải thích với em.” Dư Tịnh nheo mắt: “Em nghĩ, chắc là vợ chồng anh ta mâu thuẫn với nhau, em đứng ngay đầu họng súng, đợi bác sĩ Tiêu dẫn vợ anh ta đến xin lỗi em là được.”

“Tiểu Tịnh, em nghĩ đơn giản quá.” Hứa Gia Trì lắc lắc vai cô: “Chuyện này giao cho anh xử lí, được không?”

“Không được.” Dư Tịnh từ chối ngay, vẻ mặt có phần thiếu tự nhiên: “Em còn phải làm việc ở bệnh viện, em không muốn làm to chuyện.”

“Anh sẽ không làm to chuyện, nhưng anh muốn đòi lại công bằng cho em, anh không muốn vợ yêu trong sáng của anh chịu ấm ức, mà còn phải nhẫn nhịn không nói gì.” Hứa Gia Trì là người ôn hòa hiếm khi nổi giận, chuyện của anh có thể nhịn, nhưng Dư Tịnh bị sỉ nhục đến thế, anh không thể nào bình tĩnh được.

Dư Tịnh hiểu tâm ý của anh, anh không muốn cô chịu bất cứ nỗi ấm ức nào, nhưng chuyện này cô không mong Hứa Gia Trì nhúng tay vào, một là bác sĩ Tiêu dù gì cũng là đồng nghiệp của cô, tuy không cùng một khoa nhưng mỗi tháng họp cũng sẽ gặp nhau; hai là cô kiên trì với suy nghĩ của mình, cho rằng đây chỉ là hiểu lầm, chỉ cần Phó Cảnh Hà chịu nhận lỗi thì chuyện lớn sẽ hóa nhỏ, chuyện nhỏ sẽ hóa không có, mọi người không cần phải làm tổn hại hòa khí với nhau. Đây là điều mà cô đã ngẫm nghĩ cả buổi chiều, cũng cảm thấy

đây là cách hay nhất. “Gia Trì, lần này anh nghe em được không?” Cô nhón chân, hôn lên má Hứa Gia Trì chớp chớp mắt, cọ vai vào người anh, hai tay ôm chặt eo anh.

Hể cô làm nũng là Hứa Gia Trì hoàn toàn bại trận, nhưng vẫn quẳng lại một câu: “Nếu trong ba ngày anh ta không giải thích cho rõ, anh sẽ dùng cách của anh giải quyết chuyện này.”

Dur Tịnh được nghỉ phép ba ngày, đợi khi cô quay lại bệnh viện chắc chuyện này đã êm xuôi nhiều, bác sĩ Tiêu chắc cũng có thể thuyết phục Phó Cảnh Hà đến xin lỗi cô. Cô vội gật đầu: “Được, ba ngày thì ba ngày.”

Hứa Gia Trì quay lại ôm cô: “Bà xã à, em thật sự quá dễ tính.”

“Ban đầu em cũng rất phẫn nộ, nhưng nghĩ kĩ thì cũng chẳng sao. Thanh giả tự thanh, em không cần giải thích với người khác, cũng không cần quan tâm ánh mắt của người khác, Gia Trì, người em quan tâm nhất chỉ có mình anh. Chỉ cần anh tin em thì những chuyện khác chẳng là gì cả.” Dur Tịnh là người e thẹn kín đáo, cho dù lúc họ yêu nhau cuồng nhiệt, cũng hiếm khi nói những câu gì.

Hứa Gia Trì thấy ngực nóng lên, tìm kiếm đôi môi đỏ của cô, hôn thật cuồng nhiệt, âm ừ nói: “Chỉ cần là em nói thì anh đều tin.”

Dur Tịnh e thẹn hôn trả lại, trong lúc quấn quýt thì có tiếng chuông tin nhắn vang lên. Hứa Gia Trì buồn bực buông tay ra: “Đến thật chẳng đúng lúc tí nào.”

Anh móc điện thoại ra nhìn một lúc, càng ủ rũ thêm: “Của em đó.”

Từ lúc Dur Tịnh đổi nhạc chuông tin nhắn giống Hứa Gia Trì, thì thỉnh thoảng hai người vẫn hay bị nhầm, mà cô lại tỏ ra rất thích thú. Cô

mỉm cười, nụ cười ngay sau đó đông cứng.

Tin nhắn là của Trình Lãng: Em có ổn không? Em yên tâm, anh sẽ không để em bị đánh oan uổng đâu.

Dư Tịnh thấy tim hẫng xuống, nghe ý anh thì anh đã biết chuyện gì xảy ra với cô. Cũng đúng tính khí anh cô phải biết rất rõ. Mà chuyện này chắc cũng sẽ náo động thôi, đến bệnh viện hỏi rõ là biết ngay. Cô sờ sờ màn hình điện thoại, không biết nói sao.

Hứa Gia Trì vừa dọn dẹp bàn ăn vừa hỏi: “Ai thế?”

“Trình Lãng.” Dư Tịnh không định che giấu: “Cậu ấy mới tới bệnh viện khám lại, đã nhìn thấy hết.”

“Cậu ấy không ra tay chứ?” Hứa Gia Trì cuống lên, Trình Lãng là người nóng tính, lai bông bột, cho dù Dư Tịnh thường xuyên mĩa mai châm biếm như có ý thù địch nhưng anh tin rằng nếu có chuyện thật thì Trình Lãng tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn.

“Không, cậu ấy chỉ nhìn thấy bộ dạng thê thảm của em, chứ không thấy quá trình xảy ra.” Dư Tịnh nhếch khóe môi, cười khổ.

Hứa Gia Trì thờ phào: “Thế thì được. Em không biết tính nó đâu, rất nóng nảy, nhưng đã đỡ hơn xưa nhiều rồi, anh nhớ lúc nó đi học, có lần đánh nhau với người ta, mũi sừng mắt bầm quay về, làm hai bác xót vô cùng, hỏi nó nguyên nhân nó sống chết không chịu nói, lì lợm lắm.”

Dư Tịnh thoáng giật mình: “Chuyện xảy ra lúc nào thế?”

Hứa Gia Trì nghĩ ngợi: “Cấp ba thì phải, về sau anh phải vòng vo hỏi thăm lẫn nhận lời nó không nói ra nó mới nói với anh vì cô bạn gái

của nó.”

Rèm mi Dư Tịnh rung rung, trong lòng vô cùng phức tạp, vội quay lưng đi, hơi thở dài. Nếu cô đoán không sai thì đó chính là lúc sau khi Trình Lăng tỏ tình với cô không lâu.

Trên đường về nhà cô bị mấy tên lưu manh học trường nghề gần đó chặn đường, ra lệnh cho cô nộp hết tiền mang theo trong người ra.

Dư Tịnh vốn định thà rằng của đi thay người, nhưng mấy tên kia thấy cô xinh đẹp thì lại nảy sinh tà tâm, động tay động chân với cô. Dư Tịnh hoảng loạn hét lên cầu cứu, Trình Lăng đến kịp lúc, một chọi bốn, liều mạng bảo vệ cô. Tuy Trình Lăng rất khỏe, nhưng dù sao hai tay không thể chống lại bốn người nên mặt anh nhanh chóng bị đấm mấy cú, đập mấy phát nhưng dù bị thương anh vẫn không tỏ ra sợ hãi, lấy ống tay áo lau máu mũi rồi lại bất chấp tát cả lao lên. Ngược lại, bốn tên kia bị cách đánh không sợ chết của anh làm cho sợ hãi, tên đầu sỏ đưa mắt ra hiệu bốn tên chộp mắt đã chạy biến. Trình Lăng kéo Dư Tịnh đang sợ đến gần người vào lòng anh cuống cuồng hỏi: “Em không sao chứ?”

Dư Tịnh nức nghẹn: “Anh bị thương thế này mà còn hỏi em có sao hay không à?”

Trình Lăng nói ngắn gọn: “Bị thương chút xíu thôi mà.”

Dư Tịnh đòi đưa anh đi bệnh viện nhưng anh kiên quyết không chịu, cứ đòi đưa Dư Tịnh về nhà. Hơn nữa để tránh gặp lại chuyện xui xẻo đó, anh kiên quyết đưa cô về mỗi ngày. Hôm đó vì anh không nỡ chia tay Dư Tịnh nên cứ lẻo đẻo theo cô từ đằng xa, mới kịp đến bảo vệ cô, anh tuyệt đối không cho phép những chuyện đại loại như vậy xảy ra nữa.

Về sau Dư Tịnh mới biết Trình Lãng sau khi về đã mặc kệ bộ mẹ ép hỏi thế nào cũng không chịu nói, cuối cùng bị tra hỏi quá đành khai là đánh nhau với người ta, nhưng không hề nhắc tới Dư Tịnh khiến ông Trình cảm chối lông gà đánh anh một trận. Về chuyện này, khi Dư Tịnh và Trình Lãng ở bên nhau, cô lại xót xa mà khóc mấy lần nữa. Trình Lãng lại tỏ ra không để tâm mà nói: “Chuyện nhỏ mà.”

“Sao vậy?” Hứa Gia Trì thấy sau lưng mãi không động tĩnh, quay lại thấy Dư Tịnh đang thần thờ.

“Không có gì.” Dư Tịnh cụp mắt xuống.

Hứa Gia Trì thắc mắc nhìn cô: “A Lãng nói gì à?”

“Cậu ấy nói...” Dư Tịnh há miệng, rồi lại nuốt xuống: “Cậu ấy hỏi chuyện buổi trưa là sao, em không muốn nói nên đang suy nghĩ lí do.”

“Ờ...” Hứa Gia Trì vuốt ve gương mặt cô: “Chuyện nói dối này anh không rành, tự em nghĩ đi nhé, anh đi rửa bát đây.”

Dư Tịnh: “...”.

Cô bấm mấy hàng chữ, lại xóa đi bấm lại, cuối cùng chỉ còn lại mấy chữ: chuyện này không cần anh lo. Cô nghiêng răng, gửi đi.

Trình Lãng không trả lời.

Dư Tịnh bĩu môi, không biết là hụt hẫng hay nhẹ nhõm nhiều hơn.

Đến tối đi ngủ, Hứa Gia Trì mới sực nhớ: “Kết quả khám của em đâu, mang ra cho anh xem.”

“Anh đọc có hiểu không?” Dư Tịnh giả vờ tỏ ra kì thị.

Hứa Gia Trì như cười như không: “Cũng đúng, có chữ bác sĩ nào mà không rỗng bay phượng múa đâu.”

“Anh đừng bẻ cong ý em đi, em nói là thuật ngữ chuyên ngành làm sao anh hiểu được.”

Khóe môi Hứa Gia Trì dần nhướn lên thành một đường cong rạng rỡ: “Vậy em giải thích anh nghe.”

Dư Tịnh lấy kết quả khám trong túi ra đưa cho anh: “Chỉ huyết áp hơi thấp thôi, không có gì lớn.”

Hứa Gia Trì cầm đọc mãi, đúng là không hiểu lắm nên trả lại cô: “Thế cần chú ý những gì?”

“Nghỉ nhiều làm ít, ăn canh bồi bổ dinh dưỡng, chỉ có ba điều này thôi, chẳng có gì lạ.”

“Thế lúc nãy anh bắt em ăn canh là đúng quá rồi.” Hứa Gia Trì một tay chống cằm, tay kia tải phần mềm trên điện thoại xuống.

Dư Tịnh chồm đến xem rồi cười lớn: Tuyển tập các loại canh.

“Bắt đầu từ ngày mai sẽ nấu canh các loại cho em ăn, nuôi em tăng lên mười cân mới được.”

Dư Tịnh cuống lên: “MỚI kết hôn mấy tháng cho mà em đã tăng gần năm cân rồi.”

Hứa Gia Trì chăm chú ngắm cô: “Vẫn gầy.”

Dư Tịnh lập tức phản bác: “Tại anh quá mập.”

“Đợi em mập đến năm mươi cân rồi anh sẽ bắt đầu giảm cân.” Hứa Gia Trì cười khi.

Dư Tịnh cười khế: “Bây giờ em đã năm mươi cân rồi, Hứa tiên sinh, bắt đầu từ ngày mai anh đã có thể giảm cân rồi đấy.”

Hứa Gia Trì cười gian xảo: “Nhưng trong lòng anh, em mãi mãi là bốn mươi lăm cân.”

Dư Tịnh: “...”

Sự kiện ở trung tâm xét nghiệm còn lâu mới đơn giản như Dư Tịnh tưởng tượng, lời xin lỗi cô mong muốn cũng mãi không thấy. Ba hôm sau khi cô quay lại bệnh viện, lời đồn đã nghiêng hết về một phía, chỉ trích Dư Tịnh dụ dỗ chồng người khác, bản thân đã có chồng mà còn trơ trẽn làm kẻ thứ ba.

Dư Tịnh đờ người, sự việc diễn biến thế này, cô chưa từng nghĩ tới. Nếu không vì câu nói đó thốt ra từ miệng Thang Văn Ý, chắc chắn cô sẽ không tâm.

Thang Văn Ý chặn cô trước cổng bệnh viện: “Tiểu Dư, cậu cứ về nhà để tránh bão đi, hình ảnh năm ngoái cậu được bình bầu xuất sắc đã bị người ta bôi nhọ hết cả, nghe nói video hôm đó cũng bị người ta đăng lên trang web nội bộ, vợ Tiêu Nhân Kiệt ngày nào cũng ở lì trong bệnh viện tìm cậu để tính sổ, tình hình bây giờ rất bất lợi với cậu.”

Dư Tịnh cố nhún vai vẻ bình tĩnh: “Tại sao mình phải tránh, mình chẳng làm gì cả.”

“Bọn mình tin cậu cũng có ích gì, phải là vợ Tiêu Nhân Kiệt tin mới được.” Thang Văn Ý cuống quýt: “Cậu mau về đi, bây giờ cô ta là một con điên, nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.” Thang Văn Ý đưa tay lên nhìn đồng hồ, ba ngày nay, Phó Cảnh Hà ngày nào cũng đến đúng giờ này, nếu hai người đụng độ nhau ở cổng thì quá tệ.

“Minh sẽ không trốn tránh.” Sắc mặt Dư Tịnh tuy khó coi nhưng cuối cùng vẫn cười: “Cô ta đến thì tốt, có chuyện thì nói rõ trước mặt nhau.”

“Cô ta bây giờ đang điên, nghe không nổi đâu, cậu muốn làm rõ cũng đâu nhất thiết phải lúc này, đến khi đó người thiệt thòi là cậu thôi.” Sự đánh đá ghê tởm của Phó Cảnh Hà họ dẫn tận mắt chứng kiến, Dư Tịnh tuyệt đối không phải đối thủ của cô ta.

Dư Tịnh vẫn lắc đầu, cô đi vòng qua Thang Văn Ý, đến phòng bệnh khoa ngoại.

Thang Văn Ý cuống quýt giậm chân, vội gọi điện cho Doãn Quyên.

Cũng may thông báo đến kịp thời, Doãn Quyên đã bắt được Dư Tịnh ở cửa thang máy: “Tiểu Dư bây giờ không cần thiết phải đương đầu với cô ta, em nghe lời khuyên của chị đi, chị không hại em đâu.”

Dư Tịnh không hiểu ý hỏi ngược lại: “Nếu em trốn tránh thì chẳng phải tội danh đó là thật sao?”

Doãn Quyên nghẹn lời, nhất thời không nghĩ ra phải khuyên cô thế nào.

Dư Tịnh nhân cơ hội đi vào trong, Doãn Quyên túm lấy cánh tay cô không chịu buông.

“Y tá trưởng, chị đang...” Dư Tịnh dờ khóc dờ cười.

Doãn Quyên thờ dài: “Thôi thì chị cứ nói thật với em vậy. Đây là ý của chủ nhiệm, bảo em tạm thời nghỉ phép, đợi qua sóng gió này rồi em hãy đi làm.”

“Tại sao?” Dư Tịnh thắc mắc.

“Anh ấy nói...” Doãn Quyên ấp úng, Dư Tịnh càng muốn biết nguyên nhân: “Y tá trưởng, chủ nhiệm đã nói gì?”

Doãn Quyên lại khẽ thờ dài: “Anh ấy nói, em sẽ ảnh hưởng đến hình tượng tập thể của khoa chúng ta.”

Dư Tịnh giận đến độ mất cả khả năng ngôn ngữ, vì cô trẻ trung xinh đẹp, chủ nhiệm luôn nói may mà có cô, nên tổng thể khoa ngoại của họ mới được nâng lên một bậc, bây giờ cô lại trở thành tội nhân phá nát hình tượng tập thể, đạo lí này thay đổi nhanh thật. Cô bị nổi tức giận làm choáng váng, cố chấp tìm chủ nhiệm để cãi lí đến cùng.

Doãn Quyên lấy cơ thể chặn cô lại trong thang máy: “Tiểu Dư! Sao em không nghe lời khuyên của chị chứ. Lời chủ nhiệm thực sự khó nghe, nhưng Phó Cảnh Hà ngày nào cũng tới quấy phá, anh ta cũng không thể chịu nổi, bị bức ép quá mới quyết định như vậy.”

Dư Tịnh bất động, mãi sau mới hỏi: “Chị Doãn, chị cũng nghĩ thế sao?”

“Đương nhiên là không, và cũng tuyệt đối tin tưởng nhân cách của em, nhưng nếu bây giờ em cương quyết đi làm, không chỉ Phó Cảnh Hà không nghe lời giải thích của em, mà còn đắc tội với chủ nhiệm, có cần thiết không?” Doãn Quyên bình tĩnh khuyên nhủ: “Em nghĩ thử đi, vài hôm nữa Phó Cảnh Hà không đến làm phiền nữa, mọi

người sẽ quên chuyện này thôi. Lúc đó em xuất hiện trở lại thì chuyện này sẽ dễ giải quyết hơn nhiều, em nghĩ sao?”

Dù Dư Tịnh không can tâm đến mấy thì vẫn phải thừa nhận lời Doãn Quyên nói rất có tình có lí: “Thế thì em về nhà trước vậy.”

Doãn Quyên gật đầu: “Yên chí, chủ nhiệm nguôi đi một chút là chị sẽ thông báo em ngay.”

Dư Tịnh ngoài gật đầu đồng ý ra thì không thể nói gì được nữa.

Vừa xuống tầng thì nhìn thấy Phó Cảnh Hà khí thế hùng hực đi vào, theo tính của cô thì chắc chắn sẽ bước tới lí luận với Phó Cảnh Hà, nhưng cô đã nhận lời Doãn Quyên sẽ nhượng bộ, nên không thể nuốt lời. Cô lên vào trong thang bộ đợi bên ngoài không còn động tĩnh gì mới bước ra. Cô không về nhà mà gọi điện thoại cho Hạ Sính Đình.

Hạ Sính Đình cũng là người nóng tính, mới nghe đã nổi giận: “Sao cậu không kể sớm cho tớ biết?”

“Kể cậu nghe thì có tác dụng không?”

“Đương nhiên là có, tớ sẽ đứng về phía Hứa Gia Trì. Cậu xem cậu kia, còn nghĩ cho bọn họ, bây giờ thì làm khổ chính mình.”

Dư Tịnh vốn đã ôm cục tức trong bụng, bị Hạ Sính Đình trách móc như vậy, cô càng nổi cáu: “Tớ kể cậu nghe không phải để cậu mắng tớ.”

“Tớ có mắng cậu đâu, tớ lo cho cậu mà.” Hạ Sính Đình là bạn thân bao năm của cô, hiểu rõ nhân phẩm của cô. Cả hai đều xem người kia quan trọng hơn chính bản thân mình, Dư Tịnh xảy ra chuyện này,

đương nhiên Sính Đình sẽ lo lắng.

“Bây giờ tớ phải làm sao đây?” Dư Tịnh khổ sở. “Haizzz, bây giờ tớ đã có cảm giác đi làm không được mà về nhà cũng không xong rồi.”

“Xùy xùy xùy, Hứa Gia Trì nhà cậu tốt như thế, mà cậu lại nói ra lời đó.” Hạ Sính Đình trong giờ phút quan trọng vẫn nói giúp Hứa Gia Trì, anh chiều chuộng Dư Tịnh đến hư rồi. Đồng thời cũng hâm mộ Dư Tịnh, trước kia có Trình Lãng chăm sóc bảo vệ, bây giờ Hứa Gia Trì càng yêu chiều lo lắng. Có những người sinh ra là để được yêu thương.

Dư Tịnh than ngắn thở dài: “Gia Trì đối xử tốt với tớ thì tớ đương nhiên biết, nhưng anh ấy đoán trúng chuyện này như vậy chắc chắn sẽ đặc ý lắm.”

Hạ Sính Đình vuốt trán: “Đầu óc cậu bị gì thế, lúc này đương nhiên là vợ quan trọng nhất, làm sao còn chê cười cậu.”

“Thật không?”

Hạ Sính Đình cực kì chắc chắn nói: “Ừ.”

“Haizz cậu hiểu anh ấy như thế ban đầu sao không thích anh ấy?”
Dư Tịnh bỗng nói một câu.

Hạ Sính Đình không mắc bẫy: “Biết đùa là chứng tỏ tâm trạng cậu chưa tới mức tệ nhất.”

Dư Tịnh mím môi, người hiểu cô chỉ có Hạ Sính Đình.

“Mau liên lạc với Hứa Gia Trì, một chữ cũng không được giấu anh ấy, suy nghĩ của đàn ông khác xa với lí giải của bọn mình, hướng hồ

là một người đàn ông yêu cậu tha thiết, anh ấy nhất định có cách giải quyết.”

Dư Tịnh trầm tư: “Mấy hôm không gặp, sao cậu bỗng cao thâm khó đoán nhiều như vậy.”

“Thế à?” Hạ Sính Đình cười khẽ có chút tự giễu: “Chắc vì thất tình khiến người ta trưởng thành đấy.”

Dư Tịnh lặng yên không biết nói gì, rồi như đột nhiên nhớ ra điều gì, cô hỏi: “Chuyện lần trước cậu muốn tớ làm, kế hoạch tới đâu rồi?”

Thực ra là Hạ Sính Đình đã có suy nghĩ đại khái rồi, nhưng trước mắt quan trọng nhất vẫn là chuyện của Dư Tịnh, việc của cô tạm thời có thể gác sang một bên, cô nói tình bơ: “Chuyện của tớ không gấp, hơn nữa phải là cậu đi làm rồi mới giúp tớ được.”

Dư Tịnh nghĩ ngợi thấy cũng đúng, cúp máy rồi định gọi điện cho Hứa Gia Trì, đúng vào lúc này có điện thoại gọi tới, Dư Tịnh không kịp nhìn đã bấm nút nghe: “A lô.”

“Là anh.”

Dư Tịnh lập tức nhận ra giọng Trình Lãng: “Chuyện gì thế?”

“Em đang ở đâu?”

Dư Tịnh rất không muốn anh xen vào chuyện này nên bịa ra: “Đang làm việc.”

“Lừa anh thú vị lắm hả?”

Dư Tịnh: “...”

Trình Lãng bước ra từ sau lưng cô, giúp cô bấm nút tắt.

Dư Tịnh bị anh dọa cho giật mình, căng thẳng nhảy dựng lên.

Trình Lãng tư lự: “Em vẫn như xưa, không chịu nổi bị hù dọa.”

Dư Tịnh bực bội: “Đổi lại là anh thử xem.”

Trình Lãng toét miệng cười.

Dư Tịnh bất mãn nói: “Sao anh núp sau lưng em?”

Trình Lãng không đáp mà hỏi: “Có muốn biết tình nhân của bác sĩ Tiêu là ai không?”

Dư Tịnh sừng sốt: “Anh ta thực sự có tình nhân à?”

“Đúng thế.”

Dư Tịnh lẩm bẩm: “Em cứ tưởng Phó Cảnh Hà hiểu nhầm anh ta.”

“Em ngây thơ quá.”

Giọng điệu này giống hệt Hứa Gia Trì. Giọng Dư Tịnh mang vẻ nghi hoặc và dè dặt: “Là ai?”

“Ở đây không tiện nói, em đi theo anh.”

Lúc này hai người họ đang đứng trước cổng chính bệnh viện, bệnh nhân ra vào tấp nập, không chỉ chặn đường người khác mà cũng khá ‘lộ liễu’. Đó không phải chuyện tốt đối với Dư Tịnh đang cần tránh bão, đối với Trình Lãng đã ở đây ba ngày quan sát Tiêu Nhân Kiệt

cũng khá bất lợi.

Dur Tịnh suy nghĩ: “Cách đây hai con đường có một quán café, những người đến đó đều là người trong bệnh viện bây giờ vẫn là giờ làm, chắc là an toàn.”

“Được.”

Nhưng Trình Lăng không cần cô dẫn đường, mà rành rẽ bước vào một quán café có tên gọi Bạn Cũ, kéo cô ngồi vào trong góc không ai chú ý.

“Hình như anh rất quen thuộc chỗ này?” Dur Tịnh dò hỏi.

“Cũng không hẳn, chỉ là hai hôm nay đến đây thường xuyên.”

Dur Tịnh đưa ánh mắt tò mò nhìn anh.

“Bác sĩ Tiêu và tình nhân của anh ta, trong thời gian gọi là ‘giờ làm’ mà em nói, đã lén gặp nhau ở đây.”

Dur Tịnh đứng bật dậy, nhìn ngó xung quanh.

“Cuống cái gì, vẫn chưa tới giờ đâu.”

“Ờ.” Bí mật đã được bật mí, Dur Tịnh đứng ngồi không yên.

“Hay là nhân lúc này có thời gian, em nghĩ thử xem em đã đắc tội bác sĩ Tiêu thế nào, để anh ta phí bao công sức hãm hại em như vậy.”

“Hãm hại?” Dur Tịnh hoang mang.

“Anh ta có tình nhân bên ngoài là sự thật, có lẽ vợ anh ta cũng túm được một vài tin tức rồi mới tới bệnh viện làm loạn, quan trọng ở chỗ bác sĩ Tiêu làm sao để cô ta tưởng rằng kẻ thứ ba là em?” Trình Lãng phân tích lưu loát.

Dư Tịnh lập tức phủ nhận: “Hôm đó, em đến trung tâm xét nghiệm là có ý bất chợt, anh ta có phải thần thánh đâu mà đoán chuẩn như vậy.”

Trình Lãng cau mày: “Đúng là hơi kì lạ.”

“Hơn nữa...” Dư Tịnh ngừng lại rồi nói: “Bác sĩ Tiêu từng nói sẽ giải thích rõ với em, em nghĩ trong ba hôm nay đã xảy ra chuyện gì đó mới khiến anh ta thay đổi quyết định.”

Trình Lãng cúi đầu suy nghĩ: “Em nói cũng có lí.”

Dư Tịnh lại nói: “Còn một điều nữa, bác sĩ Tiêu hôm đó chỉ cần giữ tôi ở lại để mặc cho Phó Cảnh Hà đánh mắng là có thể đạt đến hiệu quả hôm nay rồi, cần gì phải để em về phiền phức như vậy, rõ ràng là anh ta đang bảo vệ em.”

“Thế thì...” Trình Lãng mím chặt môi: “Vấn đề chắc chắn ở chỗ cô gái kia.”

“Rốt cuộc là ai?”

“Anh không rõ tên cô ta. Chỉ biết cũng là y tá.”

Sắc mặt Trình Lãng rất khó coi: “Lát nữa em nhìn thấy chắc sẽ nhận ra.”

Dư Tịnh khổ sở suy nghĩ mãi, vẫn không nghĩ ra đã đắc tội với ai, cô

tự nhận mình rất có duyên dù là đồng nghiệp hay bệnh nhân đều thích cô. Bố cô từ nhỏ đã dạy cô rằng, thiệt thòi là phúc, cô khắc sâu trong tim mình, không bao giờ so đo tính toán với ai, ngay cả Vương lệ Quân xưa nay ích kỉ xét nét cũng nhìn cô bằng ánh mắt khác. Cô thực sự không nghĩ ra còn có ai hận cô tới mức bắt cô phải thân bại danh liệt như vậy.

Cô đang định nói thì Trình Lãng đưa mắt ra hiệu: “Suyt, tới rồi.” Anh cúi đầu Dư Tịnh xuống thấp một chút, còn anh á sát lại, nhìn từ phía sau giống như một cặp tình nhân đang thân mật.

Người đến chỉ có một mình Tiêu Nhân Kiệt, anh ta ngồi ở ô phía trong cùng, chọn một ly cà phê.

Dư Tịnh lén lút quay lại nhìn: “Sao chỉ có mình anh ta?” Cô không kìm chế được khẽ hỏi.

“Đừng vội, người kia chắc chắn sẽ xuất hiện.”

“Anh chắc chắn thế à?” Câu hỏi trong lòng Dư Tịnh mỗi lúc một nhiều.

Trình Lãng trừng mắt: “Một người không có việc gì đến đây chỉ để uống café à? Lại còn ngồi ở chỗ kín đáo nhất nữa.”

Dư Tịnh đuối lí, là cô quan sát chưa kĩ. Nhưng bây giờ cô và Trình Lãng cũng rất mờ ám mà. Ngược lên là có thể trông thấy hàng mi vừa rậm vừa dài của anh, hơi thở sát bên mình.

Cô xích ra một chút, Trình Lãng nói nhẹ bằng: “Nếu em muốn bị phát hiện thì anh không ngăn cản.”

Dư Tịnh lại xích vào.

“Anh không định lợi dụng em đâu.” Trình Lãng tức tối vì bộ dạng phòng bị anh của cô.

“Anh chỉ không muốn em phí công vô ích.”

Dur Tịnh khẽ nói: “Em biết.” Thực tế thì hai người vẫn giữ một khoảng cách nhỏ, Trình Lãng rất quân tử, trước kia là thế, bây giờ vẫn vậy.

“Cô gái kia tới rồi.” Trình Lãng vội vàng ấn vai Dur Tịnh: “Lát nữa hãy nhìn.”

Tim Dur Tịnh đập thình thịch, cô quá hấp tấp suýt thì làm hỏng việc.

“Bây giờ em có thể quay lại nhìn rồi, nhớ là chỉ nhìn một cái rồi quay đầu lại ngay, bây giờ vẫn chưa tới lúc vạch mặt cô ta.”

Dur Tịnh hít một hơi thật sâu quay lại nhìn một cái bàng hoàng.

Trình Lãng đã chuẩn bị trước, ra sức ghì vai cô lại: “Này, tỉnh lại đi.”

Mí mắt Dur Tịnh giật giật kinh hoàng, cô thực sự không ngờ lại là Phạm Viên Viên.

Phạm Viên Viên học cùng đại học cùng chuyên ngành, đồng thời cũng là bạn cùng phòng với cô. Hai người không phải bạn bè thân thiết tri kỉ nhưng mấy năm sống chung, về sau lại thực tập ở cùng bệnh viện ít nhiều gì cũng là có duyên phận. Dur Tịnh đối xử với mọi người đều rất tốt, đối với Phạm Viên Viên thì càng không cần nói, lúc thực tập hai người thường cùng nhau đi ăn, cùng nhau ra về, có lúc Hạ Sính Đình hẹn Dur Tịnh đi chơi Dur Tịnh cũng dẫn cô ta theo. Có món gì ngon Dur Tịnh cũng nhớ đến cô ta. Hạ Sính Đình vì thế còn ghen với Phạm Viên Viên. Về sau kết thúc kì thực tập, Dur Tịnh vì kết

quả xuất xác mà được giữ lại khoa ngoại, còn Phạm Viên Viên thì đến trung tâm xét nghiệm. Không biết vì tự ti hay nguyên nhân khác mà dần dần cô ta xa lánh Dư Tịnh, Dư Tịnh từng cố gắng mấy lần không có kết quả, hai người cứ thế trở thành bạn bè xã giao.

“Sao lại là cô ấy?” Dư Tịnh không hiểu, dù bây giờ chỉ là quan hệ bình thường, nhưng ban đầu dù gì cũng cùng ăn cùng ở, cùng từng rút ruột rút gan với nhau, sao giờ lại thành ra thế này.

Ánh mắt Trình Lãng lạnh lùng u tối: “Hai người là bạn.” Không biết vì sao anh nhận ra. Nếu là bạn mà còn làm chuyện độc ác thế này, so với kẻ thù thì càng không thể tha thứ.

“Từng là bạn.” Việc đến nước này, Dư Tịnh cũng sẽ không ngốc tới mức xem cô ta là bạn nữa.

Đôi mắt dài, sáng rỡ của Trình Lãng hơi nheo lại: “Cô ta và em có thù hận gì à?”

Dư Tịnh thành thật: “Em không biết.” Cô thật sự không hiểu vì sao Phạm Viên Viên lại hận cô tới mức này.

Trình Lãng khẽ lắc đầu, cô vẫn không thay đổi gì nhiều so với trước kia. Không hề nhìn rõ thế sự. Bao năm lăn lộn trong xã hội mà ánh mắt cô vẫn trong veo. Cô tin rằng trên thế giới này không có kẻ xấu, chỉ có những người bất đắc dĩ, đugns là ngốc đến cực điểm.

Dư Tịnh im lặng một lúc rồi chợt nói: “Cho dù thấy họ ở đây cũng không thể chứng minh họ có gì với nhau.” Cô và Trình Lãng cũng ngồi ở đây mà.

Trình Lãng nhìn cô bằng ánh mắt sâu như biển cả, có một thứ cảm xúc cô không hiểu được. Anh nói: “Anh thực sự không nhìn thấy họ

có cử chỉ thân mật nào, nhưng nếu không mờ ám thì có cần thiết liên tiếp ba ngày trốn tránh đồng nghiệp, lén lút gặp nhau không? Có chuyện gì không nói ở bệnh viện được à?”

Dư Tịnh im lặng. Tim cô từ từ trĩu nặng, dần dần cảm thấy lạnh người.

Trình Lãng gọi thêm cho cô một ly trà xanh: “Uống chút nước hạ hỏa đi.”

Dư Tịnh ngược lên hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Trình Lãng cười: “Cũng chẳng có gì phải làm cả.”

Dư Tịnh không còn tâm trạng đâu mà nói nhiều với anh, lườm một cái: “Nói trọng tâm đi.”

“KHOAN hãy nóng vội.” Trình Lãng lại cười, anh đã nắm chắc phần thắng. “Em chỉ cần làm một việc, những chuyện khác giao cho anh.”

“Việc gì?”

“Có được cách liên lạc với Phó Cảnh Hà.” Trình Lãng đáp gọn.

Dư Tịnh sừng sốt: “Anh cần cái đó làm gì?”

“Phải để Phó Cảnh Hà tận mắt thấy thì cô ta mới tin, cũng chỉ như thế mới trả lại sự trong sạch cho em.” Cái bạt tai cô của Phó Cảnh Hà và chuyện hủy hoại thanh danh của cô ở bệnh viện, anh có thể tạm không tính toán, so ra hành vi của Tiêu Nhân Kiệt và Phạm Viên Viên càng khiến người ta phỉ nhổ.

Dư Tịnh thấy cảm xúc lẫn lộn, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Được để

em thử.”

Muốn tìm cách liên lạc với Phó Cảnh Hà hoàn toàn không khó, chỗ chủ nhiệm khoa có lưu giữ tư liệu về mỗi nhân viên và gia đình họ, nhưng Dư Tịnh hiện nay không tiện xuất hiện, cô không nghĩ ngại nhiều, gọi điện cho Liên Siêu.

Di động reo mấy tiếng rồi có người nghe máy, giọng Liên Siêu ấm áp dễ nghe: “A lô.”

“Bác sĩ Liên.” Giọng Dư Tịnh buồn rầu khàn khàn.

“Tiểu Dư? Anh đi họp Vô Tích ba ngày, bây giờ mới biết chuyện của em, em vẫn ổn chứ? Bây giờ đang ở đâu?” Liên Siêu hỏi liên tục. Anh vừa nghe nói chuyện này đã giật mình, đồng thời cũng khá lo lắng cho cô, nhưng buổi sáng có hai ca mổ cần thực hiện nên không thể xác minh lại với người trong cuộc, bây giờ vừa xong việc thì Dư Tịnh đã gọi điện.

Dư Tịnh khẽ nói như thở dài: “bác sĩ Liên, em cần sự giúp sức của anh.”

“Em nói đi.” Liên Siêu không hề do dự.

Dư Tịnh thấy lòng ấm áp: “Em muốn biết số điện thoại di động của Phó Cảnh Hà vợ của Tiêu Nhân Kiệt.”

Liên Siêu tuy nhận lời nhưng vẫn không yên tâm, hỏi thêm: “Tiểu Dư, em cần cái này làm gì?”

Dư Tịnh không tiện nói rõ, chỉ âm ừ qua loa: “Em chỉ muốn cho cô ta biết chân tướng.”

“Em đừng đi một mình đến gặp cô ta, Gia Trì đâu, bảo cậu ấy đi cùng, hoặc gọi thêm vài người nữa, nếu không em nhất định sẽ thua thiệt.” Liên Siêu tuy không tận mắt thấy Phó Cảnh Hà nhưng nghe Vương lệ Quân kể lại nên cũng hiểu đại khái.

“Vâng, anh yên tâm, em sẽ bảo vệ bản thân.”

“Vậy em đợi tin anh nhé.”

Dur Tịnh gập điện thoại, nhún vai: “Đợi tin nhắn của bác sĩ Liên thôi.”

Trình Lãng không đáp, có vẻ suy tư.

Dur Tịnh nghi hoặc đẩy đẩy anh: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Trình Lãng giật mình: “Bác sĩ Liên đó đối xử tốt với em nhỉ, hà hà.”

Dur Tịnh nhăn mày: “Anh muốn nói gì?”

“KHÔNG có gì.” Trình Lãng luôn biết Dur Tịnh vốn được yêu mến, năm đó khi còn đi học, trong lớp rất nhiều nam sinh thầm mến cô, chỉ có điều đã bị anh đăng kí trước. Bây giờ anh càng không có lập trường để ghen tuông, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu.

Dur Tịnh lạnh lẽo nói: “Không có gì là tốt nhất.”

Trình Lãng hơi nheo mắt lại, nhìn cô không nói gì.

Dur Tịnh không nhìn anh, tự nghịch điện thoại mình. Có lẽ buổi sáng bị chọc tức, mà cũng có thể bị vẻ mặt kì quặc của Trình Lãng ảnh hưởng, cô bỗng cảm thấy bụng dưới đau nhói. Sau đó càng lúc càng nặng, sắc mặt nhanh chóng tái mét, cô ôm bụng, cắn chặt môi. Trước kia cô có bệnh đau bụng kinh, sau kết hôn tình trạng đó đã

hơn nhiều, ai ngờ hôm nay chúng đau bụng kinh lại ập tới.

Trình Lãng phát hiện cô không ổn: “A Tịnh, em sao vậy?”

Dư Tịnh không muốn nói với anh, nhắm mắt nằm bò ra bàn.

Trình Lãng cầm chìa khóa xe lên: “Anh đưa em về nhà nhé.”

Dư Tịnh khoát tay: “Không cần em chịu được.”

“Về nghỉ ngơi đi, có ở đây gồng lên chịu đựng thì cũng không được gì đâu.”

Dư Tịnh nghĩ ngợi rồi yếu ớt gật đầu.

Cũng may lúc đó Tiêu Nhân Kiệt và Phạm Viên Viên cũng chuẩn bị trả tiền rời đi, Dư Tịnh nhìn một lúc, bụng cứ co giật từng hồi, chỉ một chút thôi mà cô đau tới toát mồ hôi lạnh.

Trình Lãng thấy cô đau đến mức đó thì vừa xót xa, vừa luống cuống: “A Tịnh, em sao rồi?”

Dư Tịnh nhíu chặt mày, khẽ nói: “Không sao, chúng ta đi thôi.”
Nhưng đôi chân cô nhũn ra, đi một bước cũng phải dùng hết sức, toàn thân như bị gió lạnh bao phủ, cô bất giác co rúm người.

Trình Lãng thấy thế thì không nói không rằng bế bổng cô lên.

Dư Tịnh vừa cuống vừa giận, ra sức đấm vào ngực anh: “Anh mau buông em xuống, thế này thì ra thế thống gì.”

“Lên xe rồi buông.” Giọng Trình Lãng ấm áp, thái độ tự nhiên bình thản.

“Ở đây gần bệnh viện sẽ bị người khác nhìn thấy, Trình Lãng em xin anh, anh thấy em gặp vấn đề còn chưa đủ phiền hay sao?” Dư Tịnh năn nỉ.

Trình Lãng dừng dừng: “Không muốn bị người ta nhìn thấy thì đừng nhúc nhích.”

Dư Tịnh van xin không được, đành vùi mặt vào lòng anh, tâm trạng vừa day dứt vừa tức tối. Cô đành thừa nhận, vòng tay Trình Lãng ấm áp đáng tin, vẫn như xưa, cơn đau bụng hình như cũng đỡ hơn nhiều.

Trình Lãng bế cô lên xen, lấy một tấm thảm sau cốp xe ra đưa cho cô, chỉnh lại nhiệt độ trong xe: “Ngủ một lát đi, sẽ nhanh về đến nhà thôi.”

Dư Tịnh im lặng, cô không muốn nói gì với Trình Lãng. Đến khi Liên Siêu nhắn tin cho cô số điện thoại di động của Phó Cảnh Hà, cô vẫn không nói gì, mà phóng lớn màn hình điện thoại lên, đưa thẳng cho Trình Lãng xem.

Trình Lãng rút điện thoại ra lưu lại số, hít thở thật sâu: “Còn lại cứ để cho anh.”

Dư Tịnh không kìm được: “Anh chắc chắn thế sao?”

“Cuối cùng chịu mở miệng rồi à?” Giọng Trình Lãng nghe rất nhẹ nhõm, vui vẻ.

Dư Tịnh biết bị mắc bẫy, trề môi ra.

“A Tịnh...”

“Em đã nói đừng gọi em như vậy.” Giọng Dư Tịnh cứng nhắc.

Trình Lãng lảng lạng nhìn cho tới khi Dư Tịnh đỏ bừng cả mặt mũi quay mặt đi, đôi môi mọng mím chặt.

“Đó là hồi ức còn lại trong anh, em cũng không muốn anh lưu giữ hay sao?” Trình Lãng buồn rầu nói, ánh mắt toát lên nỗi bi thương sâu sắc đâm thẳng vào tim Dư Tịnh. Cô há miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn chỉ lặng lẽ thờ dài.

Trình Lãng trầm mặc một lúc: “Anh biết anh rất ngốc, nhưng anh cũng không có cách nào khống chế bản thân.”

“Đừng nói nữa.” Dư Tịnh trầm giọng.

Trình Lãng chua xót, trong tim như có một mũi dao nhỏ đang rạch ra từng chút một.

Dư Tịnh làm sao không đau buồn, nhưng dù sao đi nữa, cô cũng không thể đáp lại. “Lái xe đi.” Cô khẽ nói, bây giờ tàn nhẫn với anh cũng là tốt cho anh thôi.

Trình Lãng khởi động xe, tim vẫn đau nhói, nếu nói là đau cũng không hoàn toàn chính xác, có lẽ đó là cảm giác hụt hẫng thì đúng hơn. Anh chưa từng nghĩ sẽ chen vào gia đình của Dư Tịnh, chỉ cần được nhìn thấy cô thường xuyên, khi cô cần, có thể giúp cô ngay lúc đó thì anh đã thỏa mãn rồi. Nhưng nguyện vọng nhỏ bé đó có lẽ cũng không tài nào thỏa mãn được.

Dư Tịnh vốn không định để Trình Lãng lên nhà, nhưng Trình Lãng đỗ xe xong lại lên theo. Cô vừa nãy đã làm tổn thương anh, không muốn chọc tức anh nữa, nên do dự một lúc rồi cũng im lặng.

“Trong tủ lạnh có nước uống, anh tự nhiên nhé.” Dư Tịnh ném chìa khóa lên bàn uống nước, mệt mỏi nói.

“Trong nhà có đường đỏ không?”

“Hử?” Cô ngớ ra.

Trình Lãng đã chạy vào nhà bếp, lục trong tủ bát ra một túi đường đỏ, lại cắt ít gừng, nấu một bát trà gừng đường đỏ: “Uống nóng đi,.”

Dư Tịnh cầm bát trà, cảm xúc lẫn lộn. Trong đầu như có những đoạn phim ngắn hiện lên, một số việc tuy đã lâu nhưng lại chẳng tài nào quên được.

Cũng có một lần thi chạy 800 mét, cô chạy xong toàn thân như đuối sức, mà điều khiến cô suy sụp hơn cả là ‘bà dì’ lại tới sớm, phát hiện ra sớm tuy không đến nỗi làm bản thân thảm hại cho lắm, nhưng cơn đau sinh lí vẫn không tha cho cô. Buổi chiều tan học xong, cô miễn cưỡng leo lên xe đạp, chưa đạp được bao xa đã bị Trình Lãng chặn lại. Sắc mặt anh rất khó coi, giống như người đau bụng là anh vậy. Anh vỗ vỗ yên sau xe đạp: “Đừng lái nữa, anh chở em về.”

Dư Tịnh khẽ hỏi: “Vậy sáng mai làm sao em đi học?”

“Anh đến đón em.”

Dư Tịnh mừng rỡ: “Ok.” Cô nhanh nhẹn khóa xe, tự động nhảy lên yên sau: “Xuất phát.”

Trình Lãng hậm hực: “Cho chừa lần sau còn cố nữa đi.”

“Em cũng không biết lại nặng như vậy.” Dư Tịnh lúng túng.

“Sau này không được phép.” Trình Lãng đánh mặt lại dạy dỗ thật đáng sợ.

Dư Tịnh tủi thân: “Anh hung dữ thế làm gì.” Cô chớp mắt, rèm mi đong đưa mấy giọt nước long lanh, Trình Lãng lập tức dịu giọng lại dỗ dành: “Là lỗi của anh, anh không nên hung dữ với em, nhưng anh lo cho em, có biết không?”

“Anh còn hung dữ nữa thì em càng đau.” Dư Tịnh nước mắt lưng tròng, tuy bụng còn đau nhưng mức độ khoa trương thì nhiều hơn.

Trình Lãng cuống cuống: “Làm sao đây, hay em nhéo anh đi.” Anh xắn ống tay áo lên, để lộ nửa cánh tay chắc nịch: “Đây.”

Dư Tịnh cười to: “Nhéo anh thì em có hết đau được đâu.”

Trình Lãng nghiêm túc: “Chí ít thì anh cũng đau cùng em.”

Dư Tịnh càng khóc tợn: “Anh là kẻ ngốc nhất trên đời.”

“Ừ.” Trình Lãng dễ chịu gật đầu. “Em nói gì thì là cái đó.”

Dư Tịnh dờ khóc dờ cười, sắc mặt rất phong phú.

Trình Lãng đạp được nửa đường thì dừng xe lại bên vệ đường: “Em đợi nhé, anh về ngay.”

Dư Tịnh thắc mắc không hiểu.

Khoảng mười phút sau, Trình Lãng từ một quán ăn nhỏ chạy ra, tay bưng một chiếc bát: “Mau uống đi.”

“Gì thế này?”

“Nước đường đỏ, khó khăn lắm anh mới xin được đấy.”

Dư Tịnh cẩn thận húp một ngụm, nhăn mặt: “Ngọt quá.”

“Anh thừa lúc họ không chú ý, vốc một nắm to đường đỏ.” Trình Lãng đắc ý nói.

Dư Tịnh: “...”

Nhưng vì tâm ý của anh, Dư Tịnh cố uống hết, không chừa giọt nào.

“Cảm thấy đỡ hơn chưa?” Trình Lãng vội hỏi.

Dư Tịnh gật đầu, miệng ngọt đến phát ngán, nhưng dạ dày lại rất ấm, khá dễ chịu.

Hai người lại lên đường.

Dư Tịnh tựa đầu vào tấm lưng rộng của anh, dịu dàng hỏi: “Sao anh biết phải uống cái này?”

“Chưa ăn thịt heo thì cũng từng thấy heo chạy chứ.” Trình Lãng đáp tỉnh bơ.

Dư Tịnh nhéo vào eo anh một cái: “Vì dụ gì kì vậy.”

Trình Lãng cười hỉ hả: “Anh thấy chị anh uống rồi.”

“Ồ...” Dư Tịnh vỡ lẽ. Cô lo Trình Lãng cũng từng chu đáo ân cần với người con gái khác, nỗi băn khoăn nãy giờ đã biến mất.

“Sau khi chúng ta cưới nhau, mỗi tháng anh đều nấu nước đường đo cho em nhé.”

“Vâng.” Dur Tịnh cảm thấy rất ngọt ngào, rồi bất chợt nhận ra: “Xì, ai... ai thềm cưới anh?”

“Em không lấy anh thì còn định lấy ai?” Trình Lãng cười tươi rói như nắm chắc phần thắng.

Dur Tịnh cười híp mắt: “Ngô Kỳ Long, lúc em học cấp hai đã mơ được cưới anh ấy.”

Trình Lãng bỗng thẳng gấp, chiếc xe dừng phắt lại. Anh quay lưng lại với Dur Tịnh, mãi không nói lời nào.

Dur Tịnh bị anh dọa cho giật mình, ra sức đẩy anh: “Này, em nói đùa thôi mà.”

Vài Trình Lãng động đậy.

“Em chỉ nói chơi thôi, sao anh nghĩ là thật. Hơn nữa Ngô Kỳ Long cũng không thích em đâu.”

“Ý của em là, nếu anh ta thích em thì em sẽ đi theo anh ta?” Trình Lãng tức tối.

“Ừm...” Dur Tịnh đần mặt, sao lại gặp đúng kẻ ghen tuông thế này, cô đành dỗ ngọt anh: “Em không có ý đó, sau này không nhắc tới anh ấy nữa là được chứ gì?”

Giọng nói trầm thấp lạnh lạnh của Trình Lãng truyền tới: “Vậy em nói xem sau này em sẽ gả cho ai?”

“Gả cho anh.” Giọng Dư Tịnh nhỏ như muỗi kêu.

Trình Lãng quay lại, miệng sắp cười ngoạc cả ra.

Dư Tịnh biết trúng kế của anh, hơi nóng trên mặt từ khoe môi kéo dài đến mang tai, cô bĩu môi: “Mặc kệ anh luôn.”

Trình Lãng cười ha hả, ôm cô vào lòng, cầm dịu dịu vào vầng trán của cô: “A Tịnh chúng ta tốt nghiệp đại học xong sẽ cưới ngay nhé?”

“Dạ.” Giọng Dư Tịnh nhỏ như muỗi kêu.

Trình Lãng giả bộ không nghe thấy: “Em nói gì?”

Dư Tịnh đỏ bừng mặt: “Được.”

Trình Lãng ôm cô chặt hơn: “Hứa rồi nhé, không cho nuốt lời.”

“Dạ.” Dư Tịnh gật nhẹ đầu, trong giọng nói chứa đầy sự kiên quyết.

Thiếu nữ tình cảm mới chớm, trong lòng và trong mắt chỉ nhìn thấy một người, căn bản chưa từng nghĩ sẽ lấy người khác.

Lời thề hẹn ban đầu vẫn như văng vẳng bên tai, đành thờ dài, vật thì còn mà người này đâu.

“Ngẩn ngơ gì thế, mau uống đi, nguội sẽ không tốt đâu.” Trình Lãng chậm rãi nói.

Dư Tịnh uống từng ngụm nhỏ, miệng rất ngọt, nhưng trong lòng lại đắng chát.

Ánh mắt Trình Lãng dừng trên gương mặt cô, không chớp.

Nhịp tim Dư Tịnh hơi gấp gáp, cô không dám nhìn anh, vội vàng quay đi.

Vẻ mặt Trình Lãng ảm đạm tối tăm: “Em nghỉ ngơi đi, anh về trước đây.”

Dư Tịnh không ngẩng lên, trong khoảnh khắc nghe cửa đóng lại, cô thở dài.

Buổi tối Dư Tịnh ngủ rất sớm, vì cô không khóc nên Hứa Gia Trì cũng không hỏi nhiều, nhưng sáng hôm sau Dư Tịnh còn nằm ườn trên giường, anh liền phát hiện ra điều kì quặc: “Tiểu Tịnh, hôm qua đi bệnh viện có phải đã xảy ra chuyện gì không, nói anh nghe.”

“Cũng có xảy ra một số chuyện, nhưng không nghiêm trọng, hơn nữa em được nghỉ thêm mấy ngày phép, rất tốt.” Dư Tịnh nói như thể không có chuyện gì xảy ra, nhưng nghe ra lại thấy ve vạ giấu nhiều hơn.

Hứa Gia Trì cau mày. Anh lôi Dư Tịnh ra khỏi chăn: “Anh là chồng em, dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ chia sẻ với em.”

Dư Tịnh hơi mỉm cười: “Anh căng thẳng quá.”

“Chuyện của em làm sao không căng thẳng được?”

Dư Tịnh nói gọn: “Anh sắp trễ giờ làm rồi kìa.”

Hứa Gia Trì biết cô không muốn nói thì dù uy hiếp hay dỗ dành thế nào cô cũng sẽ không nói, anh nghĩ ngợi: “VẬY ĐỢI TỐI ANH VỀ RỒI EM TỪ TỪ KỂ ANH NGHE NHÉ?”

Dur Tịnh gật gù.

Hứa Gia Trì vỗ nhẹ lên người cô, rồi đi.

Dur Tịnh ngủ đến trưa mới dậy, phát hiện trong điện thoại có cuộc gọi nhớ.

Mở ra nhìn kĩ, toàn bộ đều của Doãn Quyên.

Dur Tịnh nghi hoặc gọi lại: “Chị Doãn, có chuyện gì mà gấp thế ạ?”

“Tạ trời tạ đất, cuối cùng em xuất hiện rồi.” Giọng Doãn Quyên mang chút vui mừng và kích động: “Tiểu Dur, chuyện đó đã giải quyết rồi, lúc nào em cũng có thể quay trở lại làm việc.”

Dur Tịnh vừa tỉnh dậy, đầu óc chưa minh mẫn lắm: “Chuyện gì mà giải quyết rồi ạ?”

Doãn Quyên khựng lại: “Em thật là bình tĩnh quá, chính là chuyện ngoại tình của bác sĩ Tiêu ở trung tâm xét nghiệm đó, sáng nay vợ anh ta lại chạy tới bệnh viện làm não loạn lên, nói là Phạm Viên Viên mới là kẻ thứ ba phá hoại gia đình nhà họ. Nỗi oan của em được rửa sạch rồi.”

“Nhanh thế à.” Dur Tịnh lẩm bẩm.

“Em còn chê nhanh quá hả?” Doãn Quyên thắc mắc.

“Ừm, em không có ý đó.” Dur Tịnh không ngờ chuyện lại được giải quyết nhanh chóng đến thế, Trình Lãng quả nhiên nói được là làm được.

“Vậy khi nào em đi làm?”

Dư Tịnh suy nghĩ một lát: “Chiều em tới.”

“Rất tốt.” Doãn Quyên hài lòng cúp máy.

Dư Tịnh lập tức gọi cho Trình Lãng có thể anh đang bận nên phải gọi tới lượt thứ hai mới nghe máy: “A Tịnh”, anh dịu dàng gọi.

“...” Dư Tịnh đã từ bỏ việc thuyết phục anh thay đổi cách xưng hô.
“Lúc này bệnh viện gọi bảo em quay lại làm việc.”

“Ờ.” Giọng Trình Lãng rất bình thản, giống như không hề liên quan tới anh.

Dư Tịnh vuốt trán: “ANH không có lời gì muốn nói với em à?”

Bên kia vắng đến tiếng cười khế: “Em mời anh đi ăn, anh sẽ suy nghĩ việc kể sự thật với em.”

“KHÔNG vấn đề.” Dư Tịnh nhận lời ngay.

“Chọn ngày không bằng làm ngay, hôm nay nhé, đến giờ anh vẫn còn đói bụng đây.”

Dư Tịnh nhìn đồng hồ: “Được, nhưng chiều nay em phải đi làm, không thể kéo dài quá lâu.”

Trình Lãng mãi không nói gì, Dư Tịnh mím môi, có việc gì thế? “Này anh vẫn còn nghe chứ?”

Vẫn im lặng.

Dư Tịnh tưởng anh không vui, vội xin lỗi: “Là em sai rồi, anh đừng

giận.”

Nhưng nghe thấy tiếng gõ bàn phím, sau đó là giọng nói ấm áp của Trình Lăng: “Được lát nữa gặp.” Sau đó anh lại nói: “Xin lỗi, lúc này sắp tìm anh để lấy tư liệu lát nữa họp. Xin lỗi, buổi trưa không kịp rồi, buổi tối được không? Em có hẹn chưa?”

“Buổi tối...” Dư Tịnh ngần ngừ.

“Không tiện thì thôi vậy.” Giọng Trình Lăng trầm thấp, có chút buồn bã.

Dư Tịnh vốn không định nhận lời, nhưng cô rất muốn biết Trình Lăng đã đòi lại công bằng cho cô ra sao, nên vẫn chấp nhận.

“Vậy anh tan sở xong sẽ đến đón em, anh đưa em đến một nơi.”

Dư Tịnh ngần ngừ: “Được.”

“Yện tâm, anh sẽ rất chú ý, không để đồng nghiệp của em nhìn thấy.”

Rõ ràng là chuyện quang minh chính đại, tại sao nghe như đang lén lút vậy nhỉ. Dư Tịnh mệt mỏi: “Đến giờ liên lạc sau.”

Dư Tịnh trên đường đến bệnh viện liên tục gọi điện thoại cho Hứa Gia Trì, nhưng anh đều không nghe máy. Tuy biết có thể anh đang bận, hoặc điện thoại không mang theo bên mình, nhưng khao khát mạnh mẽ muốn chia sẻ tin tức tốt lành cùng anh bỗng giảm đi nhiều.

Cô bĩu môi, nhắn một tin ngắn gọn cho anh: Sau cơn mưa trời lại sáng, bây giờ em đến bệnh viện làm việc, không cần lo cho em.

Hứa Gia Trì mãi không hồi âm.

Dur Tịnh đến phòng y ta thì bị Vương lệ Quân kéo vào phòng nghỉ một cách bí ẩn: “Mau nói xem, làm sao cậu làm được?”

“Cái gì mà làm sao làm được?” Dur Tịnh thắc mắc.

Vương lệ Quân không vui: “Còn giả vờ giả vịt.”

“Minh không biết cậu đang nói gì nữa.”

Vương lệ Quân cười gian: “Nghe nói tối qua Phó Cảnh Hà đã bắt quả tang Tiêu Nhân Kiệt và Phạm Viên Viên ngay tại giường, chuyện này mà không liên quan đến cậu thì mình không tin đâu.”

Dur Tịnh ngớ người, hóa ra là thế. Cô thông thả nói: “Dù cậu tin hay không thì thực sự mình không biết. Mình đi làm việc đây.” Cô nhanh nhẹn thay đồ, quay đầu lại: “Mấy hôm mình không ở đây chắc cậu bận chết hả, nghỉ ngơi đi, bên kia giao cho mình.”

Vương lệ Quân cũng không tiện nói gì nữa.

Dur Tịnh bận rộn đối chai dịch truyền cho bệnh nhân, trả lời mọi thắc mắc nhập tư liệu vào máy tính, Doãn Quyên cười hì hì vỗ vỗ vai cô: “Vẫn giận chủ nhiệm à?”

“Còn chút chút.” Dur Tịnh suy nghĩ kỹ rồi mới đáp.

“Giận là bình thường, đổi lại là chị thì có khi còn tức giận hơn em.”

Doãn Quyên là người nóng nảy, thẳng tính, chị luôn xem trọng Dur Tịnh, cũng rất tin tưởng cô, bị dính vào chuyện này, khoa của chị không giúp Dur Tịnh được gì, chính chị cũng thấy ấm ức.

Dư Tịnh đặt tài liệu xuống: “Cũng may đã qua rồi.”

Doãn Quyên gật đầu: “Nhưng chuyện này đúng là thay đổi 180 độ thật.”

Dư Tịnh không muốn nói nhiều, dùng một câu ngắn gọn ‘thanh giả tự thanh’ để âm ừ cho qua chuyện.

“Nhưng chị thật sự không ngờ là Phạm Viên Viên.”

“Em cũng không ngờ.” Dư Tịnh lơ đãng nói.

“Trông ngoan hiền thành thật thế kia, than ôi, quả nhiên không thể nhìn mặt bắt hình dong.”

Dư Tịnh không nói gì.

“Đúng rồi.” Doãn Quyên bỗng ngạc nhiên hỏi: “Chị nhớ là, cô ta và em chẳng phải quan hệ rất tốt hay sao?”

“Đã là chuyện quá khứ rồi.”

“Dù thế nào thì chuyện này cô ta thật chẳng ra sao.” Doãn Quyên nhướn mày: “Bị đánh cũng đáng đời.”

Dư Tịnh hơi nhướn mày lên: “Phó Cảnh Hà hôm nay đánh cô ta à?”

“Ừ nghe nói tay đấm chân đạp bị thương khá nặng, bác sĩ Tiêu ngăn cản cũng bị ăn mấy cái tát.” Doãn Quyên cười toét miệng: “Ai mà ngờ hai người bọn họ cũng chẳng phải đối thủ của Phó Cảnh Hà.”

Dư Tịnh rùng mình, xem ra hôm đó cô vẫn còn may mắn.

“Chị thì thấy, em có duyên, chuyện này chắc chắn là có cao nhân tương trợ.”

“Sao lại nói thế ạ?” Dư Tịnh cười.

Nụ cười trên gương mặt Doãn Quyên càng sâu: “Em nghĩ thử đi, Phó Cảnh Hà luôn cho rằng em mới là kẻ thứ ba, mỗi ngày đều ở bệnh viện phục kích em, làm sao tra ra chân tướng nhanh như vậy. Nếu không ai thông báo cho cô ta, làm sao cô ta biết đi đâu để bắt gian. Nghe nói tối qua cô ta bắt quả tang đôi gian phu dâm phụ này, cô ta cũng không ngốc, không phải chính mắt nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ không tin.”

Dư Tịnh từ từ tiêu hóa những lời đó, trong lòng đại khái đã có kết quả. Chắc là Trình Lãng theo dõi Tiêu Nhân Kiệt và Phạm Viên Viên, phát hiện ra gì đó rồi lập tức thông báo cho Phó Cảnh Hà. Phó Cảnh Hà nghe tin chạy tới, lúc đó xảy ra chuyện gì thì không ai biết. Hoặc là Phó Cảnh Hà vẫn chưa hả giận, cố ý bắt Phạm Viên Viên mất mặt, nên hôm nay lại diễn cảnh bạo lực lần nữa. Theo tính cách cô ta thì hoàn toàn có thể làm được.

Doãn Quyên vỗ đầu cô: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, làm việc đi.”

Dư Tịnh hít mũi, thở ra một hơi.

Lúc sắp tan làm, Hứa Gia Trì cuối cùng đã nhắn tin: Không sao thì tốt. Tiểu Tịnh, buổi tối anh phải làm thêm giờ, sợ là không thể ăn tối với em được.

Dư Tịnh tự nhiên thở phào, như thế cũng tốt, cô không cần bịa ra lí do để nói dối anh. Cô và Trình Lãng có quá nhiều hồi ức khó quên, cô không muốn để Hứa Gia Trì biết, cũng sợ anh sẽ nghĩ nhiều, sinh

thị phi không đáng. Cô nhắn lại: Vâng ạ, không sao, tự em giải quyết.

Tin nhắn vừa gửi đi thì tin của Trình Lãng đã tới: Anh đợi em ở quán cà phê cũ.

Dur Tịnh định đi thì Doãn Quyên gọi lại: “Tiểu Dur buổi tối rảnh không, chị mời em ăn tối, xem như giải xui cho em.”

“Chị Doãn, em...có hẹn rồi.” Dur Tịnh ấp a ấp úng.

“Ờ ờ, muốn kể chuyện này ngay cho Gia Trì đúng không, hì hì, hiểu được, vậy chị không làm phiền hai người nữa, lần sau nhé.” Doãn Quyên nói như đúng rồi.

Dur Tịnh nường theo đó, vẫy tay chào rồi đi.

Trình Lãng thong thả uống xong ly café thấy Dur Tịnh chậm rãi bước vào, anh trả tiền rồi đưa Dur Tịnh lên xe.

“Đi đâu?” Dur Tịnh ngược lên hỏi.

Trình Lãng nhướn khóe môi mỏng, cười tủm tỉm: “Đến nơi thì em sẽ biết.”

Dur Tịnh không hỏi nữa.

Liên Siêu nhìn theo qua cửa kính mờ của quán café, chiếc xe đó lặng lẽ biến mất ở ngã rẽ.

Hàng lông mày đậm của anh nhíu lại, khóe môi mím chặt.

Chàng trai đón Dur Tịnh đi khoảng nửa tiếng trước đã tới, chọn một ly café, tay cầm điện thoại, thỉnh thoảng liếc nhìn như đang đợi ai gọi.

Khoảnh khắc thấy Dư Tịnh xuất hiện khoe mắt anh ta lấp lánh nụ cười.

Liên Siêu không nhìn lầm, ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt ấy, đường cong nhẹ nơi khoe môi ấy, để lộ tình ý sâu đậm của cậu ta.

Dư Tịnh là người đã có chồng, Hứa Gia Trì lại đối xử rất tốt với cô, rốt cuộc cô có biết mình đang làm gì không.

Liên Siêu nghĩ phải trò chuyện một lần thật rõ với cô.

Chiếc Passat màu đen xuyên qua dòng xe chật chội đông đúc, đang là giờ tan tầm, tắc đường nghiêm trọng Dư Tịnh dựa vào lưng ghế, ban đầu còn trò chuyện vài câu với Trình Lãng, chẳng biết ngủ thiếp đi bao giờ. Khi cô tỉnh dậy thì Trình Lãng đang rẽ ngoặt vào một hướng, xuống khỏi cầu vượt, lái vào một con đường nhỏ, đồng thời nhanh chóng rẽ vào con đường cái duy nhất dẫn ra ngoại ô.

Dư Tịnh lẩm bẩm: “Ăn một bữa đâu cần phải ra ngoại ô.”

Trình Lãng vẫn mỉm cười: “Đảm bảo sẽ không làm em thất vọng.”

Đã nhận lời anh rồi, Dư Tịnh cũng đành nghe theo.

Chiếc xe lái vào một tiểu khu nào đó, rồi lại vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm: “Đến rồi.” Trình Lãng quay nghiêng sang nhìn cô.

Dư Tịnh sững sốt, có quán ăn nào lại mở trong khu nhà dân cư này chứ/

Trình Lãng cởi dây an toàn cho cô, lại mở cửa xe, rất ga lăng cúi người ra hiệu mời: “Xin mời.”

Dur Tịnh nghi hoặc theo anh vào thang máy lên tầng 15, thấy anh móc chìa khóa ra mở cửa, cuối cùng không kìm được hỏi: “Đây là đâu?”

“Nhà anh.” Trình Lãng đáp nhẹ tênh.

Vẻ mặt Dur Tịnh bỗng thiếu tự nhiên: “Anh muốn làm gì?”

Trình Lãng thoáng vẻ không vui: “Muốn mời em nếm thử tài nấu ăn của anh.”

Dur Tịnh thờ phào. Thực ra cô biết rõ Trình Lãng sẽ không làm hại cô, nhưng vẫn thấy căng thẳng không yên.

Trình Lãng ấn cô ngồi xuống sofa, ném cho cô một đồng tạp chí: “Điều khiển ti vi nằm trên bàn trà, trong tủ lạnh có nước uống, em cứ tự nhiên. Sẽ có đồ ăn nhanh thôi.”

Dur Tịnh ôm một tờ tạp chí Thụy Lệ lật mấy trang, bỗng đặt xuống, lại nhìn những tờ tạp chí khác, kết quả phá hiện ra đó là tất cả những tờ Thụy Lệ của năm ngoái, còn trong hộp giấy đựng kế bên bàn trà, toàn bộ cũng là Thụy Lệ. Dur Tịnh ra sức rút ra hết, theo tháng theo năm, lại là bắt đầu từ tháng mà họ chia tay năm đó, không thiếu tờ nào.

Cô cắn mạnh môi, trong lòng vô cùng phức tạp.

Năm cấp ba cô đã hiểu được thế nào là thú vui làm đẹp cả phụ nữ, lúc đó tạp chí thịnh hành nhất về chỉ dạy cách ăn mặc và trang điểm chính là tạp chí Thụy Lệ, mỗi kì hai mươi tệ, Dur Tịnh thà nhịn ăn sáng để dành tiền mua, về sau bị Trình Lãng phát hiện, anh dùng số tiền được thưởng khi tham gia hội thao thành phố mau tạp chí cho Dur Tịnh, dặn cô mỗi ngày không được bỏ bữa sáng, đồng thời vỗ ngực thề thốt chuyện mua tạp chí cứ để anh lo.

Như thể đây đã là kí ức xa vời lắm rồi, xa đến nỗi ngay chính cô e rằng đã quên hết, nhưng lúc này lại tranh nhau ùa về. Không ngờ anh lại nhớ mãi chuyện đó, đồng thời còn thực hiện trong bao năm qua.

Dur Tịnh gục đầu, đôi mắt ươn ướt.

Lúc Trình Lãng ra khỏi nhà bếp thì Dur Tịnh đang xếp hết tạp chí lại. Anh ho khẽ một tiếng: “Để ở đó đi, rửa tay ăn cơm.”

Dur Tịnh khẽ thở ra: “Sắp xong rồi đây.”

Trình Lãng nghe giọng cô thoáng nghẹn ngào, nhanh chóng xoay vai cô lại: “A Tịnh, sao em lại khóc?”

“Không có.” Dur Tịnh dụi mắt phủ nhận: “Chắc bụi nay vào mắt.”

“Anh thổi cho em nhé.”

Dur Tịnh quay đi, vẻ mặt rất bình thản: “Không cần đâu.”

Cô trốn tránh quá rõ ràng khiến Trình Lãng thoáng tức giận, mãi sau anh mới nói: “Đi rửa tay ăn cơm thôi.”

“Vâng.” Dur Tịnh không kiên trì nữa.

Trình Lãng nấu mấy món bình thường, không đặc biệt, nhưng vị rất ngon.

Dur Tịnh nếm mỗi món vài miếng, tay nghề anh cũng giỏi ngang Hứa Gia Trì.

“Cũng được chứ?” Trình Lãng e dè hỏi.

“Ngon lắm.” Dư Tịnh bình tĩnh đáp.

“Vậy thì tốt.”

Mãi sau chẳng ai nói gì, không khí có phần bức bối. Dư Tịnh nghĩ ngợi thấy không ổn nên đùa: “Không ngờ anh còn biết nấu ăn nhỉ.”

Nụ cười của Trình Lãng cứng đờ: “Hóa ra em đã quên.” Khóe mắt cong dài của anh hơi nhướn lên, có chút giễu cợt: “Còn không phải vì em à.”

Không khí rõ ràng có chút thay đổi, Dư Tịnh vô cùng hối hận đã chọn chủ đề này, cô tiếp tục vùi đầu vào ăn, nhưng đã không còn biết mùi vị gì nữa. Bây giờ trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ, ăn nhanh rồi về.

“Em thật sự không nhớ gì sao?” Ánh mắt Trình Lãng càng sâu thẳm.

Dư Tịnh làm sao không nhớ, năm đó tình nồng ý đậm, họ bàn luận đến chuyện sau này cưới nhau ai sẽ phụ trách việc nấu cơm. Trình Lãng không muốn để cô ám mùi dầu mỡ, nên rất dững cảm nhận chuyện này. Về sau hai người tuy chia tay nhưng Trình Lãng chưa từng quên lời hứa năm nào, thực tế thì mỗi một câu nói của Dư Tịnh, anh đều nhớ, mỗi một chuyện anh nhận lời Dư Tịnh, anh cũng sẽ làm.

“Em phải về rồi.” Dư Tịnh buông bát đĩa. Chuyện ở riêng với nhau thế này khiến cô có cảm giác có chút nguy hiểm.

“Ngồi thêm tí nữa, anh sẽ đưa em về.”

Dư Tịnh không chịu: “Bây giờ em phải về ngay.”

Tk thở dài: “Em cũng phải để anh ăn xong đã chứ.”

Dur Tịnh im lặng.

Trình Lãng ăn vội vàng, rồi lấy một hộp giấy từ phòng ngủ ra: “Cái này tặng em.”

Dur Tịnh từ chối theo phản xạ: “Em không cần.”

“Em xem đã rồi tính.”

Dur Tịnh kiên quyết mím môi không nhận.

Trình Lãng nhét luôn vào tay cô, mềm mỏng: “Em xem đi rồi anh đưa em về ngay.”

Dur Tịnh im lặng một lúc rồi vẫn mở hộp. Trong đó toàn là chocolate, cô nghếch ra.

“Anh xem rồi, những cái này còn ăn được, những thứ quá đắt anh đã vứt rồi.” Trình Lãng lặng lẽ nói sau lưng cô.

“Anh...” Trong lòng Dur Tịnh không thể nào bình tĩnh được.

Trình Lãng bình thản nói: “Đi thôi.”

Dur Tịnh cụp mắt không nói gì, trong quãng thời gian chỉ biết đến tình yêu ấy, cô từng nói rằng sẽ ăn hết mọi loại chocolate ngon nhất thế giới, Trình Lãng không chỉ không quên, mà còn cố gắng giúp cô thực hiện tâm nguyện. Cô không dám nghĩ rằng Trình Lãng còn làm những chuyện gì vì cô nữa. Rốt cuộc là còn những chuyện gì mà cô đã quên, còn anh vẫn giữ trong lòng.

“A Lãng, sao anh phải khổ như thế?” Cô khó nhọc thốt ra mấy chữ.

Trình Lãng muốn nghẹn thở: “Cuối cùng em lại gọi anh là A Lãng rồi, anh mong chờ tiếng gọi này đã bao năm nay.” Đôi mắt đen nhánh của anh như phủ một màn sương mờ: “Anh cứ tưởng đời này sẽ không bao giờ còn nghe được nữa.”

Dư Tịnh hút một hơi thật sâu: “A Lãng, em biết anh làm bao nhiêu chuyện vì em, em cũng rất cảm kích. Nhưng mọi thứ giữa em và anh đều đã là quá khứ, chúng ta không thể quay lại được nữa. Đạo lí này, em nghĩ anh hiểu.”

“Anh hiểu.” Trình Lãng khẽ nói.

“Anh hiểu thì được.”

“Anh cũng mong em hiểu.” Trình Lãng ngập ngừng, rồi nói: “Cho dù em đã lấy chồng, không còn thuộc về anh, anh vẫn nguyện ở sau lưng bảo vệ em.” Đáy mắt anh trống rỗng tuyệt vọng, nhưng lại ngập tràn tình cảm sâu đậm.

Dư Tịnh câm lặng, bỗng không biết phải đáp lại như thế nào. Cơ thể cô như hóa đá, cứng đờ hồi lâu, cô mới nói: “Em mà không về thì Gia Trì sẽ lo lắng.”

Trình Lãng khẽ gật đầu: “Đi thôi, anh đưa em về.”

Đến khi Dư Tịnh về tới nhà mới nhớ ra nguyện nhân chính hôm nay cô mờ anh đi ăn cơm, cô cười khổ, thế mà lại quên bằng chuyện đó. Nhưng chuyện này đã không còn quan trọng nữa.

Dư Tịnh về đến nhà đã gần mười một giờ, thế mà chẳng thấy bóng

dáng Hứa Gia Trì đâu. Dư Tịnh vui mừng vì không cần bịa lí do để giải thích nhưng đồng thời cũng không tránh khỏi lo lắng.

Cô gọi điện cho Hứa Gia Trì nhưng luôn trong trạng thái không ai nghe máy, càng khiến cô thấp thỏm lo âu hơn.

Cũng may khi Dư Tịnh tắm rửa bước ra thì nghe thấy tiếng mở cửa lách cách quen thuộc, cô nhìn qua lỗ mắt mèo thấy Hứa Gia Trì, liền nhanh chóng mở cửa.

Hứa Gia Trì ngăn người: “Chưa ngủ à?”

“Sao không nghe điện thoại của em?” Dư Tịnh không đáp mà hỏi ngược lại.

“Có thể là ồn quá, không nghe thấy.” Hứa Gia Trì nói. Sắc mặt anh có vẻ mệt mỏi, giọng nói cũng hơi khàn khàn.

“Mệt lắm sao?”

Hứa Gia Trì đáp gọn: “Ừ.”

Dư Tịnh lập tức nhận ra điều khác lạ: “Xảy ra chuyện gì ư?”

Hứa Gia Trì phản ứng theo bản năng: “Không có gì.”

Dư Tịnh là người cực kì nhạy cảm, lại thêm hiểu biết của cô về Hứa Gia Trì, biết chắc chắn đã có chuyện xảy ra, nhưng cô tuyệt đối không cưỡng ép anh mà dịu giọng nói: “Vậy mau tắm đi, em lấy quần áo cho anh.”

Hứa Gia Trì đáp một câu rất khẽ: “Ừ”.

Nước ẩm xua tan mọi nỗi mệt mỏi về thể xác, Hứa Gia Trì thở dài.

Thực ra suốt ngày nay anh không ở công ty, chứ đừng nói là làm thêm giờ.

Buổi sáng anh vừa bước vào văn phòng thì đụng ngay Thiệu Mân Quân đang hớt hơ hớt hải.

“Gia Trì, em có nhìn thấy Thiên Ba đâu không?”

“Giờ này chắc anh ấy chưa tới công ty.” Anh đỡ lấy Thiệu Mân Quân đang loạng choạng lảo đảo như sắp ngã: “Sao vậy ạ?”

“Chị không tìm thấy anh ấy.” Thiệu Mân Quân mệt mỏi.

Hứa Gia Trì vô cùng kinh ngạc: “Tối qua tan sở bọn em còn cùng nhau đi lấy xe mà.”

Thiệu Mân Quân sắp khóc tới nơi: “Tối qua anh ấy không về nhà.”

Phản ứng đầu tiên của Hứa Gia Trì chính là anh ta đang ở cùng Thư Nhã, anh gãi gãi đầu, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Làm sao đây? Liệu có xảy ra tai nạn không?” Thiệu Mân Quân cuống đến toát mồ hôi.

Hứa Gia Trì thương xót nhìn chị, chị hoàn toàn tin tưởng Trình Lãngb, Hứa Gia Trì mong rằng anh phán đoán sai, anh không mong người phụ nữ hiền lành này lại chịu tổn thương lần nữa. Anh móc điện thoại ra gọi vào di động của Lữ Thiên Ba, bên kia đã tắt máy. Anh nhân lúc Thiệu Mân Quân không chú ý, gọi điện cho Thư Nhã cũng trong trạng thái tắt máy, Hứa Gia Trì thấy lòng nặng trĩu.

Thiệu Mân Quân hồn xiêu phách tán kéo cánh tay Gia Trì: “Gia Trì, làm sao đây?”

“Em đi tìm với chị.”

Thiệu Mân Quân gật đầu.

Hứa Gia Trì lái xe đưa Thiệu Mân Quân đến tìm chỗ nhà hàng mà Lữ Thiên Ba thường đón tiếp khách hàng, không thấy. Về sau nhớ ra Dư Tịnh từng nhắc đến chuyện gặp Lữ Thiên Ba và Thư Nhã ở quán Starbucks gần công ty, nên vội tới đó, vẫn không có thu hoạch gì. Trong khi ấy, anh không ngừng gọi điện cho Lữ Thiên Ba và tb, đáp lại anh lúc nào cũng là ‘thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau’. Sắc mặt anh như có mây đen vần vũ, dự cảm không lành càng lúc càng mãnh liệt.

Trong giọng Thiệu Mân Quân có chút cuống quýt: “Gia Trì, còn nơi nào để đi nữa không?”

Thực ra còn có mấy quán bar nữa, nhưng hiện giờ ban ngày nên chưa mở cửa, Lữ Thiên Ba không thể ở đó. Hứa Gia Trì nghĩ ngợi rồi hít thở, như phải hạ một quyết tâm rất lớn: “Mân Quân, chị có biết Thư Nhã ở đâu không?”

“Đương nhiên là biết.” Thiệu Mân Quân ngược lên nhìn anh, hoang mang: ‘Em hỏi điều này làm gì?’

“Vậy chị chỉ đường, chúng ta đến nhà Thư Nhã.”

“Ý em là Thiên Ba ở nhà Thư Nhã?” Thiệu Mân Quân tỏ ra không vui: “Em đùa kiểu gì vậy, làm sao có thể thế được.”

“Dù gì bây giờ cũng không tìm được anh ấy, chi bằng đên đó xem

thử hoặc Thư Nhã sẽ biết Thiên Ba đang ở đâu.” Hứa Gia Trì cũng không dám nói quá chắc chắn, nhưng nếu Lữ Thiên Ba thực sự ở trong nhà Thư Nhã, thế thì anh ta đã phản bội lời thề ban đầu, Hứa Gia Trì cũng không cần phải giữ chữ tín nữa.

Thiệu Mân Quân há miệng, vẻ mặt không tin được: “Chị gọi điện hỏi Tiểu Nhã thử, xem cô ấy có biết không?”

Hứa Gia Trì không ngăn cản.

Lát sau Thiệu Mân Quân nói về thất vọng: “Cô ấy không mở máy.”

Hứa Gia Trì không nói gì, đó là kết quả trong dự đoán của anh.

Thiệu Mân Quân câm lặng một lúc, rồi hỏi: “Có phải em biết gì rồi?”

Hứa Gia Trì định nói nhưng lại nuốt xuống, anh không tài nào trả lời.

Thiệu Mân Quân cắn chặt môi, rồi đọc địa chỉ.

Hứa Gia Trì lặng lẽ khởi động xe, lái về phía ành Thư Nhã

Lúc xe sắp vào tiểu khu, Thiệu Mân Quân bỗng kêu to: “Dừng xe!”

Hứa Gia Trì thẳng gấp, nhìn cô vẻ thắc mắc.

Thiệu Mân Quân thờ hờn hển, nơi này cô từng đến vô số lần, nhưng chưa từng sợ hãi như lúc này.

Cô sợ một khi bước vào sẽ nhìn thấy cảnh mình không muốn thấy. Cô chưa bao giờ hoài nghi Lữ Thiên Ba, đối với Thư Nhã cũng một lòng tin tưởng, chân thành đối đãi, nếu chuyện đúng như tưởng tượng của cô, cô làm sao chấp nhận được.

Thiệu Mân Quân chần chừ, cô biết không đi tìm hiểu chân tướng thì chỉ là lừa mình dối người, nhưng cô không có dũng khí đó. Cô cắn môi đến trắng bệch: “Gia Trì, dừng xe ở vệ đường đi, để chị yên tĩnh một lúc đã.”

“Được.” Hứa Gia Trì có thời gian xem điện thoại mới nhận ra Dư Tịnh gọi cho anh nhiều lần, nhưng hiện giờ chuyện của Lữ Thiên Ba chưa chắc chắn, anh không thể rời khỏi đây lúc này, quan trọng hơn là tạm thời anh không muốn để Dư Tịnh biết chuyện của Lữ Thiên Ba và Thư Nhã để càng rắc rối hơn, thế là bấm một tin nhắn nói dối phải làm thêm giờ để cho qua câu chuyện.

Thiệu Mân Quân nhìn con đường rợp bóng cây phía xa, đầu óc trống rỗng.

Hứa Gia Trì lặng lẽ thờ dài. Anh có thể hiểu cảm nhận của Thiệu Mân Quân, chồng mình và bạn thân nhất cùng lúc phản bội, nếu không tận mắt chứng kiến thì còn nuôi chút hi vọng, còn nếu bước bước này, để cô chứng kiến tất cả, có lẽ cô sẽ thực sự suy sụp.

Nhưng chuyện đời thường xuyên càng sợ thì càng tới. Thiệu Mân Quân còn đang do dự thì ông trời đã giúp cô quyết định. Đầu đường, Lữ Thiên Ba và Thư Nhã khoát tay nhau, vô cùng thân mật đi tới, tay kia xách túi đồ mua ở siêu thị, hai người cười đùa vui vẻ, trông ấm áp vô cùng.

Thiệu Mân Quân trừng trừng nhìn họ tới gần, trong đầu như một khối hồ đặc quánh, như thể tất cả đều dính lại với nhau, đầu đau như vỡ, nước mắt lặng lẽ trào ra.

Hứa Gia Trì im lặng lạ lùng. Lữ Thiên Ba quả nhiên lừa gạt anh, mà anh lại còn che giấu thay anh ta. Làm sao anh xứng đáng với Thiệu

Mân Quân, và làm sao nói năng gì được với Dur Tịnh. Anh phần nộ đấm lên còi xe, phát ra một âm thanh cực lớn.

Lữ Thiên Ba và Thư Nhã cùng nhìn lại, vẻ mặt từ sừng sốt đến ngượng ngập rồi sau cùng là thản nhiên đã chọc tức Hứa Gia Trì, anh mở cửa xe định nhảy xuống thì Thiệu Mân Quân đã kéo anh lại, van nài: “Gia Trì chúng ta đi thôi.”

Ánh mắt cô loang loáng lệ, vẻ mặt bị thương, lại khẩn cầu lần nữa: “Chúng ta đi thôi.”

Thiệu Mân Quân không đòi Hứa Gia Trì đưa mình về nhà mà đến một phòng trà.

Bà chủ phòng trà có vẻ rất thân thuộc với cô, thấy bộ dạng thất thần của cô thì thân thiết hỏi thăm. Thiệu Mân Quân không nói năng gì, liền gọi một thùng bia.

Bà chủ giật bản mình, len lén hỏi Hứa Gia Trì: “Cô ấy sao vậy?”

“Cứ cho chị ấy đi, có tôi trông chừng, không sao đâu.” Hứa Gia Trì biết bây giờ cô cần trút bỏ mọi thứ, đồng thời cũng cần chất cồn để làm tê liệt bản thân. Tuy rằng mượn rượu giải sầu càng sâu, nhưng lúc bị thương thì ai quan tâm tới chuyện đó.

Bà chủ mang bia ra, ra dấu tay với Hứa Gia Trì: “Có gì gọi tôi.”

Hứa Gia Trì gật đầu.

Thiệu Mân Quân mở hai lon bia, đẩy một sáng cho Hứa Gia Trì: “Nào uống với chị.”

“Em không uống được, lát nữa phải đưa chị về nhà.”

“Thật mất hứng.” Thiệu Mân Quân hậm hực, ngửa đầu lên uống ừng ực một ngụm lớn.

Hứa Gia Trì ngoài thờ dài ra thì chỉ biết thờ dài: “Uống chậm thôi.”

Tâm trạng Thiệu Mân Quân rất tệ, lại thêm tửu lượng kém, nhanh chóng uống đến say khướt. Có những người say rồi thì đặc biệt nói nhiều, có những người sẽ khác hẳn lúc bình thường, có những kẻ sẽ nóng nảy đánh nhau với người khác, còn Thiệu Mân Quân uống sau chỉ biết cười ngô nghê. Cô nằm bò ra bàn cười khi khi với Hứa Gia Trì, dạ dày đảo lộn, cô bịt miệng nấc một cái, rồi lại bắt đầu cười.

“Chị đừng chạy lung tung, em trả tiền xong sẽ đưa chị về nhà.”

Thiệu Mân Quân ngoan ngoãn gật đầu.

Đến khi Hứa Gia Trì trả tiền xong quay lại thì không thấy bóng dáng Thiệu Mân Quân đâu. Hứa Gia Trì sợ tới độ suýt mắc bệnh tim, cũng may rất nhà có người dìu Thiệu Mân Quân đi từ nhà vệ sinh ra.

Hứa Gia Trì sững sờ, là Liên Siêu.

Thiệu Mân Quân hình như đã ói một trận trong nhà vệ sinh, lông mày cau chặt, trông vô cùng khó chịu. Liên Siêu dùng khăn bông ấm lau miệng cho cô, giọng dịu dàng: “Mân Quân, có muốn uống nước ấm không?”

“Không cần, em muốn về nhà.”

“Ừ, anh đưa em về.” Liên Siêu ngẩng đầu lên mới thấy Hứa Gia Trì, nhíu mày: “Là cậu tới đây cùng Mân Quân à?” Anh cực kì nghi hoặc, buổi chiều là Dư Tịnh bây giờ lại là Hứa Gia Trì, hai vợ chồng này có

chuyện gì đây?

“Đúng.” Hứa Gia Trì hỏi: “Bác sĩ Liên sao lại ở đây?”

“Tiểu Văn gọi điện thoại cho toi, nói là Mân Quân uống quá nhiều.”

“Tiểu Văn?” Hứa Gia Trì nghi ngại.

Liên Siêu hất cằm về phía quầy, Hứa Gia Trì vỡ lẽ, hóa ra là bà chủ.

“Nếu cậu có việc thì giao cô ấy cho tôi, tôi đưa cô ấy về.”

Hứa Gia Trì đương nhiên không mong gì hơn: “Vâng, vậy làm phiền anh.”

“Không cần khách sáo.” Liên Siêu liếc nhìn Thiệu Mân Quân đôi mắt đỏ hoe, nước mắt lưng tròng: “Cô ấy làm sao vậy?”

Hứa Gia Trì chưa kịp nói thì Thiệu Mân Quân đã khẽ lắc đầu với anh, ra hiệu anh đừng nói.

“Anh cứ hỏi Mân Quân đi, nếu chị ấy muốn thì sẽ nói anh biết.” Quá khứ giữa Thiệu Mân Quân và Liên Siêu cực kì phức tạp rắc rối, Hứa Gia Trì cũng không muốn xen vào.

Liên Siêu nhìn Hứa Gia Trì bằng ánh mắt dò xét, rồi lại nhìn Thiệu Mân Quân, bốn mắt nhìn nhau, cô vội đưa mắt nhìn đi nơi khác.

Hứa Gia Trì ho khẽ: “Vậy em đi trước, bác sĩ Liên, phiền anh chăm sóc Mân Quân nhé.”

“Chắc chắn.” Liên Siêu đáp.

Trong lòng Hứa Gia Trì ngập tràn cảm giác hổ thẹn với Thiệu Mân Quân, anh không nên tin Lữ Thiên Ba, nếu anh nói cho Thiệu Mân Quân sớm hơn, có lẽ cô đã không tổn thương nặng như bây giờ. Anh tin chắc giữa Lữ Thiên Ba và Thư Nhã không còn dính líu gì, thậm chí còn vì chuyện này mà cãi nhau với Dư Tịnh không chỉ một lần, bây giờ chuyện xảy ra, làm sao anh có thể nói với Dư Tịnh được đây.

Cách một cánh cửa Dư Tịnh cũng không hề bình tĩnh. Rõ ràng Hứa Gia Trì có tâm sự, trước kia anh có chuyện gì cũng không hề giấu cô, hành động tối nay khiến cô thực sự khó hiểu.

Hai vợ chồng nằm trên giường mỗi người ôm một tâm sự riêng, suốt đêm không ngủ.

Hứa Gia Trì đi rồi, không khí giữa Thiệu Mân Quân và Liên Siêu lại căng thẳng.

“Anh đi trước đi, em còn muốn ngồi lại một chút.” Thiệu Mân Quân đổi ý, thực ra là không muốn Liên Siêu đưa cô về.

Liên Siêu kéo ghế ra ngồi xuống: “Vậy anh ngồi với em.”

Thiệu Mân Quân từ chối: “Em muốn yên lặng một mình.”

“Anh sẽ không làm phiền em.” Liên Siêu kiên trì.

Thiệu Mân Quân quay mặt đi, cầm ly nước ấm lên dần dần uống cạn.

Liên Siêu vẫn không kìm được: “Mân Quân, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Chẳng phải anh nói không làm phiền em à?” Thiệu Mân Quân không vui.

“Xin lỗi.” Liên Siêu nói: “Nhưng anh vẫn phải hỏi em.”

“Không liên quan tới anh.” Thiệu Mân Quân lạnh nhạt. Trên đời này nam nữ sau khi chia tay, đa phần đều không muốn đối phương nhìn thấy mình không ổn, Thiệu Mân Quân cũng không ngoại lệ.

Liên Siêu bình thản: “Ừ, anh không ép em.” Anh nhẹ giọng nói: “Vậy anh đưa em về nhà.”

“Anh đi đi.” KHóe mắt Thiệu Mân Quân nhức nhối vô cùng, nhưng cô không muốn lại rơi nước mắt trước mặt Liên Siêu.

Liên Siêu đang định nói thì điện thoại của tm bỗng đổ chuông.

Là máy bàn ở nhà, Thiệu Mân Quân nghe: “Tôi về ngay”, cô vội vã cúp máy.

Liên Siêu lại nói: “Anh đưa về.” Bộ dạng Thiệu Mân Quân bây giờ anh thực sự không yên tâm để cô về một mình.

Thiệu Mân Quân không từ chối nữa, gật đầu. Lúc nãy bảo mẫu gọi tới nói Đông Đông lại sốt cao, chảy máu mũi, bây giờ điều khiến cô bận lòng duy nhất là Đông Đông, những việc khác mặc kệ.

Liên Siêu đoán trong nhà Mân Quân có chuyện, nên lái xe rất nhanh.

Thiệu Mân Quân cố gắng quýt, Đông Đông cứ đột nhiên chảy máu mũi và sốt cao, tuy cô không hiểu y thuật nhưng cũng lờ mờ nhận ra có gì đó. Cô kể vắn tắt bệnh tình của Đông Đông cho Liên Siêu nghe, hàng lông mày của anh nhíu lại: “Em nói lần trước sau khi chúng ta gặp nhau ở bệnh viện, Đông Đông vẫn sốt cao không ngừng?”

“Đúng ạ.” Thiệu Mân Quân nghĩ kĩ: “Dường như cứ hai tuần lại sốt, thỉnh thoảng còn chảy máu mũi, tình trạng này hình như xảy ra càng ngày càng dày, Liên Siêu”, tm bồng nắm chặt tay anh: “Đông Đông nó...”

“Em đừng cuống, về nhà rồi chúng ta sẽ đưa Đông Đông đi bệnh viện.” Liên Siêu ngập ngừng: “Anh cảm thấy bắt buộc phải xét nghiệm toàn diện.”

Thiệu Mân Quân run lên: “Ý anh là?”

“Bây giờ chưa nói được, mọi thứ đợi có báo cáo xét nghiệm rồi tính.” Về mặt Liên Siêu nặng nề, anh hi vọng mình chỉ lo bò trắng răng.

Từ phòng trà về nhà, rồi từ nhà đến bệnh viện, Thiệu Mân Quân luôn ở trong tình trạng cực kì căng thẳng và cuống quýt. Liên Siêu dùng quan hệ riêng, tìm được mấy đồng nghiệp đến giúp Đông Đông xét nghiệm sức khỏe.

Thiệu Mân Quân đứng ngòì không yên, không ngưng đi qua đi lại trên hành lang.

Liên Siêu chỉ có thể khuyên cô: “Có lẽ tình trạng không nặng như vậy, em ngòì xuống đã, được không?”

Thiệu Mân Quân lắc đầu, cô bồng nhìn Liên Siêu: “Anh nói em biết, khả năng xấu nhất là gì?”

Liên Siêu là bác sĩ, trước khi xét nghiệm có, anh không dễ dàng kết luận điều gì, nên nhú mày: “Anh không biết.”

“Nói em nghe.” Thiệu Mân Quân van nài.

Liên Siêu ngật ngừng rồi thôi.

Thiệu Mân Quân lại van xin.

“Bệnh bạch cầu.” Liên Siêu khẽ thốt ra mấy chữ.

Như sấm dội trên đầu, Thiệu Mân Quân suýt không đứng vững. trong cơn choáng váng, cô cảm thấy hình như mình ngã vào một vòng tay ai đó. “Mân Quân Mân Quân.” Có người dịu dàng gọi cô. Còn cô thì ngay cả sức để nhìn rõ anh cũng không có. Mãi sau cô mới hoàn hồn, phát hiện ra Liên Siêu đang ôm chặt mình, ôm rất chặt, như sợ cô sẽ đột nhiên ngã nhào.

Cô khao khát hơi ấm quen thuộc trong vòng tay anh, nhớ nhung sự ấm áp trong đôi mắt anh, nhưng cô không thể. Thiệu Mân Quân ra sức đẩy anh, cười gượng: “Em không sao, anh buông em ra đi.”

Liên Siêu làm sao không nhưng nhớ đối môi mềm mại và đôi tay dịu dàng đó, nhưng anh không có tư cách. Anh quyến luyến buông Thiệu Mân Quân ra, ho khẽ để che giấu nỗi lòng.

Vì có Liên Siêu nên các báo cáo xét nghiệm ra rất nhanh.

Chuyện Thiệu Mân Quân lo lắng nhất vẫn xảy ra, cô dựa vào lưng ghế từ từ trượt xuống, trong đầu như trống rỗng trong tích tắc.

Liên Siêu không dám ôm cô, chỉ có thể giữ lấy vai cô để cô ngồi vững: “Mân Quân, em bình tĩnh một chút, chuyện này chưa tới mức không thể không chế.”

“Chỉ tại em không tốt, em nên nghỉ tới sớm hơn.” Thiệu Mân Quân nức nở.

“Không phải lỗi của em, có ai nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện này.” Liên Siêu giữ chặt đôi vai gầy yếu của cô, xót xa vô cùng.

Thiệu Mân Quân nước mắt lưng tròng, phải cố gắng hết sức mới không để nước mắt rơi ra. Cô túm chặt tay Liên Siêu không buông như vớ được ngọn cỏ cứu mạng: “Em phải làm sao đây?”

Liên Siêu rất quả quyết: “Nhập viện ngay, càng nhanh càng tốt.”

“Rồi sau đó?”

“Để em và chồng, cả bố mẹ hai bên đến bệnh viện nhanh nhất để xét nghiệm máu, xem có hợp nhóm máu không, nếu người thân mà thích hợp thì tốt quá.”

Sắc mặt Thiệu Mân Quân trắng bệch: “Nếu tất cả đều không hợp?”

Liên Siêu trầm giọng: “Thế thì bên bệnh viện sẽ liên hệ với ngân hàng tủy mong rằng có thể tìm thấy tủy thích hợp để tiến hành phẫu thuật ghép tủy.”

Thiệu Mân Quân cắn mạnh môi: “Có chuyện này có thể anh không biết, Đông Đông không phải con ruột của em và Thiên Ba, nên bọn em không có hi vọng gì lớn đâu.”

Liên Siêu vô cùng bàng hoàng, anh không bao giờ ngờ rằng Đông Đông không phải do Thiệu Mân Quân sinh ra, trong lúc sững sờ, anh không biết phải nói gì.

“Nhưng em vẫn muốn thử xem, em sẽ không bỏ qua bất kì cơ hội nào để cứu Đông Đông.”

Liên Siêu lặng lẽ gật đầu, cho dù anh biết khả năng rất thấp: “Thế

này, anh làm thủ tục nhập viện cho Đông Đông, em về nhà lấy ít quần áo cho nó thay và đồ dùng thường ngày nhé.”

Thiệu Mân Quân do dự: “Thế thì...làm phiền anh quá.”

Liên Siêu cực kì bức bối, anh không ngờ Thiệu Mân Quân vẫn xa cách với anh như vậy. Im lặng hồi lâu anh mới nói: “Không cần khách sáo.”

Thiệu Mân Quân rất bối rối, nên mặc kệ tâm trạng của Liên Siêu. Cô vẫy một chiếc taxi về nhà, thu xếp một số đồ dùng đơn giản rồi vội vã quay lại, ở bên Đông Đông.

Liên Siêu hôm đó tan ca từ lâu, nhưng chủ động ở lại. Anh đứng ngoài phòng bệnh thấy dáng vẻ mệt mỏi và gương mặt buồn bã của Thiệu Mân Quân, rất xót xa nhưng anh không thể làm gì.

Dur Tịnh buổi sáng đến bệnh viện thay quần áo xong, gặp ngay Liên Siêu từ phòng nghỉ đi ra, cô tò mò hỏi: “Bác sĩ Liên, em nhớ tối qua anh không phải trực ca đêm mà, là anh quá cần mẫn hay là bị gọi quay lại thế ạ?”

Gương mặt Liên Siêu không thấy nụ cười: “Tiểu Dur, em đến đúng lúc quá, anh có chuyện muốn nói.”

Dur Tịnh không biết xảy ra chuyện gì, nhưng thấy sắc mặt nghiêm trọng của Liên Siêu thì cũng không dám hỏi nhiều, gật đầu: “Vâng.”

Liên Siêu cũng không vòng vo, hỏi thẳng: “Chiều qua anh tan ca rồi, người đàn ông đợi em ở quán café Bạn Cũ là ai?”

Dur Tịnh ngờ người, nhất thời không phản ứng kịp.

Liên Siêu không truy hỏi, lặng lẽ chờ cô trả lời.

Dur Tịnh miễn cưỡng cười: “Anh đừng hiểu lầm, em và anh ấy không có gì cả.”

“Tiểu Dur, có thể em sẽ nghĩ anh lo chuyện bao đồng...”

Dur Tịnh cắt ngang: “Không đâu ạ.”

Liên Siêu ngược lên, chạm vào ánh mắt cô, trong đó rõ ràng có một vẻ lo âu và bất lực. Anh nói gọn: “Anh chỉ là người ngoài, cũng nhận ra cậu ta thích em.” Liên Siêu thấy cô không nói, lại tiếp: “Anh tuyệt đối không nghi ngờ em, chỉ có điều lúc em không có ý đó, nhưng người khác không nghĩ vậy.”

Dur Tịnh luôn biết Trình Lãng chưa từng bỏ cuộc, cô cũng không hề cho anh cơ hội, thực ra chuyện hôm qua có nguyên nhân của nó, nhưng cô không biết phải giải thích với Liên Siêu thế nào.

“Cậu ta có biết em kết hôn chưa?”

Dur Tịnh gật đầu: “Bác sĩ Liên, chuyện anh ấy thích em em không thể kiểm soát. Em biết rõ mình đang làm gì, em sẽ không làm chuyện có lỗi với Gia Trì.”

Liên Siêu yên tâm, anh chỉ lo Dur Tịnh trẻ tuổi, không chịu được cảm dỗ. Nói đến Hứa Gia Trì, anh thuận miệng hỏi: “Hôm qua Gia Trì về nhà có suôn sẻ không? Đến nhà chắc cũng khá muộn rồi nhỉ?”

“Vâng, về đến nhà khoảng mười một giờ hơn.” Dur Tịnh lạ lùng: “Bác sĩ Liên, sao anh biết?”

Liên Siêu nhướn mày: “Gia Trì không kể em nghe à? Tối qua bọn

anh có gặp nhau.”

Dur Tịnh nhíu mày: “Gặp ở đâu ạ?”

“Một phòng trà do bạn học cũ của anh mở.” Liên Siêu ngạc nhiên không kém Dur Tịnh có phải chuyện to tát gì đâu mà tại sao Hứa Gia Trì lại giấu cô.

Dur Tịnh nhíu mày chặt hơn, Hứa Gia Trì nói với cô là làm thêm giờ, kết quả lại đi phòng trà. “Còn có ai ạ?” Cô hỏi.

“Còn có Mân Quân.” Xem ra Dur Tịnh không hề biết gì, Liên Siêu càng thấy kì quặc.

“Chị Mân Quân?” Dur Tịnh không nghĩ ra, nếu ở cùng Thiệu Mân Quân thì càng không cần giấu, lẽ nào cô còn hiểu làm họ sao.

Liên Siêu nhận ra hình như mình đã vô ý thọc gậy bánh xe, vội vàng cứu nguy: “Đó là phòng trà rất đàng hoàng, em đừng nghĩ lung tung.”

Dur Tịnh lắc đầu: “Em không có.” Vấn đề không phải là Hứa Gia Trì đã đi đâu, mà tại sao anh lại giấu cô.

Liên Siêu cũng hoang mang, Hứa Gia Trì vốn đứng đắn đàng hoàng, đối với Dur Tịnh cũng một lòng chân thành, làm vậy hoàn toàn không giống phong cách của cậu ấy.

Dur Tịnh suy nghĩ: “Bác sĩ Liên, chuyện hôm qua anh có thể kể rõ cho em nghe được không?”

Liên Siêu đấu tranh tư tưởng, tuy anh không biết đó là chuyện gì, cũng không muốn tạo mối mâu thuẫn cho cô và Hứa Gia Trì: “Em cứ về hỏi Gia Trì đi.”

Dư Tịnh cắn môi: “Vâng.”

Liên Siêu cũng rất muốn tìm hiểu từ Hứa Gia Trì nguyên do vì sao Thiệu Mân Quân lại uống say, nhưng nếu Mân Quân đã không muốn anh biết thì anh không hỏi. “Đúng rồi, Đông Đông nhập viện rồi, lát nữa em đến thăm nó nhé.”

Dư Tịnh chỉ nghĩ trẻ con yếu ớt, hoặc phụ huynh căng thẳng quá mới cho nó nhập viện quan sát vài ngày, không hề nghĩ gì khác, lại thêm suốt ngày bận rộn, và còn chuyện của Hứa Gia Trì luôn vướng mắc trong lòng, đến khi cô nhớ ra thì đã tan ca về nhà rồi. Cô định mua chút thức ăn vặt mà Đông Đông thích, ngày mai sẽ đi thăm nó.

Hứa Gia Trì vào nhà, thay giày ở bậc thềm, cảm nhận một ánh mắt đeo bám anh dữ dội. Anh ngước lên, Dư Tịnh đang nhìn anh bằng ánh mắt kì quái. “Gì thế?” Anh cười: “Nhìn anh làm nổi cả da gà.”

“Không làm chuyện xấu thì anh sợ gì?” Giọng Dư Tịnh trầm trầm.

“Anh làm chuyện gì xấu chứ?” Vì chột dạ nên giọng Hứa Gia Trì cũng có vẻ lúng túng.

Dư Tịnh trừng mắt: “Trong lòng anh biết rõ.” Cô thì chưa từng nghĩ rằng Hứa Gia Trì sẽ làm chuyện có lỗi với mình, chỉ đơn thuần là bực dọc vì bị lừa dối. Cho dù chuyện gì cũng có thể thương lượng bàn bạc, cô có phải người vô lí đâu.

Ánh mắt Hứa Gia Trì lóe lên, phát ra tiếng thở dài khe khẽ.

Dư Tịnh nhìn anh không chớp.

“Em biết cả rồi mà?” Hứa Gia Trì hỏi. Quả nhiên, giấy không gói

được lừa, anh vẫn phải đối mặt.

Dur Tịnh không nói đúng cũng chẳng nói không, ánh mắt chỉ cố chấp, ép anh phải nhìn thẳng cô.

Hứa Gia Trì tối qua trằn trọc mãi không ngủ được, thầm quyết định sáng nay đến công ty sẽ đưa đơn thôi việc cho Lữ Thiên Ba, nhưng anh ta không đến công ty, hơn nữa hạng mục của anh đang làm chưa xong, vốn có quan niệm làm gì phải ra đầu ra cuối, anh vẫn nghiêm túc làm việc. Đối với tình trạng cả sếp tổng và trưởng phòng tài vụ không ở công ty, những đồng nghiệp khác đều đã quen. Hứa Gia Trì bi quan nghĩ, thực ra Lữ Thiên Ba đã có dự mưu từ lâu, tại sao anh không nhìn thấu anh ta sớm hơn. Anh bỗng nắm tay Dur Tịnh: “Anh có lỗi với Thiệu Mân Quân.”

Dur Tịnh bình thản nói: “Em nghe đây.”

Hứa Gia Trì tâm trạng rất tệ, nói năng rời rạc, Dur Tịnh nghe có phần vất vả, nhưng cuối cùng đã hiểu hết. Cô nổi giận: “Hứa Gia Trì! Anh đã hứa những gì?”

“Tiểu Tịnh, em đừng kích động, anh biết mình không đúng, em từ từ nghe anh nói đã.”

“Anh nói đi.” Dur Tịnh tức đến giậm chân.

“Lúc ban đầu em nghi ngờ Lữ Thiên Ba và Thư Nhã, anh thực sự không tin.” Anh nắm chặt vai Dur Tịnh, ổn định lại tâm trạng kích động của cô: “Về sau anh phát hiện ra bí mật của họ, Thiên Ba đòi anh giữ bí mật, anh ta hứa hẹn sẽ chia tay Thư Nhã, còn nói không muốn làm tổn thương Mân Quân.”

Dur Tịnh giận dữ: “Anh ta đã làm tổn thương chị Mân Quân rồi.”

“Anh nghĩ Mân Quân và Thiên Ba chẳng phải không có tình cảm, hơn nữa anh ta nhận lời sẽ cắt đứt hoàn toàn với Thư Nhã, nên anh mới cho anh ta một cơ hội....”

“Hứa Gia Trì!” Dư Tịnh xúc động cắt ngang: “Anh không có quyền làm chủ thay chị Mân Quân, có tha thứ cho anh ta hay không thì chị Mân Quân tự quyết định.”

“Là lỗi của anh.” Hứa Gia Trì cũng hối hận vô cùng: “Là anh đã nghĩ Lữ Thiên Ba quá đơn giản.”

“Lữ Thiên Ba đúng là tên khốn nạn!” Dư Tịnh căm hận.

Hứa Gia Trì thở ra: “Phải”. Cho dù Lữ Thiên Ba từng giúp anh, hai người họ cũng là bạn tốt trong cuộc sống, là bạn làm ăn trong công việc nhưng trong chuyện này thì Lữ Thiên Ba không đáng được tha thứ.

“Sau đó thì sao, hôm qua lại xảy ra chuyện gì?”

“Thiệu Mân Quân tới công ty tìm Thiên Ba, nói tối hôm trước anh ta không về nhà, anh có dự cảm là anh ta đang ở cùng Thư Nhã, nên cùng Mân Quân tới nhà Thư Nhã.”

Mí mắt Dư Tịnh giật giật: “Bắt quả tang à?”

“Gần như thế.” Hứa Gia Trì cười khổ: “Dù sao Thiệu Mân Quân cũng trông thấy rồi.”

Dư Tịnh không dám tưởng tượng khi Thiệu Mân Quân tận mắt trông thấy cảnh đó, trong lòng sẽ có cảm giác gì. Người chồng tin tưởng nhất, người bạn thân thiết nhất, dưới hai đòn đả kích đó, e rằng trái

tim đã gần như tan vỡ. Cô ra sức đấm vào ngực Hứa Gia Trì: “Sao anh có thể đưa chị mân Quân đến đó? Nếu anh đã giấu chị ấy chẳng thà giấu tới cùng. Tại sao anh còn để chị ấy trông thấy cảnh đó, sao chị ấy chịu đựng nổi!” Cô kích động vô cùng, nắm đấm thụi mạnh vào ngực Hứa Gia Trì.

Sức cô không nhỏ, Hứa Gia Trì đau quá, nhưng vẫn cố chịu đựng. anh biết trong lòng Dư Tịnh, vị trí của Thiệu Mân Quân không hề thấp hơn Dư Khiết, thậm chí cô còn xem Thiệu Mân Quân như chính chị ruột của mình. Chị gặp chuyện như vậy, kẻ làm em sao không nổi giận. Huống hồ anh thực sự không thoát khỏi dính líu, anh cam tâm chịu phạt, chỉ mong Dư Tịnh xả giận xong sẽ thấy thoải mái hơn.

Không biết bao lâu sau, Hứa Gia Trì gọi khẽ: “Tiểu Tịnh...”

Dư Tịnh vẫn còn tức, bực bội hỏi: “Cái gì?”

“Không sao...em tiếp tục...” trong những từ cuối cùng gần như biến mất, có chút bất lực, nhiều hơn là buồn bã, và cả nỗi đau chua chát.

Dư Tịnh cũng đau tay rồi, nhưng vẫn chưa hả giận. Cô trừng mắt nhìn Hứa Gia Trì, xách túi lên định đi.

Hứa Gia Trì sợ hãi, ôm chặt lấy Dư Tịnh: “Không cho đi.”

“Buông ra.” Dư Tịnh bất mãn nói.

“Lúc kết hôn em đã nhận lời anh, có thể cãi nhau nhưng tuyệt đối không chiến tranh lạnh, cãi xong bắt buộc phải làm hòa ngay trong ngày, quan trọng nhất là không được ra khỏi nhà.” Hứa Gia Trì ôm cô, nói vẻ đáng thương: “Em không được nuốt lời.”

“Anh tưởng em đi đâu vậy hả?” Dư Tịnh dờ khóc dờ cười.

“Chẳng phải em muốn về nhà mẹ à?” Hứa Gia Trì chớp chớp mắt, tỏ ra ngây thơ.

Dư Tịnh bại trận hoàn toàn: “Em có nói là em về nhà mẹ hả?” Cô lườm anh: “Anh tưởng về nhà mẹ thì em không mất mặt hay sao?”

“Vậy em đi đâu?” Hứa Gia Trì nắm tay cô không buông.

“Em đến bệnh viện thăm chị Mân Quân.”

“Bệnh viện.” Hứa Gia Trì nghịch ra: “Mân Quân nhập viện rồi à?”

Dư Tịnh nói: “Là Đông Đông, bác sĩ Liên ban sáng có nói với em.”

Hứa Gia Trì thần thờ thờ dài, họa vô đơn chí, Lữ Thiên Ba và Thư Nhã đã khiến Thiệu Mân Quân tổn thương, bây giờ Đông Đông lại bệnh, tâm lực chị ấy chắc đã kiệt quệ. Anh cầm chìa khóa lên xe: “Anh đi cùng em.”

Dư Tịnh nhếch môi: “Đừng tưởng làm vậy em sẽ tha lỗi cho anh”.

“Phải phải phải, ah chỉ hi vọng giúp được Mân Quân.”

“Đi thôi.” Dư Tịnh khẽ hít một hơi.

Họ đến siêu thị mua một đồng hồ, trong đó có bánh Oreo và vài món ăn vặt mà Đông Đông thích nhất, còn chuẩn bị sẵn đồ ăn cho Thiệu Mân Quân.

Dư Tịnh tìm một vòng trong khu bệnh khoa nội mà không thấy Thiệu Mân Quân và Đông Đông đâu, cô thắc mắc: “Lẽ nào đã ra viện?”

“Em gọi điện cho Mân Quân hỏi thử đi.”

“Không được, chị ấy sợ nhất làm phiền người khác, chắc chắn sẽ không cho chúng ta đi.” Dư Tịnh sực nhớ: “Em hỏi bác sĩ Liên là biết ngay.”

Sau khi nghe máy, bác sĩ Liên im lặng một lúc mới nói: “Khoa Huyết dịch.”

Dư Tịnh mở to mắt, cố gắng hô hấp ổn định: “Khoa Huyết dịch?” Cô gần như tưởng mình nghe nhầm.

“Phải”.

Không cần anh giải thích, Dư Tịnh cũng có thể đoán bệnh tình của Đông Đông không mấy lạc quan, cô khẽ nói: “Sao lại như vậy.”

“Em tới đó đi, anh bận xong việc sẽ tới sau.” Tâm trạng Liên Siêu nặng nề, anh vẫn đang liên lạc với bạn bè ở Học viện Y trước kia, mong họ có thể giúp đỡ.

Dư Tịnh cúp máy, sắc mặt rất tệ.

Hứa Gia Trì không hiểu vấn đề y học, cũng không rõ vào khoa Huyết dịch có nghĩa là gì, nghe Dư Tịnh giải thích xong, vẻ mặt anh căng cứng, tỏ vẻ khó tin.

Dư Tịnh rất đau khổ, tại sao tai nạn cứ xảy ra dồn dập với người phụ nữ hiền lành đó. Thiệu Mân Quân đã sống đủ vất vả rồi, ông trời còn không buông tha.

Hứa Gia Trì nắm tay cô: “Tiểu Tịnh, lát nữa gặp Mân Quân em đừng như thế, cô ấy sẽ càng đau lòng.”

Dư Tịnh gật đầu rất nhẹ.

Lúc đẩy cửa phòng ra, Thiệu Mân Quân đang ngồi kể chuyện cổ tích cho Đông Đông nghe. Giọng cô rất dịu dàng, Đông Đông nghe vô cùng hứng thú. Thấy Dư Tịnh nói vui mừng nhảy cẫng lên: “Dì Tiểu Tịnh.”

Dư Tịnh nén nhịn nước mắt đang chực rơi xuống, cô ôm chầm lấy Đông Đông: “Ngoan, dì Tiểu Tịnh mang đồ ăn ngon đến cho con đây.”

Hứa Gia Trì vội lấy từng món ra, đặt trước mắt Đông Đông.

“Hai đứa tới rồi à.” Thiệu Mân Quân nói gọn: “Hết nước rồi, chị gọt lê cho hai người nhé.”

Dư Tịnh vội giữ tay chị lại: “Đừng vội, bọn em không khát.”

Trạng thái tinh thần của Đông Đông khá tốt nhưng nó chơi một mình được một lúc thì bỗng hỏi: “Mẹ ơi, khi nào con ra viện, ban con đang chờ con đi chơi cùng.”

Nước mắt bỗng trào ra không báo trước, lặng lẽ rơi xuống, Thiệu Mân Quân vội quay đi lau nước mắt, nhưng lệ quá nhiều, làm sao lau khô.

Dư Tịnh xoa đầu Đông Đông, nói: “Chỉ cần Đông Đông ngoan, trị hết bệnh, rồi sẽ về nhà nhanh thôi mà.”

“Thật không ạ?” Đông Đông chớp đôi mắt to đen láy.

“Ừ, dì Tiểu Tịnh có lừa con bao giờ đâu?”

Đông Đông lại trở nên vui vẻ.

Dur Tịnh kéo Thiệu Mân Quân sang bên: “Chị Mân Quân, chị đừng quá lo lắng, bệnh của Đông Đông phát hiện sớm, nhất định sẽ cứu được.”

Thiệu Mân Quân ủ rũ buồn bã, mấy hôm không gặp mà đuôi mắt chị đã hằn rõ nếp nhăn nho nhỏ: “Mong là vậy.” Chị sụt sịt: “Nếu được, chị nguyện đổi bằng cuộc sống của mình.”

Dur Tịnh không thể nào an ủi chị, vì bất kì lời nói nào trong lúc này cũng chỉ là bất lực, vô ích, cô chỉ có thể nói: “Chị Mân Quân, Đông Đông đáng yêu như thế, ông trời sẽ không nhẫn tâm đưa nó đi đâu.”

Thiệu Mân Quân vỗ vỗ vào tay cô: “Em giúp chị chăm sóc Đông Đông một lát, chị đi gọi điện thoại.”

“Vâng.”

Ban ngày Thiệu Mân Quân bận chăm sóc Đông Đông, lại thêm không muốn nó nghe thấy, nên không gọi điện cho Lữ Thiên Ba. Đừng tưởng Đông Đông nhỏ tuổi, thực ra nhiều chuyện nó đều biết, buổi chiều nó còn hỏi Thiệu Mân Quân: “Mẹ ơi, có phải bố không cần chúng ta nữa không?”

Thiệu Mân Quân đành dối nó: “Bố đi công tác, đợt bận hết đợt này sẽ đến thăm Đông Đông.”

Đông Đông gật gù như hiểu như không, đôi mắt to sáng rỡ.

Thiệu Mân Quân ra ngoài hành lang, gọi điện cho Lữ Thiên Ba.

“A lô.” Giọng bên kia trầm ấm ôn hòa.

Trong lòng Thiệu Mân Quân hiện giờ chỉ lo cho bệnh của Đông Đông, mọi chuyện xảy ra trước đó, cô không muốn hỏi, cũng mệt chẳng buồn quan tâm. Cô gắng sức nói bình thản: “Đông Đông bệnh rồi, nếu anh có thời gian thì tới thăm nó.”

“Ờ”. Thái độ của Lữ Thiên Ba cực kì lạnh nhạt.

Thiệu Mân Quân nén giận, hỏi: “Bao giờ? Nó rất nhớ anh.”

“Khi nào rảnh tôi sẽ tới, được rồi, tôi còn có việc, cúp trước đây.”

Bên kia vắng tới tiếng ‘tút tut’, Thiệu Mân Quân cầm điện thoại mà ngớ ngời. mấy năm vợ chồng chung sống, không có tình yêu thì cũng có tình thân, vì sao anh lại trở nên tuyệt tình như vậy. Mọi thứ đều đã tính toán trước, chẳng phải sao, bắt đầu từ lúc anh nói với cô rằng công ty đang gặp rắc rối về tài chính. Sau đó lại mang danh nghĩa không muốn làm liên lụy vợ con, lừa cô kí tên lên đơn li hôn. Thiệu Mân Quân quá tin tưởng anh ta, cô cũng không hề nghĩ về chuyện đó. Lữ Thiên Ba nói công ty gặp vấn đề lớn về tài chính, rất có khả năng sẽ phải đóng cửa, cô đã tin, không hề nghĩ sẽ tùm Hứa Gia Trì để hỏi lại. Lữ Thiên Ba nói với cô, li hôn rồi mới có thể giữ được căn nhà này, nếu không ba người nhà họ sẽ không có nhà để ở, cô đã tin, không bàn bạc với người nhà và bạn bè mà đã kí vào đơn li hôn. Anh ta đã đào sẵn hố chỉ chờ cô nhảy vào, cô lại ngốc nghếch tự đâm đầu vào đó.

Cô quá ngốc quá ngây thơ, đáng đời bị chồng và bạn thân lừa dối, phản bội.

“Chị Mân Quân, chị không sao chứ?” Thiệu Mân Quân mãi không quay lại, Dư Tịnh cuống lên ra ngoài tìm.

“KHông sao.”

Dur Tịnh dè dặt dò hỏi: “Chị gọi điện cho bố Đông Đông à?”

“Ừ.”

“Anh ta nói sao?”

“Còn nói gì được?” Thiệu Mân Quân trong nụ cười đau khổ còn có chút thê lương và trào phúng: “Anh ta không chịu tới thăm Đông Đông.”

Dur Tịnh xưa nay hiền thực, bây giờ chỉ muốn chửi thề, sao lại có người nhẫn tâm như vậy.

Ánh trăng nhàn nhạt và lạnh lẽo chiếu qua khung cửa sổ, để lại chiếc bóng loang lổ đầy bi thương.

Thiệu Mân Quân vuốt lại tóc: “Vào thôi, chắc Đông Đông ngủ rồi.”

“Chị Mân Quân, chị cứ thế này cũng không phải cách, vậy đi, khi nào em không trực đêm sẽ đến chăm Đông Đông, Gia Trì cũng có thể ở lại đêm, chị tranh thủ về nhà nghỉ ngơi.”

“Vậy làm sao được.”

“Sao không được, chúng ta là bạn đúng không?” Dur Tịnh ngập ngừng rồi nói: “Bệnh của Đông Đông không phải trong thời gian ngắn là hồi phục được, nếu chị mệt rồi ngã bệnh, nó phải làm sao?”

Thiệu Mân Quân không nói gì nữa.

“Cứ thế nhé, tối nay em không giành với chị nữa, lúc về em với Gia Trì sẽ cùng bàn bạc sắp xếp thời gian, thay phiên nhau chăm sóc Đông Đông.” Dư Tịnh hơi nhíu mày: “Tin em, em sẽ chăm sóc tốt Đông Đông.”

“Chị sao lại không tin chứ.” Thiệu Mân Quân trong tích tắc khóc không thành tiếng, Dư Tịnh vốn đã là y tá, chăm sóc bệnh nhân chắc chắn là chu đáo ân cần hơn cô. Cô chỉ thấy chua xót, người đàn ông đầu ấp tay gối bao năm còn không bằng những người bạn này.

Dư Tịnh nhẹ nhàng xoa bờ vai mảnh mai của Mân Quân, Mân Quân không phải người yếu đuối, chỉ là gánh nặng hiện nay quá nặng nề. Bất người phụ nữ yếu ớt này gánh vác, thực sự làm khó cô quá.

Hứa Gia Trì không phản đối ý kiến của Dư Tịnh, anh tự thấy mình mắc nợ Thiệu Mân Quân, có cơ hội bù đắp thì anh cũng sẽ an lòng hơn.

Chương 10

Hạ Sính Đình dạo này có phần buồn bực, mẩu thân đại nhân ép cô đi xem mắt quá gắt, gần như mỗi cuối tuần đều thu xếp, cô trốn được thì trốn, không trốn nổi lại phải ăn mặc kì quái, hóa trang kinh khủng, hù cho người ta bỏ chạy rồi tính sau. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, chẳng hạn người đang ngồi trước mặt cô đây.

Anh ta bình thản như không, chìa tay ra: “Chào cô, tôi là Lăng Thiên Ý.”

“Hạ Sính Đình.” Cô uể oải nói.

Lăng Thiên Ý cười tươi: “Cách ăn mặc của cô Hạ đây rất có phong cách.”

Hạ Sính Đình lờm anh, người này hoặc là có tật ở mắt, hoặc là nổi dối trắng trợn, nhưng về mặt anh ta rất thành thật không nhìn ra chút dối trá nào.

Lăng Thiên Ý có vẻ rất vui, vui cười vừa uống café, chậm rãi nói: “Cô Hạ, chúng ta đã từng gặp nhau.”

Hạ Sính Đình giật mình, năm nào tháng nào giờ nào, sao cô hoàn toàn không có ấn tượng.

“Tôi nhắc một chút nhé.” Lăng Thiên Ý nheo mắt cười: “Bệnh viện.”

Hạ Sính Đình vẫn mơ hồ, sao không nhớ ra nổi.

“Xem ra ngoại hình của tôi quá tầm thường, không để cho cô lại ấn tượng gì.” Lăng Thiên Ý không khỏi tự trào phúng.

Hạ Sính Đình cười khan mấy tiếng.

“Năm nào đó tháng nào đó ngày nào đó, bệnh viện RJ, cô đụng vào tôi.” Lăng Thiên Ý nói nhẹ nhàng ngắn gọn, mắt nhìn cô chăm chú.

Anh nói tới đây, Hạ Sính Đình cuối cùng cũng nhớ ra. Hôm đó cô tỏ tình thất bại lần thứ n với Dương Dận, dang đau lòng mà sau còn lưu tâm đến những người khác. Đụng vào người ta hình như đúng là có, cô vỡ lẽ: “Hóa ra người đó là anh.” Hình như cũng thấy quen quen.

Lăng Thiên Ý cô ý gục đầu ủ rũ: “Đau lòng quá.”

Hạ Sính Đình như sực nhớ ra, chỉ vào mình: “Thế mà anh cũng nhận ra tôi à?”

Lăng Thiên Ý thành thực đáp: “Người giới thiệu cho tôi xem hình của cô, tôi nhận ra ngay, còn với bộ dạng bây giờ của cô thì thần thành cũng không nhận ra nổi.”

Hạ Sính Đình tức tối: “Thế mà anh còn nói tôi có phong cách.”

“Không nói hôm nay.” Lăng Thiên Ý đáp gọn.

Hạ Sính Đình: “...”

Trong mắt Lăng Thiên Ý hiện lên vẻ thú vị.

Lúc này Hạ Sính Đình nhận được một cuộc điện thoại, cô liếc qua số gọi, là số điện thoại cố định rất lạ, nên nghe máy, lát sau cô nhíu mày: “Sao lại là anh?” Cuộc điện thoại này là do Thành Thành gọi tới,

từ lần trước sau khi xem mắt Dur Tịnh, anh ta ngày nào cũng gọi điện hẹn hò không biết mệt mỏi, lần nào cũng bị Hạ Sính Đình viện đủ lí do từ chối, anh ta càng chiến càng bại, càng bại càng chiến, kiên trì không thua, Hạ Sính Đình bị anh ta ép đến cuống cả lên, nhìn thấy số anh ta gọi là bấm tắt ngay, anh ta lại đổi số khác gọi tới, có thể thấy sức hấp dẫn của Dur Tịnh lớn thế nào. Nếu không phải Dur Tịnh đã kết hôn, Hạ Sính Đình chắc chắn sẽ tác thành cho bạn, dù gì bây giờ người si tình lại có nghị lực như vậy cũng hiếm thấy.

Thành Thành bên kia điện thoại nói như cười như không: “Là anh đây.”

“Tôi phục anh thật rồi.” Hạ Sính Đình thờ dài.

Thành Thành nói như có ý tứ sâu xa: “Anh có thành ý đến vậy, có phải em nên suy nghĩ sẽ nhận lời anh?”

Hạ Sính Đình lúc này chỉ muốn tặng anh ta một câu: Hận không gặp nhau lúc chưa cưới. Đồng thời lại hối hận vì ban đầu đã bắt Dur Tịnh đi thay mình, như thế không chỉ làm tổn thương Thành Thành, mà có thể tạo ra mâu thuẫn cho gia đình Dur Tịnh. Cô chống cằm, vắt cằm đầu óc ra suy nghĩ, cuối cùng nói: “Xin lỗi, vẫn không được.”

“Tại sao?” Thành Thành truy hỏi, có cảm giác thất bại thảm hại. Sớm biết muốn gặp cô khó khăn như vậy, thì hôm đó đã không nên bỏ đi.

“Tôi có bạn trai rồi.” Hạ Sính Đình lúng túng nhìn Lăng Thiên Ý ngồi đối diện.

Thành Thành sừng sốt: “Em đùa đấy à?”

“Sự thực là thế.”

“Có nhanh vậy không?”

Hạ Sính Đình nói rất thành thật: “Có những người ngay từ lần đầu gặp đã biết đó là người mình cần tìm kiếm cả đời này.” Chẳng hạn Dương Dận, cô nương khoe môi, mặt đỏ hồng.

Thành Thành ghen lời, đúng là thế. Nhưng anh cũng là lần đầu gặp cô đã đoán chắc như thế, song cô lại chẳng cho anh cơ hội.

Bên kia không có tiếng động, Hạ Sính Đình đoán chắc cú này quá mạnh, anh ta nhất thời không hoàn hồn nổi, nên cúp máy luôn.

Lăng Thiên Ý hỏi về thú vị: “Người theo đuổi?”

Hạ Sính Đình trả lời đúng cũng không được, mà nói không đúng cũng chẳng xong, chỉ có thể ‘ùm’ một tiếng ậm ừ cho qua chuyện.

“Tại sao lại ăn vận trang điểm thế này? Chỉ với tôi hay tất cả đều thế?”

Hạ Sính Đình ngượng ngùng: “Tất cả như nhau.”

Lăng Thiên Ý vỗ vỗ ngực: “Cũng may, chưa tổn thương lòng tự trọng.”

Hạ Sính Đình thản nhiên: “Anh là người duy nhất không sợ hãi bỏ chạy.”

Lăng Thiên Ý cũng thẳng thắn: “Tôi cũng là người duy nhất từng nhìn thấy gương mặt thật của cô.”

Hạ Sính Đình cười vui vẻ hơn nhiều.

“Cô có nhiều người theo đuổi như vậy, xem ra tôi phải cố gắng hơn mới được.”

Hạ Sính Đình sững sốt: “Anh đang nói đùa à?”

Lăng Thiên Ý nghiêm túc: “Tôi có giống đang đùa không?”

“Chúng ta mới gặp nhau lần đầu thôi mà.”

“Cô quên câu cô vừa nói lúc nãy à?” Lăng Thiên Ý hất cằm, cười vui vẻ: “Có những người ngay từ lần đầu gặp gỡ đã biết đó là người mình cần tìm kiếm cả đời này.”

Ánh nói không sai một từ, Hạ Sính Đình lại hơi đỏ mặt. Cô suy nghĩ một phút rồi trịnh trọng nói: “Hình như tôi cũng sẽ không cho anh cơ hội.”

Lăng Thiên Ý nhún vai: “Thế thì, cứ thử xem sao.”

Không biết vì sao, Hạ Sính Đình có chút hoảng loạn, rồi bình tĩnh lại rất nhanh. Cô đối phó với Thành Thành thế nào, thì đương nhiên cũng có cách khiến Lăng Thiên Ý biết khó mà lui thế đó.

Lăng Thiên Ý thích thú thưởng thức vẻ mặt của cô, nếu đã có duyên gặp lại, anh sẽ không để mình bỏ qua lần nữa.

Vì chuyện của Tiêu Nhân Kiệt và Phạm Viên Viên ảnh hưởng rất xấu đến bệnh viện, mà phía bệnh viện không chỉ thông báo phê bình cả hai người, thậm chí còn cách chức cả hai.

Phạm Viên Viên tỏ ra hờ hững nhưng Tiêu Nhân Kiệt thì lại căm phẫn.

Dur Tịnh gặp đúng hai người ở cửa khi họ đang mang theo đồ dùng cá nhân chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, kẻ thù gặp nhau rất khó chịu, Dur Tịnh dù rộng lượng nhưng trong lòng ít nhiều cũng thấy không thoải mái.

Tiêu Nhân Kiệt cúi đầu không dám nhìn thẳng mắt Dur Tịnh, Phạm Viên Viên cười lạnh: “Dur Tịnh, tôi có lời muốn nói với cậu.”

Cô ta định kéo Dur Tịnh ra chỗ khác, Dur Tịnh lạnh lùng nói: “Nói ở đây đi.”

Phạm Viên Viên khoanh tay quan sát cô, hồi lâu mới tức tối nói: “Dựa vào đâu mà chuyện tốt đẹp đều bị cậu chiếm hết hả.”

Dur Tịnh không hiểu, ngược lên nhìn, bốn mắt chạm nhau, trong đôi mắt Phạm Viên Viên là nỗi hận thù tràn ngập. “Tại sao cậu lại hại tôi?” Dur Tịnh hỏi, chuyện đến nước này, cô vẫn không nghĩ ra.

“Phải, là tôi hại cậu, nhưng tôi không hề hối hận.” Phạm Viên Viên đang cười, nhưng đáy mắt thoáng vẻ thâm lương.

“Tại sao?”

“Tại sao à?” Phạm Viên Viên bật cười, cười đến nỗi nước mắt chảy ra: “Chúng ta rõ ràng tốt nghiệp một trường, lại cùng lúc đến bệnh viện thực tập, tại sao cậu ở lại khoa ngoại, còn tôi bị điều đến trung tâm xét nghiệm? Cậu nói cho tôi biết vì sao đi?”

Dur Tịnh cứng giọng đáp: “Đây là sự sắp xếp của bệnh viện, tôi không thể trả lời cậu.”

“Thế hả?” Giọng Phạm Viên Viên càng khàn đi: “Rồi Thiệu Mân Quân vì sao giới thiệu Hứa Gia Trì cho cậu, chứ không phải tôi?”

“Gia Trì?” Dư Tịnh như chưa nghe rõ.

“Đúng, Hứa Gia Trì. Chúng ta rõ ràng là quen anh ấy cùng lúc, tại sao lại là cậu có được.” Phạm Viên Viên nghiêng răng nghiêng lợi: “Những gì tốt đẹp đều là của cậu, tôi là cái gì chứ.”

Dư Tịnh không thể ngờ rằng, Phạm Viên Viên hận cô lại có chuyện này trong đó. Ban đầu cô và Phạm Viên Viên còn ở khoa ngoại, lúc Thiệu Mân Quân giới thiệu cho Hứa Gia Trì và Dư Tịnh quen nhau, Phạm Viên Viên cũng có ở đó. Nếu tính thời gian cũng có thể coi là cùng lúc. Nhưng đó không có nghĩa là hai chọn một, Hứa Gia Trì cũng ngay từ lần đầu đã bày tỏ tình cảm với Dư Tịnh, hai người mới quen nhau, tiếp đó là yêu nhau rồi kết hôn. Dư Tịnh có phần lạ lùng, chuyện tình cảm xưa nay không phải chuyện của một người, Phạm Viên Viên nghĩ vậy liệu có quá hoang tưởng không. Dư Tịnh chậm rãi nói: “Tôi rất xin lỗi, đừng nói ban đầu tôi không hề biết, cho dù tôi biết cậu thích Gia Trì, tôi cũng sẽ không nhường cho cậu!”

“Cậu!” Phạm Viên Viên không ngờ cô nói thế, giận quá mất khôn: “Nên cậu bị ăn cái tát đó cũng do tự cậu chuốc lấy.”

Dư Tịnh bình thản: “Nên cậu vu khống tôi?”

“Ha ha ha ha.” Phạm Viên Viên cười sảng sặc. “Ai bảo cậu đứng ngay trước mũi súng, tôi hả hê quá.”

Dư Tịnh đợi cô ta nói tiếp.

“Xem như cậu xui xẻo, người mà pch vốn phải đối phó là tôi, nhằm lẫn thế nào mà cậu chịu trận thay tôi, thật sung sướng.” Phạm Viên Viên hôm nay phải trút hết tất cả mới có thể giải tỏa cơn ầm ức mấy năm nay: “Cái tên nhát gan kia”, Phạm Viên Viên hất hất cằm, khinh

bỉ chỉ tay về phía Tiêu Nhân Kiệt: “Anh ta thì muốn rửa oan cho cậu, còn tôi thì không đồng ý, nếu không nhân cơ hội này kéo cậu xuống nước thì làm sao tôi giải được nỗi hận này.” Cô ta cười lạnh lẽo, ánh mắt sắc nhọn như dao khắc lên gương mặt Dư Tịnh.

Dư Tịnh bật cười vì giận: “Chuyện đã ra nông nỗi này mà cậu còn không kiềm chế lại, tôi chỉ có thể nói cậu có bệnh thần kinh quá nặng.”

Phạm Viên Viên lại cười to, rồi bồng tỏ vẻ đau thương: “Cậu lúc nào cũng may mắn, ngay cả ông trời cũng giúp cậu. Tôi giấu kĩ như thế cũng bị phát hiện, ông trời quá bất công với tôi.”

Dư Tịnh bình tĩnh thốt ra: “Nếu không biết, trừ phi người đã chết.”

“Bây giờ tôi đã mất cả, cậu thì cái gì cũng có, nhưng tôi xem cậu có thể đắc ý tới bao giờ.” Phạm Viên Viên ủ rũ nhìn vo, vẻ mặt phức tạp khó đoán.

“Cậu tự lo thân mình đi.” Dư Tịnh không muốn nói nhiều với cô ta nữa, quay người bỏ đi.

Tiêu Nhân Kiệt chặn cô lại, tỏ vẻ hối hận: “Tiểu Dư, xin lỗi.”

Dư Tịnh cười nhạt: “Tôi không chấp nhận lời xin lỗi của anh, tôi sẽ không tha thứ cho hai người.” Nói xong ung dung bỏ đi.

Không phải cứ xin lỗi thì sẽ nói ‘không sao đâu’. Có những việc mãi mãi không thể lượng thứ.

Tối nay Dư Tịnh thay Thiệu Mân Quân chăm sóc Đông Đông, Hứa Gia Trì sợ cô mệt, nâng nặc bắt cô về, để anh ở lại. Dư Tịnh không chịu, Hứa Gia Trì cũng không nghe, hai người tranh giành mãi, Thiệu

Mân Quân phải lên tiếng: “Cả hai về đi, chị ở lại bệnh viện.”

Dư Tịnh trừng mắt: “Coi kìa, tại anh đó, chị Mân Quân giận rồi.”

Hứa Gia Trì ầm ức, xót vợ không đúng hay sao.

“Ngoan ngày mai anh còn phải đi làm, em trực đêm, ban ngày chị Mân Quân tới thay em là có thể về ngủ, anh thấy ổn không?”

Hứa Gia Trì khẽ làu bàu: “Cái công ty này đi hay không cũng thế.”

Dư Tịnh sợ Thiệu Mân Quân nghe thấy sẽ đau lòng nên vội vàng đẩy Hứa Gia Trì đi.

Thiệu Mân Quân cúi đầu, không biết có nghe thấy không.

Dư Tịnh ra hiệu: “Anh mau về đi.”

Hứa Gia Trì đành nghe lời, ra về.

Thiệu Mân Quân vỗ vỗ mu bàn tay Dư Tịnh: “Yên tâm, chị không sao.”

“Chị Mân Quân mấy hôm nay chị thức tới nỗi quầng mắt thâm đen kìa, mau tranh thủ về ngủ một giấc đi.” Dư Tịnh đuổi chị đi.

Tuy Thiệu Mân Quân biết có về cũng chưa chắc ngủ ngon, nhưng Dư Tịnh tốt bụng như vậy, cô đành khẽ ‘ừ’ một tiếng.

Lúc xuống nhà thì gặp Liên Siêu, anh vội vội vàng vàng, trông thấy Thiệu Mân Quân thì hơi gật đầu: “Anh đang định tìm em.”

“Chuyện gì thế?”

“Em đang đi đâu vậy?”

Thiệu Mân Quân vuốt tóc: “Về nhà, tối nay Dư Tịnh giúp em chăm Đông Đông.”

“Vậy anh đưa em về, tiện thể nói chút chuyện với em.” Liên Siêu đón lấy túi quần áo bẩn Đông Đông thay ra.

Thiệu Mân Quân đồng ý.

Lái xe được nửa đường, Liên Siêu không lên cầu vượt mà rẽ vào một phố ăn khuya, dừng xe ven đường: “Anh đói rồi, ăn chút gì với anh nhé.”

Thiệu Mân Quân không phản đối. Nhưng khi cô thấy gương mặt tươi cười quen thuộc của ông lão bán hoành thánh, vẻ mặt cô không tự nhiên lắm: “Tại sao lại đến chỗ này?”

“Muốn ăn nên đến.” Liên Siêu cười cười vẻ khó hiểu.

Liên Siêu đi gần bốn năm, không ngờ quán vẫn bán. Trước kia Thiệu Mân Quân thích hoành thánh ở đây nhất, vỏ mỏng thịt nhiều, nước dùng được hầm bằng sườn lợn, đặc biệt là buổi tối màu đông húp một miếng, nóng hôi hổi ấm tận dạ dày. Sau khi chia tay, Thiệu Mân Quân chưa từng tới đây. Liên Siêu cũng thế, nơi này chứa đựng quá nhiều cay đắng ngọt bùi họ từng có với nhau, anh không dám lại gần.

Ông lão vẫn nhận ra họ, cười khà khà: “Hai đứa lâu quá không tới, kết hôn rồi nhỉ, chắc con cái cũng lớn cả rồi.”

Thiệu Mân Quân ngượng ngập quay đi, Liên Siêu cũng lúng túng không biết trả lời thế nào. “Hai bát hoành thánh ạ.” Anh giả vờ không

để tâm, chuyển chủ đề.

“Đợi một chút, có ngay đây.” Ông lão đặc biệt đổi hai bát to, múc đầy hai bát mang tới, vui vẻ nói: “Thêm lượng không thêm tiền.”

“Nhiều quá ạ.” Thiệu Mân Quân ngó ra: “Ăn không hết thì phí lắm.”

“Ăn hết mà ăn hết mà, không ăn thì sau không được ăn nữa đâu.”

“Vì sao ạ? Bác định nghỉ hưu sao?” Thiệu Mân Quân hỏi.

Ông lão cười: “Nơi này sắp dỡ bỏ rồi, bác cũng già không làm nổi nữa, con trai con dâu đón bác về quê hưởng phúc.”

“Thế thì tốt quá rồi.” Liên Siêu tiếp chuyện.

Ông lão thở dài: “Bà bán ở đây mười mấy năm rồi, không nở.”

“Về quê sống với con cháu, hưởng thụ một cuộc sống khác có lẽ hạnh phúc hơn ạ.” Thiệu Mân Quân thành thật.

“Cô bé nói đúng, bác cũng không thể cứ bán hoành thánh ở đây mãi được, hiếm khi con trai con dâu hiếu thảo được thế.”

Ánh mắt Liên Siêu sáng rỡ: “Để cháu nếm thử mùi vị xem có giống trước kia không nhé.”

Ông lão nhìn anh chăm chú, như một đứa trẻ đang chờ được khen. Liên Siêu xuýt xoa: “Còn ngon hơn trước nữa, bác ơi, tay nghề của bác vẫn tuyệt vời.”

“Thích là tốt, thích là tốt.” Ông lão vui mừng xoa tay.

Ông lão đi tiếp những vị khách khác, Liên Siêu nhìn Thiệu Mân Quân khẽ nói: “Trí nhớ ông lão tốt thật, ngay cả thói quen không ăn hành của em mà cũng nhớ rõ.”

Thiệu Mân Quân không tự nhận thấy, cô khẽ nói: “Có những thói quen đã thay đổi lâu rồi.”

“Thế à?” Liên Siêu lẩm bẩm. Lúc họ còn yêu nhau, Thiệu Mân Quân rất kén ăn, không ăn bất cứ đồ nào có hành tỏi, nếu canh hoặc cháo có dù chỉ một cọng hành, cô cũng bắt Liên Siêu gấp ra. Mà bây giờ...Anh bất giác bị ai, trong lòng thầm nghĩ anh và Mân Quân đúng là càng đi càng xa rồi chẳng.

Thiệu Mân Quân không muốn nhớ lại chuyện đã qua, cô khẽ bảo: “anh tìm em có chuyện gì thế?”

“Thế này.” Anh quay lại chủ đề chính: “Báo cáo xét nghiệm máu của em và bố mẹ em đều đã có, mọi người đều không hợp với Đông Đông.”

Dù đây là kết quả đã đoán trước, nhưng tim Thiệu Mân Quân vẫn trĩu nặng.

“Em xem có nên để chồng em va họ hàng thân thích của anh ta tới bệnh viện một chuyến không?” Điều khiến Liên Siêu thấy lạ là, mấy hôm rồi mà chồng Thiệu Mân Quân không hề xuất hiện. Cho dù công việc anh ta bận việc nhưng chuyện lớn liên quan đến sinh mệnh có gì mà quan trọng hơn thế chứ?

Thiệu Mân Quân gục đầu, khẽ nói bằng giọng cực khẽ: “Em biết rồi.” Lữ Thiên Ba liệu có nhận lời hay không, trong lòng cô không dám khẳng định. Cái nĩa trong tay cô vô thức chọc chọc vào miếng hoành thánh, nhưng không có bụng dạ nào ăn.

Liên Siêu thấy thế vội hạ giọng nói: “Đừng phụ lòng tốt của bác ấy.”

Thiệu Mân Quân im lặng, miệng cưỡng ăn mấy miếng.

Liên Siêu khuyên: “Ăn nữa đi.”

“Em thật sự không ăn nổi.” Sắc mặt Thiệu Mân Quân ủ rũ không vui.

“Em không ăn thì lấy đâu ra tinh thần để chăm sóc Đông Đông, cho dù không phải vì Đông Đông thì em cũng phải ăn nhiều hơn một chút.” Liên Siêu tỏ ra bình tĩnh, dặn dò cô.

Thiệu Mân Quân bỗng nhớ đến lúc mình thi nghiên cứu sinh, cũng căng thẳng tới mức không ăn nổi, lại còn buồn bực khó chịu. Liên Siêu nói: “Không no bụng trước thì lấy đâu ra sức mà học,, lỡ ngất xỉu trong phòng thi thì chẳng phải lỡ làng hết hay sao?” Anh lúc nào cũng bình tĩnh, cho cô thêm tự tin và sự cố vũ. Thiệu Mân Quân cúi đầu, cố nhét từng miếng vào miệng, nước mắt rơi tí tách từng giọt, rơi cả vào trong bát.

Liên Siêu lặng lẽ thờ dài, anh hiểu nỗi khổ trong lòng cô, vì bệnh của Đông Đông và còn duyên cớ nào đó mà anh không biết. Anh rất muốn dang tay ra, ôm cô vào lòng, dịu dàng lau nước mắt cho cô, dỗ dành cô như trước kia, thương yêu cô, nguyện vì cô mà làm bất cứ việc gì, nhưng anh không thể.

Thiệu Mân Quân cuối cùng đã ăn xong hoành thánh, dạ dày đã đầy, trong lòng hình như cũng thư thái hơn. Ánh mắt cô hơi hạ thấp xuống: “Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh gì chứ?” Liên Siêu rất không vui vì cô khách sáo như vậy với mình, cứ như đang đối xử với một người xa lạ.

Thật ra Thiệu Mân Quân không có ý đó, cô chỉ cảm kích vì Liên Siêu lại lần nữa khuyên nhủ mình, nhưng kiểu giải thích này không cần thiết, cô nói: “Đi thôi.”

Liên Siêu rất ghét bản thân, anh đang nổi cáu gì với Thiệu Mân Quân chứ, tưởng cô chưa đủ muộn phiền hay sao. Giọng anh trầm trầm: “Ừ.”

Thiệu Mân Quân vốn không định mời Liên Siêu lên nhà nhưng đèn cảm ứng trên hành lang đã bị hư, Liên Siêu lại kiên trì đưa cô về tận nhà nên cô đành thỏa hiệp. Ai ngờ, cô mở cửa ra lại bất ngờ nhìn thấy Lữ Thiên Ba ngồi trên sô pha, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt toát lên vẻ bức bối.

Anh ta khí thế đặng đặng chất vấn: “Tại sao không nghe điện thoại?”

Thiệu Mân Quân lấy di động trong túi ra: “Ờ, hết pin rồi.”

Lữ Thiên Ba nhìn chằm chằm Liên Siêu: “Anh ta là ai?”

“Bạn.” Thiệu Mân Quân đáp gọn.

“Bạn kiểu gì?” Lữ Thiên Ba nheo mắt, vẻ mặt rất khó chịu.

Thiệu Mân Quân nén giận: “Miệng mồm anh sạch sẽ một chút đi, đừng có vừa ăn cắp vừa la làng.”

Liên Siêu sợ làm vợ chồng họ mâu thuẫn nên vội nói: “Anh đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ là bạn, tôi xin phép cáo từ.”

Lữ Thiên Ba không có ý định buông tha anh: “Đi đâu? Nói rõ rồi đi.” Anh ta lao đến trước chặn Liên Siêu lại, miệng thở ra mùi rượu nồng

nặc.

Thiệu Mân Quân cau mày: “Đừng có say rượu làm càn.”

Liên Siêu cũng không vui nhưng nghĩ cho Thiệu Mân Quân nên quyết định kiềm chế: “Lữ tiên sinh, anh uống say rồi, Mân Quân trong nhà có mật ong không, pha một ly cho chồng em uống.”

Thiệu Mân Quân chưa trả lời thì Lữ Thiên Ba đã tỏ ra không vui, hầm hừ nói: “Anh nghĩ anh là ai mà dám chỉ đạo vợ tôi hả?” Anh ta còn chưa hả giận, nhổ ‘toẹt’ vào mặt Liên Siêu.

“Lữ Thiên Ba anh đừng có quá đáng!”, Thiệu Mân Quân đã nhìn anh từ lâu, thật sự không nhìn được nữa. “Chúng ta đã li hôn rồi, tôi có bạn bè nào, làm gì anh không có quyền quản.” Người lừa chị kí vào đơn li hôn là anh ta, kẻ ngoại tình làm chuyện sai trái cũng là anh ta, bây giờ còn cắn ngược lại, Thiệu Mân Quân khó khăn lắm mới kiềm chế được cảm xúc, một lòng một dạ lo cho Đông Đông mà anh ta lại cứ kiếm chuyện vô lí.

Liên Siêu nghe mà sững sờ, Thiệu Mân Quân hôm đó mất kiềm chế là vì chuyện này ư? Họ li hôn bao năm rồi, vì chuyện gì, bao câu hỏi cứ ập tới.

“Tốt, tốt, rất tốt.” Lữ Thiên Ba nói liên tục mấy chữ ‘tốt’, ánh mắt anh ta hung dữ: “Chúng ta đã li hôn, tôi không quản cô nữa. Cô giấu Đông Đông đâu rồi, mau đưa nó ra”

“Tôi không giấu, tôi cũng không phải không cho nó gặp anh.” Thiệu Mân Quân bình tĩnh nói: “Tôi đã gọi điện báo là Đông Đông nhớ anh, hết lần này đến lần khác van xin anh tới thăm nó mà anh trả lời thế nào.”

Sắc mặt Lữ Thiên Ba không tự nhiên, giọng nhỏ hơn nhiều: “Tôi nói có thời gian sẽ về thăm nó, bây giờ chẳng phải tôi đến rồi hay sao, còn cô thì lại giấu nó đi.”

“Nó ở bệnh viện.” Thiệu Mân Quân so vai, ánh mắt ảm đạm: “Ngày mai tôi dẫn anh tới thăm nó, vừa hay anh có thể xét nghiệm máu xem có thích hợp với Đông Đông không?”

“Em nói cái gì?” Lữ Thiên Ba bỗng cao giọng.

Thiệu Mân Quân hít thở thật sâu: “Đông Đông mắc bệnh bạch cầu.”

“Àm.” Một tiếng, một người to cao như Lữ Thiên Ba ngã sụp đất.

“Thiên Ba, Thiên Ba, Thiên Ba, anh thế nào rồi, có sao không?” Cho dù Lữ Thiên Ba lừa dối cô, phản bội cô nhưng dù sao vợ chồng bao năm, Thiệu Mân Quân vẫn quan tâm anh ta.

Lúc này trong lòng Liên Siêu hết sức phức tạp, không phân biệt rõ là cảm giác gì. Anh cùng Thiệu Mân Quân hợp sức khiêng Lữ Thiên Ba lên sofa, anh ta hai mắt thất thần, vẻ mặt không tin nổi. “Sao lại có thể vậy?”. Phản ứng của anh ta và Thiệu Mân Quân khi nghe tin dữ đó thật giống nhau.

Liên Siêu có thay đổi chút ít ấn tượng về anh ta, cho dù giữa anh ta và Thiệu Mân Quân xảy ra chuyện gì thì chí ít anh ta cũng thật lòng với Đông Đông.

“Tại sao em không nói sớm với anh?” Mãi sau Lữ Thiên Ba cuối cùng cũng hỏi.

“Anh có cho tôi cơ hội nói không?” Thiệu Mân Quân hỏi ngược lại.

Lữ Thiên Ba nghẹn giọng. Anh ta khẽ xoa hàng lông mày, vẻ mặt hoảng hốt, thất thần, Liên Siêu đứng cạnh cứ cảm thấy phản ứng của Lữ Thiên Ba có chút kì quặc, nhưng không thể nói rõ là kì quặc chỗ nào.

“Anh về trước đi, sáng mai tôi đưa anh tới bệnh viện thăm Đông Đông.” Thiệu Mân Quân rất mệt chỉ muốn tắm một cái rồi nhanh chóng nằm xuống nghỉ ngơi.

“Anh không đi nữa, đỡ phải ngày mai chạy tới chạy lui phiền phức.” Lữ Thiên Ba ngênh ngang nằm vật ra sofa.

Thiệu Mân Quân phản đối theo bản năng: “Làm sao được?”

“Làm sao không được.” Lữ Thiên Ba hoàn toàn không thấy có gì lạ.

“Lữ Thiên Ba, anh đừng quên chúng ta đã không còn là vợ chồng.” Thiệu Mân Quân không hơi sức đâu tranh luận với anh ta, cũng không muốn cãi nhau nhưng về điều này, cô không thể thỏa hiệp.

Lữ Thiên Ba cười lạnh: “Em đừng quên tuần trước chúng ta còn ngủ cùng một giường.”

“Anh!” Thiệu Mân Quân vừa cuống vừa giận: “Đó là vì tôi bị anh qua mặt.”

Lữ Thiên Ba không hề thấy xấu hổ, anh ta liếc nhìn Liên Siêu: “Em có chắc muốn nói chuyện riêng của chúng ta trước mặt người ngoài không?”

Thiệu Mân Quân bị sự trơ trẽn của anh ta làm cho tức đến thở không nổi, cô chỉ tay vào Lữ Thiên Ba: “Rốt cuộc anh có đi hay không?”

“Giấy tờ nhà này vẫn còn có tên anh, em dựa vào đâu mà đuổi anh đi.” Lữ Thiên Ba mặt dày nói.

Đôi vai gầy mỏng manh của Thiệu Mân Quân run run: “Được, anh không đi thì tôi đi.” Cô mở cửa bỏ đi, Liên Siêu vội theo sau, Lữ Thiên Ba đưa chân đạp cửa: “Cút!”. Anh ta có phần không kiềm chế được cảm xúc của mình, lần đầu tiên nhìn thấy Liên Siêu anh ta đã khó chịu, rõ ràng vào lúc này, tâm tư của anh ta phải đặt hết ở Đông Đông mới đúng.

Thiệu Mân Quân đi quá vội quên lấy túi xách theo, lúc này mà quay về lấy thì thật sự không can tâm, cô ngừng lại lục túi áo không có đồng bạc nào, cũng may điện thoại vẫn còn. Chuyện li hôn cô giấu mẹ không muốn để bà lo, bây giờ thì càng không thể để bà biết. Thư Nhã vốn là bạn thân nhất của cô, họ từng thường xuyên ngủ chung trò chuyện suốt đêm, mà cô ta lại giựt chồng cô. Dư Tịnh ở bệnh viện chăm sóc Đông Đông cô không muốn làm phiền. Nhưng nếu thực sự không còn cách nào cô đành quay lại bệnh viện ở tạm một đêm, đến lúc đó e rằng phải giải thích với Dư Tịnh.

Liên Siêu mãi miết theo cô, cô vừa đi vừa suy nghĩ, bất ngờ một chiếc xe rẽ ngang phóng nhanh tới: “Cẩn thận!” Liên Siêu phản ứng nhanh, kéo cô lại, tài xế cũng nhanh chóng đạp phanh, lúc này mới không có tai nạn xảy ra.

Tài xế ngoác miệng ra mắng: “Muốn chết cũng đừng hại người khác chứ!”

Liên Siêu vội nói: “Xin lỗi.”

Thiệu Mân Quân cũng sợ tới toát mồ hôi lạnh, cô run lập cập, Liên Siêu nắm lấy cánh tay cô: “Không sao rồi, không sao rồi.”

“Cảm ơn.” Cô buồn rầu nói.

Trong mắt Liên Siêu thoáng nụ cười: “Em định đi đâu?”

Thiệu Mân Quân nghẹn lời, mãi sau mới nói: “Em cũng không biết.”

Khóe môi Liên Siêu nhướng lên thành một đường cong dịu dàng: “Nghĩ thử xem có chỗ nào ở qua đêm được không?”

“Không ngại nếu cho em mượn tiền chứ?” Thiệu Mân Quân bỗng ngược lên.

“Đương nhiên là được.” Liên Siêu móc ví ra lấy hết số tiền trong đó đưa cho cô.

Thiệu Mân Quân đếm lại: “Em sẽ nhanh chóng trả lại cho anh.”

“không vội.” Liên Siêu khẽ thở dài, họ thật sự cứ phải xa lạ thế sao.

“Em ở tạm một đêm trong khách sạn gần đây, những chuyện khác mai hãy nói.”

“Cũng được.” Thực ra Liên Siêu có kiến nghị hay hơn, nhưng anh không thể đề nghị cô đến nhà anh vào lúc này, tuy anh tự thấy bản thân không làm điều gì đáng hổ thẹn, nhưng cũng lo Thiệu Mân Quân hiểu lầm anh nhân lúc cô gặp nạn mà nảy sinh mưu đồ.

“Anh về đi, em ở đây kia.” Thiệu Mân Quân hất cằm, “không cần tiễn”.

Liên Siêu sực nhớ: “Em có chứng minh thư không?”

“Ừm...” Thiệu Mân Quân mới ý thức được vấn đề này.

“Nếu...” Liên Siêu há miệng, mãi sau mới nói tiếp: “Nếu em không ngại, em có thể ở nhà anh.”

Thiệu Mân Quân nhìn anh lạ lùng, họ bây giờ đang ở trong mối quan hệ kì quặc, chuyện trước kia đã qua, Thiệu Mân Quân có thể buông bỏ hết, nhưng dù sao đã từng yêu nhau sâu đậm, có những dấu vết trong tim không thể xóa tan. Cô khẽ cắn môi: “Không thích hợp lắm.”

“Em đừng hiểu lầm, ý anh là em ở nhà anh, anh đến chỗ bạn hoặc bố mẹ.” Liên Siêu vội vàng nói, anh không sợ gì cả, chỉ sợ Thiệu Mân Quân xem thường anh, hiểu lầm anh.

Thiệu Mân Quân khẽ nở nụ cười: “Em không có ý đó, chỉ không muốn làm phiền anh thêm thôi.”

“Không có phiền, em đã từng đến đó, bài trí vẫn như xưa, chẳng có gì thay đổi...” Liên Siêu bỗng im lặng.

Thiệu Mân Quân đã cúi đầu, sao có thể không thay đổi, giữa hai người ít nhất đã cách nhau bốn năm và một Lữ Thiên Ba rồi.

Liên Siêu chẳng biết lấy đâu ra dũng khí, nắm lấy tay cô: “Mân Quân, anh chưa bao giờ thay đổi.”

“Nhưng em đã thay đổi.” Thiệu Mân Quân thê lương: “Em không còn là Thiệu Mân Quân của ngày xưa nữa.’ Cô đã kết hôn với Lữ Thiên Ba, từng mang thai và sẩy thai, lại li hôn, làm sao cô còn xứng với Liên Siêu. Cho dù Liên Siêu không để tâm, cô cũng chẳng thể vượt qua cửa ải đó.

“Trong lòng anh, em mãi mãi vẫn như xưa.” Lời Liên Siêu nói là thật lòng, cho dù là thiếu nữ trẻ trung thời xưa, hay là người phụ nữ đã

nhuộm màu mệt mỏi của thời gian bây giờ, trong mắt anh chỉ thấy một mình cô.

Nói không cảm động là giả, Thiệu Mân Quân hơi cúi xuống, đôi mắt phủ một làn sương mờ. Sắc mặt cô ảm đạm, ghen ngào: “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, được không?”

Liên Siêu cũng không dám bức ép cô, nếu Thiệu Mân Quân đã trở về cuộc sống độc thân, thế thì việc anh theo đuổi cô lần nữa cũng không có gì là bất thường cả, không cần phải nóng vội. Anh cười khẽ: “Được. Không nói nữa. Nhưng em phải nhận lời đến chỗ anh ở.”

Thiệu Mân Quân suy nghĩ kĩ, rồi trịnh trọng gật đầu.

Đặt chân vào tiểu khu quen thuộc, vẫn là bảo vệ trước kia, vườn hoa cũ, ngay cả hình manga bọn trẻ con nghịch ngợm dán trên hành lang vẫn còn đó, điều duy nhất không giống chính là nỗi lòng của hai con người đang đi một trước một sau này.

Hồi ức ồ ạt ập tới, trong mắt Thiệu Mân Quân như có nỗi đau nào đó. Cô không nên nhận lời, cô thực sự đánh giá cao bản thân.

Liên Siêu có một chút hoang mang, như thể quay lại mấy năm trước, lần đầu anh đưa Thiệu Mân Quân về nhà làm khách, anh còn nhớ Thiệu Mân Quân rất hứng thú tham quan nhà bếp, nhà vệ sinh, phòng đọc sách và cả phòng ngủ, đôi mắt sáng lấp lánh như sao, xuýt xoa: “Thật không ngờ nhà của người đàn ông độc thân lại sạch sẽ ngăn nắp như thế này.”

“Vậy em tưởng là thế nào?” Liên Siêu buồn cười, hỏi.

Thiệu Mân Quân chớp mắt: “Chẳng lẽ không phải là trong bồn rửa nhà bếp chấp đầy bát đĩa chưa rửa, lúc không còn quần áo mặc mới

lấy từ máy giặt ra một bộ tương đối sạch để tiếp tục mặc, trên bàn trà chỗ nào cũng thấy gói mì ăn liền hay sao?”

Liên Siêu cười, bịt miệng cô bằng một nụ hôn đến khi cô đờ đẫn, thờ hờn hển, mới buông ra: “Ai bảo em thế?”

“Trong tiểu thuyết đều viết vậy mà.” Ánh mắt Thiệu Mân Quân long lanh, đầu mày khóe mắt lấp lánh sáng, đẹp đến ngây người.

Liên Siêu lòng thoáng rung động, lại cúi xuống hôn cô đắm đuối.

Thiệu Mân Quân mơ mơ màng màng, gò má đỏ rực tựa như quả táo chín, có trời mới biết Liên Siêu đã phải tự kiềm chế bao nhiêu mới kiểm soát bản thân không ngừng nghĩ tới việc tiếp tục nếm thử mùi vị ngọt ngào của cô. Anh yêu cô, tôn trọng cô, kiên trì giữ lại khoảnh khắc quý giá nhất ấy cho đêm tân hôn. Bây giờ nghĩ lại, nếu không phải anh cứ cố chấp giữ hình tượng quân ử, anh và Mân Quân liệu có bỏ lỡ nhau như bây giờ không.

“Thôi em không lên nữa.” Thiệu Mân Quân chạy trốn tại trận, tâm lí của cô còn lâu mới mạnh mẽ như cô tưởng.

Liên Siêu làm sao cho phép cô rút lui, anh nắm tay cô bước từng bước lên nhà.

Tim cô đập thành thịch, có thứ gì đó ở sâu trong trái tim đang dần trĩu dây.

Trong tích tắc cửa mở, Thiệu Mân Quân có phần đờ đẫn.

Trên bức tường đối diện cửa, treo một tấm hình màu cực lớn của Thiệu Mân Quân, đó là hình họ chụp lúc đi chơi tiết Thanh minh ở ngoại ô, kỉ niệm hai năm yêu nhau. Thiệu Mân Quân với dáng vẻ tươi

trẻ non nớt, đội mũ che nắng, nụ cười tươi tắn, phóng khoáng vui vẻ.

Lúc đó cô nói sẽ chọn một tấm đẹp nhất để bày ở vị trí nổi bật nhất, về sau công việc bận rộn nên quên mất, rồi sau nữa hai người chia tay, thời gian trôi qua, cô không ngờ vẫn còn nhìn thấy.

Cô mím môi không nói, ánh mắt hơi lóe sáng, cảm xúc cuộn trào.

Liên Siêu quay lại hỏi: “Sao không vào?”

Thiệu Mân Quân thất thần hồi lâu, mới thay giày vào nhà.

Quả nhiên như Liên Siêu đã nói, chẳng có gì thay đổi. Trong khung hình nhỏ trên bàn trà, Thiệu Mân Quân và Liên Siêu dựa vào nhau thân mật, hai cái gối tựa trên sofa, là Thiệu Mân Quân đã mua tặng cho Liên Siêu, cả rèm cửa phòng khách cũng là màu hồng và xanh da trời mà Thiệu Mân Quân yêu thích.

“Anh còn giữ lại hết...” Thiệu Mân Quân khẽ nói.

Liên Siêu đáp :”Ừ.”

Mắt cô long lanh lệ: “Anh không sợ bạn gái không vui hay sao?”

“Anh không có bạn gái.” Liên Siêu ngập ngừng: “Anh không muốn quan tâm tới cảm giác của người khác, trừ em.:

Thiệu Mân Quân trong phút lơ đãng đã làm chủ đề quay lại, chỉ có thể im lặng để che giấu cơn sóng trào dâng trong lòng.

Sắc mặt Liên Siêu hơi sa sầm: “Anh đi xả nước tắm cho em.”

Thiệu Mân Quân vội nói: “Để em làm.”

Tay Liên Siêu khựng lại: “VẬY anh tìm cho em mấy bộ quần áo để thay”, anh chạy vào phòng, lục tìm một cái áo pull hai tấm khăn lông, mang ra đưa cho Thiệu Mân Quân, đồng thời giải thích: “Mới đây.”

Thiệu Mân Quân gật đầu: “Vâng.”

Liên Siêu cầm áo khoác lên: “VẬY em tắm rửa nghỉ ngơi sớm, sáng mai anh đến đón em tới bệnh viện.”

“Anh đi đâu?”

“Qua nhà bạn.” Giọng anh rất dịu dàng.

Thiệu Mân Quân khẽ cắn môi: “Em lại mang phiền phức cho anh rồi.”

“Không có chuyện đó đâu, em yên tâm ở lại đi.” Liên Siêu mở cửa đi.

Thiệu Mân Quân chống cằm, đờ đẫn.

Rốt cuộc là vì sao cô lại nhận lời theo Liên Siêu về nhà, lẽ nào trong lòng cô cũng thoáng một nỗi mong chờ? Cô không phủ nhận sự xuất hiện trở lại của Liên Siêu khiến mặt hồ phẳng lặng trong tim cô dậy sóng, nhưng cô biết rõ tình yêu đã qua làm sao quay đầu trở lại. Ban đầu khi chia tay, nỗi nhớ cứ từ từ gặm nhấm trái tim cô, rồi về sau dần dần tê liệt, tình đầu của cô cũng chôn vùi theo tuổi thanh xuân.

Một cơn gió lạnh thốc vào, như bị gió thổi đau mắt, cô dụi dụi hai mắt, lẩm bẩm: “Có gió rồi.” Cô đến cửa sổ đóng lại, vài ngôi sao lấp lánh tỏa sáng trên bầu trời tối đen, sáng rõ lấp lánh, ngày mai chắc chắn sẽ là một ngày đẹp trời.”

Lưng cô bỗng cứng lại, chiếc xe màu xám bạc của Liên Siêu vẫn đậu

bên dưới, cửa sổ xe có một đốm sáng lấp lóe lên không theo quy tắc nào. Cô suy tư một lúc rồi gọi vào di động của Liên Siêu.

Anh nhanh chóng nghe máy: “Có đồ gì không tìm thấy à?”

Thiệu Mân Quân không đáp mà hỏi: “Anh đang ở đâu?”

“Ở nhà bạn, sắp đi ngủ rồi.”

“Anh nói dối.” Thiệu Mân Quân vạch trần anh ngay.

Liên Siêu không biết đã sơ hở ở đâu, vẫn cứng miệng: “Anh đâu có.”

Thiệu Mân Quân lặng im không nói.

Mấy giây im lặng đó khiến không khí rơi vào sự chết chóc, Liên Siêu không chịu được nữa: “Anh không lừa em, nếu em không tin, anh có thể để bạn anh nghe máy.”

“Được, anh bảo anh ta nghe máy.” Thiệu Mân Quân bình tĩnh nói.

Liên Siêu ghen lời, lộ rồi, bây giờ đi đâu tìm bạn bây giờ.

“Câu nào của anh là thật là giả, mà em cũng không biết sao?” Thiệu Mân Quân nói, Liên Siêu chỉ cần nói dối là giọng nói chắc chắn sẽ nhỏ, cô hiểu anh còn hơn bản thân.

“Đừng lo cho anh, em sợ anh sẽ ngủ ngoài đường à?” Liên Siêu cười.

Thiệu Mân Quân chậm rãi nói: “Nên anh định ngủ trong xe hả?”

Liên Siêu hơi cuống: “Sao em biết?” Anh quay kính xe xuống thò đầu

ra, nhìn Thiệu Mân Quân từ xa. Bốn mắt nhìn nhau, Liên Siêu thở ra, vẫn bị cô nhìn thấu rồi. Cô quá thông minh, vẫn như trước đây, dù làm chuyện gì cũng không giấu nổi cô. Trước kia anh tốn bao công sức chuẩn bị quà sinh nhật cho cô, cứ ngỡ sẽ cho cô một bất ngờ thú vị, nhưng Thiệu Mân Quân lúc nào cũng đoán được là quà gì trước khi hộp được mở ra, khiến anh vô cùng buồn bực.

“Lên đi.” Thiệu Mân Quân nói trong điện thoại, sau đó cúp máy.

Liên Siêu chần chừ hồi lâu rồi ngoan ngoãn lên nhà.

Thiệu Mân Quân đã lấy một bộ gối ra: “Em ngủ sofa là được.”

Liên Siêu làm sao nhẫn tâm: “Để anh ngủ sofa cho, em ngủ giường sẽ thoải mái hơn.”

Thiệu Mân Quân khẽ lắc đầu: “Lí nào khách lại giành địa bàn của chủ nhân.”

Liên Siêu không nghĩ gì nói ngay: “Em có thể là nữ chủ nhân.”

Thiệu Mân Quân day day huyết thái dương, quay mặt đi.

Liên Siêu hối hận tới độ muốn đánh mình một trận, lại nói nhảm nhí làm cô giận rồi. Một lát sau anh dè dặt hỏi: “Em tắm chưa?”

“vẫn chưa.” Thiệu Mân Quân trả lời cộc lốc.

“Ồ...” Liên Siêu nhú mày: “Mân Quân, xin lỗi, anh....”

“Được rồi.” Thiệu Mân Quân cắt ngang: “Không cần nói nữa”, rồi vào phòng tắm. Lát sau vẳng tiếng nước chảy.

Liên Siêu rón rén vào nhà bếp hâm nóng sữa, anh nhớ Thiệu Mân Quân ngủ không ngon, quen uống một ly sữa trước khi ngủ. Vừa đặt ly sữa vào lò vi sóng, thì nghe cô gọi tên anh.

Giọng cô lúng túng rụt rè: “Liên Siêu, anh có đó không?”

“Có, có.” Anh bước đến trước cửa nhà tắm.

“Có thể làm phiền anh...” Thiệu Mân Quân ấp a ấp úng, khó mở lời.

Liên Siêu cảm thấy kì lạ: “Em nói đi, anh nghe đây.”

“Cái đó của em...giúp em đến cửa hàng tiện lợi mua...thực sự rất xin lỗi...” Thiệu Mân Quân đỏ mặt như sắp chín, sớm không tới muộn không tới, mà đúng lúc này thì họ hàng lại đến thăm.

Cô nói năng rời rạc, nhưng Liên Siêu vẫn hiểu đại khái. Đôi mắt anh thoáng nở nụ cười: “Ừ, đợi anh một lát.”

Anh lại lao xuống dưới, không hiểu sao lại nhớ đến ngày nào đó của bốn năm trước.

Lần đó trên xe bus, Thiệu Mân Quân cũng gặp đúng ‘ngày tốt’, váy trắng ướt đỏ một khoảng, cô khóc lóc cầu cứu Liên Siêu: “Mau giúp em với.”

Ý cô là để Liên Siêu cởi áo khoác ra che phía sau cho cô, nhưng Liên Siêu không hề nghĩ tới chiêu đó, mà bắt Thiệu Mân Quân ngồi lên đùi anh. Thiệu Mân Quân giãy giụa nhưng anh không chịu thua. Những hành khách khác xì xào bàn tán, có người nói họ sến, có người nói đó gọi là tình cảm lãng mạn, hại Thiệu Mân Quân xấu hổ không dám ngẩng đầu lên. Kết quả xuống xe rồi, Liên Siêu buồn bực phát hiện đùi anh cũng bị dính vết đỏ, lại còn khá bắt mắt, Thiệu Mân

Quân đã cười chọc anh suốt cả tuần.

Nhân viên bán hàng tìm tiền lẻ trả lại, anh mới thoát ra khỏi mảng kí ức đó.

Trong nụ cười của anh có một nỗi cay đắng, chớp mắt mà đã bốn năm. Mân Quân của anh luôn luống cuống trong những việc nhỏ, mãi mãi không nhớ nổi kỉ sinh lí của mình. Bốn năm trước đã thế, bốn năm sau vẫn vậy.

Liên Siêu gõ cửa: “Mân Quân, anh mua về rồi đây.”

Thiệt Mân Quân hé mở cửa, thò một tay ra. Trên tay là gói Sophie ban đêm, lòng cô thoáng sửng sờ, anh vẫn nhớ nhãn hiệu cô thường dùng. Thực ra ngay lúc này cô cũng nhớ về chuyện cũ. Tự cô không biết, hóa ra trong hồi ức lại chừ đưng quá nhiều thứ như vậy/ Nếu não người cũng có thể giống máy tính, lúc không cần sẽ cho vào thùng rác, sau đó xóa sạch thế thì có phải sẽ không có nhiều phiền não hay không.

Cô mặc áo pull rộng rãi đi ra, chuyện ban này xảy ra khiến cô thấy thiếu tự nhiên, cô không ngừng dùng tay kéo vạt áo xuống. Liên Siêu bất giác mỉm cười, đưa ly sữa cho cô: “Uống rồi sẽ ngủ ngon hơn.”

Thiệt Mân Quân bỗng muốn khóc, anh có thể dưng dưng như vậy được không, cô sẽ có thể thoải mái rời đi. Anh có thể dưng đối xử tốt với cô được không, như thế cô có thể quên hẳn anh. Cô ngược lên, một vầng trăng non treo trên bầu trời. Có lẽ tối nay ánh trăng quá đẹp, mới khiến con người chìm đắm vào hồi ức vô tận như vậy.

Liên Siêu đã chuẩn bị giường xong xuôi, anh nói: “Anh không phải không cho em ngủ sofa, nếu em nhất quyết thì anh sẽ nằm dưới đất.”

Thiệu Mân Quân hoàn toàn bất lực: “Được thôi.”

Hạ Sính Đình mới sáng sớm đã gọi điện cho Dư Tịnh.

Dư Tịnh liếc nhìn Đông Đông vẫn đang ngủ say, chạy ra ngoài nghe máy, cô bất mãn nói: “Sớm vậy.”

“Chim dậy sớm thì có sấu ăn.” Hạ Sính Đình cười.

Dư Tịnh vuốt trán: “Đại tiểu thư cậu uống lộn thuốc hả?”

“Tớ tỉnh dậy bỗng nhớ ra có việc chưa báo cáo với cậu, sợ bây giờ không nói thì sẽ quên mất.”

Dư Tịnh xì một tiếng: “Nói đi.”

“Rốt cuộc cậu cho anh chàng Thành Thành kia uống mê dược gì mà cứ vài ba ngày anh ta lại gọi điện thoại cho tớ, tớ thấy là không cưới cho được cậu thì chắc sẽ không chịu thua đâu.” Hạ Sính Đình vô cùng khâm phục đối với công lực đeo bám dai dẳng của Thành Thành.

“Thành Thành là ai?” Dư Tịnh thường không nhớ nổi những người không quan trọng.

“Nếu anh ta mà biết ngay cả tên anh ta mà cậu cũng không nhớ thì chắc chắn sẽ ói máu chết ngay quá.” Hạ Sính Đình tức tối nói.

Dư Tịnh không mấy hứng thú: “Tóm lại là ai, cậu nói nhanh đi, lát nữa Đông Đông tỉnh dậy là tớ không rảnh tám với cậu đâu.”

Hạ Sính Đình chịu thua: “Là đối tượng xem mắt, tớ nói này Dư Tịnh,

cậu mắc chứng Alzheimer hả?”

“Ồ, là anh ta hả?” Dư Tịnh thật sự không lưu tâm.

Tình yêu ơi, vận đào hoa của cậu gần đây nở rộ ghê nhỉ.” Hạ Sính Đình hiếm khi có cơ hội đùa bạn, làm sao bỏ qua dễ dàng.

Dư Tịnh uể oải nói: “Hoa đào dành cho cậu đấy.”

Hạ Sính Đình đặng hăng: “Người mà người ta thích là cậu.”

“Thế rồi sao?”

Phải rồi, thế thì sao. Đây là chủ ý của Hạ Sính Đình, Dư Tịnh chỉ giúp bạn, dù kết cuộc thảm thế nào thì cô nàng bắt buộc phải tự thu dọn. Hạ Sính Đình lè lưỡi, đảo đảo mắt: “Tớ biết là tớ gây ra, phải là tớ giải quyết. Quan trọng là người ta không quen tớ, anh ta chỉ nhớ cậu. Tớ nói gì anh ta cũng không tin.”

“Thì cậu kể hết nguyên nhân là được chứ gì.” Dư Tịnh không hiểu, giải quyết chuyện này có khó khăn gì sao.

“không được, lỡ anh ta nói chuyện này với người giới thiệu, rồi người ta lại mách với mẹ tớ, thì tớ toi ngay.” Hạ Sính Đình nghĩ đến khả năng đó chỉ muốn nháy lườm cho rồi.

Dư Tịnh bại trận: “Thế cậu bảo phải làm sao đây.”

“Cậu giúp tớ đi, tớ hẹn anh ta ra, cậu đích thân nói là cậu không có cảm giác với anh ta, hoặc cậu nói đã có người yêu rồi, để anh ta bỏ cuộc đi, sau này không làm phiền tớ nữa, tớ cũng không quấy rầy cậu, thì chẳng phải mừng quá hay sao.” Hạ Sính Đình chớp mắt, gương mặt hiện lên nụ cười được phóng to cực đại.

“Hạ Sính Đình tở thấy cậu ngủ chưa tỉnh hả, chuyện này đừng hòng.” Dư Tịnh sống chết không đồng ý, gần đây cô đã có quá nhiều chuyện phiền muộn rồi, không muốn dính thêm chuyện gì nữa.

Hạ Sính Đình bĩu môi, nhướng mày: “Chuyện này bắt buộc cậu phải xuất chiêu, tở không lo nỡ.”

“Bạn không rảnh quan tâm.” Dư Tịnh cúp máy.

Hạ Sính Đình tức tối gọi lại.

Dư Tịnh nghe máy: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng liên lạc sau. Sorry, you...”

“Sao không nói tiếp.” Hạ Sính Đình lườm trắng cả mắt không chút hình tượng.

Dư Tịnh hậm hực: “Đồng tiếng Anh phía sau không biết đọc.”

Hạ Sính Đình phì cười.

Dư Tịnh ung dung: “Tở thật sự không rảnh để lo chuyện của cậu, tở phải về xem Đông Đông dậy chưa.”

“Dư Tịnh!” Hạ Sính Đình cuống lên, không thuyết phục được Dư Tịnh thì cô phải chịu đựng Thành Thành rồi.

Dư Tịnh lần này cúp máy xong thì tắt máy luôn.

Thiệu Mân Quân đêm qua ngủ rất ngon, từ sau khi biết bệnh tình của Đông Đông thì đây là lần đầu cô ngủ ngon như vậy. Cô còn mơ thấy một giấc mộng rất đẹp, trong mơ có Liên Siêu, hai người họ đã kết

hôn bao năm, Đông Đông là con ruột của họ. Thế giới của cô chưa từng xuất hiện Lữ Thiên Ba, không có Thư Nhã, Đông Đông ngày càng trưởng thành một cách mạnh khỏe, vui vẻ. Tiếc rằng tình duyên mới biết, chuyện tốt đẹp chẳng qua chỉ tồn tại trong mơ.

Liên Siêu nhẹ nhàng gõ cửa phòng: “Mân Quân, em dậy chưa?”

“Dậy rồi.” Thiệu Mân Quân khoác thêm áo, mở cửa.

Liên Siêu đã chuẩn bị xong bữa sáng: “Mau đi rửa mặt đi.”

Thiệu Mân Quân vâng dạ.

Bữa sáng rất phong phú, có bánh bao, quẩy cháo và sữa đậu.

Thiệu Mân Quân cắn miếng bánh bao thịt, vui mừng: “Là của nhà ông Thái.”

“Em vẫn tham ăn như xưa.” Liên Siêu cười nói.

Thiệu Mân Quân tinh nghịch lè lưỡi, cô đã rất lâu không có động tác trẻ con này rồi. Trước kia cô thích nhất là bánh bao thịt của nhà ông Thái, nhưng về sau vì đỡ bỏ phải chuyển đi, cô không tìm thấy, dần dần cũng quên luôn. Ai ngờ hôm nay còn nếm được mùi vị này. Nghe nói nhà ông Thái dọn đến chỗ khá hẻo lánh, Liên Siêu đi đi về về phải mất bao lâu? Cô mím môi: “Dậy quá sớm để đi mua bánh bao, có đáng không?”

Ánh mắt Liên Siêu có vẻ không vui: “Em thích ăn là được.”

Thiệu Mân Quân bỗng thấy nhói lòng. Cô vội vàng ăn sáng xong, cụp mắt xuống: “Đi thôi.”

“Có cần về nhà trước không?” Liên Siêu hỏi.

Thiệu Mân Quân gật đầu: “Hôm qua đã hứa đưa Lữ Thiên Ba tới bệnh viện thăm Đông Đông, em không thể nuốt lời.”

Liên Siêu đương nhiên không phản đối.

Lữ Thiên Ba thấy hai người xuất hiện cùng lúc thì câu đầu tiên lại là: “Ha ha, tối qua đi đâu vui về thế?”

Thiệu Mân Quân nổi giận: “Lữ Thiên Ba, mồm miệng anh sạch sẽ chút đi!”

Lữ Thiên Ba cười lạnh lẽo.

Liên Siêu cảm thấy bất bình thay Thiệu Mân Quân, người hiền lành thực nữ như cô sao lại lấy một kẻ thế này.

“Lữ Thiên Ba rốt cuộc anh có muốn đi thăm Đông Đông không?”

“Đương nhiên.”

“Vậy phiền anh nói năng đàng hoàng.” Thiệu Mân Quân tức muốn điên, cô đã không tính toán chuyện trước kia, mà anh ta lại khiêu khích giới hạn của cô.

Lữ Thiên Ba không nói gì nữa.

Dư Tịnh thấy cả ba cùng ‘hiện thân’ thì rất sửng sốt. Cô lặng lẽ kéo tay áo Thiệu Mân Quân: “Chị Mân Quân, không sao chứ?”

“Không sao.” Thiệu Mân Quân cười rất khế.

Lữ Thiên Ba tỏ ra rất kích động, anh ta bước tới ôm chầm Đông Đông: “Con trai ngoan, bố nhớ con chết đi được.”

Thiệu Mân Quân bất giác nhíu mày, trước kia Lữ Thiên Ba tuy yêu thương Đông Đông nhưng hiếm khi có cử chỉ như vậy, anh ta luôn tỏ ra nghiêm khắc, còn nói ‘con hư tại mẹ’, e rằng lâu ngày không gặp nên tình cảm hơi quá, Thiệu Mân Quân không nghĩ đến phương diện khác.

Liên Siêu từng trải, anh vẫn có linh cảm kì lạ, nhưng cụ thể thì không nói được.

Dư Tịnh tuy ghét Lữ Thiên Ba nhưng thấy anh ta quan tâm Đông Đông, vẻ lo lắng cũng không phải giả tạo, nên cơn tức giận cũng giảm đi hơn nửa.

Đông Đông thấy Lữ Thiên Ba đương nhiên là rất vui, trẻ con không hiểu được những rắc rối của người lớn, nó chỉ muốn có tình yêu của bố mẹ. Thiệu Mân Quân tuy dốc hết tình thương cho nó, nhưng dù sao cuộc đời mà thiếu vắng tình yêu của cha thì vẫn không hoàn chỉnh.

Hai cha con đùa giỡn một lúc, Thiệu Mân Quân mới tách họ ra, nói gọn: “Đông Đông không được mệt quá.”

Lữ Thiên Ba gật đầu: “Anh muốn nói chuyện với bác sĩ điều trị của Đông Đông.”

“Tôi đưa anh đi.” Liên Siêu đứng cạnh khẽ nói.

“Cũng được.” Giọng nói của Thiệu Mân Quân bình thản trong trẻo như làn nước ấm: “Tiểu Tịnh, em về nghỉ đi.”

Dư Tịnh thực sự cũng buồn ngủ quá rồi, không khách sáo nữa: “Vây em đi trước nhé.”

Lữ Thiên Ba ngồi trong văn phòng bác sĩ Thẩm rất lâu, sắc mặt càng lúc càng khó coi, Liên Siêu lặng lẽ quan sát, càng cảm thấy khả nghi. Thiệu Mân Quân cũng đau lòng, không chấp nhận được, nhưng không giống Lữ Thiên Ba, sắc mặt nặng nề chết chóc, giống như bị hủy diệt hi vọng vậy. Lữ Thiên Ba ra khỏi văn phòng gọi điện thoại, Liên Siêu đứng khá xa nên chỉ loáng thoáng nghe được mấy chữ, hình như anh ta gọi ai tới bệnh viện gấp. Trực giác mách bảo anh, sẽ có chuyện lớn xảy ra nhưng hôm nay anh phải đi khám bệnh, không thể ở lại.

Thiệu Mân Quân gọt táo cho Đông Đông, cắt thành từng miếng nhỏ đút cho nó ăn.

Lữ Thiên Ba lòng đầy tâm sự bước vào, Thiệu Mân Quân liếc nhìn anh ta, hỏi: “Anh xét nghiệm máu chưa?”

“Chưa.”

“Anh tranh thủ thời gian đi.” Cho dù hi vọng mong manh, Thiệu Mân Quân vẫn muốn thử.

Lữ Thiên Ba bực dọc nói: “Anh biết, anh còn lo hơn em.”

Nói kiểu gì thế? Thiệu Mân Quân im lặng, cũng không phản bác, cô không muốn cãi nhau với anh ta trước mặt Đông Đông.

Khoảng nửa tiếng sau, Lữ Thiên Ba nghe một cú điện thoại, anh ta nghe máy rồi báo số giường bệnh của Đông Đông.

Thiệu Mân Quân cau mày, giọng điệu không được thoải mái cho lắm:

“Bệnh của Đông Đông cần được yên tĩnh nghỉ ngơi.”

Lữ Thiên Ba giả vờ không nghe thấy.

Rất nhanh cửa được đẩy ra, Thiệu Mân Quân nheo mắt, cô không thể ngờ người tới là Thư Nhã. “Cậu đến làm gì?” Cô vẫn chưa rộng lượng đến độ tha thứ cho kẻ cướp chồng mình, huống hồ cô còn đã từng rút ruột rút gan ra để đối xử tốt với kẻ đó, thế nhưng đối lại chỉ là phản bội và lừa dối.

Thư Nhã cúi đầu: “Mình đến thăm Đông Đông.”

“KHông cần, cậu đi đi.” Thiệu Mân Quân ngăn lại.

Thư Nhã ngượng ngập xoa tay.

Đông Đông thấy Thư Nhã cũng khá vui, người dì này trước kia thường mua thức ăn vặt và đồ chơi đến cho cậu, nhưng thấy sắc mặt nặng nề của Thiệu Mân Quân, đôi mắt tóe lửa, nó không dám chào.

Lữ Thiên Ba không chịu được, cau mày: “Mân Quân, em làm gì vậy?”

Thiệu Mân Quân bây giờ cực kì mất bình tĩnh, cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, cũng có hi vọng ái ố, cô chẳng thể bình thản đối diện với Thư Nhã được.

“Là anh gọi Thư Nhã tới, em không có tư cách đuổi cô ấy đi.” Lời của Lữ Thiên Ba càng như đổ thêm dầu.

Thiệu Mân Quân gần như trừng mắt giận dữ: “Tôi không có tư cách? Tôi là mẹ của Đông Đông.”

Lữ Thiên Ba cười lạnh mấy tiếng, há miệng dính đóp chát thì Thư

Nhã đã kịp ngăn anh ta lại, lắc đầu. Lữ Thiên Ba nhẫn nhịn, những lời sắp nói cố nuốt hết vào. Anh ta không thèm nhìn Thiệu Mân Quân: “Tiểu Nhã, chúng ta đi xét nghiệm máu trước, lát nữa về sẽ thăm Đông Đông.” Nói xong, anh ta kéo Thư Nhã bỏ đi.

Cơn giận trong lòng Thiệu Mân Quân không thể phát tiết, cô đấm mạnh vào lưng ghế.

Đông Đông sợ sệt: “Mẹ ơi, mẹ đừng giận, Đông Đông sẽ ngoan mà.”

Thiệu Mân Quân vội ôm lấy nó: “Xin lỗi Đông Đông, là mẹ không tốt.”

Đông Đông ôm lấy cô: “Mẹ, mẹ đừng giận bố nữa được không?”

“Được.” Thiệu Mân Quân đáp ngay, cô không muốn Đông Đông đau lòng.

Đông Đông lúc này mới yên tâm, nở nụ cười, làm nũng: “Mẹ ơi, con muốn ăn dâu.”

“Ừ lát nữa đợi bố về, mẹ đi mua cho con nhé.”

“Dạ.” Đông Đông cười hài lòng.

Thiệu Mân Quân vuốt tóc con trai, cảm xúc lẫn lộn.

Chương 11

Dur Tịnh còn đang trên đường thì Hạ Sính Đình gọi, sau khi cô mở máy, cô nàng gọi tới mấy lần mà cô không nghe, lần này lại đổi số khác quấy rối cô. “Cậu có thôi đi không, còn dùng số khác nữa, thú vị lắm hả!” Cô tức tối nói.

Hạ Sính Đình không thấy gì lạ lùng: “Chiều này học từ Thành Thành đó.”

“Liên quan gì tới anh ta?” Dur Tịnh buồn ngủ lắm rồi, ngáp liên tục, chăm sóc một đứa trẻ còn mệt hơn trực đêm.

Hạ Sính Đình kể lại cho cô nghe sự tích vinh quang của Thành Thành, sau đó thẳng thừng: “Do lỗi của cậu cả đấy.”

Dur Tịnh lờm: “Được là lỗi của tớ, tớ sai là do kết bạn không thận trọng, sai là do giúp cậu, được chưa.”

“Những cái đó thì không sai!”

“Vậy cậu nói xem tớ sai chỗ nào?” Dur Tịnh một tay nghe điện thoại, tay kia day day huyệt thái dương.

Hạ Sính Đình hừ một tiếng: “Chỉ tại cậu quá xinh đẹp làm Thành Thành động lòng xuân, lại trách cậu tính cách quá tốt, làm anh chàng Thành Thành kia không tự dứt ra được.”

Cô nàng nói như đúng rồi, Dur Tịnh có thể tưởng tượng ra vẻ mặt sinh động của cô nàng, bất giác cười thành tiếng.

“Cười là nhận lời rồi đúng không?” Hạ Sính Đình bắt đầu giở trò.

Dư Tịnh nhún vai: “Tớ chẳng có nhận lời gì đâu nhé.”

“Tớ van xin cậu không được sao, đãi cậu bữa cơm là được mà, tóm lại cậu giúp tớ lần này, tớ có làm trâu làm ngựa cho cậu cũng vui lòng.”

“Cậu nói đấy nhé, lát nữa viết câu này ra, kí tên đóng dấu giao cho tớ.”

“Không vấn đề.” Hạ Sính Đình gật đầu lia lịa, lúc này thì đương nhiên nói gì cũng được, còn thực hành hay không thì là chuyện khác.”

Dư Tịnh vẫn bại dưới tay cô nàng: “Vậy cậu hẹn thời gian địa điểm rồi báo tớ nhé.”

“Ừ ừ.” Hạ Sính Đình thờ phào.

Dư Tịnh ngẫm nghĩ: “Tớ còn một yêu cầu.”

Hạ Sính Đình vừa yên lòng giờ lại có chút thấp thỏm: “Yêu cầu gì?”

“Cậu bắt buộc phải đi cùng tớ.” Nói cho rõ một lần, Dư Tịnh không muốn níu kéo dai dẳng.

“Được được được.”

Hạ Sính Đình làm việc rất năng suất nhanh chóng hẹn xong thời gian địa điểm với Thành Thành. Thực ra anh chàng kia cầu còn không được, đương nhiên sẽ không từ chối.

Chỉ khổ cho Dư Tịnh, vừa về đến nhà, chỉ kịp rửa mặt xong lại phải đi tiếp.

Cô nhìn thấy bữa sáng Hứa Gia Trì đặt trên bàn, cầm một miếng bánh chiên cho vào miệng, rồi chạy đi.

Dư Tịnh trước tiên hẹn gặp Hạ Sính Đình ở bến xe, xem ra đã đợi lâu rồi, cô nàng vừa thấy Dư Tịnh là ra sức vẫy tay.

“Tiểu Tịnh Tịnh, lát nữa cứ nói thật nhé, không sao?”

“Vốn là nói thật, cậu còn mong giấu anh ta hay thế nào nữa?”

“Không...” Hạ Sính Đình đá bay hòn đá nhỏ trên đường đi.

Dư Tịnh liếc nhìn cô nàng, trịnh trọng: “Lần cuối nhé, tớ sẽ không giúp cậu làm chuyện này nữa.”

“Tớ cũng không dám nữa đâu!” Hạ Sính Đình cũng vô cùng buồn bực, sao lại đụng phải cái tên khó đối phó kia chứ.

Hai người ngồi một lúc thì Thành Thành tới, anh ta lau mồ hôi: “Xin lỗi, anh đến muộn.”

Dư Tịnh nói: “Bọn tôi cũng vừa tới.”

Thành Thành nhìn hai cô gái, không biết vì sao hẹn hò lại phải mang thêm cái bóng đèn điện theo làm gì.

“Tôi là Dư Tịnh.” Dư Tịnh đã mở đầu thẳng thắn như vậy, “Cô ấy mới là Hạ Sính Đình”.

Thành Thành ngó người.

Dur Tịnh quyết định nói luôn một mạch: “Lúc đó là tôi thay Hạ Sính Đình đi xem mắt với anh, làm anh hiểu lầm, thật xin lỗi.”

Thành Thành còn chưa phản ứng kịp, nhưng một cô gái nhận sai thành thật như thế, anh ta trả lời theo bản năng: “Không sao.”

“Nên sau này xin anh đừng gọi điện cho Hạ Sính Đình nữa.”

Nếu đã biết chân tướng thì Thành Thành chắc chắn sẽ không quấy rầy Hạ Sính Đình mà chuyển sang mục tiêu thật sự của anh ta: “Vậy có thể nói cho anh biết số điện thoại của em không?” Dù sao Dur Tịnh mới là đối tượng trong lòng anh ta.

Dur Tịnh nghếch mặt, anh ta đúng là kiên trì thật. Cô nói: “Xin lỗi, tôi không thể cho anh số điện thoại, vì chồng tôi sẽ không vui.”

Thành Thành đờ ra: “Em đã kết hôn rồi?”

“Phải.” Dur Tịnh gật đầu: “Tôi biết thế là không công bằng với anh, thực sự là do chúng tôi không tốt. Tôi chỉ có thể xin lỗi anh lần nữa.”

Thành Thành vốn phải nổi giận, nhưng anh ta không tài nào nổi cáu với Dur Tịnh được. Tình yêu mới chớm nở đã bị lụi tàn, trong lòng rất khó chịu, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Dur Tịnh kéo áo Hạ Sính Đình, cô nàng hiểu ý thành thật nói: “Thực xin lỗi, hi vọng anh có thể thứ lỗi cho chúng tôi.”

Thành Thành tuy bất mãn vì bị Dur Tịnh và Hạ Sính Đình lừa dối lâu như vậy, nhưng làm thế nào được. Anh ta là nam tử hán đại trượng phu, không thể so đo tính toán với hai cô gái. Anh ta thở dài: “Thôi bỏ đi.”

Dư Tịnh vô cùng cảm kích nói: “Cảm ơn anh đã rộng lượng như vậy.”

Hạ Sính Đình giơ tay lên: “Tôi nhất định sẽ giúp anh tìm được người tốt hơn cô ấy.”

Dư Tịnh cười, nhéo má cô nàng.

Thành Thành lại thềm thờ dài, dù tốt mấy cũng chưa chắc là người anh ta cần, trong mênh mông biển người muốn tìm một kẻ tri kỉ, nào có dễ dàng gì,

Hạ Sính Đình cảm thấy tảng đá trong ngực đã được gỡ xuống, bô lô ba la nói không ngớt.

Thành Thành thi thoảng nói vài câu.

Dư Tịnh giải quyết xong chuyện đau đầu này, dây thần kinh căng thẳng đã chùng xuống, trở nên mệt mỏi vô cùng, cô nhìn đồng hồ đeo tay: “Hay là hai người cứ nói chuyện đi, tôi về ngủ bù.” Hai người trai chưa vợ gái chưa chồng này, trước kia vì vài chuyện mà bỏ lỡ, không chừng ở riêng với nhau lại có thể thích nhau, cô không nên phá hoại mới đúng.

Hạ Sính Đình làm sao không biết ý đồ đó, đá mạnh vào chân cô dưới gầm bàn, sắc mặt vẫn bình thản: “Tôi đưa Dư Tịnh về nhà, thế nhé.”

Thành Thành nhìn theo bóng Dư Tịnh, khắc sâu hình dáng mảnh mai yêu kiều của cô trong đầu.

Thẩm Tư Thông cứ nhớ mãi về Thiệu Mân Quân, cả buổi sáng bối rối không yên, khó khăn lắm mới kết thúc đợt khám bệnh buổi sáng, anh vội vã chạy đến phòng bệnh.

Trong phòng chỉ có Đông Đông và Thiệu Mân Quân, không thấy Lữ Thiên Ba và người anh ta gọi điện thoại tới đâu, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn: “Em ăn cơm chưa?”

“Đông Đông ăn rồi.” Thiệu Mân Quân trả lời trật lất, hình như có phần lơ đãng.

Thẩm Tư Thông mím môi: “Anh giúp em trông Đông Đông, em đi ăn gì đi.”

“Em không đói.”

“Chồng em, à không Lữ tiên sinh đâu?” Thẩm Tư Thông nói giữa chừng vội đổi lại.

Thẩm Tư Thông thoáng suy nghĩ: “Anh đi xem thử, tiện thể mua đồ ăn cho em.”

“Cũng được.”

Thẩm Tư Thông đến khoa Huyết dịch, bác sĩ Thẩm vui mừng vỗ vai anh: “Nhóm máu hợp rồi, HLA có hai điểm hoàn toàn tương đồng, tốt quá.”

“Cái gì?” Thẩm Tư Thông mơ hồ.

Bác sĩ Thẩm lờm anh: “Ngốc, Đông Đông được cứu rồi.”

“Thật không?” Thẩm Tư Thông mừng quá, chỉ muốn lao đi kể tin tốt này cho Thiệu Mân Quân nghe.

“Ừ tôi cũng không ngờ lại suôn sẻ như vậy.”

Sau nỗi vui mừng Thẩm Tư Thông bỗng nhớ ngay tới vấn đề: “Là Lữ Thiên Ba à?”

“KHông phải.” Bác sĩ Thẩm chỉ hai người đang ngồi trên ghế dài ngoài hành lang: “Là cô gái kia, người Lữ Thiên Ba dẫn tới ấy.” Anh ta vỗ trán: “Vui quá nên quên thông báo cho họ biết.”

“Khoan đã.” Thẩm Tư Thông lại đóng cửa, chặn ánh mắt dò hỏi của hai kẻ kia ở ngoài. “Cậu có chắc ;à cô ta chứ không phải Lữ Thiên Ba?” Anh đương nhiên nhận ra Thư Nhã, không rõ vì sao cô ta lại ở cạnh Lữ Thiên Ba, và lại còn thân mật như thế.

“Đương nhiên, sao vậy?”

Nỗi nghi hoặc trong lòng Thẩm Tư Thông càng lớn dần, một suy nghĩ đáng sợ nảy ra, sắc mặt anh thay đổi đột ngột.

Bác sĩ Thẩm ngó ra: “Cậu nghĩ ra điều gì à?” Anh ta là bạn thân lâu năm của Thẩm Tư Thông, cũng biết rõ ái hận tình thù giữa Thẩm Tư Thông và Thiệu Mân Quân, bây giờ thấy vẻ mặt bạn mình như vậy, khó tránh khỏi lo lắng theo.

“Người xa lạ không phải họ hàng thân thích có tỉ lệ hợp nhóm máu thành công là bao nhiêu?” Thẩm Tư Thông bỗng mở lời.

“Rất nhỏ nhưng cũng không phải là không có, nếu không thì lập ngân hàng máu Trung Hoa làm gì?” Bác sĩ Thẩm nói từ góc độ chuyên ngành.

Có chuyện trùng hợp vậy sao? Lẽ nào Lữ Thiên Ba có khả năng tiên đoán? Biết Thư Nhã chắc chắn thích hợp? Thẩm Tư Thông tuyệt đối không tin.

Bác sĩ Thẩm là ai chứ, anh ta đã tự tìm ra chút manh mối trong câu hỏi và vẻ mặt của Thẩm Tư Thông, nên tự phân tích. “Nhóm máu của Lữ Thiên Ba và Thư Nhã là B, Thiệu Mân Quân là nhóm A, Đông Đông là O, A và B không thể nào sinh ra O, cũng tức là Đông Đông không phải con trai của Thiệu Mân Quân và Lữ Thiên Ba, hai nhóm B có thể sinh ra O, lẽ nào Lữ Thiên Ba và Thư Nhã mới là bố mẹ ruột của Đông Đông?” Anh ta bàng hoàng: “Trời đất ơi, đang đóng phim hay sao vậy?”

Thẩm Tư Thông sa sầm mặt.

Bác sĩ Thẩm ý thức mình đã đùa quá trớn, vội xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi.”

Thẩm Tư Thông chẳng có tâm trạng đấu khẩu, hướng hồ trong lòng anh cũng nghĩ thế.

Bác sĩ Thẩm nhìn anh: “Xét nghiệm DNA là biết ngay chân tướng chứ gì.”

Thẩm Tư Thông trầm giọng: “Đừng làm bậy, vi phạm vi tắc nghề nghiệp sẽ bị khai trừ.”

Bác sĩ Thẩm bĩu môi vẻ không quan tâm. Nếu Thẩm Tư Thông không ngăn cản thì anh chắc sẽ làm thật.

Thẩm Tư Thông suy tư hồi lâu: “Gọi họ vào đây?”

“Được.”

Lữ Thiên Ba dè dặt hỏi: “Bác sĩ Thẩm kết quả thế nào rồi.”

Ánh mắt bác sĩ Thẩm sau khi trao đổi với Thẩm Tư Thông anh gạt

đầu: “Cô Nhã đây rất hợp, có thể làm phẫu thuật cấy ghép cho Đông Đông.”

“Tốt quá rồi tốt quá rồi.” Lữ Thiên Ba suýt thì vui quá mà bật khóc.

Thẩm Tư Thông càng chắc chắn hơn về suy nghĩ của mình, đồng thời cảm giác kì quặc trước kia cũng đã có được bằng chứng.

Thư Nhã hoảng loạn: “Nhất định phải mổ ghép tủy sao?”

“Đúng, đó là cách duy nhất có thể cứu Đông Đông.” Bác sĩ Thẩm nói.

“Liệu có đau lắm không?” Liệu có ảnh hưởng gì tới sức khỏe của tôi không?” Thư Nhã căng thẳng hỏi.

Bác sĩ Thẩm và Thẩm Tư Thông nhìn nhau, vẻ mặt kì lạ, đó không phải là lời mà người làm mẹ nói ra, chẳng lẽ họ đoán sai?

Thư Nhã thấy họ không nói thì sắc mặt tái nhợt: “Có phải là rất nguy hiểm?”

“Cô Thư phải tin tưởng chúng tôi chứ.” Bác sĩ Thẩm nói gọn.

Lữ Thiên Ba nổi giận: “Tiểu Nhã, đến nước này rồi mà em còn do dự cái gì.”

Thư Nhã gạt tay anh ta ra: “Em không muốn làm phẫu thuật em không đồng ý.”

“Tiểu Nhã!” Lữ Thiên Ba nổi điên: “Đông Đông là con chúng ta, sao em có thể thấy chết không cứu?”

Không gian im lặng bao trùm.

Sắc mặt khó coi đến cùng cực không chỉ có Thư Nhã, Lữ Thiên Ba mà còn cả Thẩm Tư Thông.

Bác sĩ Thẩm sợ Thẩm Tư Thông trong lúc tức giận sẽ ra tay với Lữ Thiên Ba, nên vội chen vào chặn giữa hai người.

Thẩm Tư Thông giận đến run người, Lữ Thiên Ba không chỉ làm chuyện có lỗi với Thiệu Mân Quân mà còn có con với bạn thân nhất của cô, mà kinh khủng hơn là bọn họ còn bắt Thiệu Mân Quân thay họ chăm sóc đứa bé đó. Anh càng nghĩ càng giận, vai run bần lên.

“Bình tĩnh chút, chúng ta là bác sĩ.” Bác sĩ Thẩm sợ anh mạnh động vội nhắc khẽ.

Thẩm Tư Thông mất khá nhiều công sức mới kiểm soát được bản thân, anh khẽ nói: “Yên tâm đánh hẳn tôi sợ bần tay.”

Lữ Thiên Ba và Thư Nhã vẫn đang cãi nhau, bác sĩ Thẩm cau mày: “Hai người ra ngoài mà cãi, quyết định xong thì vào báo tôi biết.”

“Bác sĩ Thẩm chúng tôi muốn làm phẫu thuật cho Đông Đông, mong anh sắp xếp thật nhanh.” Lữ Thiên Ba quay lại nói.

Thư Nhã tỏ vẻ giận dữ: “Là anh đồng ý, không phải em. Muốn phẫu thuật thì anh đi mà làm, em không đi.”

“Nếu người hợp tủy là tôi, tôi có cần cầu xin cô không?” Lữ Thiên Ba hôm nay mới biết rõ con người Thư Nhã trước kia sao lại nghĩ rằng cô ta dịu dàng đáng yêu cơ chứ.

“Dao không rạch lên người anh, đương nhiên anh không thấy đau. Ai muốn đi thì tự đi, dù sao em cũng không đi.” Thư Nhã quyết tâm

không cứu Đông Đông.

Tay Lữ Thiên Ba chỉ vào Thư Nhã run run, thế gian này sao lại có một người mẹ nhẫn tâm đến thế.

Thư Nhã bỗng nhẹ nhàng ôm anh ta, nũng nịu: “Thiên Ba, chúng ta vẫn còn trẻ, em vẫn có thể sinh thêm, sao phải vì một đứa con bệnh tật mà làm tổn thương tình cảm của chúng mình.”

Lữ Thiên Ba đẩy cô ta giọng nghiêm khắc, nói từng chữ một: “Thư Nhã tôi nói cô biết, nếu cô không cứu Đông Đông thì chúng ta sẽ chấm hết.”

Thư Nhã ngồi bệt xuống đất gào khóc như kẻ điên: “Trong lòng anh rốt cuộc là Đông Đông quan trọng hay em?”

Lữ Thiên Ba không trả lời thẳng mà quay lưng lại với cô ta: “tôi nói là làm, tự cô suy nghĩ cho kĩ.” Anh ta không đếm xỉa tới Thư Nhã nữa mà quay sang bác sĩ Thẩm: “Xin lỗi để anh chê cười rồi.”

bác sĩ Thẩm nhún vai.

Thư Nhã vùi mặt vào hai chân khóc lóc, Lữ Thiên Ba sa sầm mặt kéo cô ta lên: “Cô còn chưa thấy đủ mất mặt hả?”

Tiếng khóc lẫn tiếng mắng nhiếc xa dần, Thẩm Tư Thông mệt mỏi dựa vào lưng ghế, đầu óc rối loạn.

Bác sĩ Thẩm đau đầu hỏi: “Chuyện này làm sao nói với Mân Quân đây?”

“Khoan hãy nói với cô ấy.”

Bác sĩ Thẩm nói thẳng: “Không giấu được đâu, giờ mà cậu không nói sau này cô ấy mà biết sẽ trách ngược lại cậu.”

Thẩm Tư Thông im lặng. Nếu nói Thiệu Mân Quân có thể chịu đựng cú sốc chồng ngoại tình, bạn thân phản bội, con trai mắc bệnh hiểm nghèo, nhưng có thể chịu đựng nổi chuyện con trai mà cô dồn hết tình cảm để yêu thương chăm sóc lại là do chồng và tình nhân sinh ra hay không? Anh không dám tưởng tượng nếu Thiệu Mân Quân biết được sự thật, liệu có suy sụp hoàn toàn?

Bác sĩ Thẩm hỏi vu vơ: “Cậu còn yêu Mân Quân chứ?”

Thẩm Tư Thông ngẩng lên nhìn anh ta: “Lúc này mà cậu còn có tâm trạng quan tâm chuyện này à?”

“Bây giờ là lúc Thiệu Mân Quân cần được quan tâm nhất, là cơ hội của cậu.”

“Tôi là người thừa nước đục thả câu à?” Thẩm Tư Thông tức tối.

“Cậu là người giải cứu cô ấy ra khỏi dầu sôi lửa bỏng.” Bác sĩ Thẩm bình thản: “Cậu và tôi đều biết rõ cô ấy không thể nào ở bên Lữ Thiên Ba được nữa.”

Giọng Thẩm Tư Thông rất bình thản, ngược lên nhìn bạn: “Họ đã li hôn rồi.”

“Thế cậu còn băn khoăn nỗi gì?” Bác sĩ Thẩm khó hiểu. “Nói thẳng chuyện này với Mân Quân, cô ấy không có nghĩa vụ ăn không ngon ngủ không yên vì chuyện Đông Đông nữa.”

Thẩm Tư Thông cười khổ: “Theo những gì cậu biết về Mân Quân thì cậu nghĩ cô ấy có vứt bỏ Đông Đông được không?”

Bác sĩ Thẩm gãi đầu: “CẬU vẫn hiểu cô ấy nhất.”

Thiệu Mân Quân đã coi Đông Đông là đứa con mình rút ruột đẻ ra từ lâu, dù biết đó là con của Lữ Thiên Ba và Thư Nhã, cô cũng sẽ không bỏ rơi nó. Nhưng mỗi khi nhìn thấy Đông Đông, chắc chắn sẽ nhớ đến những chuyện đau lòng, người bị tổn thương sau cùng vẫn là cô. Có nên kể hết sự thực cho cô nghe hay không, trong lòng Thẩm Tư Thông rất mâu thuẫn.

“LÀM thế nào vẫn do cô ấy tự quyết, cậu không thể làm thay cô ấy.”
Bác sĩ Thẩm nhấn mạnh.

“Tôi hiểu ý cậu.” Thẩm Tư Thông máy móc trả lời.

Bác sĩ Thẩm làm sao không hiểu những gì Thẩm Tư Thông nghĩ, cũng xót xa những tủi nhục mà Thiệu Mân Quân đã phải chịu đựng, nhưng sự đời là thế, lúc nào cũng có bao nỗi bất lực. Anh ta ngẫm nghĩ rồi nói: “Càng kéo dài thời gian, Mân Quân biết chân tướng càng muộn thì tổn thương gây ra cho cô ấy càng lớn.”

Thẩm Tư Thông khẽ thở dài: “Tôi hiểu chuyện đó nhưng tôi không biết nên nói thế nào.”

“Chỉ cần Thư Nhã đồng ý phẫu thuật ghép tử thì dù cậu không nói, Lữ Thiên Ba cũng sẽ nói, dù mọi người đều không nói thì Mân Quân cũng không ngốc, chắc chắn sẽ nhận ra sự thật.”

Thẩm Tư Thông lại thở dài.

“Hay là, tôi đi?” BÁC sĩ Thẩm ngập ngừng: “Dù sao tôi là bác sĩ điều trị cho Đông Đông, đó cũng là nghĩa vụ của tôi.”

“Thôi để tôi đi vậy.” Thẩm Tư Thông không yên tâm, sợ người khác nói quá thẳng khiến cô đau buồn, lại do tâm lí cô không chịu nổi lại ảnh hưởng tới sức khỏe, tóm lại cũng chỉ vì quá quan tâm mà khó xử mọi bề.

Bác sĩ Thẩm nhượng mày, trước khi Thẩm Tư Thông hối hận đã đưa anh tới tận phòng bệnh của Đông Đông: “Mân Quân, Thẩm Tư Thông có chuyện muốn nói với em.”

Thiệu Mân Quân rất bất ngờ: “Gì ạ?”

Bác sĩ Thẩm đứng cạnh giường Đông Đông: “Nào, nói cho chú bác sĩ nghe, hôm nay con thấy thế nào?”

Thiệu Mân Quân nhìn chăm chăm bác sĩ Thẩm, rồi quay sang Thẩm Tư Thông: “Anh có chuyện muốn nói với em?”

Thẩm Tư Thông khẽ ho vẻ thiếu tự nhiên, ấn cô ngồi xuống ghế: “Em ngồi xuống đã, từ từ nghe anh nói.”

“Anh nói đi.” Thiệu Mân Quân cụp mắt xuống

Khóe mắt bác sĩ Thẩm liếc sang quan sát, Thẩm Tư Thông trừng mắt lại, ngập ngừng một lúc rồi nói: “Mân Quân, em phải nhận lời anh là sau khi nghe anh nói xong,, phải giữ bình tĩnh nhé.”

“Bây giờ còn chuyện gì khiến em mất bình tĩnh nữa?” Chồng có tình nhân bên ngoài , tình nhân là bạn thân nhất của mình, cô đã quá tin tưởng họ, mà cả hai lại hợp sức đối phó cô, còn lừa cô kí tên vào đơn li hôn. Vốn ngỡ có thể nương tựa vào con trai mà sống, nhưng lại phát hiện ra con bị bệnh. Còn cú sốc nào mà cô không chịu nổi được nữa đâu.

Thẩm Tư Thông ấp a ấp úng, mãi vẫn chưa nói được, bác sĩ Thẩm thực sự không chịu được nữa: “Thẩm Tư Thông cậu không nói để tôi nói.”

Bị anh ta bức Thẩm Tư Thông đành vòng vo trước: “Đã tìm được người ghép tủy cho Đông Đông rồi.”

Thiệu Mân Quân đứng phắt dậy, Thẩm Tư Thông lại ấn cô xuống.

“đúng là tin quá tốt rồi, tại sao anh lại ấp úng như thế?” Thiệu Mân Quân mấp máy môi: “Em hiểu rồi, có phải người ta không chịu hiến tủy, em sẽ đi cầu xin người đó, chỉ cần họ chịu cứu Đông Đông thì bảo em làm gì cũng được.”

“Người thích hợp là Thư Nhã.” Thẩm Tư Thông chậm rãi nói, ánh mắt nhìn cô chăm chú, chỉ sợ cô mất bình tĩnh.

Thiệu Mân Quân quả nhiên sốc nặng, cô lẩm bẩm: “Tại sao lại là cô ta?” cô bỗng mở to mắt: “Anh nói gì? Thư Nhã?”

“Phải.” Thẩm Tư Thông quan sát vẻ mặt cô, nếu có gì lạ sẽ khống chế ngay.

Cơ thể Thiệu Mân Quân ru bần lên, toàn thân lão đảo chực ngã: “Hóa ra là thế, chẳng trách, em bị che giấu bao năm nay...” CÔ không ngừng nói những từ rất quái lạ.

Thẩm Tư Thông giữ hai vai cô lại: “Mân Quân em bình tĩnh lại đã.”

Thiệu Mân Quân bỗng đứng vọt dậy, động tác rất nhanh, sức rất mạnh. Thẩm Tư Thông suýt thì không giữ được cô: “Mân Quân em định làm gì?”

“Em phải đi hỏi Lữ Thiên Ba cho rõ.” Nước mắt cô giàn giụa, rớt cuộc cô có lỗi gì với anh ta, mà anh ta lại làm tổn thương cô đến thế. Nếu Đông Đông là con của anh ta và Thư Nhã, thế thì chúng tỏ cưới nhau chưa bao lâu, họ đã ở bên nhau, đồng thời mọi chuyện đã mưu tính từ sớm, điều đó bảo Thiệu Mân Quân làm sao chịu nổi.

“Anh ta không có ngoài đó.” Thẩm Tư Thông cố gắng kéo cô lại, cuống quýt: “Thẩm Tư Thông, cậu đứng đờ ra đó làm gì, mau tới giúp tôi.”

Thẩm Tư Thông như sực tỉnh, anh ta lao vọt tới, chặn cửa lại.

Thẩm Tư Thông giữ chặt hai vai Thiệu Mân Quân: “Bình tĩnh đã, anh nói em nghe sự thật không phải để em đi tính sổ với hắn ta!”

“Anh còn bắt em nhịn nhục hay sao?” Cơn giận không chỗ phát tác của Thiệu Mân Quân trút hết lên Thẩm Tư Thông: “Anh ta lừa em bấy lâu nay.”

“Em tìm hắn thì làm gì được? Chửi hắn mấy câu? Đánh hắn một trận? Những gì đã xảy ra không thể thay đổi được.”

Thẩm Tư Thông gơ ngón cái: “Câu này hay lắm.”

Đông Đông cũng lăn từ giường xuống: “Mẹ ơi, mẹ đừng khóc, Đông Đông lau nước mắt cho mẹ.” Nó nũng nịu gọi, khiến người ta mềm cả lòng.

Thiệu Mân Quân ngần ngừ, rồi vẫn ôm chặt Đông Đông vào lòng, cho dù Lữ Thiên Ba và Thư Nhã phạm lỗi tà đình thiế nào, đứa trẻ là vô tội.

Đông Đông chững chạc lau nước mắt cho mẹ, tuy nó không rõ chú

bác sĩ và mẹ nói gì, nhưng loáng thoáng cảm thấy có liên quan tới mình. Nó không muốn làm mẹ mất vui, gần đây mẹ cứ trốn đi và khóc, tâm trạng cũng không tốt lắm, tim vỡ vụn vì nó, nó phải càng ngoan hơn.

Thẩm Tư Thông cố thờ lại bình thường, bế Đông Đông lên giường trước, rồi nắm lấy hai vai Thiệu Mân Quân, khẽ nói: “anh biết em rất tủi nhục, nhưng muốn khóc cũng đừng khóc trước mặt trẻ con.”

Thiệu Mân Quân gật đầu: “Em nghe lời anh.” Trước kia cô cũng thường nghe theo đề nghị của Thẩm Tư Thông, vô thức lại xem anh là chỗ dựa.

Đúng lúc này, bên ngoài có người đẩy cửa vào, vì cửa bị Thẩm Tư Thông chặn lại nên chưa mở ngay ra được, bên ngoài lại dùng sức đẩy mạnh hơn, Thẩm Tư Thông lách sang một bên, người kia không kịp thắng lại, lao bổ vào trong, ngã rầm xuống đất.

Là Lữ Thiên Ba.

Thẩm Tư Thông sờ mũi, nhướn khóe môi về chờ xem kịch hay.

Sắc mặt Lữ Thiên Ba sa sầm, nhưng không thể trở mặt với Thẩm Tư Thông nên ôm cục tức trong bụng, thấy ánh mắt Thiệu Mân Quân nhìn anh ta một cách giận dữ, anh ta rất không vui: “Làm gì mà nhìn tôi thế hả?”

Thiệu Mân Quân đã mất đi ý muốn tìm anh ta tính sổ trong lòng chỉ cảm thấy buồn bã lạ lùng, vợ chồng bao năm, sao cô lại không phát hiện ra bộ mặt thật của anh ta nhỉ.

Thẩm Tư Thông ôm vai cô an ủi, Lữ Thiên Ba thấy hết, bỗng đứng lừa giận lại nổi lên, nhưng ngật vì có Thẩm Tư Thông và Đông Đông

ở đó nên không nổi điên được, sắc mặt anh ta thay đổi liên tục cuối cùng gắng nhẫn nhịn, như thể chỉ mất kiểm soát cảm xúc trong tích tắc, sau đó vẻ mặt anh ta lại trở lại tự nhiên như không, cứ như chẳng có chuyện xảy ra.

Thẩm Tư Thông hắng giọng: “CÔ Thư kia suy nghĩ thế nào rồi?”

“Cho tôi thêm chút thời gian, tôi sẽ thuyết phục cô ấy.” Lữ Thiên Ba lúng túng nói, anh ta không ngờ thái độ Thư Nhã lại cố chấp như vậy, nhất quyết không đồng ý.

Thiệu Mân Quân nhìn xuống, Thư Nhã lại không chịu cứu con trai ruột của mình ư? Đúng là trái luân thường đạo lý, nếu cô hợp tùy cô vui còn không kịp sẽ không bao giờ do dự. Nhưng cũng khó nói, cô và Thư Nhã quen nhau bao năm nay cũng chưa từng nhận ra cô ta thâm hiểm như vậy.

Thành Thành cau mày: “Cố gắng nhanh nhé.”

“Tôi biết.” IThư Nhã cố gắng hơn ai hết, nhưng bất lực là Thư Nhã lần này quá cứng đầu, không chịu nhượng, anh ta mềm rắn có đủ, nhưng xem ra không mấy thành công.

“Đi thôi, Thẩm Tư Thông, chiều nay cậu còn khám bệnh.” Thành Thành kéo áo Thẩm Tư Thông.

“Thẩm Tư Thông?” vẻ mặt Lữ Thiên Ba bỗng lạnh hẳn, cơ thể căng cứng: “Anh chính là Thẩm Tư Thông?” Cuối cùng anh ta đã biết nguyên nhân nhìn thấy Thẩm Tư Thông là khó chịu từ đâu mà ra, Lữ Thiên Ba cười lạnh lẽo.

Thẩm Tư Thông tiến lên một bước: “TÔI là Thẩm Tư Thông, có gì xin chỉ giáo” anh nói lạnh nhạt.

Lữ Thiên Ba lặng thinh, anh ta nheo mắt lại nhìn anh chăm chăm trong mắt chỉ có duy nhất một cảm xúc – căm ghét.

Thành Thành thấy tình hình không ổn liền kéo Thẩm Tư Thông ra ngoài: “đi thôi đi thôi, tới giờ làm việc rồi.”

Thẩm Tư Thông lướt qua Lữ Thiên Ba, muốn nói thêm gì đó nhưng Thành Thành đã kéo anh bỏ đi.

Lữ Thiên Ba dường như không kiểm soát được cứ cười lạnh suốt, lại có chút vẻ châm biếm: “Cảm giác tình cũ không rủ cũng tới thế nào?”

Thiệu Mân Quân đắp chặn lại cho Đông Đông: “CÓ gì ra ngoài mà nói.”

“Cô đừng giả bộ mẹ hiền tôi nói cô biết Đông Đông là con của tôi và Thư Nhã, không có chút quan hệ gì với cô cả.” Lữ Thiên Ba không hề đếm xỉa đến cảm giác của Thiệu Mân Quân cứ thế chọc thẳng vào vết thương của cô.

“Tôi đã biết rồi.” Thiệu Mân Quân bình tĩnh nói.

Lữ Thiên Ba sững sốt vì vẻ trấn tĩnh của cô, đó không phải phản ứng bình thường cô phải có. Rồi rất nhanh, anh ta cười cười: “Hắn ta thông báo cũng kịp thời ghê nhỉ.”

Thiệu Mân Quân không hề muốn cãi nhau với anh ta, khoe môi nở nụ cười buồn khổ: “Nếu được thì phiền anh dùng thời gian để thuyết phục Thư Nhã, chứ không phải so đo với tôi.”

“đó là chuyện của tôi, không cần cô lo.” Lữ Thiên Ba không muốn nói những lời khó nghe để công kích Thiệu Mân Quân chỉ là lời vừa

thoát ra đã biến vị, nói xong rồi hối hận, anh ta cũng không hiểu bản thân mình bị sao nữa.

“tôi mặc kệ anh, nếu anh rảnh thì giúp tôi chăm Đông Đông, tôi ra ngoài một lát.”

“CÔ đi đâu? Tìm cái tên Thẩm Tư Thông kia à? CÔ nóng ruột thế à?”
Lữ Thiên Ba lại ác khẩu.

Cuối cùng Thiệu Mân Quân cũng nổi cáu: “Lữ Thiên Ba, anh có thôi ngay đi không?”

Lữ Thiên Ba ôm đầu vè đau khổ: “Xin lỗi.”

Thiệu Mân Quân liếc nhìn anh ta, vui buồn bất chợt như thế là sao?

Lữ Thiên Ba khoát tay: “CÔ đi đi, tôi sẽ chăm Đông Đông.”

Thiệu Mân Quân ra ngoài, lấy điện thoại ra gọi cho Thư Nhã. CÔ đã biết Đông Đông là con của Lữ Thiên Ba và Thư Nhã, cho dù bản thân lo lắng cách mấy thì đó vẫn là con của kẻ khác, chữa bệnh xong họ sẽ đem nó đi, còn chữa không được thì người đau buồn thương tâm chỉ có cô, nhưng cô vẫn không nở lòng nào, cho mèo nuôi mấy năm còn có tình cảm, huống hồ là con người.

Thư Nhã không nghe máy. Thiệu Mân Quân không mệt mỏi gọi tiếp, cho tới khi điện thoại báo sắp hết pin, cô mới bất lực từ bỏ. Nghĩ ngợi một lát lại nhắn tin: đợi cậu có thời gian thì gọi lại cho tôi, tôi có chuyện muốn nói.

Lữ Thiên Ba nhìn gương mặt ngủ say của Đông Đông, trong lòng cảm xúc phức tạp. Cái tên Thẩm Tư Thông này lần đầu tiên anh nghe thấy là từ Thư Nhã. LÚc đó anh ta và Mân Quân mới kết hôn

chưa lâu. Thụ Nhã thản nhiên nói cho anh ta biết Thẩm Tư Thông là bạn trai đầu tiên của Thiệu Mân Quân, tình cảm giữa hai người họ luôn rất tốt, cũng sắp cưới rồi, về sau cha Mân Quân phẫu thuật thất bại, cô đau đớn chia tay, để khiến Thẩm Tư Thông bỏ cuộc hoàn toàn mới vội vàng lấy Lữ Thiên Ba. Lữ Thiên Ba lúc đó nghe câu này có phần phát điên, anh ta đã ái mộ Thiệu Mân Quân từ lâu, lúc cưới được cô, anh ta luôn thấy mình thật may mắn. Cho dù trong lòng không mấy dễ chịu nhưng vì yêu cô anh ta vẫn lặng lẽ chấp nhận, mong rằng tình cảm chân thật của mình có thể khiến cô rung động. Anh ta đâu ngờ, Thụ Nhã lại kể một tin mà anh ta không thể chấp nhận nổi, đứa trẻ trong bụng Thiệu Mân Quân rất có thể là của Thẩm Tư Thông, anh ta đang giúp người khác đổ vỡ. Tâm trạng Lữ Thiên Ba cực kì tồi tệ, mượn rượu giải sầu, sau khi say khướt đã nảy sinh quan hệ với Thụ Nhã, rồi cô ta mang thai. Lữ Thiên Ba mỗi lần về nhà nhìn thấy vẻ mừng rỡ của Thiệu Mân Quân vì sắp làm mẹ, anh ta tức tối phát điên. Anh ta suy nghĩ một thời gian rất lâu, rồi quyết định không để đứa trẻ đó ra đời. Anh ta biết Thiệu Mân Quân nhất định sẽ không nhận lời, nên lúc cô tắm, anh ta đã ra tay làm cô té ngã, cuối cùng sảy thai. Thiệu Mân Quân đau đớn đến không thiết sống, Lữ Thiên Ba cũng rất đau lòng, nhưng anh ta không hề hối hận việc mình đã làm. Lữ Thiên Ba nghe lời dụ dỗ của Thụ Nhã, đưa đứa con của họ về nhà, nói dối là mang từ cô nhi viện về nuôi. Thiệu Mân Quân quả nhiên vui mừng, từ đó xem Đông Đông là con ruột của mình, một lòng một dạ nuôi dưỡng.

Có vài việc anh ta để tâm quá lâu, thì càng ức chế, hậu quả càng nghiêm trọng. Tuy ngoài mặt anh ta vẫn tỏ ra một người chông gường mẫu quan tâm đến cô, nhưng trong lòng vẫn tồn tại bóng đen hoài nghi. Thiệu Mân Quân có lúc cười rất ngọt ngào, anh ta sẽ nghĩ có phải cô đang hoài niệm giây phút tuyệt vời bên cạnh Thẩm Tư Thông, hôm nào mà cô tỏ ra không vui về anh ta lại đoán có phải cô đang nhớ tới Thẩm Tư Thông. Ghen tuông bào mòn con người, thành kiến đối với Thiệu Mân Quân càng sâu thì càng gần gũi với

Thư Nhã. Bốn năm nay, họ lén lút sau lưng Thiệu Mân Quân, càng thấy kích thích, có lúc cũng nảy sinh chút hổ thẹn, nhưng cuối cùng suy nghĩ trả thù vẫn chiếm thế thượng phong.

Bây giờ Thẩm Tư Thông lại bước vào cuộc sống của Thiệu Mân Quân, Lữ Thiên Ba càng ghen tuông hơn, không rõ đối với cô rốt cuộc là yêu hay hận nhiều hơn.

Cuối cùng tiếng chuông điện thoại cắt ngang hồi ức của anh ta, người gọi là Hứa Gia Trì.

Anh nói trong điện thoại: “Tổng giám đốc Lữ, đơn xin nghỉ việc tôi đặt trên bàn làm việc của anh.”

Lữ Thiên Ba buồn bực nói: “Nhất định phải đi à?”

“Phải.” Hứa Gia Trì không muốn nói thêm dù chỉ một chữ.

Lữ Thiên Ba biết Hứa Gia Trì đang bất bình thay Thiệu Mân Quân, anh ta cũng không muốn bạn thân bao năm lại đi tới nông nổi này, nên cố gắng níu kéo: “đợi tôi về công ty rồi tính, cậu cầm đơn về đi.”

Giọng Hứa Gia Trì bỗng cao lên: “Mọi tư liệu đều ở trong ổ cứng di động, đều để trên bàn anh.” Anh ngập ngừng: “Tạm biệt, tổng giám đốc Lữ.”

Lữ Thiên Ba chờ dẫn cầm điện thoại di động, nếu nói anh ta phản bội Thiệu Mân Quân là còn có lí do, nhưng lừa gạt Hứa Gia Trì thì lỗi của anh ta hoàn toàn, anh ta không muốn mất bạn, đợi Đông Đông phẫu thuật xong, nhất định phải nghĩ mọi cách để níu kéo.

Cùng lúc đó Thiệu Mân Quân cầm điện thoại đi vào, thấy Lữ Thiên Ba thất thần thì vội đưa tay sờ trán Đông Đông, rồi thở phào một hơi.

Lữ Thiên Ba nhìn chằm chằm động tác dụi dụi của cô, trong lòng bỗng có chút hoang hoải.

Thiệu Mân Quân do dự, cắn môi: “Anh có thể gọi điện cho Thư Nhã không, tôi muốn gặp.”

“Cô muốn làm gì?” Lữ Thiên Ba căng thẳng hỏi.

“Không gì cả.” Thiệu Mân Quân khẽ nói: “TÔI muốn thử thuyết phục cô ta.”

“CÔ? Chỉ dựa vào cô?” Lữ Thiên Ba cười, Thư Nhã làm sao chịu nghe lời khuyên.

Thiệu Mân Quân thản nhiên: “Thử xem còn hơn là không làm gì cả, chẳng phải thế sao?”

Lữ Thiên Ba trầm ngâm: “Cô có chắc không?”

“Không.” Thiệu Mân Quân thành thật nói, những gì cô có thể làm là cố gắng nói để cô ta động lòng.

Ngay cả anh ta cũng không tài nào thuyết phục được Thư Nhã thì có làm sao thành công, Lữ Thiên Ba khẽ thở dài, nhưng anh ta không muốn Thiệu Mân Quân thất vọng nên vẫn nhận lời: “CÔ muốn hẹn ở đâu?”

“ở ngay quán cà phê bạn cũ gần bệnh viện, tôi không muốn xa Đông Đông lâu quá.” Thiệu Mân Quân nói.

Lữ Thiên Ba thầm cảm thán cùng là người làm mẹ, tại sao hai người lại khác nhau đến thế.

Thư Nhã nhanh chóng nghe điện thoại của Lữ Thiên Ba, cô ta tưởng Lữ Thiên Ba đã thông suốt, tìm cô ta để làm lành.

“Tiểu Nhã bây giờ em có rảnh không? Đến chỗ bệnh viện, anh đợi ở quán café Bạn Cũ trên đường XX.”

Thư Nhã lạnh nhạt: “Nếu vẫn muốn thuyết phục em thì đừng lãng phí công sức nữa.”

Lữ Thiên Ba đành nói: “LÀ chuyện khác.”

“VẬY thì được, một tiếng sau gặp.”

Lữ Thiên Ba quay lại dịu giọng hỏi: “Có cần tôi đi với cô không?”

“Không cần, Đông Đông không ở một mình được.” Thiệu Mân Quân không nghĩ ngợi gì, đáp ngay.

“VẬY cô cẩn thận, tính khí Tiểu Nhã chẳng phải là cô không biết.”

Thiệu Mân Quân cúi xuống, làm sao cô không hiểu Thư Nhã, câu này lại phải do người thân nhất của cô cho nghe, cũng quá mỉa mai. CÔ khẽ nói: “TÔI biết rồi.”

Lữ Thiên Ba rất muốn đưa tay vòng ôm lấy bờ vai mỏng manh của cô, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Thiệu Mân Quân đúng giờ xuất hiện ở quán café Bạn Cũ, Thư Nhã đã chọn một ly cappuchino ngồi đợi, vừa trông thấy người vào là Thiệu Mân Quân, cô ta biến sắc ngay: “Sao lại là cậu?”, cô ta xách túi xách lên định bỏ đi.

“Thư Nhã chúng ta nói chuyện.” Cô chặn lại.

“Chẳng có gì để nói.” Thư Nhã không quay đầu lại.

“CẬU sợ gặp tôi.” Giọng cô khẳng định,

Thư Nhã ngừng chân, phản bác: “Sao tôi phải sợ cậu?”

“Nếu không sợ thì ngồi xuống.” Thiệu Mân Quân nhìn sắc mặt biến hóa khôn lường của cô ta, bình thản nói.

“Ngồi thì ngồi.” Biết rõ là kế khích tướng, Thư Nhã vẫn không kiềm chế được, chỉ có thể chấp nhận.

Thiệu Mân Quân chọn một ly nước cam ép, Thư Nhã tỏ ra cực kì khó chịu: “CÓ gì nói nhanh, tôi còn nhiều việc để làm.”

“Cậu có yêu Thiên Ba không?”

Thư Nhã không ngờ Thiệu Mân Quân hỏi câu này: “Yêu.” CÔ ta nhướn mày, nói rất khí thế.

“Yêu một người không phải là chiếm hữu mà là trả giá, đạo lí này tôi nghĩ chắc cậu không thể không biết.” Thiệu Mân Quân cười nhạt.

“Ha ha.” Ánh mắt Thư Nhã xuất hiện nét châm biếm: “Chuyện đến nước này mà cậu còn muốn giành lại Thiên Ba? CẬU không thấy quá muộn ròi à?”

“TÔI nghĩ cậu hiểu lầm ròi.” Thiệu Mân Quân hờ hững, cô ngoài nhu trong cương, tính cách kiên nghị cố chấp, làm người luôn có giới hạn mà ngoại tình là lỗi lầm mà cô không thể tha thứ nhất, nên cô không muốn giành giật với Thư Nhã. “Ý tôi là nếu cậu yêu Thiên Ba, thì hãy

ngĩ cho anh ta, Đông Đông là đứa con duy nhất của anh ta, cứu nó là tâm nguyện lớn nhất hiện nay của Thiên Ba, tại sao cậu không thỏa mãn cho anh ta?”

Thư Nhã nheo mắt, ánh mắt sắc sảo: “TÔI và Thiên Ba sẽ còn đứa con khác, điểm này cậu không cần lo.”

Thiệu Mân Quân lắc đầu: “Chuyện sau này chẳng ai nói chắc được, nhưng tôi có thể đảm bảo nếu lần này cậu chịu phẫu thuật ghép tủy, Thiên Ba chắc chắn sẽ cảm kích cậu.”

“CẬU dựa vào đâu mà đảm bảo?” Trong nụ cười của Thư Nhã là sự bướng bỉnh và chán ghét.

“Dựa vào hiểu biết của tôi về anh ta, dù sao chúng tôi cũng là vợ chồng bốn năm.” Giọng Thiệu Mân Quân trong trẻo, có thể đã buông bỏ được thật, hoặc không có gì quan trọng hơn là cứu Đông Đông, nên khi nhắc đến cuộc hôn nhân thất bại này lòng cô mới có thể bình tĩnh như vậy.

Thư Nhã búng ngón tay: “TÔI và anh ấy yêu nhau cũng gần bốn năm rồi.” CÔ ta không ngần ngại xát thêm muối vào vết thương trong lòng Thiệu Mân Quân.

Tim Thiệu Mân Quân nhói đau, cô che giấu nỗi đau trong ánh mắt, nói bằng giọng vô cùng lạnh nhạt: “Thế à?” Chuyện đoán biết từ sớm vẫn khiến cô đau lòng.

Thư Nhã lòng ngổn ngang trăm mối, cô ta và Thiệu Mân Quân từng là bạn thân nhất, tình cảm cô ta đối với Thiệu Mân Quân cũng vô cùng phức tạp. Ban đầu cô ta nói xấu Thiệu Mân Quân trước mặt Lữ Thiên Ba là vì tình đầu của Mân Quân rất mãnh liệt sâu sắc, sau khi chia tay lại có thể lấy được một doanh nhân thành công chín chắn

như Lữ Thiên Ba, còn cô ta thì không tốt số như vậy, hồi xưa trong nhà cô ta kinh doanh thủy sản, trên người lúc nào cũng có vị cá tanh, về sau người cô ta yêu không phải nhân viên công chức bình thường thì cũng là những kẻ đào mỏ chỉ biết chìa tay xin tiền. Đố kị khiến người ta điên cuồng, Thư Nhã lại tự nhận mình về ngoại hình trí tuệ khí chất đều không thua Thiệu Mân Quân, dựa vào đâu mà Thiệu Mân Quân sống tốt như thế, còn cô ta thì bận công việc tui bụi, gặp phải toàn những kẻ tồi tệ. CÔ ta mất đi giới hạn làm người, không chỉ một lần nói xấu Mân Quân trước mặt Lữ Thiên Ba. Ban đầu Lữ Thiên Ba không tin, nhưng không chịu nổi khi cô ta ngày nào cũng lải nhải, hơn nữa vừa nhắc đến nhân vật nhạy cảm Thẩm Tư Thông, Lữ Thiên Ba vừa ghen vừa hận, mù mẫn cả đầu óc một tay đao diễn giết chết đứa con ruột thịt của mình.

Thư Nhã cười lạnh lùng nếu Thiệu Mân Quân biết chuyện mình sảy thai là do Lữ Thiên Ba, thì sẽ phản ứng thế nào.

Nếu ban đầu Thư Nhã đối với Lữ Thiên Ba chỉ là giả tạo là vì không phục Thiệu Mân Quân, nhưng về sau dần dần khi ở bên nhau cô ta đã yêu Lữ Thiên Ba thật lòng, cô ta không muốn mất anh ta. CÔ ta suy nghĩ kĩ những gì Thiệu Mân Quân nói, trong lòng đấu tranh rất dữ dội, nhưng vẫn không thoát khỏi rào cản tâm lí do chính mình tạo ra.

“Nói xong chưa, nói xong rồi thì tôi đi đây.” Thư Nhã nóng nảy nói.

“Tiểu Nhã.” Thiệu Mân Quân chân thành: “Thế gian này không có người mẹ nào nhẫn tâm, tôi tin cậu sẽ nghĩ ra.”

Thư Nhã hoảng loạn bỏ chạy, một người phụ nữ hiền lành như Thiệu Mân Quân, cô ta bỗng thấy không còn mặt mũi nào để đối diện.

“Tiểu Nhã nói sao?” Lữ Thiên Ba vừa thấy Thiệu Mân Quân đã sốt

ruột hỏi.

Giọng cô chậm rãi: “TÔI cố hết sức rồi,”

Lữ Thiên Ba lặng lẽ thờ dài. Cái tính cố chấp cứng đầu của Thư Nhã, muốn thuyết phục cô ta không phải dễ, chuyện Thiệu Mân Quân thất bại trở về đã nằm trong dự đoán của anh ta, nhưng vì Đông Đông, anh ta nhất định sẽ không tiếc bất kì giá nào để Thư Nhã đồng ý.

Thiệu Mân Quân nhận ra thực sự thì thái độ Thư Nhã đã có thay đổi, chỉ có chút do dự chưa quyết lúc này do chính Lữ Thiên Ba ra mặt mới được. CÔ nói: “Anh khuyên cô ấy nữa đi, cô ấy sẽ nghe anh,”

“Tôi biết rồi.” Lữ Thiên Ba nhìn cô chua xót.

Thiệu Mân Quân đắp chặn lại cho Đông Đông vớ vè vừa thương xót vừa yêu chiều: “Anh có việc thì về trước đi.”

“Tôi không có việc gì.”

“Việc của công ty thì sao?” Thiệu Mân Quân ngược lên hỏi: “Không xử lí có được không?”

“Cũng chẳng có việc gì quan trọng.” Lữ Thiên Ba tỏ vẻ nặng nề: “Trước kia tôi nói công ty gặp vấn đề tài chính là lừa dối cô, chính là nhằm bắt cô kí vào đơn li hôn.” Anh ta muốn chọc giận cô, bây giờ anh ta ấu trĩ tới nực cười như một đứa trẻ khao khát được quan tâm.

Thiệu Mân Quân liếc nhìn anh ta, cuối cùng đã chịu khai thật à? CÔ nhướn mày: “TÔI cũng biết rồi.” Bắt đầu từ giây phút cô nhìn thấy anh ta cùng Thư Nhã ra vào ở cửa nhà Thư Nhã, cô đã biết tất cả đều do Lữ Thiên Ba ngụy tạo ra để lừa gạt mình. Làm sao phải thế, nếu anh ta thật lòng muốn ở bên Thư Nhã, cô sẽ lặng lẽ rút lui. HỒN

nhân không tình cảm, đầy ắp dối trá thì đã không cần phải duy trì nữa. “Anh muốn li hôn hoàn toàn có thể nói thẳng, bịa ra bao lời nói dối như thế anh không thấy mệt à?”

Lữ Thiên Ba hận nhất dáng vẻ bình thản hờ hững này của cô, không có tình cảm mới có thể lạnh nhạt như vậy. Lòng dạ cô phải sắt đá biết bao mới có được vẻ thản nhiên, không yêu không hận thế này. Anh ta hờ lạnh, cảm thấy bi ai cho tình cảm của mình.

Thiệu Mân Quân cúi đầu nhìn, bây giờ ngoài chuyện Đông Đông ra chẳng còn chuyện gì có thể khiến lòng cô dậy sóng được nữa. CÔ không phải chưa từng nghĩ rằng Đông Đông khỏe lại rồi, coo vẫn mất anh ta, nhưng thế thì sao, tính mạng của đứa con là quan trọng nhất. Chỉ cần giữ được nó, cô có thể làm bất cứ việc gì.

“Dù thế nào thì tôi vẫn có lỗi với cô.” Lữ Thiên Ba lặng thinh hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Khi nào về thì chúng ta đi công chứng, tôi để cô đứng tên căn nhà.”

“Không cần.” Thiệu Mân Quân thông thả nói. CÔ sẽ không ở lại nơi mang lại nỗi đau cho cô, ở đó cũng không còn là ngôi nhà có thể che chắn mưa cho cô nữa rồi.

“CÔ ngốc à.” Lữ Thiên Ba quát lên, sao trên đời còn có người ngốc như vậy. Anh ta nghe lời Thư Nhã, lo Thiệu Mân Quân sẽ tranh chấp tài sản, mới nghĩ đủ cách dụ dỗ kí vào đơn li hôn, như vậy anh ta sẽ giữ lại được tối đa tài sản của mình, nhưng giờ xem ra Thiệu Mân Quân không hề có tí hứng thú nào với tiền của anh ta.

Thiệu Mân Quân ngược lên, mấp máy môi, tiền không thể bù đắp tội lỗi, cô cũng sẽ không tha thứ cho anh

Chương 12

Hạ Sính Đình tay xách nách mang, chạy đón xe để thăm bà ngoại, bà ngoại là người mạnh mẽ nhưng có phần hơi cô lập, bà kiên quyết muốn sống một mình ở ngoại ô, không chịu dọn đến ở chung với con cháu. Hạ Sính Đình mỗi tháng đều dành chút thời gian đến thăm bà một lần, trò chuyện, mua cho bà đồ ăn ngon.

Vì chiếc Mini coupe của cô bị trục trặc phải đem đi sửa, đành ngồi xe bus, cô phải đi ba chuyến, vừa xuống xe thì di động trong túi vang lên thúc giục. Cô chuyển đồ từ tay phải sang hết tay trái, gắng sức mò mẫm điện thoại, vừa đi vừa nghe: “A lô.”

“Xin chào, tôi là dịch vụ khách hàng của công ty di động Trung Quốc, rất vui được thông báo với cô, cô đã được rút thăm trúng giải nhất, phần thưởng là một chiếc điện thoại di động Iphone 5.”

Hạ Sính Đình phản ứng cực nhanh: “Tôi là trung tâm tin tức di động điện tín, sau này lừa người khác làm ơn chuyên nghiệp một chút”, nói xong định cúp máy.

“Này này đừng cúp đừng cúp, tôi là Lăng Thiên Ý.” Bên kia vội nói.

“Anh bị bệnh hả?” Hạ Sính Đình không chút khách sáo.

Lăng Thiên Ý ngược ngạt: “Muốn đùa với cô tí thôi mà.”

“Muốn đùa cũng phải lựa trường hợp chứ.” Hạ Sính Đình nổi cáu, tay cô xách bao nhiêu thứ, dù truyện cười hay đến mấy cũng không cười nổi.

Lăng Thiên Ý lại rối rít xin lỗi, Hạ Sính Đình mới hơi nguôi giận.

“Tóm lại là anh có chuyện gì?” Trước mặt là nhà của bà ngoại, cô hít thở thật chậm, không thể để lộ dáng vẻ mệt mỏi, nếu không bà ngoại sẽ xót xa.

“Không có gì không có gì.” Lăng Thiên Ý cười: “Chỉ muốn hỏi cô buổi tối có rảnh không?”

“Không, tôi đang ở tỉnh khác.” Hạ Sính Đình thẳng thắn.

“Ồ vậy thì thôi.” Lăng Thiên Ý lúng túng cúp máy.

Hạ Sính Đình cầm điện thoại, lẩm bẩm: Chẳng có chút thành ý nào, mời thêm nữa thì chết à! Sau đó vội vàng viện cớ, chắc vì gần đây rảnh rồi cô đơn nên mới nảy sinh suy nghĩ kì quái đó. Cô nói như niệm tà: “Ác linh rút mau! Tôi chỉ thích Dương Dận, một lòng một dạ với anh ấy!”

Bà ngoại thấy cô nên rất vui, hai người trò chuyện một lúc thì bà ngoại bỗng nói: “Đúng rồi, Tiểu Tôn nhà bên cạnh thật có phước, chính phủ bỏ tiền ra giúp cậu ta sửa lại nhà đấy.”

“Đúng là chuyện tốt.” Hạ Sính Đình cũng vui thay cho chú Tôn. Chú Tôn tên thật là Tôn Trường Thắng, là hàng xóm thân thuộc của bà ngoại, chú rất tốt, tiếc rằng bị tàn tật nên phải ngồi trên xe lăn suốt. Năm ngoái chú cưới vợ, vợ chú lúc nhỏ bị mất đi một chân trong vụ tai nạn giao thông, hai người có thể tự lo liệu cuộc sống nhưng nhà của chú là căn nhà xây theo kiểu cũ diện tích không nhỏ, còn có tầng trên, đối với người tàn tật mà lên xuống như vậy rất bất tiện, nên phần không gian đó rất lãng phí, lần này đài truyền hình thực hiện chương trình xã hội, nhà chú Tôn được đề cử cải tạo đầu tiên.

Bà cụ gật gù: “Hi vọng sau khi sửa xong sẽ tiện cho cuộc sống của họ.”

“Con qua thăm chú.” Hạ Sính Đình nói.

“Họ tạm thời dọn đi rồi.”

Hạ Sính Đình sờ cằm: “Vậy con đi xem công trình tiến hành đến đâu rồi.”

“Ừ, đi đi, lát về bà ngoại sẽ nấu đồ ăn ngon cho.”

Hạ Sính Đình nuốt nước bọt: “Tốt quá ạ.”

Bà cụ cười, chỉ ngón tay vào trán cô.

Hạ Sính Đình nhảy nhót chạy qua nhà hàng xóm, bên trong có một người đứng quay lưng lại với cô, đang viết vẽ gì đó trên cuốn sổ, Hạ Sính Đình thò đầu ra nhìn, hình như là kế hoạch cải tạo và kích thước gì đó, có lẽ là kiến trúc sư.

Cô vỗ vỗ vai anh ta: “Chào anh.”

Người kia quay lại, Hạ Sính Đình giật mình: “Sao lại là anh?”

“Ừa không phải cô đi tỉnh khác à?” Chính là Lăng Thiên Ý.

Hạ Sính Đình gãi đầu, vẻ mặt có chút bối rối vì bị vạch trần lời nói dối.

Lăng Thiên Ý nheo mắt cười: “Sao cô lại ở đây?”

Hạ Sính Đình ho khẽ: “Bà ngoại tôi ở kế bên, nghe nói nhà chú Tôn được nhà nước sửa lại, tôi đến xem sao.” Cô nghi ngờ quan sát Lăng Thiên Ý: “Anh là kiến trúc sư của đợt sửa chữa lần này à?”

“Sao không giống hả?” Lăng Thiên Ý cười hỏi.

“Không nhìn ra chỗ nào giống.” Hạ Sính Đình chu môi. Ngoại hình anh khá thô, hình như không hợp với hình tượng kiến trúc sư.

Lăng Thiên Ý cười ha hả: “ Có một câu nói là: Không thể trông mặt mà bắt hình dong.”

Hạ Sính Đình hứng chí lật xem sổ ghi công việc của anh, hào hứng hỏi: “Thế nào, chuẩn bị cải tạo ra sao?”

“Nhà vệ sinh thì gỡ bỏ bồn tắm thay bằng gian tắm riêng, lát nền nhà chống trơn trượt, cạnh bồn lắp thêm hai tay nắm bằng thép không rỉ, tăng thêm hệ số an toàn, giá phơi quần áo ngoài ban công sửa thành dạng gấp được, và cả chỗ cửa vào nhà thì phá bỏ gạch cửa và bậc thềm, sửa thành dốc thì tiện cho xe lăn ra vào... Những thứ khác đều không có vấn đề, haizzz...” Lăng Thiên Ý đau đầu day huyệt thái dương, chuyện này đã làm anh nhức óc mấy ngày nay, vẫn không có cách nào hay: “Điều duy nhất đau đầu là cái gác kia, tôi vẫn chưa nghĩ ra cách nào để tận dụng nó.”

Hạ Sính Đình tỏ ra suy tư.

Lăng Thiên Ý đẩy đẩy cô: “Này, có suy nghĩ gì thì nói ra để xem có thực hiện được không?”

“Về mặt thiết kế trang trí thì tôi không hiểu lắm, anh cứ xem như tôi nói vu vơ thôi nhé.” Hạ Sính Đình khiêm tốn.

“Nói đi.” Lăng Thiên Ý ra dấu tay.

Hạ Sính Đình hoa chân múa tay: “Tôi đang nghĩ, có loại máy nâng lên hạ xuống đơn giản nào không, nếu có loại đó thì chú Tôn và thím lên xuống cũng hoàn toàn không vấn đề gì nữa.”

“Cái này tôi đã từng nghĩ, nhưng vốn vượt quá dự tính, không khả thi.” Lăng Thiên Ý thở dài.

Hạ Sính Đình ôm đầu ra sức nghĩ: “Thực ra chỉ là nguyên lí trượt, nhưng thực tế thì yêu cầu các mặt đều cao.”

“Có cách gì giải quyết được vấn đề mà vẫn tiết kiệm tiền không?” Lăng Thiên Ý lẩm bẩm.

Hạ Sính Đình bất chợt nảy ra một ý ;”Hay là tìm nhà sản xuất để hỗ trợ đi.”

“Tìm đâu ra.” Lăng Thiên Ý ngờ ngằn hỏi, anh là kiến trúc sư, hoàn toàn không có đầu óc kinh doanh.

“Ngốc.” Hạ Sính Đình nói: “Lên mạng tìm cách liên hệ với nhà sản xuất rồi, gọi điện cho từng nơi hỏi, có hiệu quả quảng cáo của đài truyền hình, không chừng sẽ có nơi đồng ý.”

Lăng Thiên Ý vẫn giữ thái độ hoài nghi: “Không rẻ đâu, bọn họ có ngốc vậy không?”

“Nhìn xa chút đi, đây là mua bán mà đôi bên cùng có lợi đấy.” Hạ Sính Đình ngông nghênh nói.

Lăng Thiên Ý nhún vai: “Coi chừng chữa lợn lành thành lợn què.”

“Rung động không bằng hành động, tôi và anh cùng tìm, thêm một người là thêm sức mạnh.” Hạ Sính Đình thuộc trường phái thích hành động.

“Tôi có mang máy tính, nhưng ở đây không có mạng.”

Hạ Sính Đình đảo mắt suy nghĩ: “Đi ra quán net.”

“Tôi không quen ở đây lắm.” Lăng Thiên Ý chớp mắt.

Hạ Sính Đình vỗ ngực: “Tôi quen là được.” Cô kéo Lăng Thiên Ý ra ngoài, bà ngoại đứng sau gọi yếu ớt: “Sính Đình, ăn cơm đã, con muốn đi đâu?”

“Con về rồi ăn sau.” Hạ Sính Đình kiên quyết.

“Ăn xong rồi đi.” Bà cụ dứt khoát, Hạ Sính Đình đành quay lại.

“Cậu ấy là?” Bà cụ nhìn chăm chăm tay Hạ Sính Đình túm áo Lăng Thiên Ý.

Hạ Sính Đình vội rút tay lại: “Kiến trúc sư cải tạo lại nhà chú Tôn ạ.”

Bà cụ lập tức vui vẻ mừng rỡ: “vậy cùng vào nhà ăn bữa cơm đi.”

Lăng Thiên Ý tất nhiên rất muốn: “Vậy cung kính không bằng tuân lệnh ạ.”

Hạ Sính Đình lờm anh: “Tuân cái đầu anh.”

“Không lịch sự gì cả.” Bà cụ trợn mắt, Hạ Sính Đình lập tức ngoan ngoãn như thỏ con.

Lăng Thiên Ý đặc ý làm mặt hề.

Lúc ăn, bà ngoại không ngừng gấp thức ăn cho Lăng Thiên Ý, bỏ mặc cô cháu ngoại ở một bên.

Hạ Sính Đình vô cùng buồn bực.

Lăng Thiên Ý nói chuyện rất có duyên, làm bà cụ vui vẻ cười suốt. Nhân lúc Lăng Thiên Ý bung bát đĩa vào nhà bếp, bà cụ lén nói với Hạ Sính Đình: “Cháu ngoan, cậu bé kia khá đấy, phải giữ lấy ngay đi.”

Hạ Sính Đình đỏ mặt, thiếu tự nhiên: “Bà ngoại bà đang nói linh tinh gì thế?”

“bà ngoại già rồi, nhưng tai không điếc mắt không mù, lòng càng sáng.” Bà lão cười tít mắt: “Bà thấy cậu ấy làm cháu rể của bà là hợp lí nhất.”

Hạ Sính Đình hoàn toàn bó tay với bà ngoại tâm hồn trẻ con, luôn muốn cô vu vè, đành tìm đại một lí do rồi kéo Lăng Thiên Ý chuồn ra ngoài.

Lăng Thiên Ý nghi ngại: “Cô chạy nhanh thế làm gì, có ai đuổi theo đâu.”

Hạ Sính Đình thở hỗn hển, khoát tay lia lịa.

Lăng Thiên Ý nhìn cô kì lạ.

“Bên kia có quán net, đi theo tôi.” Hạ Sính Đình bình tĩnh lại, rất tự nhiên chỉ tay về một hướng.

Hai người tìm hai máy ngồi gần nhau, mở máy lên mạng dùng Baidu tìm những tin tức liên quan.

Trong quán net không in ra được hai người đành chép cách liên hệ ra giấy.

Hạ Sính Đình rất cẩn thận tỉ mỉ, không chỉ ghi lại tên nhà sản xuất và điện thoại, mà cả địa chỉ họ tên người phụ trách cũng không bỏ qua

“Chép cái này làm gì?” Lăng Thiên Ý tò mò hỏi.,

“Lỡ cần dùng thì sao, dù gì cũng không tốn mấy thời gian.” Mắt Hạ Sính Đình lấp lánh nụ cười: “Nếu không sau này tìm lại thì phiền lắm.”

“Cũng đúng.” Lăng Thiên Ý học theo.

Cả buổi chiều, ai người ghi lại rất nhiều thông tin hữu dụng, ngồi bàn bạc rồi phân chia công việc, lần lượt liên hệ, khi có kết quả sẽ thông báo người kia biết.

“Hay chúng ta cược đi?” Nụ cười Lăng Thiên Ý rất gian xảo.

“Cược gì?” Hạ Sính Đình cũng không chịu thua.

Lăng Thiên Ý cười thản nhiên: “Xem nhà sản xuất của ai chịu hợp tác, người thua phải đáp ứng người thắng một yêu cầu.”

“Thế nếu cả hai bên đều đồng ý thì sao?”

Lăng Thiên Ý suy nghĩ: “Người đến trước sẽ thắng.”

“Nhất định thế nhé.” Hạ Sính Đình đập tay vào tay anh.

Khóe mắt Lăng Thiên Ý lấp lánh nụ cười, gương mặt có vẻ đặc ý khi mưu kế thành công.

Lúc Dư Tịnh đo nhiệt độ cho bệnh nhân trong phòng thì Liên Siêu dẫn các bác sĩ thực tập mới vào kiểm tra phòng, cô gật đầu chào, bất ngờ nhận ra cô gái đứng sau Liên Siêu có vẻ quen quen. Thường thì những người cô từng gặp mặt một lần sẽ không nhớ nổi, nhưng cô gái này dù sao cũng từng để lại ấn tượng sâu đậm với cô. Cô liếc mắt nhìn bảng tên đồng gắn trên ngực áo cô ấy: Thi Thi.

“Tiểu Dư, anh giới thiệu với em, Thi Thi là bác sĩ thực tập mới tới, tạm thời sẽ phụ trách bệnh nhân khoa ngoại. Tiểu Dư là y tá xinh đẹp có năng lực tốt nhất ở đây, Tiểu Thi sau này nếu cô có việc phải nhờ cô ấy chỉ giáo nhiều đấy.” Liên Siêu cười nói.

Tt đưa tay ra, cười mỉm: “Phải nhờ chị chỉ giáo nhiều.”

Dư Tịnh cũng hiểu ý giơ tay ra: “Không dám, bác sĩ Thi khách sáo quá.”

Gương mặt tt xuất hiện vẻ kì quặc, nửa cười nửa không.

Dư Tịnh cũng không để ý nhiều. Dù tt có ý đồ mà tới đây hay chỉ đơn thuần là trùng hợp, thì khi làm việc cô luôn nghiêm túc, những mặc khác cũng tự vấn lòng không hổ thẹn, không cần sợ cô ta giở trò sau lưng mình.

Liên Siêu kiểm tra phòng xong, Dư Tịnh theo sau anh, ngáp ngừng rồi thôi.

“Tiểu Dư em có chuyện muốn nói với anh à?” Liên Siêu quay lại hỏi cô.

“Bác sĩ Liên em cũng muốn đi xét nghiệm xem có thể giúp được Đông Đông không, em biết chị Mân Quân nhất định sẽ không chịu, nên muốn nói trước với anh.” Đây chỉ là suy nghĩ của Dư Tịnh, cô vẫn chưa bàn bạc với Hứa Gia Trì, nhưng dù sao anh có đồng ý hay không thì cô vẫn sẽ đi.

Liên Siêu lặng thinh một lúc, vốn trước khi Thư Nhã đồng ý, anh không nên nói chuyện này với Dư Tịnh, nhưng nếu cô đã hỏi thì nói cô biết cũng chẳng sao: “Trước mắt đã tìm được người thích hợp nhất, nhưng vẫn đang làm công tác tư tưởng với cô ta, Tiểu Dư em đừng vội.”

“Là ai?” Dư Tịnh là y tá chuyên nghiệp, biết rất nhiều các kiến thức y học, cô biết tỉ lệ này rất thấp, nên trong thời gian ngắn như vậy tìm được tủy thích hợp, cô cảm thấy rất kì lạ.

Liên Siêu do dự thốt ra hai chữ: “Thư Nhã.”

Dư Tịnh thông minh, lập tức phản ứng kịp: “Ý bác sĩ Liên là....Đông Đông là con trai của Thư Nhã và Lữ Thiên Ba?”

Liên Siêu nặng nề gật đầu.

Dư Tịnh mở to mắt, vẻ mặt không hiểu nổi, cầm nín một lúc mới nói: “chị Mân Quân biết chuyện này chưa?”

“Cô ấy biết rồi.” Liên Siêu nói khẽ. Khoảnh khắc Thiệu Mân Quân biết chân tướng, cô cũng từng kiệt quệ tới mức suýt suy sụp, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, che giấu nỗi đau, vì Đông Đông mà có thể không so đo tính toán mọi thứ anh rất thương người phụ nữ gánh vác quá nhiều thứ trên vai như vậy.

Dur Tịnh nắm chặt tay, đầu móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay mà không biết. Nỗi đau khổ chị Mân Quân phải chịu đều do Lữ Thiên Ba và Thụ Nhã gây ra, nhưng lại chăm sóc đứa bé thay bọn họ. Thế gian này có quá nhiều điều bất công, tại sao người tốt lúc nào cũng bị ức hiếp. Cô lại hiểu rõ Thiệu Mân Quân, cho dù Lữ Thiên Ba và Thụ Nhã có lỗi đến mấy chị ấy vẫn sẽ coi Đông Đông như chính con ruột của mình. “Chị Mân Quân làm sao chịu nổi?” Cô làm nhảm.

“Vì Đông Đông chuyện gì cô ấy cũng nhẫn nhịn được.” Về mặt Liên Siêu bình thản như thường.

“Lữ Thiên Ba đúng là tên khốn kiếp.” Dur Tịnh tức tối vì Hứa Gia Trì không sớm nhận ra bộ mặt ngụy quân tử của anh ta.

“Mân Quân và anh ta đã li hôn, sau này không cần chịu đựng anh ta nữa.”

“Thật sao?” Dur Tịnh mở to mắt, cách xa Lữ Thiên Ba đối với Thiệu Mân Quân không chừng là chuyện tốt, nhưng như thế thì chị ấy không còn nghĩa vụ chăm sóc Đông Đông nữa. “Cũng tốt, Lữ Thiên Ba vốn không xứng với chị Mân Quân, chị ấy xứng đáng được đối xử tốt hơn.” Cô nhìn Liên Siêu.

Về mặt Liên Siêu chưa từng nghiêm túc như vậy: “Anh sẽ làm vậy.”

Khóe môi Dur Tịnh nở nụ cười, cô tin Liên Siêu sẽ mang lại niềm hạnh phúc đích thực cho Thiệu Mân Quân.

Tt mất công sức rất nhiều, nhờ biết bao mối quan hệ mới được vào bệnh viện RJ làm sinh viên của Liên Siêu. Thực ra cô nàng chẳng có chí lớn gì, vào bệnh viện RJ là vì Dur Tịnh. Cô cứ cảm thấy Dur Tịnh là mối uy hiếp lớn nhất của mình, bắt buộc phải canh chừng, không để Dur Tịnh và Trình Lăng có cơ hội phát triển như thế cô nàng mới

có khả năng đạt được thắng lợi cuối cùng.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn, Trình Lãng thường đối xử lạnh nhạt với phụ nữ, chỉ có lúc nhìn Dư Tịnh thì ánh mắt mới lộ ra sự lưu luyến vô cùng, cô sẽ không nhìn lầm. Dư Tịnh nhận lời cô tránh xa Trình Lãng nhưng cô không tin. Cô tin tưởng chắc chắn vào ma lực vô biên của Trình Lãng, không phụ nữ nào chống cự được, Dư Tịnh cũng không ngoại lệ, nên cô bắt buộc phải 'làm chuồng' trước khi 'mất bò'.

Tt đến phòng y tá, biết rõ dr không có đó nhưng vẫn hỏi: “Y tá Dư Tịnh đâu ạ?”

Vlq nhìn quanh: “Đi đâu rồi.”

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, tt quyết định hạ thủ với vlq, giả bộ nhiều chuyện: “Y tá Dư xinh đẹp như thế, chắc chắn rất được yêu thích nhỉ. Tôi đoán bác sĩ Liên nhất định là người theo đuổi chị ấy.”

Vlq cười nghiêng ngả: “Làm sao được.”

Tt ra vẻ rửa tai cung kính lắng nghe.

Vlq cười nói: “Dư Tịnh đã kết hôn rồi.”

Tt vỡ lẽ, thế thì chị ta không thể trở thành mối uy hiếp với mình, nhưng cùng với niềm vui cô nàng vẫn thấy phần nộ bất bình, Trình Lãng có biết chị ta đã kết hôn chưa, lẽ nào mình còn không bằng một phụ nữ đã kết hôn. Nếu anh biết rõ Dư Tịnh là người đã có chồng, còn đơn phương như thế, vậy thì vấn đề đạo đức rồi. Mối nguy còn đó, để tránh quá muộn, cô nàng nhất định phải ngăn cản anh tiếp tục sai lầm.

“Cô đang nghĩ gì vậy?” Vly hươ hươ tay trước mặt cô nàng.

Tt sực tỉnh: “Tôi đang nghĩ y tá Dư trẻ trung như thế mà đã kết hôn, tiếc thật.”

“Tiếc cái gì.” Vly nhún vai: “Chồng cô ấy đối xử với cô ấy rất tốt.”

“Thế à?” tt lơ đãng.

“Ừ,” Bác sĩ Vi xen vào: “Anh ấy thường xuyên mang đồ ăn ngon tới cho Dư Tịnh, bọn tôi có ai chưa từng được anh ấy mời ăn uống qua đâu.”

Vly gật đầu lia lịa.

Tt mặt mày sa sầm, nếu là thế thì Dư Tịnh càng không được.

Cô nàng là người nóng nảy, không đợi đến lúc tan ca để gọi điện cho Trình Lãng, Trình Lãng thấy số của cô nàng là bấm tắt, không hề có ngoại lệ. tt tức đến ngứa cả răng, cô nàng chần chừ rồi gửi tin nhắn cho Trình Lãng. Bây giờ em đang làm việc ở bệnh viện RJ, là đồng nghiệp của Dư Tịnh rồi.

Chiều này quả hữu dụng, chưa được mấy phút Trình Lãng đã gọi lại cho cô nàng: “Chuyện gì, anh vừa đi họp.”

Tt cũng không muốn vạch trần lời nói dối của anh, bình thản: “Buổi tối có thời gian không, mời em ăn cơm đi.”

Trình Lãng nhanh chóng nhận lời.

Tt bất giác thấy không vui trong lòng, nếu không lấy Dư Tịnh ra làm

bình phog làm sao anh chịu nhận lời nhanh như vậy. Dư Tịnh trong tim anh quan trọng đến thế, cô còn có khả năng thay thế không? Tt bỗng thấy mất đi sự tự tin.

Tt và Trình Lãng hẹn nhau ở nhà hàng Tường Vi, đó là một nơi nổi tiếng lãng mạn mà các cặp đôi thích nhất, là nơi tt muốn đến từ lâu. Cô từng mơ sẽ được cầu hôn ở đây, bó hoa hồng tươi thắm, nhẫn kim cương không cần quá lớn, champagne phải nhiều, cô cũng như tất cả những cô gái khác, ước mong có một cảnh tượng trong mơ.

Nhưng hôm nay hoàn toàn không có không khí yêu đương lãng mạn, ngược lại có chút căng thẳng khó chịu.

Vừa gặp câu đầu tiên Trình Lãng nói là: “tt em muốn quậy phá tới bao giờ?”

Tt gặng người, rồi sa sầm mặt: “Em quậy phá thế nào?”

“Em chạy tới chỗ làm việc của Dư Tịnh để làm gì?” Trình Lãng còn không hiểu cô nàng ư, cô nàng mà không làm phiền Dư Tịnh thì chữ anh sẽ viết ngược liền.

Cứ nhắc đến chuyện đó là tt lại tức điên lên, cô ta đập bàn: “Dư Tịnh đã kết hôn rồi anh có biết không?” Giọng cô ta hơi to, những người khác đang dùng bữa trong nhà hàng đều quay lại nhìn họ.

Gương mặt Trình Lãng bình thản như thường: “Anh biết.”

“Anh cảnh cáo em, em đừng quấy rầy Dư Tịnh.” Trình Lãng nghiêm khắc nói, anh thì chẳng sao, nhưng làm hại Dư Tịnh là tuyệt đối không được.

“Em không có.” Tt cũng nổi giận, Trình Lãng lại xem cô là người như

vậy!

Trình Lãng nói gọn: “Không có là tốt nhất.”

“Trình Lãng!” Giọng tt rõ ràng ẩn chứa sự tức giận dữ, cô cố hạ thấp giọng: “Dur Tịnh đã có chồng, sao anh còn chưa hiểu.”

“anh và cô ấy trong sáng, không phải như em nghĩ.” Trình Lãng nói giọng ôn hòa, bình tĩnh.

“Nhưng anh vẫn yêu chị ta, đúng không?” tt chua chát.

Trình Lãng không phủ nhận: “Ừ thế thì sao?”

“Anh làm thế là không có đạo đức.” tt một mặt đau lòng cho bản thân, mặt khác lại không nhẫn tâm nhìn anh sa ngã.

“Không cần em lo.” Trình Lãng đáp gọn.

Tt bị thái độ thản nhiên của anh là cho tức đến ói máu, những lời định nói chẳng dùng được từ nào.

Gương mặt cô đỏ ròi tím, Trình Lãng có phần không nở, thờ dài: “Yêu cô ấy là chuyện riêng của anh, anh không yêu cầu cô ấy đáp lại, em có hiểu không?”

Tt có phần cảm động bởi mối tình si của anh, nhưng lại xót xa anh phải đơn phương, tâm lí bần khoản khiến cô nghẹn lời. Mãi sau mới nói: “Sao anh ngốc đến thế.”

Trình Lãng cười.

Tt cười khổ, nói anh ngốc, còn cô thì có khá hơn gì? Biết rõ anh đã

có tình yêu, nhưng vẫn si tình không đổi.

Trình Lãng cúi đầu trông như đang chăm chú ‘xử lí’ món bò bít tết, nhưng tâm tư lại bay đến chỗ Dư Tịnh. Từ hôm chia tay đó, hai người chưa từng liên lạc. Anh đã từng nói, chỉ cần Dư Tịnh có việc cần anh, anh sẽ lập tức xuất hiện ngay cạnh cô. Bây giờ cô rất tốt, vậy anh can tâm tình nguyện đứng sau dõi theo cô. Có thể giúp đỡ Dư Tịnh, trả lại sự trong sạch cho cô, là chuyện làm anh vui nhất, không uổng công anh theo dõi Tiêu Nhân Kiệt và Phạm Viên Viên bao ngày. Hôm đó anh đi theo họ đến tận một khách sạn nào đó, khổ sở vì không thể lấy được bằng chứng cũng may cô gái tiếp tân đã chừa anh, anh nhận ra cô bé là em họ xa của anh, thế là nhờ cô bé tra ra số phòng, anh lập tức gửi tin nhắn báo cho Phó Cảnh Hà. Phó Cảnh Hà không đến nửa tiếng sau đã tới khách sạn, giả vờ là nhân viên phục vụ gõ cửa phòng, chặn Tiêu Nhân Kiệt và Phạm Viên Viên ở trong. Lúc đó cảnh tượng cứ gọi là gà bay chó chạy vô cùng hỗn loạn, Trình Lãng đứng xem toàn bộ kịch hay. Rồi sau nữa, Trình Lãng nghe nói hôm sau Phó Cảnh Hà lại tới bệnh viện đại náo một trận, Tiêu Nhân Kiệt và Phạm Viên Viên không còn mặt mũi nào đứng là hả lòng hả dạ. Dư Tịnh từng hỏi sao anh làm được, thực ra cũng chẳng có bí quyết gì, chỉ có hai chữ ‘kiên trì’. Phạm Viên Viên là một người rất thận trọng, chưa từng xuất hiện bên Tiêu Nhân Kiệt. Anh kiên trì theo dõi Tiêu Nhân Kiệt mấy ngày trời, mới phát hiện sự tồn tại của Phạm Viên Viên. Bọn họ cũng không phải cùng đến khách sạn mà là người tới trước kẻ đến sau khoảng một tiếng đồng hồ, Trình Lãng nắm được qui luật, kiên trì đợi khi bọn họ gặp nhau, mới thông báo cho Phó Cảnh Hà. Nổi vất vả không cần nói nhiều, tâm niệm duy nhất của anh chính là đòi lại công bằng cho Dư Tịnh.

Tt nhìn ánh mắt chăm chú của anh, thỉnh thoảng nở nụ cười, thỉnh thoảng chua xót vô cùng. Tình cảm của cô với Trình Lãng không thể ít hơn tình cảm Trình Lãng dành cho Dư Tịnh, nhưng tình yêu đúng là thứ kì lạ, bỏ ra bao nhiêu không có nghĩa là lấy lại được bấy nhiêu.

Cô cắn môi, bỗng có cảm giác không chắc chắn vào tương lai. Cô cứ kiên trì thế này còn có ý nghĩa không?

Trình Lãng ngược lên chạm vào ánh nhìn của cô. Tình cảm của tt dành cho anh, anh làm sao không hiểu, nhưng ngoài Dư Tịnh ra, anh đã sớm mất đi khả năng yêu, tình yêu không thể đáp trả thì cách tốt nhất chính là sớm khiến đối phương mất hết hi vọng. Anh nhìn đi nơi khác, giả vờ nói vu vơ: “Đồ ăn ở đây ngon quá.”

Con đường phía trước mờ mịt, tt cắn bản không thèm ăn, cô buông dao nĩa xuống.

“Ăn no rồi à?” Trình Lãng xoa tay: “Vậy anh đưa em về nhé.”

Xe dừng bên dưới, tt mở cửa xe, đi được hai bước quay ngược lại hỏi: “tt, em có một câu muốn hỏi anh?”

Trình Lãng nhìn cô chăm chú.

“Có phải em hoàn toàn không còn cơ hội nữa?” tt hỏi, ánh mắt buồn bã.

Vẻ mặt Trình Lãng bình thản: “tt, em sẽ gặp được người thích hợp hơn anh,”

“Cũng may anh không nói là tốt hơn anh.” Tt rầu rĩ: “Nếu không thì chẳng có chút thành ý nào.”

Trình Lãng cười vò tóc cô: “Em mãi mãi là em gái tốt của anh.”

Tt cười, quay lưng rời đi, cuối cùng một giọt nước mắt lăn ra, chôn kín mối tình đầu đã mất của cô.

Dur Tịnh tan sở xong vẫn đến khoa Huyết dịch thăm Đông Đông, cô mua rất nhiều đồ ăn vặt cho nó, ban đầu gương mặt còn có nụ cười ngọt ngào, lúc sau gặp Lữ Thiên Ba, lập tức sa sầm mặt.

Lữ Thiên Ba không hề chú ý, thậm chí còn lịch sự chào hỏi: “Dur Tịnh, Gia Trì dạo này khỏe không?”

Dur Tịnh ủng hộ trăm phần trăm Hứa Gia Trì thôi việc, họ đều là người không chấp nhận bất kì lỗi lầm nào cho dù không còn công việc lương cao chỗ Lữ Thiên Ba, thì hDur Tịnh cũng không thể ở lại. Huống hồ anh cũng không phải là không tìm được việc, mới nghỉ mấy ngày đã được công ty IT khác mời đến, đãi ngộ cũng khá. Cô mỉm cười: “Gia Trì rất ổn, đã làm việc rồi, không dám phiền tổng giám đốc Lữ nữa.”

Hai người này đúng là như nhau, quả nhiên ‘không phải người cùng nhà, không vào cùng một nhà’, Lữ Thiên Ba dở khóc dở cười.

Dur Tịnh mặc kệ anh ta, kéo Thiệu Mân Quân ra thì thầm: “Chị Mân Quân, em biết mọi chuyện rồi. Nếu đã có anh ta trông nom Đông Đông, hay là chị về nhà nghỉ ngơi?”

“Chị không yên lòng.” Thiệu Mân Quân khẽ nói: “Đông Đông rất bám chị, hơn nữa nó cần gì thích gì, Thiên Ba cũng không hiểu.”

Dur Tịnh phần nộ bất bình: “vậy thì anh ta càng phải bì đắp cho nhiều vào.”

Thiệu Mân Quân vỗ vai cô: “Em cứ để chị ở lại, có lẽ sau này chị không còn cơ hội chăm sóc nó nữa.”

Dur Tịnh im lặng. Cô đặt đồ xuống rồi đi, quay lại thấy ánh mắt Lữ Thiên Ba nhìn Thiệu Mân Quân có vẻ phức tạp, cô bất giác thở dài.

Cô đi hơi nhanh, đến cổng bệnh viện suýt đụng phải người ta, vội vàng nói xin lỗi ríu rít: Xin lỗi, xin lỗi.” Ngược lên thấy Phó Cảnh Hà, cô bất giác muốn tìm chỗ trốn tránh. Cơn đau và khó chịu của cái bạt tai hôm đó đến nay vẫn ám ảnh cô.

“Cô Dư tôi đợi cô lâu lắm rồi.” Pch thong thả nói.

“Cô muốn làm gì?” Mỗi tế bào trong Dư Tịnh đều đã chuẩn bị chiến đấu bất kì lúc nào.

Pch cười: “Cô đừng căng thẳng, tôi đến để xin lỗi cô.”

Dư Tịnh nhẹ nhõm hẳn: “Xin lỗi thì không cần đâu.” Thực tế thì cô không muốn nhìn thấy pch và bất kì người nào liên qua tới chuyện đó nữa.

“Con người tôi thiện ác phân minh, là lỗi của tôi, tôi nhất định sẽ nhận.” pch cúi người: “Cô Dư, xin lỗi, chuyện lần trước là tôi nông nổi, tôi chỉ nghe nói Tiêu Nhân Kiệt dính líu tới một y tá, thấy cô mặc đồng phục y tá chưa phân rõ trắng đen đã nhận làm cô, thực sự xin lỗi.”

“Thôi không sao.” Dư Tịnh cũng không phải người không biết lí lẽ, hướng hồ pch đã chân thành đến vậy.

“Cảm ơn cô.” Pch lại cúi người.

Dư Tịnh muốn hỏi nhưng ngập ngừng mãi không hỏi được.

Pch rất hiểu ý, cười: “Cô muốn hỏi quan hệ hiện giờ của tôi và Tiêu Nhân Kiệt phải không?”

Dur Tịnh gật đầu.

“Đang làm thủ tục li hôn.” Pch bình tĩnh nói: “Hôn nhân như vậy người như vậy, không đáng cho tôi lưu luyến.”

Dur Tịnh cũng không biết nói sao.

“Được rồi, tôi phải đi đón con trai tan học, tạm biệt.” pch nhướng mày.

“Tạm biệt.”

Sống lưng pch ưỡn thẳng, làm việc dứt khoát Dur Tịnh bắt đầu thấy thích cô ta.

Dur Tịnh vừa tiễn pch đi Hạ Sính Đình lại quấy rầy cô: “Tiểu Tịnh Tịnh thân mến, đến lúc chấp hành lời hứa của cậu rồi?”

“Hứa gì?” Đầu óc Dur Tịnh nhất thời không nghĩ ra.

“Cậu đã nhận lời giúp tớ.”

“À...”

“Dương Dận.” Hạ Sính Đình hậm hực nói.

Dur Tịnh mới nhớ ra đúng là có chút chuyện: “Cậu muốn tớ giúp cậu thế nào?”

“Giúp tớ hẹn anh ấy.”

Dur Tịnh tò mò hỏi: “Tại sao cậu không tự hẹn? Anh ấy có phải là không biết cậu đâu.”

“Cũng phải cần anh ấy nhận lời mới được.” Hạ Sính Đình rất buồn bực, nhưng tứ bó tay, anh ấy không cho tứ có cơ hội phát huy.”

Dư Tịnh ngẫm nghĩ: “Giúp cậu hẹn thì được, nhưng cậu phải cho tứ một lí do, tứ và bác sĩ Dương không thân lắm, tự dưng hẹn anh ấy, anh ấy chắc chắn sẽ thấy kì lạ.”

“Cậu cứ tìm đại lí do gì đi, anh ấy sẽ không làm cậu mất mặt đâu.”

Dư Tịnh bỗng sực nhớ ra, Liên Siêu và Dương Dận là bạn thân, có lẽ anh giúp được: “Tứ có cách rồi, cậu đợi tin tốt nhé.”

Hạ Sính Đình hết sức vui mừng.

Dư Tịnh tìm được Liên Siêu, kể cho anh nghe, Liên Siêu nghe xong sự tích về Hạ Sính Đình thì rất cảm động, khoe môi nở nụ cười tủm tỉm: “Không ngờ cô bé này lại si tình đến thế.”

“Bác sĩ Liên giúp cô ấy đi.”

Liên Siêu gật đầu: “Anh có thể giúp cô ấy hẹn Dương Dận nhưng không thể đảm bảo Dương Dận sẽ chấp nhận cô ấy.”

“Vâng, em biết.” Dư Tịnh chống cằm, chột nói: “Thực ra em luôn nghi ngờ bác sĩ Dương có phải là không thích phụ nữ.”

Liên Siêu suýt thì phun nước ra: “Cái này anh có thể đảm bảo, giới tính cậu ta hoàn toàn bình thường.”

Dư Tịnh suy tư: “Vậy tại sao em ở bệnh viện bao nhiêu năm chưa từng nghe anh ấy có bạn gái, anh ấy cũng không nhắc.”

“Có vài chuyện anh không tiện nói.” Liên Siêu và Dương Dận là bạn thân nao năm, đương nhiên biết rõ nguyên nhân nhưng đúng như cậu ta nói, chuyện tình cảm người ngoài không thể nhúng tay vào, nếu Hạ Sính Đình và cậu ta có duyên, tự khắc cậu ta sẽ vui vẻ chấp nhận, nếu có duyên vô phận cũng không cưỡng cầu được.

“vậy nhờ anh nhé.” Dư Tịnh gửi hết hi vọng vào Liên Siêu.

Liên Siêu chọc: “Áp lực lớn quá.”

Dư Tịnh sờ mũi, cười hì hì.

Liên Siêu làm việc cực kì tốc độ, hẹn Dương Dận chiều chủ nhật đi đánh cầu lông. Vì trước kia cũng thỉnh thoảng hẹn nhau đi chơi nên Dương Dận không hề nghi ngờ.

Dư Tịnh nhận được tin thì ngớ ra: “Đánh cầu lông?”

“Ừ, em gọi cả Gia Trì và Sính Đình đi, bọn mình xem như tình cờ gặp nhau ở sân, sau đó chúng ta tìm cơ hội để họ ở riêng, em thấy được không?”

Liên Siêu quả nhiên tính toán sâu xa, Dư Tịnh bất giác nói ra câu đó.

“Anh xem như em khen anh nhé.” Liên Siêu cười ha hả.

“Nghĩa tốt, đừng nghi ngờ.”

Liên Siêu cười: “Anh đặt sân xong sẽ báo em biết.”

Dư Tịnh vui vẻ đồng ý.

Hạ Sính Đình thầm thán phục thực sự chu đáo của Liên Siêu, như

thế sẽ không lộ dấu vết gì, cô cũng rất có niềm tin, nói không chừng có thể thành công. Cho dù cô à đũa mù thể thao, nhưng vì Dương Dận cô bất chấp. Cô đặc biệt mua một bộ đồ thể thao rất đẹp, trong rất trẻ trung trung, ngay cả Dư Tịnh cũng xuýt xoa: “Nếu tớ là đàn ông thì chắc chắn sẽ theo đuổi cậu.”

Hạ Sính Đình xì mặt: “Không biết anh ấy có thích không?”

“Phải có tự tin chứ, tớ nhất định sẽ ủng hộ cậu.”

Hứa Gia Trì cũng nói: “Bọn anh là hậu thuẫn mạnh mẽ cho em.”

Ba người đập tay, Hạ Sính Đình bỗng thốt ra: “Không thành công cũng thành nhân.”

Dư Tịnh gõ mạnh vào trán cô nàng: “Ui da!”

Hạ Sính Đình lè lưỡi.

Dương Dận là một người đàn ông cao gầy thích mặc áo sơ mi trắng và quần jeans đen, rất có khí chất của một nghệ sĩ. Nhưng tế bào vận động rất phát triển, đặc biệt là dáng vẻ nhảy lên đập bóng rất có lực sát thương.

Hạ Sính Đình lần đầu trông thấy anh như thế, ngấm đến ngẩn ngơ.

Dư Tịnh lắc lắc tay trước mặt cô: “Này, tỉnh lại, bác sĩ Liên đang chào chúng ta kìa.”

Liên Siêu vẫy tay, nói như đã hẹn trước: “Chào, trùng hợp quá.”

Dư Tịnh giả vờ hụt hẫng: “Quên đặt chỗ rồi, không còn sân trống nữa.”

“Nếu không ngại thì chơi chung đi.” Liên Siêu quay sang nhìn Dương Dận.

Dương Dận nhún vai, tỏ vẻ sao cũng được.

Hạ Sính Đình sững sờ, ai ngờ lại thuận lợi như vậy. Cô mím môi: “Bác sĩ Dương, lâu quá không gặp.”

Dư Tịnh hoang mang: “Ừa, hai người quen nhau à?”

Liên Siêu cũng tỏ vẻ không hiểu: “Thế giới này nhỏ thật đấy.”

Chương 13

Thư Nhã bỗng chủ động đến tìm Thẩm Tư Thông đồng ý làm phẫu thuật ghép tủy. Tuy có chút bất ngờ nhưng dù sao cũng là chuyện tốt, Thẩm Tư Thông nhanh chóng sắp xếp ngày mổ, đồng thời báo cho Lữ Thiên Ba và Thiệu Mân Quân.

Chẳng ai biết vì sao Thư Nhã lại bất ngờ nhận lời, chỉ trong lòng cô ta hiểu rõ.

Mẹ Thư Nhã tìm đến, bình thản kể cho cô ta nghe hai chuyện.

Chuyện thứ nhất, bà Thư có bệnh tim nặng, không thích hợp để mang thai sinh con, khi bà bất ngờ mang thai, bất chấp gia đình phản đối, bà vẫn kiên trì sinh đứa con ra. Lúc sinh lại bị khó sinh, rất có khả năng chỉ giữ được một người, bác sĩ dò hỏi ý kiến của bà, bà không do dự trả lời sẽ giữ lại đứa con, về sau bà đã vượt qua quỷ môn quan, xem như thoát khỏi nguy hiểm, nhưng bà không hề hối hận vì đã sinh ra Thư Nhã.

Chuyện thứ hai, xảy ra khi Thư Nhã khoảng năm tuổi, cô rất nghịch ngợm, nhân lúc bố mẹ không để ý, một mình chạy ra ngoài đường chơi, một chiếc xe tải ầm ầm lao tới, tốc độ cực nhanh, ông Thư phát hiện ra tình hình không ổn, ra sức đẩy cô ra, còn ông bị trọng thương, phải nằm viện nửa năm trời.

Thư Nhã chưa từng nghe mẹ kể hai chuyện này, nhất thời đờ ra, Cô biết mẹ có bệnh tim, nhưng không ngờ bà đã đánh cược sinh mệnh của mình để sinh cô ra. Bố bây giờ hai chân bị tật, đi đứng không tiện, cứ mỗi mùa mưa tới lại trở bệnh, tất cả đều do cô mà ra.

Bà Thư nhìn cô, nói gọn: “Bố mẹ trả giá vì con là điều tất nhiên, bố mẹ không trách con, con cũng không cần để tâm.” Bà ngập ngừng rồi nói: “mẹ nói cho con nghe hai chuyện này không vì điều gì khác, chỉ muốn con hiểu một đạo lí, trên đời này không có bố mẹ nào là không thương con, nếu bây giờ con không chấp nhận phẫu thuật sau này chắc chắn sẽ hối hận.”

Thư Nhã trầm tư, cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng gật đầu.

Bà Thư lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Con gái bà sinh ra làm sao bà không hiểu, tính cách nó kiên nghị, đồng thời không dễ thuyết phục, cũng may bản chất nó không xấu, vẫn tìm ra đúng chỗ để khuyên được nó.

Bà Thư sờ dĩ nói những lời đó với Thư Nhã, là vì Thiệu Mân Quân đã tới tìm bà.

Thiệu Mân Quân kể tỉ mỉ chuyện cho bà nghe, giọng rất bình tĩnh như kể chuyện của người khác, nhưng lúc nói đến bệnh tình của Đông Đông, cô đã rơi nước mắt.

Bà Thư sững sờ, bà hoàn toàn không biết chuyện này, ngay cả bà mà Thư Nhã cũng che giấu.

Thiệu Mân Quân nắm tay bà, nước mắt nhạt nhòa: “Bây giờ người có thể thuyết phục được Tiểu Nhã chỉ có bác thôi.”

Bà Thư thực ra vẫn còn nghi ngại, bà hỏi thẳng: “Mân Quân, nếu Đông Đông là con của Thư Nhã, nó làm mẹ mà không lo, con lo làm gì.”

“Vì con cũng là mẹ của Đông Đông, tuy nó không do con sinhra

nhưng con và thằng bé đã ở bên nhau ba năm, làm sao không có tình cảm?” Thiệu Mân Quân kích động nói.

Bà Thư ghen lời, nhân phẩm của Thiệu Mân Quân bà biết, so ra thì Thiệu Mân Quân hiền lành càng được lòng bà hơn. Nhưng Thư Nhã dù sao cũng là con gái bà, bà không thể giúp Thiệu Mân Quân mà chê bai Thư Nhã. Lúc đó bà chỉ nói gọn: “Bác biết rồi, con về đi.”

Thiệu Mân Quân buồn bã quay về, nhưng cô vững tin bà Thư nhất định sẽ giúp được mình.

Quả nhiên không lâu sau tin tốt đã truyền đến phòng bệnh, Thiệu Mân Quân nước mắt lưng tròng, lắm bầm: “Đông Đông cuối cùng đã được cứu rồi.”

Liên Siêu choàng vai cô, mấy hôm nay nhất cử nhất động của cô, anh đều thấy hết, vì Đông Đông mà cô không thiết ăn ngủ, bây giờ xem như đã hơi yên lòng. Bản lĩnh của Thẩm Tư Thông anh biết rõ, phẫu thuật chắc chắn sẽ thành công.

Trước đó đã tiến hành hóa trị cho Đông Đông, liều lượng cao nhất đã giết chết tế bào bạch cầu, nhưng đồng thời cũng hủy diệt cả chức năng tạo máu và sức miễn dịch bình thường trong cơ thể, nguyên nhân làm thế là để tế bào miễn dịch không thể công kích tế bào khác được ghép vào, cho tế bào được ghép vào có không gian sinh tồn. Cũng chính vì thế mà hệ miễn dịch của Đông Đông hiện tại rất kém, cậu bé đã được đưa vào phòng vô trùng để chờ cuộc phẫu thuật ghép tủy.

Thế nên Thiệu Mân Quân không thể ngày đêm ở cạnh chăm sóc con, đối với cô đây có lẽ là chuyện tốt. Nhưng cô không chịu về nghỉ ngơi, không ở cạnh con được, thì cô ngồi ngoài phòng bệnh chờ đợi.

Liên Siêu lắc đầu, hỏi cô: “Em định ngồi tới khi Đông Đông vào phòng mổ à?”

Thiệu Mân Quân ngược lên nhìn anh, vẻ mặt bần thần.

“Em muốn Đông Đông tỉnh dậy sau ca mổ sẽ thấy ngay gương mặt tiều tụy của em sao?”

Thiệu Mân Quân cúi đầu im lặng.

“Về nghỉ đi, em ở đây cũng không giúp được gì, phẫu thuật xong nó còn cần sự chăm sóc của em.” Liên Siêu đưa chìa khóa cho cô.

Thiệu Mân Quân không nhận. Từ sau hôm đó cô không đến nhà Liên Siêu nữa, cũng khéo léo từ chối ý tốt của Dư Tịnh muốn thay cô chăm sóc Đông Đông, cô một lòng một dạ ở cạnh con, chỉ rời đi hai lần lúc cô tìm Thư Nhã và bà Thư vì chuyện của Đông Đông.

Liên Siêu nhét chìa khóa vào tay cô: “Ngoan, nghe anh đi.”

Thiệu Mân Quân chần chừ rồi vẫn cầm chìa khóa đi.

Gần đây cô quá mệt mỏi, thực sự cần nghỉ ngơi. Buổi tối Liên Siêu tan ca về nhà, nhìn thấy cảnh tượng thế này: “Thiệu Mân Quân nằm nghiêng trên sofa, trên người đắp một cái áo khác mỏng. Mái tóc dài như nước xõa trên gối, khóe môi như thoáng nở nụ cười.

Liên Siêu thất thần ngắm cô chăm chú, rồi vào phòng ngủ lấy một tấm chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp lên người cô. Động tác anh rất nhẹ nhàng, nhưng khó tránh khỏi động vào cô, Thiệu Mân Quân không phản ứng, Thư Nhã nhận lời làm phẫu thuật, tảng đá trong lòng cô cuối cùng cũng được gỡ bỏ nên cô ngủ rất say. Liên Siêu dời một cái ghế ra ngồi cạnh cô, nhớ lại quãng thời gian tươi đẹp của hai người

trước đây, cũng vô thức mỉm cười. Rất nhiều năm rồi chưa từng ở bên nhau bình thản như thế, Liên Siêu hết mực trân trọng.

Lúc Thiệu Mân Quân tỉnh dậy thì trời đã tối, trong phòng khách mở một ngọn đèn tường, dưới ánh đèn u ám, Liên Siêu đầu gục lưng vào ghế, đang ngủ rất ngon lành. CÔ mỉm cười, lấy tấm chăn mỏng trên người đắp cho anh. Rồi chạy vào nhà bếp xem có gì ăn được không.

Quả nhiên là nhà của đàn ông độc thân, ngoài nước uống ra thì không tìm thấy bất cứ thức ăn gì. Bệnh nghề nghiệp của bác sĩ, trong tủ lạnh tuyệt đối không chứa bất cứ thực phẩm đông lạnh nào. Trước kia lúc họ còn yêu nhau, Thiệu Mân Quân có lần mua rất nhiều sủi cảo, hoành thành đông lạnh nhét đầy vào ngăn lạnh, về sau bị Liên Siêu vớt hết. Lí do của anh là những thứ này rất hại sức khỏe, Thiệu Mân Quân nghĩ anh phụ tâm ý của mình, hai người đã cãi nhau một trận tung bừa. Cuối cùng kết thúc bằng việc Liên Siêu xin lỗi, nhưng anh vẫn không cho Thiệu Mân Quân đụng vào những thứ đó nữa. Cô cũng nuôi thói quen, dù lấy Lữ Thiên Ba rồi, cô vẫn nhớ lời Liên Siêu.

Cô chờ dẫn nhớ lại, vẻ mặt vui buồn lẫn lộn.

Không biết Liên Siêu đứng sau lưng cô bao giờ, cười nói: “Em định dỡ bỏ nhà bếp của anh à?”

Thiệu Mân Quân giật mình: “Dậy khi nào thế?”

“Mới dậy đã thấy em mở cửa tủ lạnh, mắt nhìn chăm chăm, có phải như thế sẽ biến ra đồ ăn không?” Liên Siêu chọc.

Thiệu Mân Quân đỏ mặt vội chuyển đề tài: “Trong tủ lạnh của anh sao không có gì thế này?”

Liên Siêu nhún vai: “Bình thường không có thời gian nấu cơm, thường thì giải quyết ở nhà ăn bệnh viện.” Anh lại nói: “Đói rồi hả, chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Bụng Thiệu Mân Quân sôi ục lên, xem như trả lời anh.

Liên Siêu cười: “Đi thôi.”

Liên Siêu dẫn cô đến một quán chuyên về canh cá chua nằm sâu trong một con hẻm, rượu thơm không sợ ngõ sâu, chín giờ tối vẫn còn rất nhiều người đợi chỗ.

Thiệu Mân Quân kéo tay anh, mi mắt sụp xuống: “Đông quá, đổi chỗ khác đi.”

Liên Siêu đưa cô thẳng ra cửa sau: “Em quên chúng ta là VIP à?”

Thiệu Mân Quân thoáng rung động, làm sao cô không nhận ra nơi này. Nhưng cô sợ lại chìm vào hồi ức không thoát ra được, nên không dám đụng vào nó. Cô không thích thức ăn của Pháp, không thích món ăn của Nhật, chỉ thích canh cá chua, mà quán này có món canh cá ngon nhất cô từng ăn, trước đây họ thường xuyên đến đây ăn uống no say. Liên Siêu vốn không thích ăn, nhưng dần dà cũng bị Thiệu Mân Quân lây nhiễm sở thích này.

“Ồ, lâu quá không gặp.” Ông chủ nhìn họ hồi lâu mới nhận ra.

Liên Siêu nói khẽ: “Vâng, gần bốn năm rồi.”

Ông chủ đùa: “Có phải phát tài rồi khinh quán nhỏ bọn tôi không?”

“Đâu có, bác thấy cháu vừa về nước chưa lâu đã đến thăm bác,

không phải vì nhớ mùi vị này hay sao.” Liên Siêu vòng vo.

Ông chủ cười khà khà: “Vẫn ngồi chỗ cũ hả?”

“Vâng.”

Chỗ cũ đó là sau khi thân với ông chủ rồi, ông đã đặc biệt dành một khoảng nhỏ trong vườn cho họ, vừa yên tĩnh, không khí lại tốt, đồng thời còn đưa đây là VIP mới được hưởng đãi ngộ này.

Cơ thể Thiệu Mân Quân hơi run lên, cô cắn môi, giọng gần như lẩm bẩm, mà mỗi chữ đó đều khiến Liên Siêu nghe rõ: “Tại sao lại tới đây?”

“Mân Quân em thích mà, không phải sao?” Liên Siêu bình tĩnh nói. Anh thực sự muốn gợi nhớ hồi ức trong cô, trong thâm tâm anh không cô quên anh, trước kia đã vậy, bây giờ càng không.

Thiệu Mân Quân thực sự thích chỗ này, không chỉ vì thích ăn canh cá chua, mà chỗ này còn là nơi Liên Siêu cầu hôn cô.

Bao năm rồi, cô vẫn nhớ rõ cảnh tượng đêm đó.

Liên Siêu không phải người lãng mạn, nên không có hoa tươi, chẳng có champagne, không có âm nhạc tuyệt diệu, đồng thời lại chọn một nơi như vậy. Anh quì một chân, lấy ra một chiếc nhẫn kim cương trong túi, do căng thẳng nên giọng hơi run. Anh nói: “Mân Quân mười năm tu luyện mới ngồi cùng thuyền, trăm năm tu luyện mới được chung chăn gối, ngàn năm tu luyện mới có được giây phút đối diện nhau như thế này. Em có muốn trong ngàn năm khó gặp được nhau này, cùng người mà ngàn năm em khó tương ngộ - là anh, ra một quyết định để em hạnh phúc ngàn năm, đó là, lấy anh nhé?”

Lúc đó cô phản ứng như thế nào, Liên Siêu xưa nay chưa từng nói lời ngọt ngào với cô, mà lại nghĩ ra những lời quá ngọt thế này, cô cảm động tới mức nước mắt rưng rưng, xấu hổ lẫn lúng túng đưa tay ra ôm chặt eo anh: “Em đồng ý.”

Liên Siêu vui sướng như điên, anh bế bổng Thiệu Mân Quân xoay vài vòng, nụ cười rạng rỡ.

Sau đó họ bắt đầu chuẩn bị đám cưới, gặp phụ huynh, đặt bàn tiệc, phát thiệp cưới, rồi sau đó xảy ra chuyện của bố Mân Quân, hai người chia tay.

Đúng là một quãng kí ức khắc cốt ghi tâm.

Thiệu Mân Quân cụp mắt, mấp máy môi: “Con người đều sẽ thay đổi, em không thích ăn canh cá chua nữa.”

Liên Siêu nhìn cô: “Nhưng anh luôn không thay đổi.”

“Chuyện đã qua em không muốn nhắc tới.”

“Được, không nhắc thì không nhắc.” Liên Siêu hơi khựng lại: “Vậy chúng ta nói hiện tại.”

Trái tim Thiệu Mân Quân rung động.

“Chuyện quá khứ hãy để nó qua đi, thế thì hiện tại em có thể cho anh một cơ hội để lần nữa theo đuổi em không?” Liên Siêu nói vô cùng chân thành, đôi mắt đen nhánh như có ánh sáng lấp lánh.

Thiệu Mân Quân nhìn vào mắt anh, nói từng chữ: “Em đã từng lấy chồng, có con rồi sảy thai, làm bà nội trợ bốn năm cách xa với xã hội, lại còn là một người phụ nữ li hôn bị chồng chán ghét bỏ bê.”

“Thế thì sao?” Sắc mặt Liên Siêu vẫn không thay đổi.

Thiệu Mân Quân nheo lờ, phải rồi, thế thì sao, Liên Siêu là người thế nào, chẳng lẽ cô còn không rõ, anh sẽ không để tâm, người để tâm chính là cô. Cô vì Đông Đông mà tiêu tụy mệt mỏi, bao năm khổ sở vì gia đình, da tay thô ráp, ngay cả dung nhan kiều diễm cũng không còn, Liên Siêu thì thành công. Lại ở gia đoạn vàng của đàn ông, tiền đồ rộng mở, cô thật sự không có can đảm đứng cạnh anh.

“Em không nhận lời anh cũng chẳng sao, cùng lắm cả đời này không cưới vợ.” Liên Siêu mỉm cười, anh đã chịu đựng bốn năm, không ngại chờ thêm bốn năm nữa.

Thiệu Mân Quân mấp máy môi: “Anh đừng như thế.”

Liên Siêu nhún vai: “Đó là lời chân tình của anh, hơn nữa nói là làm.” Sau khi Thiệu Mân Quân đơn phương chia tay, anh không đồng ý, chỉ không muốn Mân Quân đau khổ nên mới nhận lời. Anh cũng chưa từng nghĩ sẽ qua lại với ai khác, cho dù biết cô ấy đã lấy chồng tâm ý của anh cũng không hề thay đổi, mấy năm nay chẳng phải không có ai tự động theo đuổi anh, cũng chẳng phải không có ai thích hợp, nhưng những người đó một khi tìm cách vào trái tim anh thì không thể ở lại được.

“Anh cứ thế thì em cũng bó tay.” Thiệu Mân Quân tức tối ngồi xuống, lời ngọt ngào thì không nghe, sao anh cứ không chịu nghĩ thông suốt vậy.

Liên Siêu cũng lì ra: “Anh cố chấp thế đấy, em có phải là không biết đâu”

“Anh!” Thiệu Mân Quân chịu thua.

Liên Siêu khẽ cười, ban đầu chính là anh không đủ mạnh mẽ mới đánh mất cô bao năm. Bây giờ ông trời thương anh, đưa Mân Quân quay về bên cạnh, anh tuyệt đối sẽ không buông tay.

Anh mút một bát đầy canh cá cho Thiệu Mân Quân: “Ăn đi.”

Cô hậm hực không ăn, Liên Siêu nói nghiêm túc: “VẬY anh đút em ăn.”

Thiệu Mân Quân vội cầm đũa lên vùi đầu vào ăn.

Nụ cười của Liên Siêu thoáng vẻ đắc ý, có lúc thay đổi phương thức sẽ mang tới hiệu quả không ngờ.

Cùng lúc đó, Lữ Thiên Ba cuối cùng đã gọi điện cho Thư Nhã.

Thư Nhã bên kia đầu dây hỏi về dừng dừng: “Chuyện gì?”

Lữ Thiên Ba xoa tay, đối với người phụ nữ thân mật nhất, mẹ của con anh ta, anh ta lại không biết nói gì.

“Không nói thì em cúp đây.” Lữ Thiên Ba ép cô ta làm phẫu thuật nhưng lại không nghĩ đến an nguy của cô ta, càng chưa từng muốn tìm hiểu nguyên nhân vì đâu, làm sao mà lòng không nguội lạnh.

“Đừng cúp, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Nói đi.” Giọng Thư Nhã lạnh nhạt.

“Cám ơn em đã nhận lời ghép tủy cho Đông Đông.” Lữ Thiên Ba cố gắng chấp vá từ ngữ, nhưng nói sao cũng thấy kì cục.

Thư Nhã cười lạnh: “Không cần cảm ơn, em là mẹ của đứa bé.”

Lữ Thiên Ba không nói được gì, hai người cứ thế im lặng.

Thư Nhã thở dài trong lòng.

“EM có ở nhà không? Anh muốn đến thăm em?”

“Em rất mệt, đã ngủ rồi.” Thư Nhã từ chối thẳng thừng.

Lữ Thiên Ba thất vọng nói: “Vậy em nghỉ sớm đi.”

Thư Nhã cúp máy. Trong bóng tối cô thần thờ nhìn lên trần nhà, mọi người đều nghĩ cô tàn nhẫn, con trai đứt ruột đẻ ra cũng không muốn cứu, nhưng có ai biết nỗi sợ hãi trong lòng cô. Cô có đồng nghiệp vì thất bại trong cuộc phẫu thuật ghép tim mà chết trên bàn mổ, cha Thiệu Mân Quân tiến hành phẫu thuật ghép gan cũng không thể bước xuống bàn mổ. Nỗi ám ảnh đó đã tồn tại trong lòng cô bao năm, không thể khắc phục tuy cô nhận lời làm phẫu thuật thời gian cũng đã sắp xếp, nhưng cô vẫn mong Lữ Thiên Ba có thể giải thoát cô khỏi bóng đen tâm lý đó chứ không phải một câu ‘cảm ơn’ đơn giản.

Có lẽ trong lòng anh, đứa con quan trọng hơn cô gấp triệu lần chăng.

Thư Nhã bỗng có phần hoang mang nếu đổi lại là Thiệu Mân Quân, liệu anh có như thế không?

Bước thứ hai điều trị cho bệnh nhân bệnh bạch cầu chính là truyền tế bào khô tạo máu vào cơ thể người bệnh, để người bệnh phục hồi chức năng tạo máu và khả năng miễn dịch từ đó đạt được mục đích chữa lành bệnh.

Đông Đông hiện giờ phải đối mặt với bước điều trị thứ hai.

Trước cửa phòng mổ mọi người đang nóng ruột chờ đợi. Từ sáng được đẩy vào, đến buổi chiều vẫn chưa ra.

Thiệu Mân Quân từ đầu hành lang bên này đi đến đầu kia, lo lắng không yên.

Lữ Thiên Ba nóng nảy nói: “Mân Quân, có thể đừng đi qua đi lại nữa không, chóng mặt quá.”

Thiệu Mân Quân mặc kệ anh ta, lầm bầm: “Sao vẫn chưa kết thúc.”

Dư Tịnh an ủi: “Chị Mân Quân, ghép tế bào khô tạo máu cần rất nhiều thời gian, chị đừng lo.”

Thiệu Mân Quân gật đầu, nhưng vẻ mặt nặng vẫn bộc lộ sự căng thẳng trong lòng cô.

Đến chạng vạng cửa phòng mổ mới mở, mấy cô y tá lục tục bước ra, Lữ Thiên Ba vội bước tới hỏi: “Ca mổ thế nào rồi?”

Một cô y tá cười nói: “Bác sĩ Thẩm sắp ra rồi, hỏi anh ấy đi.”

Đang nói thì lại có mấy người đi ra, Thẩm Tư Thông tháo khẩu trang xuống, Thiệu Mân Quân nhận ra anh, sợ sệt hỏi: “Bác sĩ Thẩm...”

“Yên tâm, ca mổ rất thuận lợi.” Thẩm Tư Thông hiểu tâm trạng cô, đáp thẳng vào vấn đề.

Thiệu Mân Quân thở phào nhẹ nhõm.

Lữ Thiên Ba cũng ngồi phụng xuống ghế dài, nhẹ nhõm cả người.

“Tiểu Nhã thế nào ạ?” Thiệu Mân Quân thấy Lữ Thiên Ba không có phản ứng gì thì hỏi thay anh.

Ánh mắt Thẩm Tư Thông lướt qua Lữ Thiên Ba: “Cô ấy cũng rất khỏe.”

“Vậy thì tốt.” Thiệu Mân Quân cũng không mong cô ta xảy ra chuyện.

Thẩm Tư Thông lại nói: “Sau khi hết thuốc mê, Thu Nhã sẽ được đưa đến phòng bệnh thường, nhưng Đông Đông vẫn còn phải ở lại phòng vô trùng để quan sát, quãng thời gian này khá quan trọng vì sẽ có phản ứng bài trừ qua giai đoạn đó an toàn rồi sẽ không còn vấn đề gì lớn nữa.”

Anh ta nói thế lại làm Thiệu Mân Quân căng thẳng.

Thẩm Tư Thông cười: “Em phải tin tưởng trình độ y học hiện nay, Đông Đông nhất định sẽ vượt qua được.”

Thiệu Mân Quân nắm tay anh: “Cảm ơn anh.”

“Nên làm thôi mà.” Thẩm Tư Thông thông thả nói: “Mọi người đến phòng bệnh đợi đi.”

“Vâng.” Thiệu Mân Quân và Dư Tịnh đến phòng bệnh, Lữ Thiên Ba lát sau mới đi theo.

Liên Siêu vội vàng chạy tới, hôm nay anh cũng có mấy ca mổ, tuy rằng chỉ là làm sạch ổ bụng, cắt bỏ túi mật thủng nhưng cũng bận rộn rất lâu, vừa ra khỏi phòng mổ anh liền lập tức chạy tới hỏi thăm tình hình.

“Bác sĩ Thẩm nói ca mổ rất thành công.” Nụ cười đã lâu không thấy đang nở trên môi Thiệu Mân Quân.

“Tốt quá” Liên Siêu tuy tin vào tay nghề của Thẩm Tư Thông, nhưng cũng phải nghe câu thành công đó mới yên tâm hoàn toàn.

Lúc Thư Nhã được đẩy ra thì đã hồi phục ý thức, ngoài sắc mặt hơi tái ra thì chẳng có triệu chứng gì khác. Lữ Thiên Ba hình như đến giờ mới hoàn hồn, hỏi Thư Nhã rối rít: “Tiểu Nhã, em thấy thế nào? Đau không? Có ăn uống được không? Anh ra hỏi cô y tá.”

Dư Tịnh không thấy khộng chịu nổi nữa, lạnh lùng nói: “Nghỉ ngơi mấy tiếng nữa, chị có thể ăn được rồi, không kiên kị gì cả.”

“Ừm...” Lữ Thiên Ba kéo dài giọng.

Thư Nhã nhướn mày, khước mắt liếc qua Thiệu Mân Quân, khước môi bất giác nở nụ cười châm biếm: “Thiên Ba lát nữa đưa em đến thăm Đông Đông.”

“Nó đang trong phòng vô trùng vẫn chưa được vào thăm.” Dư Tịnh nói, cô cau mày, ánh mắt bất mãn liếc qua Lữ Thiên Ba và Thư Nhã. Cố ý diễn cảnh ân ái trước mặt Thiệu Mân Quân? Làm người không thể quá đáng thế được.

Thiệu Mân Quân mím chặt môi, cô biết đến lúc phải rời đi, kết cục đại đoàn viên của ba người, cô dù ở lại cũng vô nghĩa. Giọng cô bình thản: “Tiểu Nhã cậu chú ý nghỉ ngơi, Thiên Ba anh chăm sóc Tiểu Nhã cho tốt, tôi đi trước.” Liên Siêu nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Anh đưa em về.”

Thiệu Mân Quân gật đầu cực khế.

Sắc mặt Lữ Thiên Ba thoáng vẻ hụt hẫng nhưng rồi nhanh chóng giấu đi.

Trong lòng Thư Nhã thoáng một cảm xúc cay đắng khó hiểu.

Hai người đều có tâm sự riêng không ai hiểu được ai. Thiệu Mân Quân lặng lẽ ngồi trên xe: “Em không muốn về.”

Liên Siêu quay sang hỏi: “Vậy em muốn đi đâu?”

“Em muốn uống rượu.”

Liên Siêu cười: “Uống rượu không dễ đâu.” Anh dừng xe trước cửa hàng tiện lợi ngay cổng tiểu khu: “EM đợi một lát.” KHÔNG lâu sau, anh xách một túi bia và thức ăn vặt đi ra.

Thiệu Mân Quân bó tay: “Cả quán bar mà anh cũng không nở mời em ư.”

“Em vốn không thích đi bar, đừng miễn cưỡng bản thân.” Liên Siêu nói gọn, anh còn không hiểu cô sao. Cô thích yên tĩnh, nơi quá ồn ào sẽ khiến cô đau đầu.

Thiệu Mân Quân không nói gì. Lúc nào anh cũng ân cần, anh hiểu cô còn hơn bản thân cô.

Về đến nhà, Liên Siêu vào bếp trước lục đục một hồi, lúc ra thì Thiệu Mân Quân đã bắt đầu uống: “Nào, chúng ta cạn ly.” Chị đưa tay ra có một vẻ bi tráng liều mạng.

Liên Siêu cụng ly với cô, chậm rãi húp một ngụm.

“Nhỏ mọn thế.” Thiệu Mân Quân bất mãn lào bào.

“Anh dị ứng với cồn, em quên rồi à.” Giọng anh bình thản.

Thiệu Mân Quân không quên chỉ là lỡ lời. Cô cười ngượng ngập ngửa cổ lên uống cạn.

Liên Siêu không khyên cô uống chậm lại, anh biết cô ức chế ở trong lòng nên để mặc cô trút ra như thế mới khiến cô nhẹ nhõm hơn.

“Nãy anh ở trong bếp làm gì thế?” Thiệu Mân Quân hình như nghe thấy tiếng động gì đó rất lớn.

Liên Siêu nhướn môi: “Pha một ly mật ong cho em giải rượu.”

Thiệu Mân Quân lờm: “Anh để em say một lần không được sao?”

“Đề phòng trước lúc nào cũng tốt mà.” Liên Siêu chính là người chu đáo vậy đấy.

“Ha ha ha ha.” Thiệu Mân Quân bật cười, ba lon bia đã vào bụng, cô đã hơi chếnh choáng nheo mắt cười: “Tương lai ai lấy được anh đúng là có phúc.” Liên Siêu dờ khóc dờ cười: “Mân Quân em say rồi.”

“Em không say, em vẫn uống được.” Thiệu Mân Quân cười hì hì mở thêm lon bia nữa, Liên Siêu giật lấy: “Đừng chỉ uống mãi, ăn chút gì đi, khoai tây nhé, anh nhớ em chỉ thích ăn vị nguyên chất.” Anh bóc một gói khoai tây đưa cho cô.

Thiệu Mân Quân bồng nước mắt nhạt nhòa: “Chẳng phải anh nói đây là thứ rác rưởi hay sao?” Liên Siêu gãi đầu: “Hiếm khi, ăn một lần cũng chẳng sao.”

“Đưa bia cho em.” Thiệu Mân Quân cũng không biết mình làm sao cứ

muốn đổi đầu với anh.

Liên Siêu bó tay đành đưa cho cô.

Thiệu Mân Quân lúc khóc lúc cười, cảm xúc khó kiểm soát.

Liên Siêu để mặc cô chỉ rút khăn ra, dịu dàng lau nước mắt cho cô.

“Liên Siêu, tại sao anh lại đối xử tốt với em như thế?” Nước mắt Thiệu Mân Quân rưng rưng.

Liên Siêu vuốt mái tóc mềm như nước của cô: “Ngốc à, anh đối xử tốt với em là điều nên làm mà.”

Thiệu Mân Quân bỗng nào vào lòng anh, nước mắt trào ra thấm ướt áo sơ mi của anh. Liên Siêu luống cuống lau nước mắt cho cô, nhưng nước mắt cứ như thế không cách nào lau khô.

“Mân Quân em sao vậy?” Liên Siêu không hiểu vì sao, cứ cuống quýt lên.

Nỗi nhớ dâng dâng lại thêm bao niềm uất ức đan xen lẫn lộn, Thiệu Mân Quân không gắng gượng được nữa, gục lên vai Liên Siêu khóc.

Anh ôm cô thật chặt, cảm giác chân thật đó như cách cả thế kỉ. “Mân Quân!”

Anh khẽ gọi tên cô, dịu dàng ấm áp như dỗ dành trẻ con.

“Hử?” Thiệu Mân Quân ngước lên, môi lướt qua khóe môi anh.

Sự do dự của Liên Siêu kéo dài mấy giây, rồi anh cúi xuống hôn mạnh lên môi cô. Chuyện xảy ra trong dự đoán, Thiệu Mân Quân

giấy giụa mang tính tượng trưng,, Liên Siêu không cho cô cơ hội lùi bước, ôm chặt vai cô, dần dần hôn thật sâu.

Thiệu Mân Quân đã không còn khả năng suy nghĩ, chỉ chiều lòng mình, đưa tay ra ôm lấy anh ban đầu chỉ hơi ngửa lên đón nhận, dần dần chuyển sang đáp trả cuồng nhiệt.

Nỗi nhớ dai dẳng, tình cảm dồn nén, giống như một hạt giống lặng lẽ chôn giấu trong tim, dần dần nảy mầm, đợi đến khi phát hiện thì đã diên cuồng đâm chồi nảy lộc phát triển thành cả vườn cây.

Cô cảm thấy mình được ôm chặt, nụ hôn quấn quít rơi trên má, cổ, và cả môi. Cô bỗng muốn khóc, không vì đau lòng, mà vì hạnh phúc, cảm giác đó của bao năm trước đây hình như đã quay trở lại, cảm giác được đặt vào trong tim, được người khác quan tâm. Nếu đây chỉ là một giấc mơ, cô tình nguyện đắm chìm mãi mãi.

Sáng sớm khi Thiệu Mân Quân tỉnh dậy, trong phòng tĩnh lặng như tờ.

Liên Siêu không ở bên cạnh, mà chỉ hơi ấm vương lại. Cô xoa xoa phần eo đau nhức, vừa nghe thấy bên ngoài có tiếng cửa động là lập tức chui vào chăn, nhắm mắt lại. Liên Siêu khẽ mở cửa, thấy Thiệu Mân Quân vẫn đang say ngủ thì lặng lẽ đóng lại, khóe môi nở nụ cười vô cùng dịu dàng.

Thiệu Mân Quân thờ phào, cô vẫn chưa nghĩ ra cách đối diện với Liên Siêu.

Nhưng cô hiểu cho dù cô giả chết nằm ì trên giường, vấn đề cũng không thể giải quyết, cô quyết định cứ xuống giường đã.

Mặc quần áo vào, trong đầu xoay vòng vòng bao suy nghĩ. Cô nhẹ

nhàng mở cửa phòng ngủ, nghĩ xem có nên chuẩn đi trước rồi tính sao hay không?

Khó khăn lắm mới tới thềm cửa, giọng Liên Siêu buồn bã vang lên phía sau: “Mân Quân em định đâu?”.

Thiệu Mân Quân quay lại, hít một hơi thật sâu.

“Chuyện tối qua...”

Thiệu Mân Quân vội cắt ngang: “Tối qua không sao, mọi người đều đã lớn rồi, anh không cần nghĩ quá nhiều.”

Liên Siêu sa sầm mặt. “Ý em chúng ta chỉ là tình một đêm.”

Thiệu Mân Quân nuốt nước bọt, khó nhọc trả lời: “Thời đại nào rồi, chuyện này muốn em nguyện thì không cần so đo.”

“Thiệu Mân Quân!”

Mặt Liên Siêu mất đi sắc máu: “Em nghĩ anh là loại người nào?”

Thiệu Mân Quân cúi đầu, rèm mi thoáng rung, cô chỉ không muốn anh vì chuyện này mà gánh trách nhiệm. Liên Siêu thở dài: “Xin lỗi, anh hơi nặng lời.”

Thiệu Mân Quân cúi đầu nhìn đầu ngón chân: “Anh thật sự không cần để tâm đâu.”

Liên Siêu buồn bực không biết phải nói với cô thế nào: “Anh đã mua điểm tâm, em ăn đã. Chúng ta ngồi xuống rồi từ từ nói, được không?”

Thiệu Mân Quân gật đầu đồng ý, nhưng nhân lúc anh vào nhà bếp hâm sữa, cô hốt hoảng bỏ chạy.

Khi Liên Siêu đi ra không thấy Thiệu Mân Quân đâu, gọi vào điện thoại thì cô cương quyết không nghe máy.

Liên Siêu cười khổ, hình như cô vẫn chưa sẵn sàng đón nhận anh, nhưng dù sao đi nữa, anh nhất định sẽ không bỏ cuộc.

Thiệu Mân Quân mất tích mấy ngày, cô không tới bệnh viện thăm Đông Đông, cũng không nghe điện thoại của Liên Siêu. Nhưng cô vẫn quan tâm Đông Đông, chỉ có điều chuyển sang nghe ngóng tình hình của cậu bé từ Dư Tịnh.

Dư Tịnh thắc mắc: “Chị Mân Quân, sao chị không đến thăm Đông Đông, mỗi ngày được thăm hai tiếng đó, nó rất nhớ chị.”

Thiệu Mân Quân: “Nó cũng phải quay về với bố mẹ ruột của nó, nhìn nó thêm một lần là chị càng không nở.”

“Thật sự là chỉ vì nguyên nhân đó thôi à?” Dư Tịnh không tin, Liên Siêu ngày nào cũng hỏi cô gần đây có liên lạc với Thiệu Mân Quân không, trực giác của phụ nữ mách bảo cô giữa cô chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi. Thiệu Mân Quân ấp a ấp úng: “Đương nhiên là chỉ có nguyên nhân đó, em nghĩ còn gì nữa”

“em không biết” Dư Tịnh tươi cười: “em chỉ biết có ai đó rất quan tâm chị, ngày nào cũng hỏi thăm chị”

Thiệu Mân Quân tất nhiên biết người Dư Tịnh nói là ai, nhưng chir có thể giả vờ ngóc nghếch: “thế à”

“chị không muốn biết là ai sao” Đông Đông mỗ xong hỏi phúc rất

nhanh, học trò chuyện cũng thoải mái hơn.

“không muốn biết” Thiệu Mân Quân cứ nghĩ tới Liên Siêu là sẽ nghĩ tới sự điên cuồng đêm đó, mặt lập tức đỏ bừng bừng.

Dur Tịnh cười hề hề, càng muốn trốn tránh thì càng chứng tỏ có chuyện. Cô toét miệng, chuyển đề tài: “Chị Mân Quân bây giờ ở đâu?” Dur Tịnh biết Thiệu Mân Quân sẽ dọn ra khỏi căn nhà của chị và Lữ Thiên Ba.

Thấy cô không thờ phào: “Chị ở tạm nhà mẹ.”

“Bác không nói gì à.”

Thiệu Mân Quân giấu mẹ chuyện li hôn với Lữ Thiên Ba, và cả Đông Đông là con ruột của anh ta và Thụ Nhã, bây giờ về ở, chắc chắc bà sẽ nghi ngờ, nhưng so ra thì Thiệu Mân Quân thà khai thật mọi chuyện để bà mắng một trận, cũng còn hơn là đối mặt với Liên Siêu. “Ngoài việc mắng chị ngốc nghếch ra thì còn gì được.” Chủ yếu vẫn là thương xót cô hơn, nhưng con đường là do cô chọn, kết quả cũng phải mình cô gánh chịu.

Dur Tịnh cúp máy rồi đi tìm Liên Siêu, vừa hay trong văn phòng chỉ có mình anh, cô cũng không vòng vo: “Bác sĩ Liên có phải anh đang đi tìm chị Mân Quân?”

Liên Siêu đang viết kết quả ra viện của bệnh nhân, anh đóng máy tính, thẳng thắn: “Phải.”

Dur Tịnh suy đoán tới mấy khả năng, cứ nhìn Liên Siêu cười mãi.

“Cô ấy không nghe máy, anh dùng điện thoại cố định gọi, cô ấy hẳn nghe tiếng anh là cúp ngay, anh không biết nên tìm cô ấy ở đâu, thật

bó tay. “ Liên Siêu thở dài, có lẽ đêm đó quá vội vàng, sáng hôm sau cũng k nên để cô đi, nếu không đã chẳng ở vào thế bị động thế này.

“ nếu em nói em biết chị ấy ở đâu thì sao?” Dư Tịnh tỏ ra bí ẩn

Tinh thần Liên Siêu vực dậy ngay: “ cô ở đâu?”

“ nợ em một bữa nhé” Dư Tịnh cười tới nỗi chẳng thấy mắt đâu

“ mùi bữa cũng được.” Liên Siêu cười rất sáng khoái.

“ quyết định thế nhé.” Dư Tịnh nheo mắt, vẫn còn nụ cười tủm tỉm: “ chị ấy ở bên nhà mẹ.”

“ sao anh không nghĩ ra nhỉ.” Liên Siêu gõ mạnh trán mình

“ còn không mau đi đi?”

Liên Siêu cầm chìa khóa xe chạy như bay.

Dư Tịnh mỉm cười, Thiệu Mân Quân là người phụ nữ tốt, hiền lành, cô tin người tốt sẽ được báo đáp, người có tình chắc chắn sẽ trở thành thân thuộc.

Liên Siêu đương nhiên biết nhà bà Thiệu, ban đầu để xin ông bà Thiệu gã con gái cho mình, anh không tiếc công chăm lo. Vác bình ga, mua gạo, thông ống nước...đều làm nhiều lần. bây giờ nghĩ lại cứ như chuyện từ kiếp trước.

Phải gặp lại bà Thiệu, thực ra anh vẫn có chút lo lắng, tuy chuyện năm đó đổ hết tội lên đầu anh là có phần miễn cưỡng nhưng anh cũng thực sự có trách nhiệm không thể chối bỏ. anh lo bà Thiệu hể nhìn thấy anh sẽ nhớ lại chuyện ông Thiệu, không cho họ qua lại,

Mân Quân lại là đứa con hiếu thảo, đến lúc đó họ thật sự không còn khả năng nữa. nghĩ đến đó, Liên Siêu rùng mình, anh cố gắng gạt bỏ suy nghĩ không hay, nhiệm vụ cấp bách bây giờ là tìm Mân Quân, nói cho rõ tâm ý của anh.

Liên Siêu chăm chú nhìn kĩ số nhà, hít một hơi thật sâu rồi bấm chuông cửa, cửa nhanh chóng mở ra: “ mẹ, sao về nhanh thế...” nói đến nửa chừng thì nghẹn, Thiệu Mân Quân há miệng trợn mắt: “ sao lại là anh?” cô định đóng cửa cũng không kịp, Liên Siêu đã lấy tay chặn cửa, vẽ mặt nặng nề: “ Mân Quân, a tìm em mấy ngày rồi.”

Không cần hỏi, chắc chắn là Dur Tịnh đã bán đứng cô, trước kia sao không phát hiện cô nàng nhiều chuyện nhĩ, Thiệu Mân Quân hậm hực nghĩ. Đứng ở cửa cũng không phải cách, bị hàng xóm nhìn thấy e rằng sẽ dị nghị, cô nghĩ ngợi “vào rồi hãy nói”

Liên Siêu ngoan ngoãn lách người vào trong.

“ anh uống gì?” Thiệu Mân Quân cắn môi hỏi.

“ em đừng xem anh là khách.” Liên Siêu rất tức tối, nhưng cũng không thể nổi cáu với cô, đành thầm bực bội trong lòng.

Thiệu Mân Quân hạ giọng: “ anh tìm em có chuyện gì?” không đợi Liên Siêu lên tiếng, cô cướp lời: “nếu đúng là chuyện hôm đó thì không cần nói nữa.

Liên Siêu bị cô chặn đến nghẹn lời. hồi lâu sau anh ngược lên nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm: “Mân Quân anh thật lòng đấy.”

Thiệu Mân Quân chỉ sợ anh thật lòng, anh không cần phải lãng phí thời gian với cô, anh xứng đáng có người tốt hơn. Thiệu Mân Quân thờ dãi: “ anh đừng cố chấp như thế.”

“ tại sao chúng ta không thể ở cạnh nhau lần nữa?” Liên Siêu không hiểu, trong lòng cô không phải không có anh, cô cùng đã li hôn, bệnh của Đông Đông gần như đã ổn định, anh cũng chưa cưới vợ, từ đầu đến cuối chỉ yêu một mình Thiệu Mân Quân, ngoài sự ngăn cản từ bà Thiệu ra, anh không nghĩ nổi còn nguyên do nào khác. “ có phải bác gái phản đối không?” anh khàn giọng hỏi, nếu bà Thiệu không đồng ý thì rất khó, nhưng lần này anh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, anh sẽ cố gắng đến khi bà chấp nhận mới thôi.

“Không liên quan đến mẹ, mẹ căn bản không biết anh đã về.” Thiệu Mân Quân cũng không hiểu nổi, thế gian này có bao nhiêu cô gái trẻ trung xinh đẹp, đối mặt với bao cám dỗ như thế tại sao anh còn si tình không đổi, thật không biết nói anh si tình hay ngốc nghếch nữa.

“Vậy Mân Quân, em nói anh nghe là vì sao?” Hơi thở Liên Siêu từ nặng nề chuyển sang nhẹ hẫng, có thể thấy anh đang gắng sức bình tĩnh lại. Thiệu Mân Quân cụp mắt: “ Không vì sao cả”

“ Em không tin anh?” Liên Siêu dè dặt hỏi

“ Không phải” cô vội nói, làm sao không tin anh, nhưng cô không có niềm tin vào bản thân.

Liên Siêu lại hỏi: “ Thế thì, chính là em không tin chính mình.”

Thiệu Mân Quân lặng thinh, Liên Siêu hiểu cô, câu này trúng tim đen rồi.

Quả nhiên là thế, tim anh trĩu nặng, cô đang tự ti cô sợ lại bị tổn thương lần nữa. Ánh mắt Liên Siêu dịu dàng sâu thẳm, “ Mân Quân ...” anh nhẹ ôm cô vào lòng: “ em không chịu đón nhận anh thì anh sẽ không ép em, cứ để thời gian chứng minh tất cả. Anh đã nói cùng

lắm thì cả đời không lấy vợ.”

“Anh đừng có ngốc thế.” Thiệu Mân Quân im lặng mãi mới chậm rãi thốt ra câu đó.

“Ngốc thì ngốc, cũng là anh can tâm tình nguyện.” Đôi mắt Liên Siêu như đầm sâu không đáy: “Anh sẽ không ép em, em cũng đừng trốn tránh anh nữa, được không?” Anh dịu dàng vuốt mái tóc mềm của cô.

Thiệu Mân Quân do dự một lúc cuối cùng gật đầu.

Khóe môi Liên Siêu dần nở nụ cười, anh sẽ cho cô biết rằng anh yêu cô, luôn là thế, trong lòng anh xưa này chưa từng phụ nữ thứ hai nào bước vào, nếu cô cố chấp bỏ đi, trái tim anh cũng sẽ không mở ra vì người khác.

Tiếng chìa khóa lạch cạch cùng tiếng ho nhẹ vang lên, Thiệu Mân Quân như bị điện giật nhảy lùi ra khỏi vòng tay Liên Siêu, cô căng thẳng sửa lại tóc chỉ sợ mẹ nhận ra gì đó.

“Có khách à.” Bà Thiệu đặt đồ ăn xuống, thay giày ở bậc thềm: “Buổi tối ở lại ăn cơm nhé.”

Thiệu Mân Quân và Liên Siêu nhìn nhau.

Bà Thiệu nhìn họ: “Mân Quân con nhặt rau cho mẹ.”

“Vâng.” Trán cô lấm tấm mồ hôi.

Liên Siêu có vẻ rầu rĩ, nếu anh biết nấu cơm thì tốt rồi, lúc này là thời cơ nịnh nọt mẹ vợ tương lai tốt nhất. Trước kia bà Thiệu rất mến anh, cứ nói bàn tay cầm dao mổ của anh nếu cầm dao cắt rau thì phí

quá, việc nhà bếp giao cho Mân Quân là được, anh thăm thờ dài. Anh từng xem qua một tiết mục giải trí tên ti vi, hỏi nếu có một cỗ máy thời gian bạn muốn quay lại năm nào. Có người nói muốn quay lại thời trung học để học thật giỏi, có người muốn quay về trước kia khi giá nhà tăng cao để mua nhà, cũng có người nói sẽ ghi lại số rúng thường độc đắc rồi lại quay về. Anh tự hỏi, nếu có một cỗ máy thời gian quay về bốn năm trước, ngăn cản ông Thiệu vào phòng mổ, giữ phương án trị liệu. Hoặc quay về lúc Thiệu Mân Quân chia tay, anh sẽ nói với cô bằng thái độ vô cùng mạnh mẽ rằng, anh không đồng ý chia tay, không những thế, sẽ dùng cả đời này yêu thương chăm sóc cô.

Liên Siêu thì suy nghĩ lung tung trong phòng khách còn Thiệu Mân Quân lại đang thấp thỏm ngồi nhặt rau, thỉnh thoảng ngược lên quan sát sắc mặt mẹ.

Bà Thiệu hỏi: “Con nhìn gì vậy, mặt mẹ có gì bản à?”

“Không...” Thiệu Mân Quân ấp úng.

“Con đừng lo, những người tới nhà đều là khách, mẹ sẽ không làm gì đâu.” Bà Thiệu lơ đãng nói.

Thiệu Mân Quân có vẻ ngạc nhiên: “Mẹ nhận ra anh ấy sao?”

“Mắt mẹ chỉ hơi lão thôi.” Giọng bà Thiệu vẫn bình tĩnh: “Lúc vào đã nhận ra nó rồi, nó không hề thay đổi.” Bà Thiệu bỗng có phần bức bối: “Y như lúc vào nhà ta lần đầu, không biết chào hỏi người lớn.”

Thiệu Mân Quân không biết nên khóc hay nên cười.

Bà Thiệu dùng cánh tay huých cô: “Con gái, lần này nó quay về có phải là vẫn muốn theo đuổi con không?”

Thiệu Mân Quân bất giác đỏ mặt, lại sợ mẹ giận nên lúng túng: “Mẹ mẹ nghĩ đi đâu vậy?”

Bà Thiệu hoài nghi: “Lẽ nào không phải?”

“Không có chuyện đó đâu.” Thiệu Mân Quân bình tĩnh, trong lòng lại bắt đầu bần khoản.

Bà Thiệu vỗ vỗ lên mua bàn tay cô: “Mẹ đã nghĩ thông suốt rồi, chuyện năm đó không phải lỗi của nó. Là mẹ quá vội đoán tính tình lại nóng nảy, cắt đứt hôn duyên đẹp đẽ củ con. Nếu nó còn nhớ con, trong lòng con còn có nó, mẹ sẽ không phản đối hai đứa ở bên nhau. Nếu bố con dưới tuổi vàng biết được, cũng hi vọng con có thể sống vui vẻ.” Tròng mắt bà Thiệu lấp lánh lệ, trong nụ cười có nước mắt, chuyện trước kia đã qua, bà đã sai lầm một lần, không thể sai lầm thứ hai. Bà đã không nhìn lầm Liên Siêu, cậu ta là người đàn ông tốt và có trách nhiệm, Mân Quân theo cậu ta nhất định sẽ hạnh phúc.

“Mẹ...” Thiệu Mân Quân trào nước mắt, gục vào vai mẹ khóc nức nở. Lúc đó mẹ tạo quá nhiều áp lực cho cô, nên cô chịu đựng nỗi đau đớn cùng cực, chia tay Liên Siêu, giờ nghĩ lại đó đúng là trải nghiệm đau khổ không muốn sống.

Dòng nước nóng hổi từ mắt bà Thiệu lăn xuống, bà ôm chặt Thiệu Mân Quân làm gì có bộ mẹ nào không yêu thương con cái, Thiệu Mân Quân bị Lữ Thiên Ba làm tổn thương, bà cũng có trách nhiệm không thể chối bỏ, nếu không vì bà ép con mình rời khỏi Liên Siêu, kết cuộc có lẽ đã khác. Giờ đây bà không cầu gì hơn, chỉ mong Mân Quân hạnh phúc.

Hai mẹ con ôm chặt nhau, thành thật với nhau, đó cũng là lần hòa hợp nhất trong bốn năm trở lại đây của họ.

Liên Siêu ở phòng khách đứng ngồi không yên, một là anh không biết bà Thiệu có nhận ra anh không, hai là liệu có vẫn phản đối họ ở bên nhau không.

Thiệu Mân Quân lần lượt mang thức ăn lên, Liên Siêu nói: “Để anh phụ.”

“Không cần, anh ngồi đi.”

Liên Siêu ngoan ngoãn ngồi xuống, khóe mắt liếc trộm về mặt Thiệu Mân Quân, bất ngờ nhận ra mắt chị đỏ hoe, tim như lạnh đi một nửa: “Bác gái...”

“Nói xấu gì bác đấy?” Bà Thiệu mang một nồi súp Borsch, ra sau cùng đặt lên bàn.

Liên Siêu vội hươ tay: “Không ạ, cháu đâu dám nói xấu bác.”

Bà Thiệu về mặt vô cảm: “Súp này làm cho cháu đấy, ăn nhiều vào.”

Liên Siêu sững sờ: “Bác gái, bác...”

“Xem như biết chào hỏi rồi đấy...” Cuối cùng bà Thiệu đã nở nụ cười.

Liên Siêu há miệng lắp bắp, vậy thì bà Thiệu đã nhận ra anh từ lâu rồi.

“Ăn súp đi.” Bà Thiệu đẩy bát súp đầy ắp đến trước mặt anh.

Liên Siêu nhận được mệnh lệnh lập tức hành động, Thiệu Mân Quân cúi đầu mỉm cười.

Bà Thiệu còn nhớ anh thích nhất là súp Borsch, có nghĩa là sự việc đã chuyển biến tốt, Liên Siêu vừa ăn vừa nghĩ bao điều trong đầu.

“Đừng tưởng như thế có nghĩa là bác sẽ gả Mân Quân cho cháu đâu đấy.” Bà Thiệu nghiêm mặt nói.

“Mẹ.” Thiệu Mân Quân cuống lên, cái gì thế này, đừng nói là Liên Siêu chưa nói sẽ cưới cô, mà cô cũng chưa nhận lời lấy anh mà.

Bà Thiệu liếc cô: “Con im đi.”

Khóe môi Liên Siêu bắt giác giật giật.

“Bác hỏi cháu, trong bốn năm cháu có bao nhiêu bạn gái phát triển tới đâu rồi?” bà Thư nghiêm khắc hỏi.

Liên Siêu không do dự, đáp ngay: “KHông có ai ạ.”

“Ồ?” bà Thư nhướn mày, tỏ ra không tin lắm.

“Đúng thế à.’ Về mặt anh nghiêm túc: “Bác hãy tin cháu.”

“Nói thế thì, cháu chưa từng quên Mân Quân nhà bác?”

“Vâng.” Liên Siêu không ngần ngại, trước mặt bà Thư cũng không cần che giấu.

Thiệu Mân Quân sắp gục đầu xuống bát cơm, mặt đỏ như tôm luộc, nhưng lòng rất ngọt ngào.

“Ờ.” Bà Thư rất hài lòng: “Ăn cơm đi.”

Ánh mắt Liên Siêu nhìn lướt qua gương mặt bà, cảm xúc bà thay đổi

quá nhanh, anh có chút hoang mang.

Bà Thư lại dặn: “Ăn cơm xong hai đứa ra ngoài đi dạo đi, đừng về sớm quá.”

Khóe môi Thiệu Mân Quân giật giật, có kiểu đẩy con gái ra ngoài thế không chứ?

Liên Siêu thì vui muốn chết đi được, thái độ bà Thư không cần nói cũng biết. Anh buông bát đĩa, đứng phắt lên rất chân thành nói: “Cảm ơn bác gái.”

Bà Thư cười rất thân mật, nói bằng giọng chỉ hai người họ nghe thấy: “Hi vọng cháu sẽ nhanh chóng đổi cách xưng hô.”

Liên Siêu mừng rỡ, ra sức gật đầu. Qua ả bà Thư rồi, khó khăn vất vả đã giảm bớt hơn nửa, anh tràn ngập tự tin.

Gương mặt bà Thư càng nở nụ cười tươi rói.

Thiệu Mân Quân cầm nín, tiếp tục vùi đầu vào ăn cơm.

Ăn xong bữa, bà Thư đẩy họ ra ngoài.

“Mẹ để con rửa bát đã.” Thiệu Mân Quân bất lực nói.

“Không cần không cần, để mẹ rửa.” bà Thư đóng cửa lại.

Thiệu Mân Quân bĩu môi: “Mẹ cho con lấy điện thoại đã.”

“Không cần lấy, không ai tìm đâu.” Bà Thư mặc kệ cô.

Thiệu Mân Quân ngượng ngùng: “Để anh phải cười rồi.”

Liên Siêu cười tươi, tâm trạng vui vẻ.

“Đi dạo trong vườn hoa nhé?” Thiệu Mân Quân hỏi ý anh.

Liên Siêu đương nhiên đồng ý, Thiệu Mân Quân nói gì cũng được.

Lúc xuống nhà, Thiệu Mân Quân lo nghĩ nên hụt chân, tuy phản ứng kịp thời, tay chụp lấy lan can nhưng chân vẫn bị trượt.

“Cẩn thận.” Liên Siêu đỡ lấy cô kịp thời.

“Em không sao.”

Liên Siêu dìu cô xuống ngồi ở bậc cầu thang cuối cùng, khẽ trách: “Đi cầu thang mà cũng trượt chân.”

Thiệu Mân Quân lè lưỡi, không nói gì.

“Sau này phải cẩn thận.”

“Em biết rồi.”

“Lạnh không?” Liên Siêu cởi áo ngoài ra khoác lên người cô.

Thiệu Mân Quân nhướn môi cười: “Anh mặt đi, ở đây gió to lắm.”

“Anh có lạnh đâu.” Liên Siêu đứng lên, chắn gió cho cô.

Trông anh có vẻ rất vui, Thiệu Mân Quân biết sự thấu hiểu của mẹ cô đã cho anh tự tin, lòng kiên trì cố chấp của anh vẫn khiến cô cảm động chỉ là cô vẫn lo nghĩ.

“Em có khát không? Anh đi mua nước nhé.”

“Không cần, em ăn nhiều súp lắm rồi.” Thiệu Mân Quân kéo anh lại.

Liên Siêu hiểu ý, mỉm cười nài súp lúc này là tâm ý của bà Thư, họ muốn bà vui nên húp hết không sót giọt nào, nên bụng hai người đều tròn vo. Nhưng đúng là súp rất ngon, anh đã ở nước ngoài nhiều năm, lâu rồi không ăn món súp ngon như vậy.

Thiệu Mân Quân kéo ống tay áo anh: “Em có chuyện muốn nói với anh.” “Chuyện gì vậy?” Liên Siêu cúi xuống nhìn vào mắt cô.

Ánh mắt Thiệu Mân Quân nhìn anh vẻ buồn rầu: “Lời mẹ em nó lúc này anh đừng để tâm nhé.”

Liên Siêu ủ rũ: “Em lại thế rồi.”

“Em không phải bắt nạt anh đâu, em thật sự đã từng nghĩ đến tương lai của chúng ta/”

“Thế thì tại sao.” Liên Siêu ngập ngừng: “Thôi, anh đã nói sẽ không ép em.”

“Anh nghe em nói này.” Thiệu Mân Quân nhìn sâu vào mắt anh, nói rõ từng chữ: “Liên Siêu, ba năm trước đây em bị sảy thai, giờ không có con được nữa.” giọng cô hơi run run, đã mấy năm rồi, nhắc đến chuyện đau lòng ấy, cô vẫn rất buồn: “Anh rất thích trẻ con, em không mong sau này anh sẽ hối hận.”

Liên Siêu không chút do dự, ôm vai cô: “Đối oviws anh, quan trọng nhất là em, nếu không có em thì anh cần con làm gì. Anh càng không cần người khác làm mẹ của con anh.” Giọng anh kiên quyết, bình thản: “Đời này anh chỉ hối hận một chuyện đó là nhận lời chia tay em.”

Thiệu Mân Quân không biết phải hình dung tâm trạng lúc này thế nào, có phần chua xót, có chút động lòng, đa phần là cảm xúc khó diễn tả. Đã từng yêu sâu đậm, về sau đường ai nấy đi, bây giờ lại nắm tay nhau, còn có thể không? Trong lòng Thiệu Mân Quân còn có phần không chắc chắn về tương lai.

Liên Siêu nắm tay cô thật chặt: “Mân Quân, chúng ta đã lãng phí bốn năm rồi, em nhẫn tâm bắt anh chờ nữa ư?”

Thiệu Mân Quân rút tay ra: “Lúc này anh còn nói sẽ không ép em.”

“Phải phải là lỗi của anh.” Liên Siêu cười khế, giọng khàn khàn chậm rãi: “Anh đợi quyết định của em.”

Về mặt Thiệu Mân Quân có chút phức tạp, cô cúi xuống không dám nhìn thẳng vào ánh mắt chờ đợi của anh.

Có lúc vận mệnh đến thì có tránh cũng không tránh được, khiến bạn không thể tin vào câu danh ngôn xưa rằng người tốt sẽ được báo đáp. Thiệu Mân Quân chần chừ mãi không trả lời Liên Siêu, anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi. kết quả tháng này kì kinh nguyệt của cô đã qua mười mấy ngày mà chưa tới, cô tưởng là do đợt trước vì bệnh của Đông Đông mà nóng ruột lo lắng, dẫn tới kinh nguyệt không đều, nên bệnh viện kiểm tra cô nhìn kết quả thử nước tiểu mà chờ người.

Ba năm trước sau khi sẩy thai, cô chưa từng có con, cô cứ nghĩ là do mình, mà hóa ra không phải thế. Cô và Lữ Thiên Ba là vợ chồng bốn năm, muốn có con còn khó hơn lên trời, nhưng ai ngờ mới một lần với Liên Siêu đã... Cô nắm chặt tờ xét nghiệm mỏng manh, bỗng muốn khóc mà lại muốn cười. Nếu thế thì, chướng ngại giữa cô và Liên Siêu hoàn toàn không tồn tại.

Cô cúi đầu suy tư một lúc rồi nhắn tin cho anh: Có thời gian không, em đợi anh dưới phòng hội chuẩn tầng ba.

Liên Siêu trả lời rất nhanh: Đợi anh năm phút.

Thiệu Mân Quân mặt đỏ bừng, anh vừa trông thấy cô đã kinh ngạc: “Em bệnh hả?” Tay đặt lên trán cô, nghi ngờ: “Có nóng đâu.”

Thiệu Mân Quân hơi lúng túng, đưa tờ giấy cho anh xem.

Liên Siêu vốn là bác sĩ, mới nhìn qua đã hiểu, ban đầu anh há hốc miệng không tin nổi, sau đó sung sướng như điên ôm lấy cô: “Mân Quân, em có thai rồi. Tốt quá tốt quá...” Nếu không vì anh lo cho cơ thể cô thì gần như muốn bế bổng cô lên xoay vài vòng rồi.

“Này anh buông em ra đi.” Thiệu Mân Quân mắc cỡ: “Anh còn mặc áo blouse trắng, chú ý hình tượng bác sĩ của anh đi, đừng để người ta cười cho.”

Liên Siêu đáp tình bở: “Bác sĩ cũng là người, cũng có thất tình lục dục, ái thích thì cứ nhìn đi.” Anh thực sự quá vui, ngay cả ông trời cũng giúp anh, lần này Mân Quân không tìm được lí do nào từ chối anh nữa rồi. “Anh phải báo tin vui này cho bên Tiểu Dư, để họ vui cùng chúng ta.”

“KHông được không được.” Thiệu Mân Quân vội ngăn anh lại, cô là người khá bảo thủ, chuyện này lúc nào cũng mắc cỡ khó nói.

Liên Siêu khẽ cười: “Em sợ Tiểu Dư cười à?”

“Cười thì không?” Thiệu Mân Quân liếc anh: “Ôi trời, dù sao bây giờ cũng không được nói.”

“Đúng đúng đúng, ba tháng đầu không thể công khai, em yên tâm, anh chỉ vui trộm thôi ,tuyệt đối không nói ra.” Đôi môi mỏng của anh hơi mím lại, bộ dạng xấu hổ của Thiệu Mân Quân khiến anh rung động quá.

Thiệu Mân Quân chỉ lờm anh, người này đúng là hết thuốc chữa mà.

Liên Siêu yêu Thiệu Mân Quân vượt qua tất cả, cô không thể có con anh cũng không quan tâm. Đương nhiên bây giờ có con của anh thì anh càng vui mừng ngoài mong đợi. Anh cứ cười suốt, tâm trạng vui tới lạ.

Thiệu Mân Quân bĩu môi khế nói: “Cứ tưởng em sẩy thai rồi cơ thể có vấn đề, nên không thể có con được, hóa ra là em lầm.”

Liên Siêu thương xót nhìn cô: “Em hiền lành quá, ông trời cũng không nỡ để em hối tiếc.”

Thiệu Mân Quân vẫn dựa vào lòng anh, bây giờ cô đã có Liên Siêu và cả kết tinh tình yêu của họ, mọi nỗi khổ và tủi nhục trước kia cô sẽ không quan tâm nữa, thực ra ông trời đối đãi với cô không bạc lắm.

Chuyện Thiệu Mân Quân có thai, đồng thời sắp lấy Liên Siêu truyền tới tai Lữ Thiên Ba. Trong lòng anh rất phức tạp, là anh ta không trân trọng cô, anh ta không có tư cách trách móc bất kì ai.

Nhưng anh lại nhớ nhung Thiệu Mân Quân điên cuồng, yêu càng sâu thì càng không thể nhẫn nhịn chuyện trong lòng cô luôn nhớ nhung một người đàn ông khác. Khi Thư Nhã báo với anh Thiệu Mân Quân vì trốn tránh mới vội vàng kết hôn cùng anh, anh thấy tim đau nhói. Anh nhớ lại rất nhiều việc, bao gồm lần gặp nhau giữa anh ta và Thiệu Mân Quân. Đó là một ngày mưa, anh lái xe đi ngang cổng

bệnh viện RJ, suýt đâm vào một người phụ nữ nước mắt nhòe nhoẹt. Lúc đó anh ta giận dữ mắng cô: “Cô muốn chết hả?”

Thiệu Mân Quân liếc nhìn anh ta, đáp gọn: “Biết rồi thì anh còn đập thẳng làm gì?”

Anh ghen lời không đáp trả được.

Thiệu Mân Quân không đếm xỉa tới anh, lao đảo đi về phía trước.

Do hiếu kì, Lữ Thiên Ba cứ đi theo cô, lòi cô lại khi cô đang thất thần đứng giữa đường: “Nguy hiểm.”

“Ai cần anh lo.” Thiệu Mân Quân khóc nức nở, nhưng không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp kiều diễm của cô, đôi mắt sáng rỡ lạ thường, Lữ Thiên Ba chắc đã yêu cô từ giây phút đó. Anh chưa từng tin tình yêu sét đánh, nhưng Thiệu Mân Quân đã phá vỡ qui luật ấy.

Lữ Thiên Ba mặc kệ cô giãy giụa, lòi cô lên xe: “Nhà ở đâu, tôi đưa cô về.”

Thiệu Mân Quân dần bình tĩnh lại, chỉ còn sứt sùi, đôi vai mỏng manh run run.

Về sau anh mới biết bố cô qua đời, nên cô khóc ra nông nổi đó. Khi Thư Nhã kể cho anh nghe về sự tồn tại của Liên Siêu, anh mới vỡ lẽ, thực ra nguyên nhân Thiệu Mân Quân đau lòng đến thế là còn có Liên Siêu bên trong.

Họ thật lòng yêu nhau chẳng, chỉ vì áp lực gia đình mới bắt đắ dĩ chia tay.

Lữ Thiên Ba nên đồng cảm với họ, nhưng vẫn không cam lòng. Anh

đối xử với Thiệu Mân Quân tốt như thế, tại sao trong lòng cô chỉ nghĩ tới Liên Siêu.

Ghen tuông thật đáng sợ, anh hại chết con ruột, làm trò xằng bậy với Thư Nhã, làm tổn thương Thiệu Mân Quân tới cùng. Phải, anh thừa nhận mình đang trả thù, nhưng anh không hề thấy sung sướng ngược lại càng buồn bã hơn.

Mọi người đều chỉ trích Thư Nhã máu lạnh, nhưng thực tế thì người lòng dạ sắc đá là anh mới đúng.

Anh hại Thiệu Mân Quân sẩy thai cũng còn coi như có nguyên do, vì anh nghi ngờ đứa trẻ là con của Thiệu Mân Quân và Liên Siêu, nhưng Đông Đông, đích thực là do anh và Thư Nhã sinh ra, nhưng lúc li hôn anh lại không hề có ý định mang nó đi. Nếu không phải báo cáo xét nghiệm đã nói rõ anh không còn khả năng có con, anh không thể nghĩ rằng sẽ cần Đông Đông. Nếu không vì Đông Đông mắc bệnh hiểm nghèo, nhà họ Lữ sắp tuyệt hậu, thì anh cũng sẽ không ép Thư Nhã mổ ghép tử. Anh cứu Đông Đông không phải vì yêu nó, mà là vì nó là con trai anh, chỉ để kế thừa hương hỏa. Anh là kẻ cực kỳ ích kỉ, cũng là một người đàn ông bị ghen tuông làm mờ mắt. Anh lại là một người mâu thuẫn cực đoan, Thiệu Mân Quân ân cần chăm sóc Đông Đông, tình cảm sâu đậm, mỗi lần anh nghe Đông Đông nói nhớ mẹ, anh thấy bực bội khó tả càng kháng cự thì càng muốn gặp cô.

Cuối cùng anh viện cớ Đông Đông muốn gặp mẹ, gọi điện cho Thiệu Mân Quân.

Thiệu Mân Quân đang chìm đắm trong niềm vui sắp được làm mẹ, giọng nói rất dịu dàng nhẹ nhàng: A lô.”

“Mân Quân, Đông Đông rất nhớ cô, cô có thể tới thăm nó không?”

Thiệu Mân Quân có chút hổ thẹn, gần đây cô thực sự hiếm khi nhớ tới Đông Đông, cũng không đi thăm nó, cô gật đầu: “Được, bây giờ tôi sẽ tới.”

Đông Đông đã ra viện, về lại nhà cũ, do Thư Nhã chăm sóc.

Từ khi Thiệu Mân Quân mang thai, Liên Siêu trở thành kẻ theo đuôi, vừa nghe cô nói sẽ đến chỗ Lữ Thiên Ba anh cứ như sắp gặp kẻ thù.

Thiệu Mân Quân cười: “Em đi thăm Đông Đông, anh căng thẳng làm gì?”

“Anh không phải là không yên tâm Đông Đông, mà anh không tin nổi Lữ Thiên Ba.” Liên Siêu nói, anh không hề có cảm tình với Lữ Thiên Ba, cảnh giác cao thì không sai lầm.

“Em và anh ta đã li hôn rồi, anh ta và Thư Nhã danh chính ngôn thuận ở với nhau, còn có thể thế nào được?” Thiệu Mân Quân cười tự trào.

“Anh đưa em đi.” Liên Siêu cương quyết nói.

Thiệu Mân Quân nhún vai: “Cầu còn không được nữa.”

Liên Siêu lái xe tới phía dưới tòa nhà: “Để anh lên với em nhé.” Anh tắt đèn, mở cửa xe, dìu Thiệu Mân Quân ra.

“Em chỉ mang thai ba tháng thôi, có cần thế không anh?” Cô không chịu nổi, lắc lắc đầu.

Liên Siêu cười giả lả: “Mặc kệ, dù sao em là sản phụ cao tuổi, cái gì cũng phải cẩn thận.”

“Này!” Thiệu Mân Quân không vui tí nào khi nghe bốn chữ đó.

Liên Siêu vội xin lỗi: “Nói sai thôi mà.”

Thiệu Mân Quân biết anh quan tâm cô, cười cười: “Anh đứng bên dưới đợi em nhé, em không ngồi lâu đâu.”

Liên Siêu ngẫm nghĩ: “Được thôi.” Anh lại dặn: “Có việc gì thì gọi điện cho anh.”

Thiệu Mân Quân cười: “Được rồi.”

Lữ Thiên Ba đứng ở cửa sổ nhìn thấy Liên Siêu dìu Thiệu Mân Quân xuống xe, hai người lại nói chuyện một lúc rồi Thiệu Mân Quân mới thong thả lên nhà. Nhìn cô có da có thịt hơn trước, trên người mặc một chiếc áo pull rộng cổ trễ để lộ phần cổ thon thả xinh đẹp. Có thể nhìn ra tâm trạng cô rất thoải mái, toát ra một vẻ tươi trẻ, đẹp hơn cả xưa kia, anh bỗng thấy cảm xúc lẫn lộn.

“Chào anh!” Thiệu Mân Quân đứng ở cửa chào.

Lữ Thiên Ba miễn cưỡng nở nụ cười: “Mau vào ngồi đi.”

“Đông Đông đâu.” Thiệu Mân Quân hỏi, bây giờ trong nhà chỉ có Đông Đông là người cô quan tâm thôi.

“Ngủ trong phòng.” Lữ Thiên Ba đáp gọn: “Cô tự vào đi, không cần tôi dẫn đường chứ.”

Trong lòng anh nói có ngụ ý, Thiệu Mân Quân phớt lờ, giả bộ không nghe thấy, sải bước vào trong.

Đông Đông thấy mẹ thì rất kích động, nhào vào lòng cô: “Mẹ ơi mẹ ơi, con nhớ mẹ quá, tại sao mẹ không tới thăm con?”

Thiệu Mân Quân nói về hối lỗi: “Xin lỗi Đông Đông, là mẹ đã bỏ quên con.”

Đông Đông ngược lên nhìn cô, đôi mắt tròn xoe mở to: “Mẹ ơi, bố nói mẹ sắp sinh em bé rồi đúng không?”

“Đúng rồi.” Thiệu Mân Quân xoa đầu nó, trước kia vì phải hóa trị nên tóc rụng hết, bây giờ đã mọc dài hơn, sờ rất thích.

“Vậy chẳng phải con sắp có em trai nhỏ hoặc em gái nhỏ rồi sao?” Đông Đông vui mừng vỗ tay: “Sau này sẽ có người chơi cùng con rồi.”

Thiệu Mân Quân không biết phải giải thích với đứa trẻ ba tuổi về mối quan hệ phức tạp này thế nào, đành chuyển đề tài: “Dì Thu, à không, mẹ Thu Nhã có tốt với con không?”

“Rất tốt ạ.”

Dù sao cũng là con ruột, tủy cũng đã ghép cho nó, làm sao không tốt với nó được, Thiệu Mân Quân thầm cười mình lo bò trắng răng.

“Nhưng con vẫn nhớ mẹ, mẹ ơi, mẹ có thể chuyển về đây sống cùng con không?” Gương mặt Đông Đông có nụ cười ngây thơ vui vẻ, vẫn là trẻ con nên ước mơ lúc nào cũng tốt đẹp.

Thiệu Mân Quân chần chừ, giọng dịu dàng ôn hòa: “Con ngoan, mẹ không thể ở đây được.”

“Tại sao?” Đông Đông cuống lên, nó mong tất cả là những người yêu

thương nó đều ở cạnh nó, mãi mãi không xa rời.

“Bây giờ con còn nhỏ, đợi con lớn lên sẽ hiểu.” Thiệu Mân Quân ôm hôn nó đầy âu yếm.

Đông Đông bấu môi không nói, nó thật sự không rõ chuyện của người lớn vì sao lại khó hiểu đến vậy.

Tình yêu thương của Thiệu Mân Quân dành cho Đông Đông không hề ít hơn xưa, nhưng dù sao nó cũng đã có bố mẹ ruột yêu chiều, ở địa vị của cô quả thực rất khó. Cô nhướn môi cười khế, giọng càng yêu thương: “Sau này mẹ sẽ thường xuyên đến thăm con.”

“Thật không ạ?” Mắt Đông Đông sáng lên.

Lữ Thiên Ba đáp rất khế: “Tạm biệt.”

Thiệu Mân Quân chậm rãi xuống tầng, Liên Siêu sốt ruột đứng ở cầu thang, trong có vẻ như cô mà không xuống thì anh sẽ xông lên ngay.

“Đi lâu quá, mệt rồi phải không?”

“Làm gì có.” Thiệu Mân Quân đưa tay lên xem đồng hồ: “Mới nửa tiếng mà.”

Liên Siêu cẩn thận dìu cô lên xe: “Đông Đông vẫn khỏe chứ?”

“Nó hồi phục khá tốt.” Nhắc đến Đông Đông, gương mặt Thiệu Mân Quân nở nụ cười rạng rỡ lấp lánh ánh sáng của tình mẫu tử.

Liên Siêu bấu môi: “Em mà thế là anh sẽ ghen đấy.”

Thiệu Mân Quân phì cười: “Ngay cả con nít mà anh cũng ghen cho

được.”

“Anh ghen dùm đưa con trai chưa ra đời của anh không được à?”

“Sao anh biết chắc là con trai, không chừng là con giá đấy.” Thiệu Mân Quân cười không nhận ra anh lại có khuynh hướng trọng nam khinh nữ.

Liên Siêu chồm tới, mùi vị nam tính phả bên tai cô: “Con gái cũng được, con trai cũng xong, người anh yêu nhất vẫn là mẹ chúng nó.”

Một câu đã thành công làm Thiệu Mân Quân đỏ bừng hai má: “Ghét”, cô đẩy anh.

Sắp thành mẹ tới nơi rồi mà vẫn dễ đỏ mặt. Liên Siêu mím môi cười.

Ánh nắng hơi chói, Thiệu Mân Quân nheo mắt, trong lòng ngọt như mật.

Liên Siêu đưa cô về nhà.

Có những duyên phận lỡ làng rồi, sẽ không trở lại.

Có những người vẫn đứng chờ ở chốn xưa.

Có những việc ngược xuôi ngang dọc lại trở về chốn cũ.

Mặc thời gian vội vã qua đi, anh chỉ quan tâm đến em. Cũng may là họ không còn bỏ lỡ nhau lần nữa.

Chương 14

Hứa Gia Trì ghé tiệm hoa lấy bó hồng vàng đã đặt trước, lái xe đến Tịnh Viên.

Mai là ngày giỗ của Tiểu Khiết, bảy năm nay anh đều đến viếng cô trước một ngày. Có lẽ là sợ gặp người quen, có lẽ là hối hận, có lẽ là trốn tránh...

Hồng vàng là loài hoa Tiểu Khiết yêu thích nhất lúc còn sống, cho dù sinh nhật hay những dịp lễ khác Hứa Gia Trì cũng luôn tặng cô một bó, như vậy có thể khiến cô vui lòng. Nhưng hoa hồng vàng đối với tình bạn thì là lời chúc phúc tốt đẹp và thuần khiết, nhưng đối với tình yêu lại là vật không may mắn. Nó đại diện cho tình yêu đã qua đi, thậm chí còn là biểu đạt cho sự ghen tức hận thù. Hoặc chính vì thế mà tình yêu của họ mới tàn lụi nhanh như vậy.

Hứa Gia Trì dừng xe, gió hơi lớn, anh kéo lại cổ áo.

Không phải thời điểm nhiều người đi tảo mộ như thiết Thanh mình hay Đông chí, trong khu mộ gần như không thấy ai khác.

Hứa Gia Trì chân bước nặng nề, lòng đầy ắp đau buồn. Chỉ có lúc này và ở đây, anh mới có thể hoàn toàn giải phóng cảm xúc của mình, mặc nỗi đau lên ngôi. Còn lúc về thì bắt buộc phải buồn bỏ hết, tiếp tục làm tròn vai trò người chồng tốt.

Anh rải hoa khắp xung quanh bia mộ, lại lấy từ trong túi mấy hộp pocky đủ vị mà Tiểu Khiết thích ăn nhất ra, lầm bầm: “Tiểu Khiết, anh đến thăm em đây.”

Hứa Gia Trì thẫn thờ ngắm bức ảnh trên bia mộ, đã từng là cô gái xinh đẹp hoạt bát nhanh nhẹn, bây giờ lại âm dương cách trở. Sự thật này bảy năm nay anh luôn khó chấp nhận.

Nếu có thể, anh can tâm tình nguyện thay cô chịu đựng sự an bài của số mệnh.

Tình yêu dừng ngay lúc nồng thắm, càng như khắc sâu vào xương tủy.

Người đã khuất trong quãng thời gian đẹp nhất, càng khiến ta khó lòng lãng quên.

Khoảng cách cách trở nhất trên thế gian này không phải anh ở bên em mà em lại không biết anh yêu em, mà là hai người vốn không quen biết, khoảng cách rất xa, bỗng một ngày nọ quen nhau yêu nhau, khoảng cách trở nên gần gũi. Thế nhưng thế sự vô thường, rồi một ngày vô tình chia xa, không phải không còn yêu mà là sinh li tử biệt.

Người mất có lẽ rất hạnh phúc, vì mãi mãi được nhớ nhung.

Người còn lại một mình trên trần gian, suốt đời sống trong đau khổ nhớ nhung và hối hận.

Mắt Hứa Gia Trì cay cay.

Tiểu Khiết từng nói, hi vọng anh hạnh phúc.

Nên, anh nhất định sẽ hạnh phúc.

Dư Tịnh nhìn hai người ngồi đối diện, hơi ngó người.

Cô gái là bạn thân nhất của cô, Hạ Sính Đình, còn anh chàng kia trông hơi quen, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu. Hạ Sính Đình dựa vào anh ta như con chim nhỏ, nụ cười rạng rỡ, thoạt nhìn đã biết là đang chìm đắm trong tình yêu mãnh liệt.

Dur Tịnh cầm thìa café chỉ vào Hạ Sính Đình: “Mau khai thật đi.”

“Hôm nay tớ gọi cậu ra chẳng phải là khai thật đó thôi?” Hạ Sính Đình đẩy Lăng Thiên Ý: “Tự giới thiệu đi anh.”

Lăng Thiên Ý cười, chớp mắt: “Cô Dur, chúng ta đã từng gặp nhau.”

“Này.” Hạ Sính Đình bắt mắt: “Sao anh đối với ai cũng nói thế, có phải cứ nhìn thấy cô nào xinh đẹp là ngứa ngáy không yên không?”

Lăng Thiên Ý ảm ức: “Anh từng gặp cô ấy thật mà.”

Dur Tịnh cũng cảm thấy hình như gặp anh ở đâu nhưng không nhớ ra.

“tôi là bạn của Trình Lãng, lúc cậu ấy xuất huyết dạ dày tôi là người đưa cậu ấy vào bệnh viện.”

Dur Tịnh vỡ lẽ, rời sắc mặt hơi thay đổi.

Hạ Sính Đình đấm anh một cái, nghi ngờ: “Anh là bạn Trình Lãng à? Sao anh chưa từng nói với em?”

“Em có hỏi anh đâu.” Lăng Thiên Ý cười: “Sao nào, em cũng quen Trình Lãng à?”

“Bọn em là bạn học.” Hạ Sính Đình lại bổ sung: “Bạn học trung học.”

“Hóa ra là thế.” Lăng Thiên Ý phản ứng rất nhanh: “Bạn học trung học?” Anh lẩm bẫm, một suy nghĩ nào đó thoáng qua trong đầu, không kịp nắm bắt.

“Vâng, nói xem hai anh quen nhau thế nào?” Hạ Sính Đình rất hứng thú.

“Anh và cậu ấy là bạn học đại học.”

“Hai người có cùng chuyên ngành đâu.” Hạ Sính Đình nhướn mày.

Lăng Thiên Ý thân mật nhéo mũi cô: “Điều tra hộ khẩu hả?”

Hạ Sính Đình chống nạnh: “Vậy anh có nói không nào?”

“Bọn anh hồi học đại học có tổ chức một ban nhạc, anh hát chính, cậu ấy chơi guitar bass.” Lăng Thiên Ý cười đắc ý.

Hạ Sính Đình hét lên: “Ôi trời ôi trời, anh còn là hát chính á, thật nhìn không ra.”

“Em không tin à, anh nói em biết nhé, con gái mê mẩn anh hồi đó nhiều lắm đấy.” Lăng Thiên Ý làm mặt hề: “Không tin lát nữa em hỏi Trình Lãng đi.”

“Anh ấy cũng tới à?” Dư Tịnh lại bắt đầu đứng ngồi không yên.

“Đương nhiên, Trình Lãng là bạn duy nhất của tôi ở Thượng Hải, tôi cũng phải đưa Hạ Sính Đình đến cho cậu ấy biết mặt chứ.” Lăng Thiên Ý xoa tay cười ha ha: “Biết sớm là mọi người quen nhau thì đâu cần vòng một vòng lớn thế này.”

Dur Tịnh vẫn đang nghĩ có nên viện cớ lui đi trước không thì Lăng Thiên Ý bỗng nói: “Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới đây này!”, anh ta vỗ tay.

Gương mặt Trình Lãng bị che khuất dưới ánh đèn, nhìn không rõ lắm, Dur Tịnh có một tích tắc thất thần.

“Ủa!” Anh nhìn thấy Dur Tịnh và Hạ Sính Đình thì tỏ ra ngỡ ngàng: “Sao mọi người cũng ở đây? Chẳng lẽ là....”

Lăng Thiên Ý vỗ vai anh : “Người anh em, cậu đoán đúng đấy.” Anh ta ôm hờ Hạ Sính Đình: “Không ngờ chứ gì, tôi cũng mới biết đây thôi.”

“Trùng hợp vậy.” Trình Lãng thuận thế ngồi xuống chỗ trống duy nhất còn lại bên cạnh Dur Tịnh.

Dur Tịnh vô thức ngồi nhích vào trong.

Lâu không gặp, anh gầy đi, nhưng vẫn rất phong độ, đôi mắt sáng rực.

Hạ Sính Đình lúc này cũng thấy hơi kì cục, tâm ý Trình Lãng dành cho Dur Tịnh, cô không phải không hiểu, nhưng hiện giờ cũng bó tay.

“Dạo này có khỏe không?” Trình Lãng cố bình tĩnh hỏi.

“vẫn khỏe.” Dur Tịnh khẽ đáp: “Còn anh?”

Ánh mắt Trình Lãng thoáng xao động: “Hơi bận.”

Chẳng trách gầy đi, Dur Tịnh không nói ra, cô cắn môi: “Có nghe lời dặn bác sĩ ăn ba bữa đúng giờ không?”

“Yên tâm dạ dày anh không sao.” Trình Lăng nhướn môi.

“Thế thì tốt.” Ánh mắt Dư Tịnh long lanh.

Trình Lăng quay sang Hạ Sính Đình mỉm cười: “Nếu cậu ta dám bắt nạt cậu, cứ nói tôi, tôi nhất định sẽ dạy dỗ cậu ta.”

Hạ Sính Đình khoanh tay đắc ý: “Cảm ơn trước nhé.”

Lăng Thiên Ý hậm hực: “Hai người bắt tay đối phó với tôi, tôi nào phải đối thủ.”

“Anh lừa Sính Đình cô nương ai gặp cũng yêu vào tay rồi, không bắt nạt anh thì bắt nạt ai?” Dư Tịnh cười đùa.

“Anh cũng không kém nhé.” Lăng Thiên Ý không phục.

“Năm đó ở trường anh cũng rất được mến mộ, A Lăng cậu nói xem phải không?”

Trình Lăng không hề nể mặt: “Cậu cũng nói là năm đó mà, hảo hán không nhắc tới hào quang trong quá khứ.”

Lăng Thiên Ý gãi đầu cười ngượng ngùng.

Dư Tịnh dùng cánh tay huých Hạ Sính Đình, lén hỏi: “Trước kia không nghe cậu nhắc tới anh ấy, sao tự dung lại yêu nhau?”

Hạ Sính Đình nghĩ ngợi rồi nói: “Cho anh ấy một cơ hội, cũng là cho mình một cơ hội.”

“Là chuyện tốt.” Dư Tịnh chống cằm, cười nói.

Hạ Sính Đình hơi hất cằm: “Thực ra vẫn là bị anh ấy là động lòng, anh ấy biết rõ tứ chi lợi dụng, thế mà vẫn biểu diễn rất tốt trước mặt bố mẹ tớ”. cô thì thào vào tai Dư Tịnh: “Anh ấy rất chân thành lại có phong độ, nên tớ muốn thử xem.”

“Cuối cùng cậu đã thông suốt.” Dư Tịnh cảm thán.

Hạ Sính Đình sờ cằm: “Con người rồi cũng sẽ trưởng thành chín chắn mà.”

Cuối cùng cô đã bước ra khỏi bóng đen thất tình, Dư Tịnh vô cùng vui mừng. Người theo đuổi Hạ Sính Đình xưa nay không hiếm nhưng cô lại chưa từng cho bất kì ai cơ hội, một lòng hướng về Dương Dận, bây giờ cô đã buông được, Dư Tịnh cảm thấy mừng thay bạn. Cô nhận ra Lăng Thiên Ý rất thật lòng với Hạ Sính Đình, cô tin tình yêu của hai người nhất định sẽ khai hoa kết quả.

Trình Lãng vừa trò chuyện với Lăng Thiên Ý vừa len lén liếc nhìn Dư Tịnh. Cô trông có vẻ rất vui, đôi mắt cong cong nụ cười, đẹp đến khó diễn tả.

Lăng Thiên Ý thấy hết, ngằm đá vào chân anh dưới gầm bàn, thấp giọng: “Này, chảy nước dãi rồi kia.”

Trình Lãng trừng mắt, nhưng vẻ mặt lúng túng, cúp mắt xuống.

Lăng Thiên Ý cơ bản đã chắc chắn mối quan hệ của họ không bình thường, nhưng anh lại lơ mờ nhớ ban đầu lúc giới thiệu, Dư Tịnh là chị dâu họ của Trình Lãng, vậy họ... Anh bắt buộc phải ngăn cản họ tiếp tục. Anh nói: “Bây giờ tạm thời tha cho cậu, lát nữa cậu phải nói rõ cho tôi đấy nhé.”

Trình Lãng làm sao không biết suy nghĩ của bạn, nhưng anh thực sự không muốn giải thích nhiều, cười khổ: “Cậu không tin tôi à?”

“Đương nhiên tôi hiểu tính cách cậu, nhưng tình yêu có lúc giống như thiêu thân lao vào lửa, biết rõ là sai mà vẫn bất chấp tất cả đi tới.” Là bạn thân nhất của anh, Lãng Thiên Ý tuyệt đối không muốn nhìn thấy anh bước vào ngõ cụt.

Trình Lãng chợt cười: “Tự dưng cậu trở nên văn vẻ thế này, tôi có chút không quen.”

“Đừng có đánh trống lảng”, Lãng Thiên Ý hơi cáu, gai mắt nhất là bộ dạng đùa giỡn đó.

“Được rồi được rồi. tôi sợ cậu quá.” Trình Lãng nhìn hai cô gái đang cười nói vui vẻ: “Lát bọn mình tìm chỗ nào rồi nói.”

Lãng Thiên Ý quá hiểu bạn mình, cậu ta cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi chuyện quá cố chấp, bướng bỉnh, một khi lún vào rồi rất khó quay lại, Lãng Thiên Ý lo nhất điểm đó. Anh thầm mừng cũng may hôm nay hẹn nhau, nếu đã bị anh phát hiện, anh sẽ không để mặc Trình Lãng tiếp tục sai lầm.

Nhất thời không khí trở nên nặng nề.

Hạ Sính Đình lạ lùng hỏi: “Hai người sao vậy? Tự dưng im lặng thế?”

Lãng Thiên Ý cười nói: “Không có gì.”

Trình Lãng cũng nói: “Không có gì”, nhưng cứ có vẻ lơ đãng.

Dư Tịnh không nói gì, lặng lẽ uống trà.

Sính Đình cảm thấy rất kì lạ, nhưng kì lạ chỗ nào thì cô không nói được.

Bốn người đều mang tâm sự riêng, khó khăn lắm mới ăn xong bữa, Hạ Sính Đình nói: “Bọn mình đi xem phim, Dư Tịnh cậu có muốn đi chung không?”

“Không đi đâu, sáng mai tớ còn có việc.”

Hạ Sính Đình gật gù: “vậy Trình Lãng phiền cậu đưa cô ấy về nhé.”

Trình Lãng chưa nói gì thì Lãng Thiên Ý đã cuống lên, nói ngay: “Không được.”

“Tại sao?” Hạ Sính Đình vô cùng bất ngờ, Lãng Thiên Ý lại vì chuyện nhỏ này mà phản đối cô.

Lãng Thiên Ý không muốn cho Hạ Sính Đình biết bí mật này, nên tìm đại lí do để đáp cho xong chuyện.

Hạ Sính Đình không tin, thậm chí cô còn nghi ngờ Lãng Thiên Ý đã biết gì đó. Làm sao cô không rõ quá khứ của Trình Lãng và Dư Tịnh, nhưng chuyện đã qua lâu lắm rồi, Dư Tịnh cũng đã kết hôn, cô hiểu bạn mình, đã nói sẽ không có bất cứ vướng mắc gì với Trình Lãng thì chắc chắn sẽ không có. Mặt khác, Hứa Gia Trì còn là anh họ của Trình Lãng, Trình Lãng càng không làm chuyện sai trái được. Lãng Thiên Ý đang phiền não cái gì chứ.

Cô gần như buột miệng hỏi, Dư Tịnh kéo áo cô, tựa bàn đứng lên: “Minh gọi xe về cũng rất tiện.”

“Vậy cậu đi cẩn thận.” Hạ Sính Đình nói, nếu không vì Hứa Gia Trì vẫn đang làm thêm giờ thì cô đã thông báo cho anh tới đón Dư Tịnh

rồi.

Dur Tịnh đi rồi, Hạ Sính Đình sa sầm mặt, tức tối trừng mắt nhìn Lăng Thiên Ý.

Lăng Thiên Ý khó xử mấp má môi, không biết nên giải thích thế nào.

Trình Lãng nhún vai: “Đừng bần khoăn nữa, Sính Đình biết còn nhiều hơn cậu.”

“Hả?” Lăng Thiên Ý ngó ngời.

“Tôi khai thật với cậu nhé, tôi và Dur Tịnh lúc học cấp ba đã yêu sớm, bị thầy cô và bố mẹ phản đối, bị họ ép chia tay, về sau chúng tôi mất liên lạc đến lúc không lâu trước đây mới biết cô ấy đã thành chị dâu họ của tôi.” Trình Lãng kể lại với giọng bình tĩnh, cố nén chịu cơn đau mãnh liệt, sâu đậm bất ngờ ập tới.

“Hóa ra là thế.” Lăng Thiên Ý chỉ tìm được một câu để hình dung tâm trạng lúc này của mình: tạo hóa trêu ngươi.

Trình Lãng lặng thinh rồi nói: “Sính Đình là bạn thân nhất của Dur Tịnh, cũng giúp chúng tôi rất nhiều.”

Hạ Sính Đình chen vào: “Tiếc rằng sau khi Dur Tịnh chuyển trường chuyển nhà rồi, em cũng không tìm thấy cô ấy, nếu không hai người cũng không ra nông nỗi này.” Cô ngập ngừng: “Mình cũng mới liên lạc lại với cô ấy từ hai năm trước, lúc đó lại không có cách liên lạc với cậu, lại thêm mình cũng không biết cậu còn thương cô ấy, nên...”

Trình Lãng cắt ngang: “Không thể trách cậu, chắc là tôi và cô ấy có duyên vô phận”, anh không ngừng thở dài.

Lăng Thiên Ý sau khi tiêu hóa xong, bình tĩnh tìm ra trọng tâm: “Cậu không hề quên cô ấy, trong lòng luôn có cô ấy.”

Trình Lãng thẳng thắn thừa nhận: “phải.”

“Cô ấy đã kết hôn.”

“Phải”

“Còn là chị dâu họ của cậu!”

“Không sai.”

Lăng Thiên Ý tỏ vẻ hận thép không thành gang: “Thế mà cậu biết rõ còn cô ý phạm lỗi>”

“Thích một người có sai không?” Ánh mắt Trình Lãng hơi thay đổi, cau mày.

“Thích một người không sai, nhưng thích một người đã có chồng thì là đạo đức bại hoại.” Lăng Thiên Ý không kiêng nể gì, nhưng anh không hối hận, anh muốn nói nặng để thức tỉnh bạn mình.

“Lăng Thiên Ý đừng quá đáng.” Hạ Sính Đình nhắc anh.

Trình Lãng đập mạnh bàn, trước kia Thi Thi nói anh như thế, anh vẫn bình tĩnh đối phó, nhưng đối lại là Lăng Thiên Ý thì anh không thể chấp nhận, bạn thân nhất, cái anh cần không phải là an ủi, không phải là mĩa mai châm biếm nhưng cũng không thể là sỉ nhục.

Âm thanh hơi lớn, bàn của bọn họ bỗng chốc biến thành tiêu điểm.

Hạ Sính Đình đưa ly nước cho anh: “Bình tĩnh.” Cô kéo Lăng Thiên Ý

ngồi xuống: “Ngồi yên, im lặng.”

Trình Lãng uống cạn ly nước, nỗi ấm ức trong ngực dần giải tỏa. Lãng Thiên Ý tuy nói năng khó nghe nhưng cũng vì muốn tốt cho anh, anh không phải không biết. “Tôi và Dư Tịnh trong sáng, chỉ có tôi đơn phương yêu cô ấy, cô ấy chưa từng chấp nhận.”

Hạ Sính Đình vội nói: “Điểm này thì em có thể làm chứng.”

Vậy còn được, Lãng Thiên Ý chỉ sợ bạn mình không tìm được, lún sâu hơn thôi: “Rút lui khi còn sớm đi, người anh em.” Gặp đúng người vào sai thời điểm, chỉ có thể là một tiếng thờ dài.

Chuyện đâu dễ như nói, nhưng Trình Lãng không muốn bạn mình thất vọng, vẫn gật đầu nhận lời: “Tôi sẽ cố gắng.”

Lãng Thiên Ý thờ ra: “Người anh em, lúc này thật xin lỗi.”

Trình Lãng rộng lượng: “Không có gì.”

Hạ Sính Đình lúc này mới thờ phào: “Em thật lo hai người sẽ đánh nhau.”

Lãng Thiên Ý chường mày: “Có phải chưa từng đánh đâu.”

“Sao, còn muốn thử nắm đấm của tôi không?” Trình Lãng khiêu khích.

“Sao không?” Lãng Thiên Ý không chịu thua.

“Này này này, em đùa thôi, hai người đình làm thật à.” Hạ Sính Đình giữ chặt Lãng Thiên Ý trên ghế, chỉ sợ anh manh động.

Lăng Thiên Ý nheo mắt: “Yên chí, cậu ta không phải đối thủ của anh.”

Hàng lông mày của Trình Lãng nhíu lên: “Thế à?”

Hạ Sính Đình hào hứng: “Nói xem lúc đó sao hai anh lại đánh nhau.”

Lăng Thiên Ý bỗng trở nên kì lạ.

Trình Lãng cũng thiếu tự nhiên.

Nói đi”. Hạ Sính Đình nhíu mày, có gì mà che giấu chứ.

“Trình Lãng cậu nói đi.”

“Thôi cậu nói đi.”

Hai người đẩy qua đẩy lại, Hạ Sính Đình nghi ngờ: “Không phải vì theo đuổi cô nào đó chứ?”

“KHÔNG phải không phải.” Để tránh hiểu lầm, Lăng Thiên Ý lập tức khai thật.

Chuyện là thế này.

Lúc đó Lăng Thiên Ý và Trình Lãng vừa vào năm nhất đại học, hai người không cùng chuyên ngành một ngày nọ đụng nhau ở nhà ăn. Vì đi hơi muộn nên trong nhà ăn chỉ còn lại một phần thịt bò kho, hai người quyết định sẽ ra sân thể thao đánh nhau một trận, kẻ thắng sẽ được. Kết quả khi hai người mũi bầm mắt sưng quay về thì phần bò kho cuối cùng đó đã bị người ta mua mất rồi. Hai người nhìn nhau, rồi cùng lúc phá lên cười to, tuy không được ăn nhưng không đánh không quen, trở thành bạn thân.

Đây là câu chuyện hai kẻ tham ăn, đánh nhau vì bò kho, nên xấu hổ không dám nói.

Hạ Sính Đình ôm bụng cười lăn lộn, rồi hỏi vấn đề mà cô quan tâm nhất: “Ai đánh thắng?”

Lăng Thiên Ý: “Ừm...”

Trình Lãng không ói, khoe môi nhếch lên.

“Xem ra là Trình Lãng thắng.” Hạ Sính Đình nói, nhướn mày.

“Người anh em, tôi giữ thể diện cho cậu trước mặt bạn gái tôi đấy.” Lăng Thiên Ý lè lưỡi.

Trong mắt Trình Lãng thoáng nụ cười: “Là tôi thua.”

Lăng Thiên Ý vỗ vai anh: “Nghĩa khí lắm.”

Cuối cùng khi chia tay, Lăng Thiên Ý lại trịnh trọng dặn Trình Lãng: “Có lúc nhìn ở góc độ khác, cậu sẽ nhận ra trên thế gian này ngoài Dư Tịnh ra, có rất nhiều cô gái hợp với cậu.”

Trình Lãng che giấu nỗi chua xót, cười mắng: “Cậu bớt sến đi cho tôi nhờ.”

Hạ Sính Đình nheo mắt: “Trình Lãng...”

“KHông phải lại đến lượt cậu khuyên ngăn tôi đó chứ?” Trình Lãng phì cười.

“Mình chỉ muốn nói câu xin lỗi với cậu.” Vẻ mặt cô toát ra vẻ kì quái.

Trình Lãng nói gọn: “Tôi đã nói là không liên quan đến cậu.”

“Nhưng...” Hạ Sính Đình cắn môi, ngập ngừng.

“Đi đi, Thiên Ý đợi sốt ruột rồi kìa.” Trình Lãng lơ đãng khoát tay.

Muộn quá nên không kịp xem phim nữa, Lãng Thiên Ý lái xe đưa Hạ Sính Đình về thẳng nhà. Trên đường, anh nói: “Tiếc quá.”

Hạ Sính Đình đang ôm tâm sự, không nghe rõ:” Tiếc gì cơ?”

“Trình Lãng và Dư Tịnh trai tài gái sắc vô cùng xứng đôi, vậy mà không thể ở bên nhau, thật quá đáng tiếc.”

Hạ Sính Đình im lặng, tâm trạng vốn đã bình tĩnh của cô lại bị câu nói của Lãng Thiên Ý khuấy đảo. Cô là người khá vô tư, rất nhiều việc không để tâm nhiều, cho dù thất tình thì cũng chỉ giống như bệnh một trận rồi khỏe lại. Nhưng lúc này thấy Trình Lãng mỉm cười vui vẻ, cô rất đau lòng. Có một việc cô đã giấu trong lòng rất lâu, nếu không vì cô sơ suất vô tâm, Trình Lãng và Dư Tịnh sẽ không bỏ lỡ nhau, nhưng cô không dám nói ra, sợ Trình Lãng trách móc, Dư Tịnh oán thán, cô không muốn mất đi hai người bạn tốt.

“Em sao thế?” Lãng Thiên Ý thao thao bất tuyệt về suy nghĩ và cảm giác của mình, Hạ Sính Đình lại không phản ứng gì.

“Không sao, có lẽ là buồn ngủ.” Hạ Sính Đình cũng không dám nói anh nghe.

Lãng Thiên Ý vuốt mái tóc ngắn của cô: “Sắp đến nhà rồi, ngủ một giấc thật ngon nhé.”

Hạ Sính Đình khẽ vâng, rồi lại chìm vào suy tư.

Hôm nay Dur Tịnh dậy rất sớm. Hứa Gia Trì hỏi: “Sớm thế?”

“Dạ, hôm nay đi thăm mộ chị.”

“Ừ...” Hứa Gia Trì vỡ lẽ.

“Em biết anh bận rộn, nên không gọi anh đi cùng.” Dur Tịnh nói, đắp chăn lại cho anh: “Anh ngủ thêm đi.” Cô vốn làm ca ngày, nhưng để đi thăm mộ chị đúng ngày, cô đã đổi với Vương Lệ Quân.

Cô thu xếp xong rồi đi rất sớm nhưng Hứa Gia Trì làm sao có thể ngủ được nữa.

Ba người nhà Dur Tịnh thuê một chiếc xe đến Tịnh Viên, ông Dur thuận miệng hỏi: “Gia Trì đâu?”

“Anh ấy vừa đến công ty mới, không tiện nghỉ phép ạ.” Dur Tịnh nói.

Ông Dur gật gù, không để tâm lắm.

Chuyện đã qua bảy năm rồi, nhưng ông bà Dur khi nhìn thấy hình Dur Khiết trên bia mộ, thì vẫn không kìm được nước mắt.

Dur Khiết thông minh lanh lợi, lại ngoan ngoãn, từ nhỏ đã được mọi người yêu mến, còn Dur Tịnh tinh quái hơn, lúc nhỏ hoạt bát hiếu động, một đứa lạng lã một đứa nghịch ngợm luôn mang lại niềm vui vô tận cho dù người nhà. Mất đi một, giống như cắt bỏ đi một mảnh trong tim vậy.

Dur Tịnh mỗi tay dìu một người, hít thở thật sâu: “Chị, em sẽ chăm sóc bố mẹ thật tốt, chị yên tâm.”

Bà Dư lau nước mắt: “Cũng may còn có một đứa con gái ngoan ở bên chúng ta.” Bà bày lần lượt đồ cúng ra, nhận ra hoa hồng và pocky trước mộ, nói như đã đoán trước: “Người này lại tới rồi.”

“Cậu ta biết Tiểu Khiết thích hoa hồng và ăn pocky nhất, có thể là bạn thân của nó.” Ông Dư nói.

Bà Dư lấy khăn giấy ra lau hình trên bia, bất ngờ phát hiện ra không có tí bụi nào: “Xem ra là một người có lòng.”

Dư Tịnh không phải năm nào đến ngày giỗ cũng có thời gian đi tảo mộ nên có vài việc biết được từ bố mẹ. Người mà họ nói, bảy năm nay đều đến thăm Dư Khiết trước ngày giỗ một ngày, mang đến hoa hồng vàng và đồ ăn vặt mà chị thích nhất, đồng thời lau chùi bia mộ rất sạch sẽ. Nhưng Dư Tịnh không hiểu, nếu đã là bạn thân thì không có lí do gì nhớ nhầm ngày giỗ của Dư Khiết. Cô ngẫm nghĩ rồi hỏi bố mẹ.

Ông bà Dư suy nghĩ hồi lâu cũng không nói rõ được.

Ánh mắt Dư Tịnh lóe lên phân tích: “Khả năng duy nhất là anh ta muốn tránh né chúng ta.”

“Tại sao?” Bà Dư không hiểu.

“Con cũng chỉ nói thế thôi.” Nhưng trực giác của phụ nữ mách bảo Dư Tịnh, suy đoán của cô rất đáng tin.

Nhưng cô không có ý muốn đi tìm sự thật, cho dù anh ta cố ý trốn tránh hay nhớ nhầm thời gian nếu đã đến thăm Dư Khiết thì cô vẫn phải cảm kích.

Dư Tịnh và Vương Lệ Quân đối ca với nhau, tối đó Dư Tịnh trực ca

đêm.

Khu bệnh khoa ngoại có ông Châu là bệnh nhân cũ, cuối cùng đã tìm được nguồn hiến gan, sắp xếp đêm đó tiến hành mổ ghép gan. Căn cứ vào thời gian trữ gan, và cả tính ổn định của điện áp tối đó, ca mổ sẽ bắt đầu lúc chín giờ.

Phẫu thuật ghép gan là phẫu thuật dạng phức tạp nhất, tình trạng của mỗi bệnh nhân lại khác nhau, sau khi phẫu thuật tiến hành được khoảng ba tiếng, bệnh nhân được đưa ICU quan sát. Nếu không có gì lạ thì sau khi hết thuốc mê sẽ tỉnh, sau đó qua một hai ngày nữa đợi phản ứng bài trừ, là có thể vào thuốc. Đây là một sự chờ đợi vất vả, bệnh nhân phải chịu đựng cơn đau hành hạ, đối với người nhà cũng là một sự dằn vặt. Thường thì sau bảy ngày người nhà sẽ được mặc quần áo và giày vô trùng vào gặp người bệnh qua ô cửa đặc biệt trong thời gian quy định, tuy không thể nói chuyện nhưng có thể làm dấu tay hoặc viết lên thiệp nhờ y tá mang vào đọc cho người bệnh nghe để khuyến khích. Nếu phản ứng bài trừ bình thường, các chức năng của gan dần dần hồi phục thì sau đó vẫn phải luôn dùng thuốc kháng trừ, cứ hai tuần một lần phải đến khám lại.

Dư Tịnh nhìn ông Châu thường xuyên đấu tranh với bệnh gan, rất thương ông, cũng mong ca mổ này thành công, từ nay về sau sẽ đỡ vất vả hơn,

Không ngờ lúc Dư Tịnh sắp thay ca thì xảy ra sự cố. Ông Châu đột ngột hạ huyết áp, tim ngừng đập, bệnh viện vội triệu tập mọi người đến cấp cứu, sau một hồi vật lộn, cấp cứu vô hiệu, sinh mạng của ông mãi mãi dừng ở 7 giờ 35 phút sáng.

Dư Tịnh nghe tin dữ truyền đến, chưa kịp đau buồn thì văn phòng của bác sĩ của phòng bệnh khoa ngoại bị người ta vây kín. Vương Lệ Quân vừa vào ca thay quần áo xong bước ra bị tình huống đó làm

cho giật nảy người: “Chuyện gì thế này?”

“Có thể là người nhà đòi phải giải thích.” Dư Tịnh từ xa đã thấy hai người con trai ông Châu, trán họ hằn gân xanh, giọng oang oang vợ ông Châu thì cứ khóc lóc suốt.

“Thật tội nghiệp.” Vương Lệ Quân thở dài.

Giọng nói càng lúc càng to, ‘mùi thuốc súng’ càng lúc càng nồng nặc, còn có những bệnh nhân khác cũng hòa vào, Dư Tịnh nghĩ mình từng tiếp xúc với họ, muốn đến đó khuyên nhủ họ.

Vương Lệ Quân kéo cô lại:” Đừng tới đó, họ đang nổi khùng, người tân còn không nhận hưởng hồ là cậu.” Vương Lệ Quân sợ gặp phiền phức nên tuyệt đối không dám xuất đầu lộ diện, cô cũng không muốn Dư Tịnh tự dưng bị dính vào, nên càng kéo chặt bạn lại không buông.

Dư Tịnh nhíu mày: “Cứ thế này cũng không phải cách, hơn nữa bọn họ chỉ muốn nói cho rõ lí lẽ thôi.” Ai cũng biết phẫu thuật ghép gan là phẫu thuật cực kì nguy hiểm, bác sĩ cũng không phải thần thành, không thể đảm bảo mỗi ca mổ đều thành công. Nhưng người nhà bệnh nhân trước khi mổ thì tỏ ra thấu hiểu, mà một khi ca mổ thất bại thì không ai chịu chấp nhận, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân mỗi lúc một căng thẳng.

“Vậy cậu cũng bớt lo chuyện thiên hạ đi, có bao nhiêu bác sĩ và lãnh đạo bệnh viện ở đó, còn không thì đã có y tá trưởng cậu lo làm gì.”

Vương Lệ Quân nói cũng có lí, nhưng Dư Tịnh không nghĩ vậy. Trước kia cô và người nhà ông Châu hay trò chuyện, cảm thấy họ không phải người không biết lí lẽ, có thể là vì ông Châu đột ngột qua

đời, họ nhất thời không chấp nhận được, chưa biết chừng sẽ nghe lời cô khuyên.

Cuối cùng Dư Tịnh giằng ra khỏi Vương Lệ Quân: “Mình đến đó nói vài câu rồi về.”

Vương Lệ Quân cuống quýt, súng bắn người đi đầu, người tra tránh né chuyện không liên quan mình còn không kịp cô nàng này thì hay quá, chủ động xông ra, thật ngốc chết được.

Dư Tịnh tách đám người ra, bình tĩnh nói: “Mọi người có thể nghe tôi nói mấy câu được không?”

Cô thật lòng đối đãi với mọi bệnh nhân, tuy vất vả hay bị oán thán gì cũng thế, uy tín trong bệnh nhân rất cao, con trai lớn Châu Nhất của ông CHâu nói ngay: “Y tá Dư, chuyện này không liên quan đến cô, cô đi đi, chúng tôi không muốn quậy phá, chỉ muốn giải thích cho rõ.”

Liên Siêu chặn Dư Tịnh ra sau lưng: “Tiểu Dư, ở đây để bọn anh xử lí, em đã tan ca rồi, mau về nghỉ ngơi đi.”

Dư Tịnh lắc đầu: “Bác sĩ Liên, anh để em thử xem.”

“Tiểu Dư, đừng bướng bỉnh.” Liên Siêu lo lắng.

Dư Tịnh vỗ vỗ tay anh: “Yên tâm.” Cô quay sang Châu Nhất: “Mọi người muốn giải thích thế nào?”

Châu Nhất nhìn cô: “Y tá Dư, bố tôi vốn không muốn mở là bệnh viện ra sức khuyến khích, lại bảo đảm tỉ lệ thành công là trên tám mươi phần trăm, chúng tôi mới đồng ý, bệnh viện có trách nhiệm không chối bỏ được đâu.”

Vợ ông Châu họ Mã tên Xuân Hoa, là một phụ nữ nông thôn, vốn không có chủ kiến, xảy ra chuyện bà chỉ biết khóc, Dư Tịnh quyết định đến bên nói chuyện với bà trước tiên. Cô dịu dàng nhẹ giọng nói: “Bác Châu qua đời cháu cũng rất buồn, bác đừng quá đau khổ.”

Mã Xuân Hoa không nói gì, ra sức lau nước mắt.

Dư Tịnh đưa khăn giấy cho bà, rồi nói: “Bệnh bác Châu bác rõ mà, gan bị xơ hóa giai đoạn cuối, nếu giữ cách điều trị cũ thì có thể kéo dài một, hai năm nhưng bác ấy không muốn, cuộc sống hiện giờ của bác ấy rất khổ, ngày nào cũng nằm dưỡng bệnh, trong nhà chuyện gì cũng do bác xử lí, bác ấy rất thương bác, bác ấy mong qua phẫu thuật gan này sẽ hồi phục lại cuộc sống bình thường, nên mới quyết định thử một lần.”

Nước mắt Mã Xuân Hoa càng tuôn rơi, nhưng tiếng cãi nhau ồn ào rõ ràng đã nhỏ hơn.

Dư Tịnh lại nói với hai người con trai của bà: “Bác Châu thường nói với tôi, chuyện bác ấy tiếc nuối nhất là không thể được nhìn thấy hai anh cưới vợ, nên bác ấy muốn làm phẫu thuật để kéo dài tuổi thọ, tốt nhất là có thể tự tay bế cháu nội.”

Con trai nhỏ Châu Nhị cắt ngang: “Bố tôi tại sao lại nói những chuyện này với người vô can là cô?”

Dư Tịnh không cần nghĩ nhiều, nói ngay: “Chuyện này các bệnh nhân khác cùng phòng bố anh đều biết, anh có thể đi hỏi.”

Châu Nhị lặng thinh.

“Nên mới nói, cái lập luận bố anh không đồng ý, bệnh viện khăng khăng éo bác ấy mổ là không tồn tại.” Dư Tịnh bình tĩnh nói: “Huống

hồ bệnh viện phải có giấy đồng ý của người nhà kí mới được.”

CHâu Nhất không phục: “Thế thì tỉ lệ thành công mà bệnh viện đảm bảo thì sao?”

“Tỉ lệ điều trị trên 80% là không đúng.” Dư Tịnh thản nhiên. “Tôi dám đảm bảo đó tuyệt đối không phải bệnh viên nói những lời này với anh, tôi nghĩ là anh nghe nhầm rồi.” Dư Tịnh để lại chút sĩ diện cho anh ta, không cố ý vạch trần lời nói dối đó.

Trước kia còn nghe người ta thì thảo bàn tán, lúc này không hện mà cùng im lặng hết.

Hai đứa con nhà họ Châu nghe cô nói mà ghen lời.

“Nơi đây là phòng bệnh đừng ảnh hưởng đến bệnh nhân khác nghỉ ngơi, nếu mọi người còn ý kiến gì khác thì văn phòng viện trưởng ở tầng sáu, từ cửa này đi ra rẽ trái lên thang máy rất tiện.” Dư Tịnh trầm giọng nói, hơi cau mày, bình thường cô đối phó với những bệnh nhân cứng đầu cũng với giọng điệu đó, về mặt đó.

Tiếng khóc của Mã Xuân Hoa im bật. Bà cũng nghe lời hai đứa con trai, tưởng lầm là bệnh viện vì muốn kiếm tiền mà xem mạng sống người ta như cỏ rác, bây giờ nhớ lại những lời ông Châu từng nói với bà, đúng như Dư Tịnh đã nói.

“Mọi người còn chuyện gì không? Nếu không thì về thôi.” Dư Tịnh quay lại, nói với bệnh nhân khác: “Xem đủ chưa nào? Còn không mau về phòng bệnh? Ai truyền dịch thì truyền, ai uống thuốc thì uống, giường 29 đã đo nhiệt độ chưa?”

Bệnh nhân giường 29 hơi tái mặt, lập tức chạy về phòng bệnh. Những người khác cũng đồng loạt rẽ đám.

Còn lại trừ y tá, bác sĩ ra, thì chỉ còn người thân của ông Châu đứng tại chỗ nhìn nhau.

“Còn vấn đề gì không ạ?” Dư Tịnh nói: “Muốn ngồi xuống nghỉ ngơi cũng được nhưng đừng làm ồn nhé.”

Gương mặt Mã Xuân Hoa vẫn còn ngấn nước mắt, bà do dự rồi nói: “Chúng ta đi thôi, lo hậu sự cho bố con quan trọng hơn.”

Không gian lại tĩnh lặng như tờ, Châu Nhất, Châu Nhị cuối cùng cun cút theo mẹ đi về.

Dư Tịnh thở phào một hơi, chân nhũn ra, suýt thì ngồi bệt xuống đất.

Liên Siêu vội dịu cô ra ghé: “Em cũng to gan thật đấy.”

“Thực ra em cũng hơi sợ.” Dư Tịnh lau mồ hôi, phải biết là người mất lí trí là không nghe lí lẽ, cũng may sự việc vẫn nằm trong vòng kiểm soát.

“Anh thực sự hơi lo là họ sẽ manh động động thủ.” Liên Siêu luôn đứng sau lưng Dư Tịnh bảo vệ, chú ý nhất cử nhất động của anh em nhà họ Châu.

Dư Tịnh thở hổn hển: “HỌ cũng là nhất thời không thể chấp nhận được thôi, có thể hiểu được.” Bất kì ai mất đi người thân sẽ tìm người hoặc chuyện để trút giận, như thế tâm lí sẽ nhẹ nhõm hơn.

Liên Siêu ngồi xuống cạnh cô, cười đùa: “Lúc này đáng vẻ em dạy dỗ người ta rất có khí thế nhé.”

Dư Tịnh ôm ngực: “Cũng may họ chịu nghe lời em.”

“Anh đi kiểm tra phòng bệnh đây, em ngồi một lúc rồi về sớm nghỉ nhé.” Liên Siêu nói, hôm nay anh đã nhìn thấy một Dư Tịnh khác.

Dư Tịnh rót cho mình một ly nước: “Vâng.”

Liên Siêu đi rồi, Dư Tịnh vẫn cảm giác có một ánh mắt cứ nhìn cô chăm chăm, vừa ngước lên đã thấy Thi Thi đang nhìn cô chăm chú, vẻ mặt ôn hòa dịu dàng, đó là biểu hiện hiếm khi xuất hiện ở cô nàng.

Dư Tịnh bất giác thấy kì lạ.

Thi Thi hôm nay đến trực hơi muộn, vừa hay đúng lúc Dư Tịnh phát huy, cô không hề sợ hãi, thần thái tự nhiên, có lí có tình, trấn tĩnh nói chuyện, đúng là rất thu hút người khác. Thi Thi trong tích tắc đã thay đổi thành kiến về cô, chuyển sang thích thú nhiều hơn.

Dư Tịnh khẽ ho rồi nói: “Tôi chiếm chỗ à? Cô ngồi đi, tôi đi đây.”

“Em đã biết vì sao Trình Lăng lại một lòng một dạ với chị.” Trong mắt Thi Thi lóe lên một tia sáng, chị ấy thanh nhã cuốn hút, trông rất thực nữ yêu kiều, nhưng trong xương tủy thì cương nghị, dũng cảm, có một khí thế không hề sợ hãi. Cô đã từng nghĩ, nếu cô đối diện với chuyện hôm nay, có bước ra đối đầu không? Đáp án là không. Đối với chuyện thua Dư Tịnh, cô tâm phục khẩu phục.

Dư Tịnh hơi nhíu mày, sao cô nàng lại thế rồi, thật đau đầu.

“Chị đừng hiểu lầm, em không móc mĩa gì đâu, chỉ là rất thích chị, muốn làm bạn với chị.”

Dư Tịnh nhìn cô nàng vẻ cảnh giác.

Thi THI cười khổ: “Em cũng biết trong thời gian ngắn mà muốn chị tin em cũng không thể, nhưng em muốn chị thấy thành ý của em.”

Dur Tịnh mù mờ không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, phản ứng hôm nay của Thi THI có phần bất thường.

“Được rồi, không làm phiền chị nghỉ ngơi nữa, em phải đi làm đây.”

Thi THI sức nhớ hôm nay phải theo Liên Siêu đi kiểm tra phòng bệnh, bây giờ điều cô đau đầu là phải bịa lí do nào đó để qua mặt anh.

Dur Tịnh hoang mang quay đi, đi được vài bước lại quay đầu nhìn cô nàng.

Thi THI lại cười tự giễu, xem ra trước kia ấn tượng bản thân để lại cho chị ấy thực sự không tốt lắm.

Dur Tịnh vừa về nhà thì bà Dur đã gọi điện: “Tiểu Tịnh, công ty bảo hiểm gọi điện, nói phí bảo hiểm năm nay chưa nộp.”

Hứa Gia Trì đã đóng bảo hiểm tai nạn và y tế cho ông bà Dur, một năm nộp một lần, mỗi năm anh đều chuyển khoản qua ngân hàng sớm, xưa nay chưa hề để Dur Tịnh lo lắng, chắc quãng thời gian trước quá bận rộn, nên quên mất.

“Ừ, con làm được thì làm, đừng cái gì cũng phiền Gia Trì, nó cũng bận lắm.” Bà Dur thông cảm.

“Vâng ạ.” Dur Tịnh mỉm cười, mẹ có lúc còn thương Gia Trì hơn cả cô.

Cô buông di động, đi vào phòng khách, thường thì những giấy tờ như hợp đồng bảo hiểm, giấy tờ nhà, sách hướng dẫn đồ điện...Hứa

Gia Trì đều đặt trong ngăn kéo bàn giấy. Cô lật tìm hai n gắn tủ trên cùng đầu tiên, đều là hóa đơn, cô không thấy gì. Dư Tịnh kéo ngay ngăn cuối cùng ra, quả nhiên trông thấy hợp đồng bảo hiểm lẳng lẽ nằm trên cùng, cô rút ra, liếc thấy phía trong cùng ngăn tủ là một chiếc hộp, cô tò mò kéo ra, bất ngờ phát hiện trên hộp có khóa số.

“Thứ gì mà bí ẩn thế.” Dư Tịnh bĩu môi, cô không xem điện thoại của Hứa Gia Trì, không mò túi quần anh, cũng không xem lén vào QQ, MSN...của anh, cô tôn trọng quyền riêng tư của anh nên chỉ chần chừ một lúc rồi nhét cái hộp vào chỗ cũ, lật xem hợp đồng rồi ra ngoài nộp tiền.

Lúc chờ người ta gọi đến số thứ tự của mình, cô buồn chán nhìn ngó xung quanh, nhìn màn hình số để giết thời gian.

Quản lí sảnh của ngân hàng bước tới, có phần không dám nhận cô, thử gọi: “Dư Tịnh?”

“Chị Úy Lam.” Dư Tịnh nhận ra ngay.

“Quả nhiên là em, lâu quá không gặp, chị thiếu chút không nhận ra em đấy.” Úy Lam cười khế.

Úy Lam là bạn học trung học và là bạn thân của Tiểu Khiết, sau khi tốt nghiệp cấp ba thì ra nước ngoài du học, đi liền mấy năm trời, chẳng trách chị không chắc là Dư Tịnh.

“Chị Úy Lam, em nhớ chị quá.” Dư Tịnh nói thật, Úy Lam trước kia thường tới nhà họ chơi. Gia đình chị rất giàu nên rất thoải mái chuyện tiền bạc, lúc nào cũng mang nhiều đồ ăn, đồ chơi cho Tiểu Dư.

Về mặt Úy Lam nặng nề: “Chị nghe nói Tiểu KHIết đã...”

Tâm trạng Dư Tịnh cũng trĩu nặng, cô gật đầu.

“Lúc đó chị ở nước ngoài không về dự tang lễ của nó được, có lỗi với nó quá.” Úy Lam nghẹn ngào, đã từng là bạn thân, gần như không gì không nói được, không ngờ còn trẻ như vậy đã ra đi,

Dư Tịnh khẽ nói: “Chị em biết tấm lòng của chị là được rồi.”

Hai người lại trò chuyện một lúc thì tới số của Dư Tịnh, đến quầy làm thủ tục chuyển khoản xong, thấy Úy Lam đang bận nên cô định chào rồi ra về.

“Tiểu Tinh, em đợi chị một lát, chị có chuyện muốn nói với em.”

Dư Tịnh đành ngồi xuống đợi, cũng may không lâu sau, Úy Lam đã làm xong việc kéo Dư Tịnh ra khỏi ngân hàng: “Chị Úy Lam chị định nói gì ạ?”

Dư Tịnh rất thắc mắc, có gì mà không thể nói trong ngân hàng.

“Là chuyện riêng của Tiểu Khiết trong ngân hàng đông người, tai vách mặt rừng, chị không muốn nói ở đó.”

“Dạ.”

Chân Dư Tịnh vô thức đá phải hòn đá vụn trên đường. “Em biết làm sao liên lạc với bạn trai Tiểu Khiết không?” Gió hơi mạnh thổi rối mái tóc Úy Lam, chị gạt mớ tóc ra sau tai.

“Bạn trai?” Dư Tịnh nghi ngại: “Chị em có bạn trai ạ?”

Úy Lam sừng sốt: “sao, em không biết à.”

Dur Tịnh hoang mang lắc đầu.

“Tiểu Khiết không nói với em à? Chị còn muốn tặng hết thư và quà lúc đó Tiểu Khiết gửi cho chị để anh ấy làm kỉ niệm nữa.” Úy Lam lắc đầu: “Em cũng không biết thì tìm anh ấy chắc khó hơn lên trời.”

Dur Tịnh thật sự không hiểu Dur Khiết có bạn trai, tình cảm chị em của họ sâu đậm mà chị lại giấu cô, Dur Tịnh cũng cảm thấy khó hiểu. Cô ngẫm nghĩ, bỗng sực nghĩ ra, lẽ nào hoa hồng vàng trước mộ Dur Khiết là anh ấy mang tới, cũng không phải là không thể.

“Haizzz thôi vậy, dù sao chị cũng không nở, Tiểu Khiết tặng chị thì chị cứ giữ lại vậy.” Úy Lam thấy Dur Tịnh buồn rầu thì an ủi.

“Chị Úy Lam, vậy chị có biết họ tên người đó không.” Dur Tịnh không bỏ cuộc, hỏi tới, không chừng hỏi được tên thì có thể tìm thấy manh mối.

“Trong thư Tiểu Khiết có nhắc tới, nhưng chị quên rồi.” Úy Lam cau mày ra sức nhớ lại: “Hình như là họ Hứa.”

Trên thế gian này cùng họ cùng tên có rất nhiều, chỉ họ thì chắc chắn không được, Dur Tịnh van nài: “Chị Úy Lam, chị nghĩ kĩ lại xem?”

Úy Lam nhăn mày, nhắm mắt trầm tư mãi lâu sau vẫn lắc đầu:

“Không nhớ nổi.”

Dur Tịnh rất thất vọng.

“Thế này nhé, em cho chị số di động, chị về xem lại thư, tìm thấy rồi gọi cho em.” Dur Tịnh vội lưu lại số của mình vào điện thoại của Úy Lam.

“Ừ, vậy chị về làm việc đây, có tin gì sẽ báo cho em.” Úy Lam nắm tay cô.

Dur Tịnh gật đầu: “Chị Úy Lam, phiền chị quá.”

“Em khách sáo quá, chị cũng muốn làm gì đó cho Tiểu Khiết.”

Dur Tịnh bịn rịn chào từ biệt, đang định qua đường thì Úy Lam gọi lại sau lưng: “Tiểu Tịnh, chị nhớ ra rồi.” Chị ngập ngừng: “Anh ấy tên... Hứa Gia Trì.”

Ngón tay cầm điện thoại của Dur Tịnh bỗng siết chặt, đầu kê ong ong khiến cô không thể tĩnh tâm suy nghĩ

Hứa Gia Trì! Lại là Hứa Gia Trì!

Úy Lam thấy vẻ mặt cô không ổn: “Em quen anh ấy à?”

“Không quen ạ.” Dur Tịnh vô thức phủ nhận. “Vậy chúng ta liên lạc sau nhé.”

Úy Lam vội vã rời đi.

Cơ thể Dur Tịnh lảo đảo, bây giờ phải làm sao, đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

“Cô gái à, không sao chứ?” Người điều khiển giao thông trên đường, thấy cô lảo đảo muốn ngã, thì vội kéo cô vào khu vực an toàn.

“Hình như cô không khỏe, có cần tôi gọi xe cấp cứu không?”

Dur Tịnh biết sắc mặt mình hiện giờ rất kinh hãi, khoát tay: “Không

cần.”

“Có phải say nắng không?” Đang giữa trưa, nhiệt độ mặt đường hắt lên nóng hơn bốn mươi độ, cô gái này không hề mặc quần áo chống nắng, rất có khả năng đã bị say nắng rồi.

Chỉ có Dur Tịnh biết không phải. Cô mệt mỏi nói: “TÔI nghỉ ngơi rồi khỏe thôi.”

Cô kiên trì, người kia cũng đành để bỏ đi.

Dur Tịnh không biết mình đã về nhà thế nào, chân loạng choạng ý thức mờ nhòa, tay run lập cập rất lâu sau mới sờ thấy chìa khóa để mở cửa.

Cô thờ hồn hển, như thế này chỉ vậy mới khiến đầu óc tỉnh táo hơn.

Một lúc lâu sau, lâu đến nỗi sắc trời bên ngoài dần dần tối, cô mới sực tỉnh, không suy nghĩ nhiều vội lấy cái hộp được khóa ra, thử ngày sinh của Hứa Gia Trì trước, không đúng, đổi sang ngày sinh của cô, vẫn không được, cuối cùng cô cắn môi, thử ngày sinh của Dur Khiết, ‘lạch cạch’ một tiếng, nắp hộp bật mở.

Mắt Dur Tịnh tối sầm, tim đau nhói. Cô nhắm mắt chần chừ một lúc mới lấy hết can đảm đổ mọi thứ trong hộp ra bàn. Đập vào mắt cô đầu tiên là một hàng thú bông hình chuột, đếm sơ thấy khoảng mười con, đủ tư thế, đủ hình hài. Dur Khiết tuổi chuột, những thứ này chắc là quà mà Hứa Gia Trì định tặng nhưng không kịp. Dur Tịnh thần thờ một lúc rồi mở đóng giấy tờ ra, phía dưới là một xấp bưu thiếp dày, Dur Tịnh nhận ra là do Dur Khiết gửi từ Anh về khi chị ấy được chọn làm học sinh trao đổi văn hóa, cô cũng có y chang vậy. Bên dưới bưu thiếp là một cuốn album ngã vàng, mở trang đầu tiên, đôi nam nữ trẻ trung đang ôm chặt nhau, đó là Dur Khiết và Hứa Gia Trì, khoe môi

rất đẹp của Dư Khiết cong cong, nụ cười Hứa Gia Trì tươi như gió xuân, trai tài gái sắc quả rất đẹp đôi.

Dư Tịnh không dám xem tiếp, tâm trạng cô lúc này đã rơi xuống vực thẳm.

Cô luôn ngỡ mình là duy nhất của Hứa Gia Trì, nhưng không ngờ trong tim anh đã có sự tồn tại của một người khác đồng thời đã khắc sâu vào tâm khảm. Càng khiến cô không thể chấp nhận là, người đó còn là chị ruột của cô. Sự thật bày ra trước mắt, cô không tài nào không nghi ngờ động cơ Hứa Gia Trì tiếp cận cô và cả mục đích kết hôn với cô.

Dư Tịnh ôm đầu, sụp mắt xuống, trong đầu lần lượt hiện ra những thứ vừa nhìn thấy mấy phút trước và cả đoạn đối thoại với Úy Lam, cô nghi ngờ đây chỉ là một giấc mơ, nhưng vì sao lại là sự thực đáng sợ thế này.

Thời gian tích tắc qua đi, cô bỗng đứng lên đờ đẫn nhìn quanh, xếp từng thứ trên bàn vào chỗ cũ, cuối cùng bấm loạn mật mã, giống như cô từng mở ngăn kéo bàn giấy cũng chưa thấy bất cứ thứ gì.

Cô xoa xoa mặt, ra phòng khách, ngồi một mình, Hứa Gia Trì mở cửa đi vào, bật đèn sáng lên, anh giật bản mình: “Bà xã, sao em không bật đèn?”

“Về rồi à.” Dư Tịnh như bình thường, cô khâm phục mình vẫn còn cười được.

“Sắc mặt xấu vậy?” Hứa Gia Trì vội đặt tài liệu xuống, sờ trán cô.

Dư Tịnh lặng lẽ tránh ra: “Không có gì.”

“VẬY anh đi nấu cơm, em ngồi nghỉ ngơi đi.” Hứa Gia Trì dịu giọng.

Dư Tịnh thu lại nụ cười: “EM không đói.”

“Cũng phải ăn chứ.” Hứa Gia Trì tìm tòi trong tủ lạnh: “Hay là làm bát mì nhé?”

“Tùy.”

Dư Tịnh lạnh lùng nhìn anh bận rộn trong bếp, trong lòng bỗng chua xót, trong đó rốt cuộc có bao nhiêu phần thật lòng?

Hứa Gia Trì bung bát mì, trứng cà chua nóng hổi ra đưa cô cười khi khi: “Ăn lúc nóng đi.”

“Để đó đi, cho nguội đã.”

Hứa Gia Trì vừa về nhà đã bận nấu ăn, nóng đến toát mồ hôi thấy Dư Tịnh ngồi trên sofa, còn khoác áo mỏng, anh thắc mắc: “Không mở máy lạnh à, em không nóng sao?”

Dư Tịnh toàn thân lạnh ngắt, làm sao thấy nóng, cô lắc đầu.

Hứa Gia Trì cũng không nói nhiều.

“Điều khiển máy lạnh ở bàn trà, nếu anh nóng thì cứ mở, mặc kệ em đi.” Dư Tịnh thoáng nhíu mày.

Hứa Gia Trì lại nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu: “Làm sao được, em không khỏe thì chắc chắn anh phải lo cho em trước.”

Anh không che giấu sự dịu dàng trong đáy mắt, như thể đó là chuyện thường ngày.

Dur Tịnh thầm cười lạnh trong bụng.

“Mau ăn đi, nguội sẽ không ngon đâu.” Hứa Gia Trì đưa đũa cho cô.

Dur Tịnh ăn rất chậm, cô rất không vui, có một cảm giác rã rời bải hoải khó chịu.

Hứa Gia Trì nấu một bát mì cho mình, anh ăn xong thấy trong bát Dur Tịnh còn hơn một nửa: “Không muốn ăn thì đừng ăn nữa, anh đi mua cháo Quảng Châu em thích nhất cho em nhé.”

“KHông cần.” Dur Tịnh sẵn giọng đáp, không muốn nói nhiều.

Hứa Gia Trì đã cầm chìa khóa xe chuẩn bị đi.

“EM đã nói không cần.” Dur Tịnh đột ngột cao giọng.

Hứa Gia Trì nhìn cô, giọng vẫn dịu dàng: “Tiểu Tịnh, hôm nay em sao thế?”

Trong tim Dur Tịnh trống rỗng, lại có chút bức bối khó hiểu, cô thở ra: “Xin lỗi em không nên nổi cáu với anh.”

“Anh không có ý trách em, nếu trong bệnh viện có gì ấm ức, em cứ xả ra hết đi, anh là người thân nhất của em, em có nổi cáu với anh cũng rất bình thường.” Hứa Gia Trì xoa đầu cô: “Nói đi, chuyện gì vậy?”

Dur Tịnh run bắn lên như điện giật, cô đứng phắt dậy đẩy Hứa Gia Trì ra.

Cuối cùng Hứa Gia Trì nhận ra cảm xúc của cô rất khác “Tiểu Tịnh,

xảy ra chuyện gì vậy?” Lần trước ở bệnh viện, Dư Tịnh bị hiểu lầm với Tiêu Nhân Kiệt, anh không thể giúp được cô, lần này nói sa anh cũng phải ra tay giúp cô.

Dư Tịnh rất bối rối, chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột, cô không hề phòng bị, cần thời gian để suy nghĩ thật kĩ, lúc này cô chỉ muốn ở một mình. Cô dửng dưng nói: “Chuyện nhỏ đã giải quyết rồi.”

Hứa Gia Trì không tin, nhưng Dư Tịnh không muốn nói thì không ai ép được cô. Anh đành quan tâm: “Vậy mệt rồi chứ gì, em mau đi tắm rồi nghỉ ngơi đi?”

Dư Tịnh bịa chuyện theo lời anh nói: “Có thể ‘họ hàng’ em sắp tới nên bức bối, anh đừng để tâm.”

“Anh làm sao trách em, em là vợ anh, cho dù cãi nhau vô lí thì anh cũng sẽ nhường nhịn em, huống hồ là lúc em đang không khỏe.”
Hứa Gia Trì mím môi, đùa: “Nào, không vui thì đánh anh một trận, anh da dày thịt chắc không đau đâu”, anh cầm tay Dư Tịnh đặt lên mặt mình.

Dư Tịnh rụt tay lại, vẻ mặt không cảm xúc: “Đừng đùa nữa.”

Hứa Gia Trì có phần gượng ngáp, không nói gì.

Dư Tịnh bức anh quá kín đáo, không để lộ chút vết tích gì, lại tức anh giả vờ giả vịt, trong có vẻ thâm tình thực ra là có mục đích cả. Cô đẩy mạnh bát mì: “Không ăn nữa, em đi tắm đây.”

Hứa Gia Trì không hiểu vì sao cô trở mặt, cũng không biết đắc tội cô chỗ nào đành kết luận là do triệu chứng kinh nguyệt mỗi tháng một lần của phụ nữ.

Dur Tịnh tắm xong lười sấy khô tóc đã nằm lên giường, hai mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Hứa Gia Trì dọn bếp xong vào phòng ngủ, thấy Dur Tịnh tóc còn rò nước thì cau mày: “Không sấy khô tóc mà ngủ là đau đầu đấy.”

Dur Tịnh không thèm để ý lời anh nói,

Mọi chuyện đều có thể để mặc cô, nhưng ảnh hưởng đến sức khỏe thì không được. Hứa Gia Trì ép cô ngồi dậy: “Anh sấy cho em, em ngồi yên là được.”

Dur Tịnh không giãy giụa, Hứa Gia Trì ấn cô ngồi xuống ghế.

Tay anh rất linh hoạt, động tác cũng nhẹ nhàng, làn gió ấm phớt qua gáy và đỉnh đầu, ngứa ngứa, nhưng rất dễ chịu. “Buồn ngủ chứ gì? Đợi một lát, xong nhanh thôi.”

“Ừm...” KHóe môi Dur Tịnh ngưng lại thành nụ cười. Hứa Gia Trì xưa nay luôn ân cần chu đáo với cô, yêu nhau hai năm, kết hôn một năm, tình cảm ba năm chẳng lẽ là giả ư. Tâm tư cô phức tạp và mâu thuẫn, bồi buồn đầy ắp hóa thành tiếng thở dài thườn thượt.

Hứa Gia Trì biết cô có tâm sự không muốn nói ra để chia sẻ cùng anh, nhưng không tài nào nghĩ tới cô đã khám phá ra bí mật của mình. Anh chỉ muốn đối tốt với cô gấp bội, làm hệ tuần vững chắc nhất cho cô, trở thành nơi tránh gió tránh mưa của cô.

“Xong, đi ngủ được rồi.” Hứa Gia Trì rất có kinh nghiệm sấy cho tóc cô khô khoảng tám thì tắt máy sấy, đặt vào Thi THirong tủ đầu giường.

Dur Tịnh nằm dài ra, đắp chăn thật kín.

Cô co quắp giống một con tôm, Hứa Gia Trì tằm xong vào lại, thấy cảnh đó. Nghe nói tư thế ngủ này là cực kì thiếu cảm giác an toàn. Trước kia cô chưa từng như vậy, Hứa Gia Trì cảm thấy rất nghi hoặc.

Anh ôm lấy cô, nhưng cảm nhận Dư Tịnh không phối hợp, cô ậm ừ hỏi: “ANH làm gì vậy?”

“Chừa chặn cho anh với.” Hứa Gia Trì cười khì.

Dư Tịnh lập tức tung chăn ra, co vào một góc, chỉ chiếm một chỗ bé xíu.

Hứa Gia Trì lặng lẽ nhìn cô, hơi nghiêng sang nhìn, rèm mi cô đang rung rung, Hứa Gia Trì thương xót hôn lên trán cô, phát hiện ra cô run dữ dội hơn: “EM lạnh lắm hả?” Hứa Gia Trì ôm cô, Dư Tịnh rất khó chịu, mỗi lần Hứa Gia Trì tỏ ra thân mật với cô, cô cũng nhớ tới Dư Khiết, nhớ tới sự thực họ đã từng yêu nhau.

Dư Tịnh trở mình xoay lưng lại với anh, lạnh lùng: “Ngủ đi.”

Hứa Gia Trì cảm thấy cô rất bất thường, anh cũng từng chọc giận cô, chẳng hạn che giấu cô giúp Lữ Thiên Ba làm tổn thương Thiệu Mân Quân, Dư Tịnh vô cùng giận dữ chất vấn anh ngay, nhưng không lạnh lùng như hôm nay. Anh thà rằng Dư Tịnh nói gì đó, nếu là lỗi của anh, anh nguyện chấp nhận mọi hình phạt nhưng Dư Tịnh giấu kín trong lòng, kháng cự anh, bài xích anh, khiến anh thoáng thấy bất an.

Có lẽ chỉ vì làm việc quá mệt ở bệnh viện, rồi có thể lãnh đạo, bệnh nhân làm cô ảm ức, cô lại không muốn thị phi nên không muốn nói, Hứa Gia Trì tự an ủi.

Bên cạnh dần dần vọng lại tiếng thở đều đều, mắt Dư Tịnh cay cay, nhưng không hề buồn ngủ. Cô tự nhủ: Mau ngủ đi, ngủ dậy rồi có lẽ sẽ nhận ra chẳng qua chỉ là một giấc mơ. Nhưng lòng cô biết rõ, đây không phải là mơ. Hứa Gia Trì và Dư Khiết đúng là từng yêu nhau, đồng thời tình cảm của rất tốt. Đầu cô đau muốn vỡ, hể nhắm mắt lại là thấy bức hình đó, Hứa Gia Trì và chị âu yếm ôm nhau. Cô túm tóc, gương mặt toát lên vẻ đau khổ.

Dư Tịnh mở mắt trừng trừng, cứ thế đến khi trời sáng.

Chương 15

Hứa Gia Trì biết hôm sau Dư Tịnh được nghỉ, nên cũng xin nửa buổi về nhà sớm với cô. Nhưng Dư Tịnh không ở nhà, ban đầu anh không chú tâm lắm, tưởng cô đi chơi với bạn hoặc đi xem phim. Đã đến chín giờ tối Dư Tịnh vẫn không về nhà, anh có phần lo lắng. Dư Tịnh không phải người vô trách nhiệm, nếu cô có việc bận chắc chắn sẽ nói với anh, không như bây giờ ngay đến một cuộc điện thoại cũng không có.

Anh gọi vào di động của cô, tiếng chuông quen thuộc này vang lên trong phòng ngủ: “Cái cô nàng đăng trí này.” Hứa Gia Trì lắc đầu. Có thể quên mang điện thoại mới không liên lạc với anh, Hứa Gia Trì hơi yên tâm.

Nhưng đến mười một giờ mà vẫn không thấy gì, Hứa Gia Trì không ngồi yên nữa rồi. Anh gọi điện cho Hạ Sính Đình trước, hình như cô đã ngủ, giọng ngái ngủ: “A lô.”

Hứa Gia Trì hỏi ngay: “Sính Đình, Tiểu Tịnh không đi với em à.”

“KHông ạ, sao thế?”

“Cô ấy chưa về nhà nên anh hỏi thử, có thể về nhà bố mẹ. Em ngủ tiếp đi, không làm phiền nữa.” Hứa Gia Trì không muốn giải thích nhiều.

Hạ Sính Đình mơ mơ màng màng đáp: “Vâng.”

Hứa Gia Trì lại gọi cho Thiệu Mân Quân cũng câu trả lời tương tự.

Cúp máy Hứa Gia Trì do dự mãi, ông bà Dur đã lớn tuổi, ngủ sớm, bây giờ gọi liệu có làm phiền họ nghỉ ngơi không huống hồ anh cũng không muốn họ lo lắng. Anh đi qua đi lại trong phòng khách, cuối cùng sự quan tâm Dur Tịnh cũng chiếm thế thượng phong, anh gọi tám số đã thuộc nằm lòng.

Giọng bà Dur vang vang, có vẻ tinh thần rất khá, vừa nghe giọng Hứa Gia Trì, bà hỏi ngay: “Gia Trìm con tìm Tiểu Tịnh à?”

“Tiểu Tịnh có ở bên mẹ không ạ?” Hứa Gia Trì sốt ruột hỏi.

Bà Dur ung dung đáp: “tt sáng nay có gọi điện, nói bệnh viện sắp xếp cho nó đi học ở tỉnh khác gấp, lúc đi vội quá nên quên nói với con, nó nhờ mẹ gọi điện cho con, mẹ thì đãng trí nên quên mất.”

Hứa Gia Trì hỏi ngay: “Cô ấy có nói đi học ở đâu không ạ?”

Bà Dur nghĩ ngợi: “Cái này thì không thấy nói.”

“Hình như cũng không nói.”

Hỏi cái nào cũng không biết, Hứa Gia Trì buồn bực, cũng may có tin tức của Dur Tịnh, anh yên tâm rồi. Nhưng nghĩ lại thì Dur Tịnh thật sự gấp gáp thế sao, đến độ thời gian gọi một cuộc điện thoại đích thân báo anh một tiếng cũng không có.

Lúc nãy trong một tích tắc, anh như bị ma xui quỷ khiến, nghĩ rằng cô đã bỏ nhà ra đi.

Sao lại có suy nghĩ kì quặc như vậy, Hứa Gia Trì buồn cười vỗ trán. Dur Tịnh chỉ quên mang điện thoại, cô lại không thích phiền phức nên thông báo cho ông bà Dur thì tiện nhờ báo cho anh, cô không thể cô ý

đi mà không chào được.

Hứa Gia Trì cố gắng nghĩ về hướng tốt, nhưng thực sự thì Dư Tịnh đúng là cố ý trốn tránh anh.

Buổi sáng cô cứ giả vờ ngủ đến khi Hứa Gia Trì đi làm, cô lập tức dậy gọi điện cho Doãn Quyên xin nghỉ phép, dọn sơ hành lí rồi gọi xe đến thẳng sân bay.

Thực ra cô không biết phải đi đâu, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà này, tìm một nơi không có Hứa Gia Trì để nghĩ kĩ về tương lai của họ. Cô không mang điện thoại là vì không muốn bất kì ai quày rầy, cũng không muốn vì oán hận mà lạnh lùng mỉa mai Hứa Gia Trì, cô cần tuyệt đối bình tĩnh, sáng suốt để quyết định.

Cô tìm đại một nơi, mua vé máy bay đi Bắc Kinh sau một tiếng nữa. Nghĩ thấy vẫn còn thời gian nên gọi cho bố mẹ, mới nhận ra không mang theo điện thoại, nghĩ cũng chẳng sao, ngược lại có thể trốn tránh tốt hơn. Cô vào quầy điện thoại sân bay để gọi về nhà bố mẹ, nói dối phải đi học ở tỉnh khác.

Bà Dư nghe máy, bà dặn cô đi đường cẩn thận, chú ý an toàn. Bà Dư không ngờ con gái hoàn loạn bỏ trốn là vì có mâu thuẫn với Hứa Gia Trì, mà điểm gây ra mâu thuẫn là đứa con gái khác của bà

Dư Tịnh nhắc đến Hứa Gia Trì rất vất vả, mượn cơ bệnh viện thông báo muộn, cô đi lại gấp gáp nên không kịp báo, nhờ mẹ chuyển lời. Bà Dư không thấy gì lạ, đồng ý ngay.

Hai tiếng rưỡi sau, máy bay đáp xuống sân bay thủ đô. Dư Tịnh không phải lần đầu tới Bắc Kinh, nhưng cách lần trước một khoảng thời gian rất lâu rồi, nơi đây đã thay đổi quá nhiều.

Đó là lúc còn học cấp ba, cô và Trình Lãng cùng được chọn đại diện trường tham gia cuộc thi số học dành cho học sinh cấp ba toàn quốc, cả trường chỉ có hai người, đó là vinh dự rất to lớn, Dư Tịnh cũng rất coi trọng kì thi này.

Trường sắp xếp cho hai giáo viên một nam một nữ đi cùng, ở nhà khách gần trường Thanh hoa. Buổi tối Dư Tịnh cứ trốn trong phòng làm bài, Trình Lãng thì lại có bản lĩnh qua mắt thầy cô kéo Dư Tịnh ra ngoài đi chơi.

Dư Tịnh trách móc: “Ngày mai thi rồi, em chẳng có chút tự tin nào hết, em còn muốn làm mấy đề nữa để mở rộng tư duy, anh gọi em ra làm gì?”

“Khó khăn mới tới Bắc Kinh một chuyến, cứ ở lì trong phòng thì có ý nghĩa gì?” Trình Lãng nở nụ cười không cho phép từ chối: “Chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Dư Tịnh động lòng. Cô đã nghe nói Bắc Kinh không chỉ có đủ món ăn vặt cực ngon, mà còn có rất nhiều món đồ chơi thủ công đặc sắc, con gái ai cũng không thể kháng cự lại cám dỗ.

Trình Lãng tiếp tục dụ dỗ: “Chơi vui thì ngày mai mới phát huy tốt được, đây gọi là học và chơi kết hợp.”

Dư Tịnh không chần chừ nữa, bản tính ham chơi bị anh kích thích, hào hứng đi theo.

Nhưng vẫn có chút không yên tâm: “Đừng đi xa quá nhé.”

Trình Lãng quay lại cười tươi, nắm tay cô: “Em sợ anh bị lạc đường à?”

“VẬY CÓ KHÔNG?”

“Anh sẽ bán em đi, ngày mai giải nhất sẽ thuộc về anh?” Trình Lăng cười rất đáng ghét.

Dư Tịnh ra sức néo vào tay anh: “Hừ, em không đi nữa.”

Trình Lăng cố ý la to: “Em mưu sát chồng em.”

Dư Tịnh ghen lời: “Anh im đi!”

Trình Lăng cười hì hì nắm tay cô đặt lên môi hôn nhẹ: “Vợ yêu nhất của anh làm sao anh nỡ bán em đi được.”

Dư Tịnh mắc cỡ đỏ mặt, thấy ngọt ngào quá đổi.

Sau đó họ đi dạo một vòng quanh trung tâm, Trình Lăng mua một chiếc trâm cài tóc tặng cô, cô giữ gìn nó như bảo bối, nhưng lúc chuyển nhà bị mẹ làm mất, cô buồn bực muốn chết, mấy năm sau này tìm khắp các cửa hàng trang sức Thượng Hải cũng không thể tìm được cái giống vậy.

Dư Tịnh đợi xe ở bến taxi, trong đầu thoáng qua cảnh tượng ấy.

Sau đó hai người một trước một sau quay về nhà khách, thế mà không bị thầy cô phát hiện.

Dư Tịnh cười khế bảy năm đã qua, đời người như mộng, mây bay gió cuốn, cái còn lại chỉ là hồi ức rời rạc mà thôi.

Tài xế nói giọng Bắc Kinh chính thống: “Cô gái, đi đâu đây?”

Dư Tịnh nghiêng đầu suy nghĩ: “Bác tìm một khách sạn nào đẹp một

chút rồi cho cháu xuống.”

Tài xế chắc chưa từng gặp khách nào như thế, không kiềm được, quay lại nhìn cô.

Dur Tịnh chớp mắt vô tội, để tỏ ra trạng thái tinh thần cô bình thường, cô nói thêm: “Đừng sang trọng quá, tiện đi lại là được.”

Kết quả tài xế dừng lại trước một khách sạn liên doanh: “Cô xem có được không?”

“Được.” Dur Tịnh không yêu cầu quá cao về nơi ở, chỉ cần sạch sẽ là được. Cô trả tiền xe, xách hành lí nhỏ gọn đến quầy tiếp tân làm thủ tục nhận phòng.

“Thưa cô, cô muốn ở mấy ngày?”

Dur Tịnh vì nhất thời nông nổi mà rời khỏi Thượng Hải, không biết phải đi đâu, càng chưa từng nghĩ sẽ ở lại mấy ngày. Nên cô chọn đại chuyến bay tới Bắc Kinh, rồi nói: “Ở tạm một tuần trước vậy.”

“Thưa cô, thang máy bên phải lên tầng 6 rồi rẽ trái là phòng của cô.”

Dur Tịnh gạt đầu, vừa bấm nút thang máy, cửa mở ra, một người đàn ông trẻ bước ra, anh ta nhìn Dur Tịnh, nheo mắt như không tin nổi: “Dur Tịnh”

“Ừm....” Dur Tịnh rõ ràng sửng sốt: “Sao lại là anh?”

Lăng Thiên Ý cũng không ngờ lại gặp cô ở đây. Bố anh sức khỏe sa sút phải vào bệnh viện kiểm tra, mấy người bạn cũng nghe tin từ tỉnh khác đến thăm, Lăng Thiên Ý cũng vì bệnh của bố mà quay về Bắc Kinh, cũng may kiểm tra thì chỉ là vấn đề nhỏ. Lần này, anh vừa sắp

xếp nơi ở cho mọi người xong, vừa ra khỏi thang máy liền gặp ngay Dư Tịnh. “Chỉ có mình em à?”

Dư Tịnh gật đầu vẻ thiếu tự nhiên.

“Đi công tác hay du lịch?” Vì cô là bạn thân của Hạ Sính Đình, lại thêm mối quan hệ với Trình Lăng, nên Lăng Thiên Ý không khỏi hỏi thêm vài câu.

Dư Tịnh không muốn nói nhiều, cô âm ừ: “Anh cứ bận việc đi.”

“Anh không bận.” Nói ra rồi, Lăng Thiên Ý mới nhận ra Dư Tịnh không muốn nói anh biết, dù sao hai người chỉ mới gặp nhau, anh rụt rè: “Vậy anh đi trước nhé.”

“Tạm biệt.” Dư Tịnh chỉ mong anh đi nhanh.

Lăng Thiên Ý đã đi đến cửa lại quay lại, chặn ở cửa thang máy “ Nếu em có chuyện gì, thì có thể tìm anh, anh còn ở Bắc Kinh vài ngày, số di động của anh em ghi lại đi...”

Dư Tịnh cắt ngang: “Nếu em cần sẽ tìm Hạ Sính Đình.”

Lăng Thiên Ý hình như hơi sững sờ hai lần tiếp xúc, cô không giống người khó gần, chuyện gì vậy?

Nhưng ai cũng có lúc nóng nảy khó chịu, Lăng Thiên Ý hiểu được, anh cười cười rồi đi.

Nếu không phải đã dùng thẻ tín dụng trả trước tiền phòng Dư Tịnh vốn đã định đổi khách sạn khác, nhưng nghĩ lại thì Lăng Thiên Ý chắc không rảnh lo chuyện thiên hạ, cùng lắm thì kể với Hạ Sính Đình, cũng chẳng sao.

Nhưng cô không ngờ rằng, Lăng Thiên Ý lại báo cho Trình Lãng,..

Thực ra Lăng Thiên Ý cũng đã đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm mới kể chuyện này cho Trình Lãng nghe, anh phát hiện sắc mặt Dư Tịnh u ám cảm xúc không ổn, cảm giác rất kì lạ sợ cô xảy ra chuyện nên suy nghĩ trước sau rồi vẫn gọi điện.

Trình Lãng tất nhiên không biết Dư Tịnh đi Bắc Kinh, càng không hiểu vì sao cô lại đi. Nhưng nghe Lăng Thiên Ý thuật lại như thế cũng cảm thấy kì lạ. Chỉ là chào hỏi mà thôi Dư Tịnh không cần thiết phải khó chịu với Lăng Thiên Ý như vậy. Khả năng duy nhất là tâm trạng cô rất tệ, nên ngay cả việc che giấu cảm xúc cũng không muốn.

Lăng Thiên Ý ngần ngại một lúc rồi nói: “Nhưng tôi thấy hành lí cô ấy mang theo rất ít, không giống bỏ nhà ra đi.”

“Cậu nghĩ nhiều quá đấy.” Trình Lãng tuy nói vậy nhưng trong lòng tự dưng thấy băn khoăn.

“Haizzz...tôi cũng không lo được nhiều, tự cậu nghĩ cách đi.” Lăng Thiên Ý vội cúp máy.

Trình Lãng cầm điện thoại băn khoăn hồi lâu, muốn liên lạc với Dư Tịnh, lại lo cô sẽ nói anh lo bò trắng răng, chuyện bé xé ra to, kệ cô thì anh thực sự không yên tâm.

Anh bỏ điện thoại qua một bên tiếp tục xử lí công việc, nhưng không tài nào tập trung được, cầm điện thoại lên anh gọi vào di động của Dư Tịnh, nhưng luôn trong trạng thái không người nghe máy.

Tim anh thất lại, lập tức lên mạng tra số điện thoại khách sạn mà Lăng Thiên Ý nhắc tới, nhờ chuyển máy.

Dư Tịnh đang nằm trên giường ngẫm nghĩ, tối qua gần như mất ngủ cả đêm, bây giờ khó khăn lắm mới hơi buồn ngủ thì lại bị điện thoại đánh thức. Cô tưởng là quây tiếp tân hỏi cô chuyện đặt thức ăn, lúc nghe máy thì lại thấy một giọng nói quen thuộc trầm trầm, cô ngớ người.

“A Tịnh là anh.” Trình Lãng cuống quýt hỏi: “Em vẫn ổn chứ?”

Dư Tịnh sực nhớ chắc là Lãng Thiên Ý tiết lộ hành tung của cô, cô nghiến răng rửa thầm anh ta trăm lần. miệng vẫn nói cứng: “Em rất ổn mà.”

“Không có chuyện gì chứ?”

Dư Tịnh hỏi ngược lại: “Em thì có chuyện gì?”

“Vậy tại sao em không mang theo di động?” Anh nghi ngờ.

Dư Tịnh đáp gọn: “Ồ, em quên mang theo.”

Trình Lãng hỏi tới: “Em đi Bắc Kinh làm gì?”

“Học.”

“Ở bệnh viện nào.” Trình Lãng không buông tha.

Dư Tịnh bắt đầu bực bội: “Anh hỏi nhiều làm gì?”

“Khi nào về?”

Dư Tịnh then quá hóa giận: “Trình Lãng, anh đang hỏi cung tội phạm đó hả?”

“Em không nói cũng được, anh hỏi anh họ vậy.”

Gần như vừa nói xong, Dư Tịnh đã buột miệng: “Đừng, anh đừng nói với anh ấy em đang ở Bắc Kinh.”

Trình Lãng có ý dò đoán, ai ngờ mới thả mồi mà Dư Tịnh đã nói hớ.

“Em cãi nhau với anh họ à?” Trình Lãng dè dặt hỏi.

Trình Lãng lại hỏi: “Vậy anh ấy chọc giận em hả?”

“Không phải.”

“Chắc không tới nỗi anh ấy có người phụ nữ khác ở bên ngoài chứ.”
Trình Lãng đùa một câu mà anh tự cho là rất buồn cười.

Lần này, Dư Tịnh không nói gì.

Tim Trình Lãng bất giác thót lên, sắc mặt thay đổi. Nhưng theo những gì anh hiểu về Hứa Gia Trì, làm sao có thể?

Bên kia vẫn giữ im lặng.

Trình Lãng bình tĩnh: “A Tịnh, em rời Thượng Hải là để tránh mặt anh họ?”

Tất cả đúng như anh dự đoán, Dư Tịnh thấy rối bời, cô hoảng loạn lắc đầu.

“Anh họ không phải người như vậy, liệu có hiểu lầm không?”

Dư Tịnh cũng mong đó chỉ là hiểu lầm, đáng tiếc không phải.

“A Tịnh em nói gì đi chứ, em như thế anh rất lo.”

Nước mắt trước đó luôn bị kiềm nén bây giờ không ngừng chảy ra, Dư Tịnh khóc như mưa. Cô nức nở: “Em không sao, đừng lo cho em.”

“Em khóc rồi.” Trình Lãng xót xa vô cùng, nếu anh ở bên Dư Tịnh, anh sẽ không nỡ để cô đau lòng như vậy.

Dư Tịnh chùi nước mắt mãi vẫn không khô được, gượng cười: “Em có khóc đâu.”

Cô mãi mãi bướng bỉnh và mạnh mẽ, Trình Lãng còn nhớ lần thi số học năm ấy, cuối cùng cô không thể đạt hạng nhất cô nén nước mắt, thề thi tốt nghiệp điểm số học nhất định phải vượt qua bạn đạt giải quán quân đó.

Trình Lãng hít sâu: “Em nghỉ ngơi đi, anh cúp máy trước.”

Bên kia vang lên tiếng ‘tút tut’, Dư Tịnh chờ dẫn cầm điện thoại, Trình Lãng lại cúp máy thế ư? Điểm này không giống tác phong của anh chút nào.

Bị cú điện thoại đó quấy rối, cô hoàn toàn tỉnh ngủ, định tìm cuốn sách đọc giết thời gian, nhớ ra mình vốn không có thói quen mang theo sách, trước kia Hứa Gia Trì lúc nào cũng nhét một cuốn tiểu thuyết vào để cô đọc giải sầu trước khi đi đâu xa. Cô lại muốn chơi game, lúc sinh nhật Hứa Gia Trì tặng ipad mini mà cũng quên mang theo. KHóe môi cô bất giác cong lên, Hứa Gia Trì đã giúp cô tải tiểu thuyết cô thích đọc, phim truyền hình và các game, cô đi làm hay tan sở về cũng sẽ không buồn chán Cô vô thức nhếch môi, lúc nào cũng dựa dẫm vào anh, bây giờ không có anh thì loạn cào cào hết lên rồi.

Cô không biết nên làm gì, đành ôm gối ngồi ngẩn ngơ.

Thực ra Hứa Gia Trì lúc nào cũng ân cần dịu dàng, chu đáo chăm sóc cô, có thể anh đối với ai cũng vậy nên đã trở thành thói quen. Dư Tịnh cắn môi nghĩ, tuy nhiên nếu cứ khẳng khẳng cho rằng Hứa Gia Trì đối với cô hoàn toàn là giả tạo, thì đúng là miễn cưỡng.

Dư Tịnh thả lỏng vai, nhớ lại lần đầu hẹn hò cùng Hứa Gia Trì.

Cô nhớ hôm đó cô mặc một chiếc áo jeans màu xanh lam, quần jeans cùng màu, Hứa Gia Trì lại đòi dẫn cô đi quán Tây ăn bò bít tết.

Lúc đó cô thấy rất kì lạ: “Hay là em về nhà trước, thay quần áo rồi đi?”

Hứa Gia Trì cười tíu mắt: “Chỉ cần bản thân thấy thoải mái là được, cần gì phải chú ý suy nghĩ của người khác.” Anh cũng ăn mặc rất giản dị. Dư Tịnh vội nghĩ ngợi rồi nhận lời dù sao cũng có anh mát mặt chung.

Kết quả là trong nhà hàng Tây đó, đa số đều ăn mặc tùy ý, còn có người mặc đồ Tây mang giày thể thao, nếu cô mặc lěn phục nghiêm chỉnh thì đúng là bị người ta cười chết mất. Dư Tịnh lè lưỡi, cũng may nghe lời khuyên của Hứa Gia Trì.

Dư Tịnh bình thường hiếm khi ăn bò bít tết, không phải cô không thích ăn mà chỉ một chữ thôi: Lười. Đối với cô, muốn cô cắt miếng thịt bò to đó thành từng miếng nhỏ, mà còn phải cắt thật đẹp, đúng là nhiệm vụ bất khả thi. Nên khi đĩa thịt bò được mang lên, cô bắt đầu thấy khó khăn, muốn nhờ Hứa Gia Trì giúp, cô tự thấy lần đầu tiên hẹn hò mà những nhẽo thì thật quá đáng, nhưng bắt cô giải quyết thì rõ ràng là làm khó cô.

Hứa Gia Trì lặng lẽ tự giải quyết phần bò của anh, Dư Tịnh hơi bực, chỉ biết ăn một mình, không thèm nghĩ tới cảm giác của cô, những lại bất đắc dĩ khâm phục anh, làm sao anh có thể cắt đẹp đến thế chứ.

Dư Tịnh bĩu môi, Hứa Gia Trì thoáng nở nụ cười, đẩy phần bò đã được cắt đẹp để qua trước mặt Dư Tịnh.

“Anh cắt cho em sao?” Dư Tịnh ngạc nhiên.

“Tất nhiên.” Hứa Gia Trì mím môi cười: “rất vui được phục vụ em.”

Ấn tượng về anh của Dư Tịnh đã tăng vùn vụt mấy hạng. Cô từng gặp rất nhiều đàn ông ích kỉ, bao gồm bác sĩ trong bệnh viện hoặc bạn trai của đồng nghiệp, chưa từng nghĩ đến người khác. Hứa Gia Trì cho dù đang lấy lòng cô, cũng lấy lòng thật đúng chỗ, không hề cảm thấy đang cố ý, chỉ khiến người ta thấy anh nho nhã ung dung, được giáo dục rất tốt, sự hiểu ý người khác của anh là phẩm chất bẩm sinh.

Rất nhiều tình yêu sét đánh thực ra là cảm động trong một giây phút nào đó, trong tim Dư Tịnh như có thứ gì đang đập thành thịch, mặt cô nóng lên.

Đã trôi qua lâu như vậy, Dư Tịnh nhớ lại hôm ấy vẫn thấy đỏ mặt, đó là lần thứ hai trong đời cô thấy rung động. Hứa Gia Trì và Trình Lãng là hai kiểu người khác nhau, có câu ‘khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc’ dùng câu này để hình dung Hứa Gia Trì quả là chính xác. Có một quãng thời gian Dư Tịnh cũng từng lo lắng, liệu anh có đối xử với tất cả phụ nữ như cô không, về sau cô quan sát rất kĩ, Hứa Gia Trì tuy tỏ ra dễ tính nhưng trừ cô, anh đều giữ khoảng cách với những người con gái khác đối với yêu cầu quá đáng thì anh đều phớt lờ, nếu có người đeo bám dữ dội xung quanh anh như mở máy lạnh vậy, ánh mắt đã có thể đóng băng người đó. Nhưng có lúc cũng lịch

sự tới mức khiến người ta phát ghét, anh quen Dư Tịnh đúng một năm sau mới có can đảm nắm tay cô, ngược tới mức khiến cô dở khóc dở cười.

Còn Trình Lãng nhiệt tình như lửa, ngang ngược và có ham muốn kiểm soát mạnh mẽ, ban đầu yêu nhau Dư Tịnh nếu nói vài câu với nam sinh khác, cho dù là đang giảng giải bài tập, anh cũng không vui, nhưng giận dữ đến nhanh cũng đi nhanh, đến khi tan học thì anh cũng quên mất chuyện đó, vui vẻ đưa Dư Tịnh về, vừa đi vừa chọc cho cô vui.

Cả buổi chiều Dư Tịnh chìm đắm trong hồi ức mênh mang, lúc ngọt ngào mỉm cười, lúc hụt hẫng thương cảm, đến khi sắc trời tối sầm cô mới nhận thấy dạ dày trống rỗng khó chịu.

Cô xách túi xách chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, vừa mở cửa thì thấy Trình Lãng đứng trước cửa, chắc đang định gõ cửa, tay vẫn giữ động tác gõ lên, Dư Tịnh hơi đờ người: “Sao anh tới đây?”

Trình Lãng cúp máy rồi chạy thẳng tới sân bay, mua vé chuyển gần nhất đến Bắc Kinh, không lãng phí chút thời gian nào, nên mới đứng trước mặt Dư Tịnh vào giờ này. Ánh mắt anh lóe lên nụ cười: “Em muốn ra ngoài?”

“Vâng.” Dư Tịnh không có ý để anh vào phòng, cứ đứng chặn ở cửa: “Đi ăn chút gì đó.”

Vậy đi chung.” Trình Lãng giữ nụ cười nhẹ nhàng: “Anh cũng đói rồi.”

Dư Tịnh nhìn anh: “Được.” Rồi nói : “CÓ cần gọi cả anh em tốt của anh không?”

Trình Lãng nghi hoặc: “Ý em là Lãng Thiên Ý?”

Dur Tịnh gật đầu, ngoài anh ta ra thì còn ai. Nếu không do anh ta nhiều chuyện thì Trình Lãng làm sao biết cô ở đây. Cô không muốn ở một mình với Trình Lãng, nên mới lấy Lãng Thiên Ý ra làm bia đỡ đạn thôi.

Trình Lãng mặt không đổi sắc: “Trên đường đi anh có liên lạc với cậu ấy, nói là trong nhà có việc nên không đi được.”

“Ừm.” Dur Tịnh nói.

Trình Lãng đã nói dối, anh không hề gọi cho Lãng Thiên Ý, anh cũng biết lần này anh hành động điên cuồng, Lãng Thiên Ý chắc chắn sẽ ngăn cản, đồng thời cũng sẽ nghi ngờ anh và Dur Tịnh có gì mờ ám, nên thà không để cậu ta biết.

Hai người tìm một quán sủi cảo sạch sẽ, Trình Lãng dùng khăn giấy lau đĩa rồi mới đưa cho Dur Tịnh.

Lần nào ra ngoài ăn Hứa Gia Trì cũng chu đáo như vậy, không chỉ giúp cô lau sạch đĩa thìa, còn lưu ý xem khí lạnh thổi vào đâu để đổi chỗ cho cô, nếu cô gặp ‘bà dì’ sẽ nhắc cô đừng uống nước lạnh, cũng không cho cô ăn cay hoặc ăn chua.

Dur Tịnh vẫn ngẩn ngơ, Trình Lãng hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Dur Tịnh cụp mắt che giấu cảm xúc, Hứa Gia Trì làm sao quan tâm một người mà anh không yêu như vậy, huống hồ ở cô chẳng có gì đáng để anh lừa gạt, mà còn lừa bao năm trời như thế.

“Em và anh họ có chuyện gì vậy?” Trình Lãng không kìm được hỏi. Một người là người phụ nữ anh yêu, người kia là anh họ cùng anh

lớn lên từ nhỏ, anh tuyệt đối không có ý đùa vui trên nỗi đau kẻ khác.

Dư Tịnh không muốn nói cho anh biết sự thật, căn môi không nói.

Không khí rơi vào sự im lặng ngán ngùi.

“Em không muốn nói thì anh cũng không ép.” Trình Lãng nhìn cô: “VẬY thì vui lên, xem như đi du lịch, ngày mai anh đưa em đi xem mấy thắng cảnh.”

“Em không phải không vui.” Dư Tịnh nghiêm túc: “Còn nữa, em vốn đến đây là để du lịch.”

“vẬY càng tốt, anh cũng đến du lịch.” Trình Lãng không vạch trần cô, cười: “Anh có thể làm hướng dẫn cho em?”

Dư Tịnh hờ hững: “ Anh quen thuộc lắm à?”

“Đương nhiên, anh học bốn năm đại học ở đây mà.” Trình Lãng khẽ nói. Dư Tịnh quả nhiên không để tâm tới anh, ngay cả chuyện anh học đại học ở Bắc Kinh cũng quên. Khi Lãng Thiên Ý nói Dư Tịnh đang ở Bắc Kinh có một khoảnh khắc, anh tự cho rằng Dư Tịnh đến đó là vì muốn tìm hiểu quá khứ của anh.

Dư Tịnh thật sự không biết, cũng chưa từng muốn tìm hiểu bảy năm họ mất nhau. Duyên phận chẳng khác gì hạt cát chảy qua kẽ tay, đã từng đắm say nhưng cuối cùng cũng vụt mất.

Trình Lãng thoáng nhíu mày, trái tim nhói lên một nỗi đau khó tả.

Dư Tịnh thờ ơ gấp một chiếc bánh lên, định chấm vào giấm, không chú ý làm rớt, văng tung tóe có vài giọt bắn lên ống tay áo cô.

Trình Lãng vội gọi phục vụ mang khăn giấy đến, Dư Tịnh nói: “Trong túi em có khăn giấy ướt.

Giây phút mở túi trang điểm ra, vẻ mặt cô khựng lại, nụ cười lướt trên khóe môi có chút ngọt ngào lẫn chua chát. Vì cô hay say xe, Hứa Gia Trì luôn chuẩn bị sẵn một gói ô mai để làm dịu triệu chứng buồn nôn chóng mặt. Cảm xúc lẫn lộn, cô lấy một viên ô mai, cho vào miệng, nhắm mắt, cái ngọt thanh đó hình như thấm vào tận trong tim.

Trình Lãng thắc mắc nhìn cô, cô chẳng phải lấy khăn giấy sao, sao lại ăn ô mai. Trông dáng vẻ thỏa mãn của cô như một đứa trẻ chưa lớn, anh lại cảm thấy hài lòng, ấm áp lạ thường.

Dư Tịnh ăn rất ngon lành, ngược lên thấy Trình Lãng đang ngắm cô không chớp mắt, mặt cô dần đỏ ửng, đưa tay ra, lí nhí: “Mời anh ăn ô mai.”

Trong lòng bàn tay trắng trẻo của cô là một viên ô mai nằm lặng lẽ, vẻ mặt có chút e thẹn, Trình Lãng thấy vừa khổ sở vừa chua chát, nụ cười tươi tắn ngây thơ ấy đã từng chỉ nở vùi anh mà bây giờ cô nhõng nhẽo hay nổi giận, đều không liên quan tới anh nữa rồi.

“Không ăn thì em cất đây.” Khóe môi Dư Tịnh cong thành một đường cong rất đẹp, bóng đen quán trong tim cô đã tan biến hơn nửa.

Trình Lãng cười nhẹ: “Em giữ đi.”

Dư Tịnh cũng không khách sáo, cất lại vào túi.

Phục vụ cuối cùng mang khăn giấy tới. Trình Lãng vừa cầm lấy, Dư Tịnh đã vội vàng giật lấy: “Để em.”

Ánh mắt Trình Lãng lóe lên một tia sáng. Anh nhìn cô Dư Tịnh đang

chăm chú lau ống tay áo anh lặng lẽ một lúc rồi nói: “Ngày mai định đi đâu chơi?”

“Đi dạo quanh đây, hơn nữa tàu điện ngầm Bắc Kinh rất tiện, em không lạc đường đâu.” Ngụ ý cô không cần Trình Lãng đi cùng.

Sắc mặt anh có vẻ khó coi, bỗng nói: “Em có biết tại sao anh lại học đại học ở Bắc Kinh không?”

“KHông biết.” Dư Tịnh không ngẩng lên.

“Anh đã đồng ý sẽ đi khắp Bắc Kinh với em, em quên rồi sao?”

Vẫn là chuyện tranh tài năm đó, Dư Tịnh đã mong ước đến thành phố có bề dày văn hóa lịch sử này từ lâu, nhưng chỉ ở có hai ngày, cô chưa hết hứng thú, lúc về cứ nằng nặc nói với Trình Lãng muốn đi đâu chơi, Trình Lãng liền hứa có cơ hội nhất định sẽ đưa cô đến đó đi chơi, đảm bảo cô sẽ cạn hứng mà về.

Dư Tịnh không quên nhưng chuyện đã lâu như vậy, đã không còn tâm trí như hồi đó, đối diện với ánh mắt nóng bỏng của Trình Lãng, cô trốn tránh không muốn đáp lại.

Trình Lãng nói như chế giễu: “Hóa ra em lại quên.”

“Em quên hay nhớ thì có gì khác?” Dư Tịnh quay đi, giọng lạnh nhạt.

Trình Lãng ghen lời, tâm trí nặng.

“Còn nữa, em rất cảm kích anh quan tâm đến em, nhưng chuyện em, em sẽ tự giải quyết.” Dư Tịnh không dám nhìn anh, cúi đầu nói, chọn cách phụ bạc một người là rất khó, nhưng còn hơn là cho anh một lời hứa mãi mãi không thực hiện được. Cô đã tỏ rõ thái độ và lập trường

từ lâu, cho dù cô và Hứa Gia Trì cuối cùng chia li, thì chỉ có thể là do cô phát hiện người mà trong lòng Hứa Gia Trì yêu không phải cô, chứ không vì cô cố níu giữ tình yêu đã qua, không thể dứt ra quyết được.

Sắc mặt Trình Lãng tối sầm đến đáng sợ, im lặng, Dư Tịnh cúi đầu không nói gì.

Sau sự im lặng dài đằng đẳng đó, cuối cùng Trình Lãng lên tiếng: “Được, anh biết rồi.”

Dư Tịnh cười hồi lỗi, ngoài cách đó ra cô chẳng cho anh được gì.

Lúc ra về bầu trời bỗng đổ một trận tuyết lớn, Trình Lãng cau mày: “Anh đi mua ô, em đợi một lát.”

“Không cần mua, khách sạn rất gần, đi mấy bước là tới.”

Trình Lãng cố chấp: “Em cứ ở đây đợi anh.”

Dư Tịnh đứng từ xa nhìn Trình Lãng băng qua làn mưa tuyết chạy đến gầm cầu mua ô, cô nhớ rằng Hứa Gia Trì luôn chú ý đến dự báo thời tiết, ngày hôm sau nếu có mưa thì khi ra ngoài luôn dặn cô mang theo ô, đồng thời không ngại gian khổ đưa đón cô đi làm. Mỗi lần cô làm ca chiều, dù anh bận rộn mấy mệt mỏi mấy, cho dù hôm sau đi công tác phải dậy sớm ra sân bay, anh cũng kiên quyết đón cô an toàn trở về nhà. Bình thường cô hay đãng trí, quên này bỏ kia, Hứa Gia Trì chuyện gì cũng nghĩ chu đáo cho cô, cẩn thận bảo vệ cô không chê vào đâu được. Dư Tịnh cười tủm tỉm, những chi tiết nhỏ, những nỗi cảm động bị cô bỏ qua, lúc này đang hiện rõ trong đầu.

“Đi thôi.” Trình Lãng căng ô lên che đi những bông tuyết đang không ngừng rơi, Dư Tịnh không phản ứng, cô vẫn dang chòm đắm trong

chuyện cũ.

Cô đang nghĩ gì mà thất thần như thế. Trình Lãng bỗng thấy bi ai, anh và Dư Tịnh chỉ ở bên nhau một năm ngắn ngủi, không thể bằng nền tảng tình cảm vững chắc bốn năm của cô và anh họ anh. Cho dù mối tình đầu đẹp đến khiến người ta khó quên, nhưng anh họ anh đã đi cùng cô qua những tháng ngày rục rĩ nhất, họ mới hòa hợp tương xứng thật sự, anh chỉ là một kẻ thất bại hoàn toàn.

Dư Tịnh hoàn hồn nhìn ánh mắt của Trình Lãng, cô toét miệng: “Về thôi.”

Trình Lãng thất tâm tức trong ngực, nhưng vẫn miêng cưỡng nở nụ cười.

Anh đưa Dư Tịnh đến cửa phòng, nghĩ rồi nói: “Anh ở phòng kế bên em, có chuyện gì thì gọi anh.”

Dư Tịnh nhìn đi nơi khác: “Vâng.”

Cô không ngần ngại quay đi đóng cửa lại, tựa vào cửa khẽ thở dài. Cô không hối hận vì đã tuyệt tình với Trình Lãng, nếu cho anh hi vọng rồi lại chà đạp lần nữa, đó mới là tàn nhẫn thật sự.

Có lẽ đã nghỉ thông suốt một vài việc, có lẽ đã buông bỏ gì đó, tóm lại tối ấy cô đã ngủ rất say. Nhưng mệt mỏi bao ngày tích tụ cuối cùng bùng nổ, sáng sớm cô tỉnh dậy phát hiện toàn thân nóng bừng, đầu nặng chân nhẹ, sờ trán thì thấy nóng đến kinh khủng, cô nghiêng răng ngòì dậy, lục túi thì thấy một hộp thuốc nhỏ mà đó, vẫn là Hứa Gia Trì nhét vào trong túi trang điểm của cô, cô nuốt hai viên thuốc cảm và một ly nước ấm lớn, quấn chặt chăn, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Cô bệnh vật vã ở Bắc Kinh, Hứa Gia Trì cách đó ngàn dặm lúc này

cũng chìm vào nỗi đau khổ vô tận.

Hứa Gia Trì tâm trạng không vui vì Dư Tịnh đi mà không nói tiếng nào, tuy sau đó biết tin cô được bệnh viện cử đi học từ bà Dư, nhưng vẫn thấy lẩn tránh. Anh ngủ rất muộn, sáng sớm đã bị điện thoại đánh thức.

Anh lấy điện thoại trên tủ đầu giường ra nhìn, không phải của anh. Tiếng chuông đó từ đâu vọng tới, anh mở đôi mắt kèm nhèm, hóa ra tiếng chuông là từ điện thoại của Dư Tịnh. Anh không có ý xâm phạm đời tư của cô, nhưng tiếng chuông cứ réo mãi làm anh đau đầu, anh nhảy xuống giường thấy tên Doãn Quyên lấp lánh trên màn hình, sợ bệnh viện có việc gấp nên bấm nút nghe.

Vừa nghe máy, Doãn Quyên đã nói ngay: “Tiểu Dư, dạo này bệnh viện thiếu người quá, em không thể xin nghỉ dài ngày như vậy, ba ngày sau em hủy phép quay lại làm việc nhé.” Tối qua ở thành phố xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, người bị thương được đưa vào cấp cứu trong bệnh viện RJ, những người bị thương nặng đều được sắp xếp mổ ở phòng bệnh khoa ngoại, y tá trực ban bận cả đêm, lát nữa cũng không thể thay ca. vì Dư Tịnh đã nghỉ phép không tiện bắt cô đến đó, đành rút ngắn kì nghỉ phép của cô.

Hứa Gia Trì chờ ra, Dư Tịnh nghỉ phép? Nói vậy thì cô không đi học? Dư Tịnh lừa anh? Hứa Gia Trì siết chặt ngón tay, tim có cảm giác đau nhói.

“Này, Tiểu Dư, em nói gì đi chứ.” Mãi không thấy trả lời, Doãn Quyên cuống lên.

Hứa Gia Trì đăng hắng: “Doãn Quyên, là tôi?”

“Ồ, là Hứa Gia Trì à, vậy cậu giúp tôi chuyển lời với Tiểu Dư nhé.”

Doãn Quyên rất biết ý, không đòi Dư Tịnh nghe điện thoại.

Hứa Gia Trì giọng khàn khàn, tim như thắt lại: “Được.”

Doãn Quyên cúp máy, Hứa Gia Trì cầm điện thoại, tâm trạng sa sút vô cùng. Nếu trước kia chỉ hoài nghi và đoán mò Dư Tịnh có việc giấu anh, thì cú điện thoại này của Doãn Quyên đã đủ nói rõ tất cả. Điều khiến anh không hiểu là, anh đối với Dư Tịnh không đủ tốt sao, vì đâu cô lừa dối anh, có chuyện gì mà không thể nói thẳng với nhau chứ.

Một tay anh ấn vào lồng ngực, như có một tảng đá nặng ngàn cân đè lên khiến anh không thở nổi. ánh mắt phức tạp lại liếc nhìn màn hình điện thoại của Dư Tịnh, đèn báo nhấp nháy báo pin không đủ. Hứa Gia Trì thoáng suy nghĩ, tay run run mở nhật kí cuộc gọi.

Khoảng mười mấy cuộc gọi nhớ, lần lượt là Hạ Sính Đình, Trình Lãng và vài số lạ. Không có gì, Hứa Gia Trì bất giác thờ phào.

Trong hộp thư có mấy tin nhắn, đầu tiên là Hạ Sính Đình: Này mau nghe điện thoại đi. Còn hai tin của Trình Lãng: Tại sao không nghe điện thoại? A Tịnh, em không sao chứ?

Thời gian là chiều hôm qua.

A Tịnh...

Hứa Gia Trì mở to mắt, hai chữ đó xoay quanh trong đầu anh, mãi không xua đi được.

Dư Tịnh và Trình Lãng, rốt cuộc họ có quan hệ gì? Hứa Gia Trì hoang mang nhìn điện thoại, đầu óc kêu ong ong, chỉ nhớ cái tên gọi mờ ám đó.

Di động lại réo vang, anh chỉ kịp nhìn thấy tên Hạ Sính Đình nhấp nháy đã tự động tắt. Anh do dự rồi lập tức tìm sạc pin cắm vào. Cuộc gọi của cô đã được chuyển vào hộp thư thoại, Hứa Gia Trì và Dư Tịnh tin tưởng nhau, chưa từng lục lọi những thứ đồ cá nhân như thư từ, di động và ví tiền... Nhưng giờ đây, Hứa Gia Trì không suy nghĩ nhiều, cuống quýt tìm hiểu chân tướng.

Giọng Hạ Sính Đình rất trầm rất khế, giọng có chút lúng túng, cô nói: “Tiểu Tịnh Tịnh, cậu không nghe máy tớ rất lo, cậu gọi lại được không?” Nhưng cô không hề cúp máy ngay, chỉ dừng lại vài giây rồi nói: “Có chuyện này tớ giữ trong lòng rất lâu rồi, tớ đã nghĩ kĩ, cho dù cậu sẽ trách móc hay hận tớ, tớ vẫn phải nói.” Cô nức nở: “Năm đó chuyện của cậu và Trình Lãng bị cô phát hiện là tại tớ hết.”

Hứa Gia Trì không chút chuẩn bị tâm lí, điện thoại rơi cách xuống đất. An chờ dẫn ra đến mười mấy phút, mới nhặt điện thoại lên, lắp lại pin, nghe lại tin nhắn.

Khi nghe lại câu đó vẫn khiến anh bàng hoàng, Hứa Gia Trì hít thở thật sâu.

Hạ Sính Đình ghen ngào: “Tiểu tịnh Tịnh, nếu không vì tớ đểnh đoảng làm mất thư của Trình Lãng nhờ gửi cho cậu, lại bị người khác nhặt được nộp cô chủ nhiệm thì hai cậu sẽ không bị chia rẽ, đều do lỗi của tớ.” Cô càng khóc dữ hơn, giọng càng lúc càng ậm ừ không rõ: “Nếu không phải tớ, hai cậu đã không đánh mất nhau, Trình Lãng bây giờ không sống đau khổ như thế.”

Hóa ra cô gái Trình Lãng mãi không quên được chính là Dư Tịnh.

Hóa ra là thế.

Chẳng trách Dur Tịnh lần nào gặp Trình Lãng cũng tỏ ra khó chịu, hoặc là vẫn còn nhớ chuyện năm nào, hoặc là muốn che giấu quan hệ giữa hai người.

Sắc mặt Hứa Gia Trì trắng bệch như tờ giấy, anh từng nghĩ về mấu chốt Dur Tịnh thay đổi thái độ với anh, cũng từng nghĩ ngợi lung tung có khi nào cô thích người khác hay không, nhưng không bao giờ ngờ người đó lại là Trình Lãng.. Họ từng là mối tình đầu của nhau, trong thời niên thiếu hoa mộng bị cưỡng ép chia xa, chỉ để lại sự không cam tâm,. Bao năm kìm nén hóa thành quyến luyến sâu đậm, phát triển thành tình cảm nồng nhiệt hơn.

Thế thì hiện giờ Dur Tịnh đang ở cạnh Trình Lãng ư?

Tâm trạng Hứa Gia Trì khá tồi tệ, ngực đau nhói từng cơn, anh gọi vào máy Trình Lãng.

Trình Lãng hình như bị đánh thức khi đang say ngủ, giọng không vui: “Ai thế, mới sáng sớm.”

Hứa Gia Trì gọi bằng máy của mình, anh hỏi thẳng: “A Lãng, anh đây, cậu đang ở đâu?”

Trình Lãng tỉnh táo ngay, lúng túng: “Anh à?”

“Cậu đang ở đâu?” Hứa Gia Trì truy hỏi.

Trình Lãng nhớ tới lời dặn của Dur Tịnh và cả tâm lí không muốn anh hiểu lầm, nên nói dối: “Em đi công tác.”

“Ở đâu?”

Trình Lãng nói đại “Quảng Châu.”

“Một mình?”

“Một mình.” Trình Lãng không hiểu: “Anh à, anh tìm em có việc gì hả?”

Hứa Gia Trì thận trọng dò hỏi: “Gần đây có gặp chị dâu cậu không?”

Trình Lãng thốt lên: “Không, sao vậy?”

“Cũng không tìm cô ấy?”

“KHông.” Trình Lãng hơi chột dạ.

Hứa Gia Trì bực bội nghĩ, rõ ràng chiều qua còn cuống cuống tìm cô, nếu không có việc gì hà tất phải giấu giếm.

“Anh và chị dâu sao vậy?” Trình Lãng liếc nhìn phòng kế bên, cho dù anh không thấy gì.

Biết rõ còn hỏi, Hứa Gia Trì thấy lạnh lòng. Anh lặng lẽ mấp máy môi, rồi cúp máy.

Trình Lãng lạ lùng, từ đó nhận ra giữa Dư Tịnh và Hứa Gia Trì, e rằng đã xảy ra chuyện thật Anh tỉnh cả ngủ, tắm rửa xong sang gõ cửa phòng Dư Tịnh.

Một lúc sau Dư Tịnh mới ra mở cửa, sắc mặt cô rất kém, ửng một màu đỏ bất thường, bước đi lảo đảo không vững, Trình Lãng đỡ lấy cô, cảm nhận được hơi nóng trên người cô.

“Em sốt hả?” Anh hỏi.

“ừ.” Dư Tịnh mệt mõi đáp.

Trình Lãng căng thẳng: “ANh đưa em đi bệnh viện.”

“Em uống thuốc rồi.” Dư Tịnh nằm xuống đắp chăn: “Ngủ lát sẽ không sao, anh mặc kệ em.”

“Uống thuốc thì có tác dụng gì, em phải đi bệnh viện.”

Dư Tịnh khoát tay: “KHông cần thật mà, em là y tá, em còn không rõ hay sao?”

Trình Lãng im lặng nhưng cũng không bỏ đi, rót ly nước đưa cho cô, rồi ngồi xuống cạnh giường.

Dư Tịnh hậm hực: “ANh ra ngoài đi , cô nam quả nữ sẽ bị dị nghị.”

Trình Lãng lạnh lùng: “Em yên tâm, anh không đói khát tới mức ra tay với người đang bệnh.”

Mặt Dư Tịnh nóng lên, cũng may chính cô đang sốt nên mặt có đỏ lên cũng không thấy được.

“EM ngủ đi, anh ngồi đây canh chừng.” Trình Lãng nói bằng giọng không cho phép từ chối.

Dư Tịnh mắt cay xè vẫn còn rất buồn ngủ, đầu cũng nặng trĩch, nhưng Trình Lãng ở cạnh thì làm sao cô ngủ nổi. Cô nghĩ ngợi: “Vậ chúng ta nói chuyện đi.”

“Em muốn nói gì?”

“chẳng phải anh rất muốn biết em và Gia Trì xảy ra chuyện gì sao?”

giọng Dư Tịnh bình thản như nước, như thể chẳng phải đang nói chuyện mình.

“Anh rất muốn biết, nhưng nếu em không muốn nói thì đừng miễn cưỡng.”

“Em có thể kể anh nghe, anh muốn nghe không?” Dư Tịnh khẽ cười, cô đã nghĩ kĩ rồi, cũng đã ra quyết định, cuối cùng có thể bình thản nhìn nhận sự việc này. Chính cô cũng có quá khứ, đã từng yêu Trình Lãng mãnh liệt, vậy làm sao cô có thể cưỡng cầu Hứa Gia Trì trắng như tờ giấy. Chỉ có điều tình yêu cũ của anh là dk khiến cô khó chấp nhận mà thôi. Cô tin Hứa Gia Trì không hề vô tình với cô, tránh né không phải cách cô phải mặt đối mặt hỏi cho ra lẽ, quá khứ của anh cô không kịp tham gia, nhưng tương lai thì có thể nắm chắc.

Trình Lãng thực ra cũng rất mâu thuẫn anh vừa muốn hiểu chân tướng lại sợ bị đả kích, dù sao anh vẫn yêu Dư Tịnh, nghe chuyện tình cảm giữa cô và người khác, từ chính cô, cũng đồng nghĩa với việc xát thêm muối vào vết thương của mình. Cuối cùng vẫn là tình cảm chiến thế thượng phong, anh hít thật sâu, thở ra: “Em nói đi.”

“Gia Trì từng có một người bạn gái, là chị ruột dk của em, em nhất thời không chịu nổi, nên tạm thời rời khỏi nhà để một mình suy nghĩ xem phải làm sao.” Dư Tịnh nói vắn tắt, nụ cười nhẹ nhõm cô thật sự đã nghĩ thông suốt.

Trình Lãng giật mình, anh cũng biết Hứa Gia Trì từng có một người bạn gái yêu nhau rất sâu đậm, sắp bàn đến việc cưới hỏi, nhưng về sau tại sao chia tay thì anh không rõ, nhưng ai ngờ lại là chị của Dư Tịnh. Anh chần chừ: “Vậy chị của em...”

“Bảy năm trước chị ấy qua đời, trong một vụ tai nạn giao thông.” Dư Tịnh cúi nhìn xuống, nhắc đến sự ra đi của chị, tim cô nhói đau.

Trình Lãng nhắm mắt nhớ lại mấy năm trước Hứa Gia Trì có quãng thời gian ngày nào cũng mượn rượu giải sầu như một caics xác sống, chắc là vì cái chết của dk. “Em nói tiếp đi.”

Dur Tịnh liếc nhìn anh: “Em nói xong rồi.”

“Vậy em đã nghĩ xong rồi?”

Dur Tịnh gật đầu: “Vâng, nếu không phải nửa đêm bị sốt thì em đã đang trên đường về nhà rồi.”

Trình Lãng nhìn cô, xúc cảm lẫn lộn. Dur Tịnh không phải người dễ thỏa hiệp, cô nguyện nhượng bộ đã đủ nói rõ tất cả. Hiện giờ cô đã toàn tâm toàn ý yêu Hứa Gia Trì, đối với quá khứ, cô đã thật sự buông bỏ.

Suy đoán của anh không sai.

Dur Tịnh uống thuốc xong nằm xuống, không tài nào ngủ yên được, trong đầu cô toàn là Hứa Gia Trì, sự dịu dàng ân cần của anh sự hiểu biết của anh, quan tâm bảo vệ cô của anh, và cả sự tinh tế của anh. Ở nơi xa lạ này cô vô cùng nhung nhớ vòng tay của anh. Cô nhớ có lần cô cũng cảm sốt, không chịu uống thuốc, cũng không nghỉ ngơi, Hứa Gia Trì đã ôm cô vào lòng, dịu dàng hôn cô. Dur Tịnh tránh né: “Đừng lây bệnh cho anh đó.”

Lúc đó Hứa Gia Trì đã nói thế nào, anh vừa thương vừa yêu nói rằng: “Anh muốn em lây cho anh, lây cho anh xong thì em sẽ khỏe.” Một câu nói có phần ngốc nghếch khiến Dur Tịnh ngoan ngoãn uống thuốc, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ, lúc ngủ dậy Hứa Gia Trì mang cháo gà đến mức từng thìa cho cô ăn, cô nở nụ cười thỏa mãn, hưởng thụ sự chăm sóc ân cần của anh. Cô đã quen bên cạnh có

hơi thờ của anh, trong vô thức từ lâu đã yêu anh mất rồi. tình yêu không phải là đợi đến khi mất đi mới hối hận, tình yêu cũng không phải dựa vào thủ đoạn xấu xa để tranh đoạt, cái tình yêu cần là thành thật với nhau, nên cô cần câu trả lời của Hứa Gia Trì. Chỉ cần anh nói, cô sẽ tin. Tình cảm vốn được xây dựng trên nền tảng tin tưởng lẫn nhau, chẳng phải sao.

Vẻ mặt Trình Lãng ảm đạm, cuối cùng anh đã nhận ra một điều rất rõ ràng, anh đã hoàn toàn mất cô.

Dư Tịnh nhướn mày, tâm trạng bỗng rộng mở, bệnh cũng giảm hơn nửa.

Sau một khoảng thời gian dài im lặng rất lâu, Trình Lãng chậm rãi lên tiếng: “Thế thì, anh chúc hai người sống đến bạc đầu hạnh phúc viên mãn.” Anh buồn rầu nói, trong lòng anh Dư Tịnh quan trọng nhất, chỉ cần cô sống tốt, anh nguyện làm bất cứ việc gì, bao gồm buông tay. Cuộc đời này anh không có phúc ở bên cô, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào anh họ sẽ đối xử với cô thật tốt.

“Cảm ơn anh.” Dư Tịnh khẽ thở ra, chớp mắt, nụ cười tươi tắn: “A Lãng, em cũng mong anh có thể tìm được hạnh phúc thật sự thuộc về mình.”

Trình Lãng nhìn cô chăm chú: “Anh sẽ tìm được.”

Dư Tịnh cười, có vài chuyện người trong cuộc thì tối còn kẻ ngoài cuộc thì sáng. Anh chưa chắc còn yêu cô, chỉ là không can tâm, hoặc cái anh yêu là cảm giác của mối tình đầu, bỏ lỡ cô, thì mới gặp được một người khác hợp hơn.

Đồng thời trong thế giới của tình yêu, không ai có lỗi với aim chỉ có ai không biết trân trọng ai mà thôi. Dư Tịnh sẽ trân trọng Hứa Gia Trì,

Trình Lãng cũng phải trân trọng duyên phận thuộc về anh.

Hứa Gia Trì chờ đợi cả buổi sáng, khi cô Trương phòng nhân sự của công ty gọi điện hỏi anh sao không đi làm. Anh áp úng mãi, cô Trương tưởng anh không khỏe nên xin nghỉ phép thay anh để anh ở nhà nghỉ ngơi.

Cả ngày anh giống như người mất hồn, không cảm thấy đói, cũng không vực nổi tinh thần để nấu ăn, nhớ ra trong nhà bếp hình như còn mấy gói mì đã cất rất lâu. Là Dư Tịnh mua, hôm nào anh làm thêm giờ không kịp về nấu cơm, cô sẽ lén lười biếng mà ăn cho qua bữa. anh tìm ra một gói trong tủ đựng đồ, đồng thời lấy ra cả một phong bì thư dày cộp.

Trên phong bì không có chữ, cầm thử lên cũng khá nặng. trong tủ đồ đó toàn là thức ăn vặt mà Dư Tịnh thích, thường thì Hứa Gia Trì sẽ không đụng vào, xem ra Dư Tịnh cố ý giấu trong đó. Hứa Gia Trì hình như vẫn hơi do dự, nghĩ ngợi hồi lâu rồi mới mở phong bì ra xem.

Trong đó là một xấp thư, người nhận là Dư Tịnh, còn người gửi chính là Trình Lãng. Giấy đã ngả vàng, xem ra đã mấy năm rồi. Hứa Gia Trì cảm thấy anh nhất định đã điên rồi, mới bồng bột muốn xem như vậy, biết rõ sẽ đau, nhưng vẫn không kìm được mà lật ra xem.

Thư là khi Trình Lãng viết sau khi bị ép chia tay với Dư Tịnh và bị phụ huynh quản thúc nghiêm ngặt, lá thư đầu tiên diễn tả tình cảm nhớ nhung với cô, nhưng bắt buộc dĩ phải nhẫn nại, chờ thi tốt nghiệp xong sẽ có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau, bức thư hai bày tỏ sự lo lắng khi mãi không nhận được thư trả lời của Dư Tịnh, hỏi cô xảy ra chuyện gì, có phải đã quên lời ước hẹn giữa hai người. bức thư ba nhắc đến những chuyện vui buồn khi hai người ở bên nhau, thề sau này tuyệt đối sẽ không làm cô đau lòng buồn bã. Bức thư thứ

tư, bức thư năm....

Mỗi một bức thư bên góc phải phía dưới đều đánh số, Hứa Gia Trì cầm trong tay số lớn nhất là 76, cũng tức là Trình Lãng đã viết cho Dư Tịnh ít nhất 76 bức thư. Địa chỉ nhà Gia Trì không nhận ra, anh đoán có thể là địa chỉ nhà trước kia của Dư Tịnh. Dư Tịnh từng nói sau đó cô chuyển trường và chuyển nhà, cũng tức là những bức thư này không hề nhận được, xem ra cô cũng vừa nhìn thấy những bức thư này không lâu.

Suy đoán của Hứa Gia Trì tuy không đúng hoàn toàn nhưng cũng khá gần, tâm trạng anh phức tạp, trái tim đau đến tê dại. hóa ra anh mới là kẻ thứ ba chen chân vào giữa hai người, nếu không có anh, Dư Tịnh và Trình Lãng đã có thể quang minh chính đại ở bên nhau, không cần trốn tránh, không cần nghĩ tới cảm nhận của anh, không cần trốn tránh, không cần nghĩ tới cảm nhận của anh, không cần hành hạ nhau như vậy. họ vốn là một cặp trời sinh, nếu không vì bị ép phải chia tay thì e là bây giờ đã tu thành chính quả rồi.

Anh cười giễu anh và Dư Tịnh yêu nhau đến khi kết hôn đều rất bình lặng, không sóng gió. Chỉ có một lần, trước đó anh còn ở công ty Lữ Thiên Ba, có một nữ đồng nghiệp yêu thầm anh, anh không quan tâm, về sau tỏ tình công khai, anh vẫn không đếm xỉa, cuối cùng cô gái kia đau lòng xin thôi việc. Anh không những không ghen mà còn trách anh quá tàn nhẫn với người ta. Bây giờ nghĩ lại, từ đầu cuối Dư Tịnh đều không yêu anh, nếu không thì làm sao phản ứng như thế.

Thứ không phải của anh thì cuối cùng cũng không thuộc về anh, bây giờ có phải đã tới lúc nên kết thúc, hạnh phúc ngắn ngủi trộm lấy rồi cuộc vẫn phải trả lại.

Chương 16

Dur Tịnh về tới nhà, trước tiên tắm rửa sạch sẽ, gột sạch cơn mệt mỏi trên người, rồi đi tìm điện thoại khắp nơi, cuối cùng thấy nó nằm lặng lẽ trên bàn trang điểm. Cắm sạc pin vào cô nghe thấy lời nhắn thoại Hạ Sính Đình gửi lại.

Cô ngẩn ra thực sự đó là điều cô không ngờ tới.. Nếu khi trước biết được chuyện này có lẽ cô sẽ đau khổ, thậm chí oán trách ông trời bất công, nhưng giờ đây không còn. Có những chuyện nếu đã xảy ra, thì oán trời trách người cũng vô dụng. Nhớ những điều cần nhớ, quên những chuyện nên quên. Thay đổi những thứ có thể thay đổi, đón nhận những thứ không thể thay đổi. cô cười khẽ, tất cả đã bỏ qua, cô chờ đợi một tương lai mới.

Dur Tịnh nhắn lại cho Hạ Sính Đình một tin: Sính Đình, tớ không trách cậu, chúng ta vẫn là bạn thân nhất.

Hạ Sính Đình giây sau đã gọi ngay, giọng như muốn khóc: “Tiểu Tịnh Tịnh, cậu đi đâu vậy, không có tin tức gì hết, làm tớ lo muốn chết.”

“Tớ chỉ biến mất ba ngày thôi mà.” Dur Tịnh cười nói.

“Cậu có biết tớ lo đến mức nào không, tớ sợ từ nay về sau cậu sẽ không đếm xỉa gì tớ nữa.” Hạ Sính Đình lo lắng mấy ngày trời, ăn không ngon ngủ không yên, gầy đi thấy rõ.

“Ngốc quá.” Dur Tịnh nở nụ cười: “Tớ đi du lịch, quên mang theo di động.”

“Tớ còn tưởng cậu và Trình Lãng bỏ trốn chứ.” Hạ Sính Đình bình tĩnh lại, rồi bộc lộ bản chất đùa giỡn như trước. nhưng cô nàng thực sự nghĩ vậy, nên không dám gọi điện cho Hứa Gia Trì.

Dư Tịnh cười khì: “Tớ và Trình Lãng nói rõ rồi, tớ sẽ không trốn tránh anh ấy nữa, cũng không cần ngại ngùng, sau này chỉ xem như bạn tốt thôi.”

“Tiểu tịnh Tịnh, hìn như cậu thật sự nghĩ thông suốt rồi.” Hạ Sính Đình cảm thấy mừng thay bạn.

“Ừ.” Dư Tịnh ngập ngừng hỏi: “Liệu có hơi muộn không?”

“Đương nhiên không.”

Dư Tịnh mỉm cười, trước kia cô lúc nào cũng sống trong sự yêu chiều của Hứa Gia Trì, anh bao dung mọi khuyết điểm của cô, thế thì, cô cũng phải vì anh mà thay đổi chút ít chứ.

Đầu tiên là bắt đầu học nấu ăn, Dư Tịnh chạy ra siêu thị mua sườn và rau về, bình thường cũng nhìn ngó suốt, bây giờ nửa tiếng rưỡi vật vã cũng tạo ra bốn món mặn một món canh.

Cô xoa tay, lén nếm thử miếng trứng chiên cà chua, cũng khá chứ, quả nhiên là có năng khiếu, cô dương dương đắc ý.

Không biết Hứa Gia Trì hôm nay có làm thêm giờ không, mặc kệ, hôm nay thế nào cũng bắt anh về nhà đúng giờ, nếu không cả bàn thức ăn này ai tiêu diệt đây.

Dư Tịnh nhắn tin cho anh: Khi nào anh về?

Mãi mà không thấy trả lời.

Dur Tịnh nhắc máy gọi luôn, lần này nghe máy rất nhanh.

“Anh đang bận sao?”

Giọng Hứa Gia Trì khàn đặc lạ thường: “Một chút.”

“Em đã nấu cơm xong ở nhà đợi anh, anh về đúng giờ được không?”
Dur Tịnh cười trộm, anh nhất định sẽ bàng hoàng khi liên hệ cô và hai chú nấu cơm với nhau.

Hứa Gia Trì đáp gọn: “Anh cố gắng.”

Dur Tịnh hơi thất vọng vì anh không hề phản ứng, nhưng cũng có khả năng anh đang bận nên không để ý đến, nghĩ thế, cô vui vẻ: “Vậy em đợi anh.”

“Ừ.” Giọng Hứa Gia Trì đầy lạnh nhạt.

Dur Tịnh không để tâm, không chào mà đi là cô sai, lát nữa sẽ bù đắp cho anh. Hứa Gia Trì không phải người nhỏ mọn, lại yêu vợ như mạng sống, Dur Tịnh không hề lo là Hứa Gia Trì sẽ giận cô.

Cô bày biện hai bộ bát đĩa đợi anh về. Cơ thể mới bệnh dậy của cô vẫn yếu nên gục lên bàn ngủ thiếp đi.

Hứa Gia Trì mở cửa, tiếng động không nhỏ nhưng Dur Tịnh lại không nghe thấy, cô đang ngủ say. Hứa Gia Trì vuốt tóc cô, thấy thức ăn trên bàn, không thấy ấm áp ngược lại còn lạnh người. Dur Tịnh tuy đối với anh rất tốt, nhưng chưa hề chịu xuống bếp, hôm nay chịu nấu cơm vì anh, là bù đắp là hổ thẹn, hay là bữa tối cuối cùng? Trong lòng anh bỗng dâng lên nỗi đau khôn tả.

Dur Tịnh dụi mắt: “Anh về rồi.” cô cười: “Đồ ăn nguội mất rồi, em đi hâm lại.”

“Để anh làm.” Hứa Gia Trì không quen lắm dáng vẻ chăm chỉ của cô.

Dur Tịnh ấn anh ngồi xuống ghế: “Để em.”

Hứa Gia Trì cay đắng khó tả, e rằng duyên phận vợ chồng của anh và cô đã đến hồi kết.

Dur Tịnh nhanh chóng bùng thức ăn nóng hổi lên, xới đầy bát cơm cho anh: “Mau ăn đi anh.”

“Em ăn rồi à?” Hứa Gia Trì hỏi, nhưng trên bàn rõ ràng hai đôi đũa, cũng xới một bát, ngồi cạnh Hứa Gia Trì.

Dur Tịnh vỗ trán: “EM quên mất chưa ăn cơm.” Cô nghịch ngợm lè lưỡi, cũng xới một bát, ngồi cạnh Hứa Gia Trì.

Hứa Gia Trì sụp mắt xuống, cô lơ đãng như thế là vì đang nhớ nhung A Lăng chẳng. Có lẽ sự kết hợp của họ ngay từ đầu đã là nhầm lẫn, anh chưa từng là ứng cử viên cho vị trí người chồng lí tưởng của Dur Tịnh, nên cô mới nhớ mãi A Lăng không quên. Quên một người rất khó, nhưng nếu vì niềm vui của cô, anh thà hi sinh bản thân, tác thành cho họ.

Dur Tịnh nói: “Ngon không anh?”

Bất kì sơn hào hải vị gì bây giờ Hứa Gia Trì ăn vào cũng thấy như sáp nến, nhưng anh vẫn gật gù: “Tay nghề khá lắm.”

Dur Tịnh bỗng hiểu ra tại sao lần nào Hứa Gia Trì nhìn cô ăn ngon lành, anh cũng cười tươi thỏa mãn, vì người mình yêu mà rửa tay

nấu ăn, lẽ nào không phải chuyện hạnh phúc? Môi cô cong lên, tâm trạng rất vui vì hiểu ra đạo lí đó.

“Ăn nhiều một chút.” Dư Tịnh chọn miếng sườn nhiều thịt gấp cho anh.

Trước kia đều là Hứa Gia Trì khuyên cô ăn nhiều, hôm nay hoàn toàn ngược lại, Hứa Gia Trì rầu rĩ, lộ vẻ buồn bã.

“Anh không khỏe sao?” Dư Tịnh tinh ý quan sát thấy sắc mặt anh không tốt lắm.

Hứa Gia Trì đáp khẽ: “Không.”

“Vậy chắc là mệt rồi, lát nữa ăn xong anh nghỉ ngơi sớm đi.” Dư Tịnh ân cần nói, trước khi cô quan tâm tới Hứa Gia Trì chưa đủ, cũng may cô đã kịp thời nhận ra vấn đề, chưa muộn lắm.

Hứa Gia Trì như suy nghĩ, lặng lẽ nhìn cô, không nói gì.

“Sao vậy?” Dư Tịnh cười phá lên, quen nhau bao lâu rồi, còn chưa ngắm đủ sao.

Hứa Gia Trì có vẻ buồn bã: “Không có gì.”

Dư Tịnh bỗng chồm tới, đỏ mặt hôn khẽ lên má anh một cái.

Hứa Gia Trì lặng lẽ thờ dài, sự đối đãi khi sắp chia tay này quả thật là cao, trước kia Dư Tịnh hiếm khi chủ động như thế.

Vẻ mặt anh vô cảm, không phản ứng Dư Tịnh có phần thắc mắc, xem ra đúng là mệt quá rồi nếu không cô đã chủ động đến thế mà anh còn không nhân cơ hội này ôm lấy cô đê sưởi ấm nhau.

Hứa Gia Trì buông bát đũa, Dư Tịnh không cho anh dọn, dịu dàng nói: “Để em.” Cô nhanh nhẹn rửa sạch nồi niêu bát đũa ra khỏi nhà bếp còn tiện thể gọt một đĩa trái cây.

Kiểu này chắc chuẩn bị nói dài rồi, Hứa Gia Trì nghĩ.

Nhưng Dư Tịnh cầm nĩa cắm một miếng táo đút cho anh: “Anh tắm trước hay em?”

Hứa Gia Trì ngó ra, sự việc sao không giống anh nghĩ. Đáy mắt anh phức tạp: “Em tắm đi.”

“Vâng, tắm xong em có chuyện muốn nói với anh.”

Dù đã chuẩn bị từ trước, nghe câu đêo tim Hứa Gia Trì vẫn trĩu nặng. những gì phải đến cũng sắp đến, muốn trốn cũng không được.

Dư Tịnh tắm xong, Hứa Gia Trì còn lần khăn một lúc mới chịu đi tắm, anh muốn kéo dài thời gian kết thúc từng chút một, cho dù anh biết đó là cách lừa mình dối người.

Hứa Gia Trì lúc đi ra thì Dư Tịnh đã sấy tóc xong, dựa vào đầu giường đọc sách. “Đến đây ngồi đi.” Dư Tịnh vỗ vỗ xuống giường. Hứa Gia Trì y lời ngồi xuống quay sang nhìn cô.

Dư Tịnh cầm tấm khăn bông lớn, nhẹ nhàng lau tóc anh, cười nói: “Xong rồi.”

KHóe môi Hứa Gia Trì nở nụ cười chua chát, đây chắc là lần dịu dàng cuối cùng.

Dư Tịnh hít thở thật sâu: “Gia Trì, anh có gì muốn nói với em không?”

Hứa Gia Trì mím môi, không phải cô có chuyện muốn nói ư, sao lại thành là anh. Chẳng lẽ Dư Tịnh muốn giữ lại chút thể diện cho anh, giữ lại lời chia tay để anh nói? “Anh không có gì để nói.” Hứa Gia Trì lạnh lùng, anh không cần thương hại.

Dư Tịnh hỏi rất ôn hòa, còn Hứa Gia Trì thì trả lời dửng dưng. Nưng cô không tức giận, cô đã nghĩ kĩ, muốn sống cả đời bên Hứa Gia Trì, thì sẽ không lằng nhằng vì một chuyện nhỏ. Cô nhéo mũi anh, cố nói với giọng vui vẻ: “Em nhắc một chút nhé, Dư Khiết.”

Hứa Gia Trì chờ ra, giọng trở nên lạnh lẽo: “Sao em biết?” Rồi lập tức vỡ lẽ: “Em lục đồ đạc của anh?”

Dư Tịnh giật mình sợ hãi trước thái độ của anh, cơ thể căng cứng, Dư Khiết là cái gai trong tim anh, đụng vào nhẹ nhàng cũng không được. Nhưng cô vẫn muốn giành lấy một lần, cô không muốn bỏ cuộc dễ dàng: “Gia Trì, em chỉ hỏi anh một câu, bây giờ anh còn yêu Dư Khiết không?”

Hứa Gia Trì bỗng thấy nổi giận, đối với chuyện cô và Trình Lãng, anh không nói câu nào, nhưng bây giờ cô lại lấy Dư Khiết ra để hỏi. anh đã không so đo chuyện cô giấu giếm tình cảm với Trình Lãng, cũng muốn trả tự do cho cô, toại nguyện cho cả hai. Nhưng cô lại lấy mối tình đầu của anh ra để che đậy lỗi lầm của mình, lấy cơ số để làm dây dẫn lừa, đạt được mục đích li hôn. Anh cũng có tông nghiêm, không thể tùy tiện chà đạp, cho dù anh yêu Dư Tịnh sâu đậm. vốn anh định bình tĩnh nói chuyện với cô, đi hay ở là tùy cô nhưng bây giờ cô đạp lên giới hạn cuối của anh, anh không thể bình thản được.

Anh cố gắng đè nén cơn giận, không nói gì, nhưng Dư Tịnh còn cố hỏi: “Anh nói gì đi chứ.” Dư Tịnh chỉ muốn nghe lời thật lòng của anh, cũng có tự tin mình chiếm được vị trí quan trọng trong lòng Hứa Gia

Trì, nên không buông tha. Cô không phải là muốn so sánh với Dur Khiết, cũng không muốn tranh giành với chị mình, Dur Khiết dù sao cũng đã là quá khứ, cô mới là hiện tại và tương lai của anh.

Cuối cùng, Hứa Gia Trì chậm rãi lên tiếng, gần như nói từng chữ: “Anh yêu Dur Khiết.”

Dur Tịnh chờ ra cô không tài nào nghĩ sẽ là đáp án đó. Nước mắt trào ra, cô mất bình tĩnh: “Còn em thì sao, anh chưa từng yêu em ư?”

Hứa Gia Trì thoáng cảm thấy cảm xúc cô có gì rất lạ, nhưng không kịp nghĩ nhiều, buột miệng: “KHông, anh chưa từng yêu em, trong lòng anh chỉ có một mình Tiểu Khiết.”

Ánh mắt Dur Tịnh lạnh hẳn đi, rốt cuộc cô vẫn đánh giá cao bản thân, hóa ra trong lòng anh, cô không đáng một xu. Cô chậm chạp xuống giường mặc quần áo, trong lúc đó không hề liếc nhìn Hứa Gia Trì lấy một lần. cô bỏ nhà đi ngay trong đêm, mang theo một trái tim vụn vỡ.

Hứa Gia Trì rất hối hận nhưng những lời thốt ra như bát nước đã hắt đi, không thể thu lại. cũng được, cứ thế đi. Vốn là cô cũng định đi, bây giờ chẳng qua là để cô hận anh, như thế cũng tốt, cô không cần cảm thấy hổ thẹn với anh.

Dur Tịnh về đến nhà mẹ, ban đầu ông bà Dur không cảm thấy gì nhưng lâu dần bà Dur cũng thấy có chút kì lạ. Bà hỏi: “Mày nằm lì ở nhà mẹ là sao đây?”

“Mẹ không hoan nghênh con sao?” Dur Tịnh không muốn bố mẹ lo, định ậm ừ cho qua.

Bà Dur nhìn cô: “Cãi nhau với Gia Trì à? Sao nó không tới đón con?” Dur Tịnh và Hứa Gia Trì là cặp vợ chồng mẫu mực, kết hôn một năm

hơn, cô chưa từng khóc lóc chạy về nhà mẹ bao giờ, nên bà Dư cũng không quá để tâm.

Dư Tịnh há miệng: “Mẹ nghĩ nhiều rồi, Gia Trì đi công tác, phải ở tỉnh khác một thời gian, một mình con ở nhà buồn chán quá nên đến ở với hai ông bà già đây.” Nhắc đến cái tên đó, tim Dư Tịnh nhói đau.

“Ờ.” Vẫn chưa yên tâm, bà Dư quay sang gọi vào di động của Hứa Gia Trì, đến khi Dư Tịnh phát hiện thì anh đã nghe máy: “Gia Trì à, Tiểu Tịnh nói con đi công tác rồi, phải không?”

Hứa Gia Trì không giỏi nói dối nhưng nếu Dư Tịnh đã tạm thời không muốn cho bố mẹ biết, anh cũng cố hết sức phối hợp: “Đúng ạ, mẹ, phải đi rất lâu.” Quả nhiên là vợ chồng đồng lòng, tâm đầu hòa hợp, Dư Tịnh cup mắt xuống cảm xúc lẫn lộn không diễn tả được.

“Ừ, mẹ biết rồi, con và Tiểu Tịnh trò chuyện đi, mẹ đi nấu cơm.” Bà Dư nhét ống nghe vào tay Dư Tịnh.

Dư Tịnh không hề chuẩn bị tâm lí, giọng nói trầm ấm dịu dàng của Hứa Gia Trì bất ngờ văng bên tai cô: “Em vẫn khỏe chứ?”

“Em...rất khỏe.” Dư Tịnh bỗng dưng muốn khóc. Sau khi rời nhà, cô nén đau thương, tự nhủ mình phải kiên cường. Cô không rơi giọt nước mắt nào, đặc biệt là còn nở nụ cười trước mặt bố mẹ. Đêm đó, cô mở to mắt đến khi trời sáng, nghĩ rất nhiều thứ. Là cô tự đa tình, tưởng Hứa Gia Trì yêu mình, bây giờ ngấm lại, e rằng vẫn nhờ phúc của Dư Khiết nên cô mới có được sự đối đãi khác biệt của Hứa Gia Trì. Từ đầu chí cuối, người anh yêu chỉ có Dư Khiết. Cô đã thua, thảm bại trong tay chị ruột cô.

Hứa Gia Trì làm sao không đau, là tự tay anh đã đuổi Dư Tịnh đi. Một Dư Tịnh lúc nào cũng cười tươi, mày mắt cong cong, như ánh nắng

xuyên qua màn mây đen cho anh hơi ấm ấy, từ nay về sao, không còn thuộc về anh nữa.

Cả hai người đều im lặng. Từng là vợ chồng thân mật vô cùng, bây giờ lại chỉ biết lặng thinh.

“Đợi khi anh có thời gian, chúng ta hẹn thời gian đến Cục dân chính làm thủ tục nhé.” Dư Tịnh khàn giọng nói.

Hứa Gia Trì nén đau: “Ừ...”

Cơn đau nhỏ bé sinh sôi này nở trong huyết mạch cứ không ngừng bao bọc lấy cô. Dư Tịnh vội cúp máy, cô sợ nói nữa sẽ khóc không thành tiếng.

Chuyện Dư Tịnh và Hứa Gia Trì chia tay vẫn bị Hạ Sính Đình phát hiện. Tuy cô nàng vô tâm nhưng cũng có mặt nhạy cảm. Bao lần cô gọi đến nhà, đều do Hứa Gia Trì nghe máy, bảo anh gọi Dư Tịnh thì anh ấp a ấp úng, Hạ Sính Đình liền nhận ra vấn đề.

Cô không nói không rằng lập tức gọi di động hẹn Dư Tịnh ra gặp mặt, Dư Tịnh không muốn nói, không phải sợ bị cô nàng biết mà là lo một khi Hạ Sính Đình biết chuyện này, cũng tức là không thể giấu Lăng Thiên Ý, rồi chẳng mấy sẽ truyền đến tai Trình Lãng.

Nên Dư Tịnh nói dối gần đây công việc quá bận, khóe léo từ chối hẹn.

Hạ Sính Đình không bị mắc lừa, cô nàng nói: “vậy tớ đến bệnh viện, nói vài câu thôi, nói xong tớ đi ngay.”

Dư Tịnh sợ cô nàng quá, đành nhận lời đi ăn tối, Nhưng cô nói trước, chỉ có hai người thôi.

Hạ Sính Đình nhận lời ngay. Cô nàng bản tính nóng nảy, không tới sáu giờ đã tới quán ăn.

Dư Tịnh có vẻ tiều tụy, Hạ Sính Đình nhìn cô chăm chăm : “Tiểu Tịnh Tịnh, cậu gầy quá.”

“Thế à?” Dư Tịnh sờ má, Chũ tình hại người, trước kia trăm phương ngàn kế muốn giảm cân, hiệu quả rất ít, bây giờ lại dễ dàng gầy đi.

“Cậu và Gia Trì có chuyện gì vậy? Tớ tưởng không còn Trình Lãng chắn giữa hai người, cậu và anh ấy cũng không còn chướng ngại, nhưng hình như không phải.” Hạ Sính Đình hỏi thẳng.

Dư Tịnh cắn môi, không biết phải giả thích thế nào về mối quan hệ lằng nhằng phức tạp này.

“Có phải Hứa Gia Trì hiểu lầm hai người không, tớ sẽ giúp cậu giải thích, nhiệm vụ này giao cho tớ.” Hạ Sính Đình rất nóng nảy, cô quan tâm Dư Tịnh hơn ai hết. Ban đầu lỗi của cô đã khiến một cặp tình nhân đẹp phải chia tay, cô sốt ruột mong muốn làm chút gì đó để bù đắp.

“Chuyện tớ và Hứa Gia Trì không liên quan tới Trình Lãng.” Ánh mắt Dư Tịnh buồn bã lắm lắm. nếu vì Trình Lãng cô còn có thể giải thích, còn có thể thử níu kéo, chỉ tiếc là không phải.

“Thế là vì gì?” Hạ Sính Đình hoang mang, Hứa Gia Trì yêu Dư Tịnh đến thế, người nào có mắt cũng thấy, chuyện gì lại khiến anh từ bỏ Dư Tịnh được.

Dư Tịnh cúi đầu buồn rầu: “Người anh ấy yêu không phải tớ.”

Hạ Sính Đình cười phì: “đùa kiểu gì vậy?”

“Thật đấy.” Dư Tịnh âm ừ.

Hạ Sính Đình vẫn không tin: “Làm sao có thể?”

“Anh ấy đích thân thừa nhận rồi.” Dư Tịnh cũng không muốn tin, nhưng sự thực bày trước mắt, không tin cũng không được. Vừa nghe anh nói dứt câu tuyệt tình đó, đã từng đau đến đứt ruột đứt gan, giờ đã đau đến tê dại.

Hạ Sính Đình há hốc miệng, Hứa Gia Trì tuyệt đối không phải loại người đó, Anh bảo vệ chăm sóc Dư Tịnh trân trọng như châu báu ngọc ngà cô buồn khổ thì anh còn đau hơn, như thế không phải yêu thì là gì?

Ánh mắt Dư Tịnh tối sầm, mọi người đều nghĩ Hứa Gia Trì yêu cô, thực ra anh đang yêu Dư Khiết qua cô thôi.. Cô và Dư Khiết không giống nhau, chỉ có đôi mắt sinh động như đúc từ một khuôn ra, to và sáng, như biết nói, luôn luôn có ánh sáng lấp lánh.

Hạ Sính Đình lặp đi lặp lại câu nói của Dư Tịnh, cuối cùng tìm ra mấu chốt: “Hứa Gia Trì không yêu cậu thì anh ấy yêu ai?”

Dư Tịnh bình tĩnh: “Là Dư Khiết, chị tó.”

Hạ Sính Đình không tin nổi: “Cậu nói là chị ruột Dư Khiết của cậu, bảy năm trước mất vì tai nạn giao thông?”, cô lặp lại tên Dư Khiết vẻ bàng hoàng.

Dư Tịnh gật đầu.

“Nhưng chị ấy đã mất rồi mà?”

“Nhưng chị ấy vẫn là viên ngọc trong tim Hứa Gia Trì, mãi mãi không biến mất.” Dư Tịnh nói gọn.

Hạ Sính Đình mở to đôi mắt, buộc miệng: “VẬY HỨA GIA TRÌ CƯỚI CẬU, ANH ẤY...” Cô vội bịt miệng: “Xin lỗi xin lỗi tớ nói bậy quá.”

“Cậu nói đúng, anh ấy ở bên tớ, có thể chỉ vì tớ là em gái của Dư Khiết.” Trải qua bao chuyện, Dư Tịnh đã không còn tự tin nữa.

Hạ Sính Đình chỉ muốn tát mình một cái, cô đang đổ dầu vào lửa hay sao, Cô giữ chặt vai Dư Tịnh, trịnh trọng: “Tiểu Tịnh Tịnh, cậu còn có tớ.”

Dư Tịnh ôm bạn: “Yên tâm, tớ không sao.”

Hạ Sính Đình rất xót xa, Dư Tịnh xinh đẹp yêu kiều, thông minh tao nhã, lại là người lấy chồng trước nhất trong số những bạn bè của cô, vốn phải sống một cuộc sống an nhiên tự tại, nhưng lại bị hành hạ thế này. Nói cho cùng vẫn là lỗi của cô, nếu không do sự vô ý của cô, Dư Tịnh giờ đây hẳn đã hạnh phúc biết bao. Cô mím môi, nước mắt rơi lã chã.

Dư Tịnh lạ lùng, đang nói chuyện của cô, sao Hạ Sính Đình còn đau lòng hơn thế này: “Cậu sao vậy, người trong quán đang nhìn chúng ta kìa, đừng khóc nữa.”

“Tại tớ cả, tại tớ cả.” Hạ Sính Đình ôm chặt vai cô: “Chỉ tại tớ, chỉ tại tớ.”

Dư Tịnh đương nhiên biết cô đang nói chuyện gì, cô vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt của Hạ Sính Đình: “Cậu đừng nghĩ vậy, chẳng ai dự đoán chắc chắn những chuyện sẽ xảy ra. Có ngàn khả năng thì sẽ có

ngàn kết quả, cho dù cậu không làm lạc bức thư, thầy cô và bố mẹ tớ cũng có khả năng thông qua cách khác để tóm được bọn tớ. Hoặc tớ và Trình Lãng có thể giấu đến tận lúc tốt nghiệp, nhưng bọn mình cũng có lẽ không thi vào cùng một trường, thậm chí không cùng một thành phố. Hợp ít li nhiều, yêu xa thì có bao nhiêu phần trăm thành công? Rồi chưa biết chừng bọn mình có thể học chung trước, chung ngành, thậm chí chung lớp nhưng rồi thế nào? Mỗi ngày quần quýt lấy nhau không chừng còn cãi nhau tưng bừng nữa.” Dư Tịnh nói bằng giọng nhẹ nhõm về tương lai giả tưởng của cô và Trình Lãng, Trình Lãng tính khí nóng nảy, cô cũng không phải người kiềm chế nhịn nhục, những gì cô nói có lẽ sẽ xảy ra cũng chưa biết chừng.

Hạ Sính Đình cười trong nước mắt, sụt sịt: “Cậu lại còn an ủi tớ, tớ thật mất mặt chết đi được.”

Dư Tịnh cười tự giễu, không phải tâm lí cô mạnh mẽ mà là việc đến nước này rồi, ngoài tự mình điều chỉnh tâm trạng mình ra thì không còn cách nào khác.

Hạ Sính Đình nắm chặt tay cô: “Dù sao đi nữa, tớ cũng sẽ ở bên cậu.”

Dư Tịnh gật đầu, khóe môi thoáng nở nụ cười, phải, may còn có cậu.

Hôm sau Hạ Sính Đình kéo Lãng Thiên Ý đi tìm Trình Lãng.

“Vội tìm cậu ta làm gì?” Lãng Thiên Ý rất tò mò.

Hạ Sính Đình liền kể hết chuyện của Dư Tịnh cho anh nghe.

Nghe xong, Lãng Thiên Ý đờ người, tình cảm của Dư Tịnh đúng là quá rắc rối: “Thế em tìm Trình Lãng làm gì?”

“Nếu Hứa Gia Trì không thể cho Dư Tịnh hạnh phúc, Trình Lãng có thể.” Hạ Sính Đình cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

Lãng Thiên Ý liếc nhìn cô: “Em không thấy mình hơi lo bao đồng à?”

“Anh nói kiểu gì thế?” Hạ Sính Đình có chút không vui, nếu không phải Dư Tịnh, chuyện người khác cô lười chẳng thêm quan tâm.

Lãng Thiên Ý dịu giọng: “Em đừng manh động, anh không có ý trách em.” ANh ngừng lại: “Anh chỉ thấy, Dư Tịnh cũng tốt, Trình Lãng cũng tốt, đây là chuyện hai người họ, em cần gì giúp đỡ, coi chừng chữa lợn lành thành lợn què.”

Hạ Sính Đình không nghĩ vậy, dù Dư Tịnh trách cô nhiều chuyện, cô vẫn làm thế. Vì cô nghĩ Dư Tịnh đã đến nước này rồi, cô có trách nhiệm không thể chối bỏ. Cô nghĩ a vụ giúp bạn bước ra khỏi nỗi đau.

Còn Trình Lãng sẽ là phương thuốc tốt nhất. Cô cắn môi, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Lãng Thiên Ý, nếu anh nhận ra em không tốt như anh nghĩ, anh có còn yêu em không?”

“Em nói ngược thế.” Lãng Thiên Ý cười.

Không thể giấu anh mãi, cho dù sẽ phá hoại hình tượng trong mắt anh, Hạ Sính Đình cũng quyết chí nói ra.

Lãng Thiên Ý nhướn mày: “Là chuyện này à?”

“Chuyện này còn không nghiêm trọng sao?”

“Dư Tịnh nói đúng đấy, cuộc đời có quá nhiều nhân tố không chắc chắn, không có lần vô tâm của em thì cũng có những bất trắc khác em không cần quá tự trách mình, anh tin Trình Lãng cũng sẽ không

so đo.” Lăng Thiên Ý cười, vò rối tóc cô.

“Dur Tịnh tuy không trách em nhưng trong lòng em vẫn thấy áy náy lắm.” Hạ Sính Đình cúi đầu, sắc mặt ủ rũ.

“Anh hiểu cảm nhận của em, nên em muốn gắng sức bù đắp đúng không.”

Hạ Sính Đình gật đầu như giã tỏi.

“Thái độ của Trình Lãng thực ra không quan trọng, em và anh đều biết cậu ta chưa từng buông bỏ Dur Tịnh. Chủ yếu là Dur Tịnh nghĩ thế nào, nếu cô ấy không còn yêu Trình Lãng thì em làm gì cũng vô dụng.” Lăng Thiên Ý nói đúng điểm quan trọng.

Hạ Sính Đình tuy không muốn thừa nhận cũng đành phải khâm phục anh phân tích chính xác, suy nghĩ của Dur Tịnh là quan trọng nhất. Cô trầm tư: “Em vẫn phải nói với Trình Lãng.”

Lăng Thiên Ý không nhịn được cười: “THẾ lời anh nói ban nãy là vô ích hả?”

Hạ Sính Đình lắc đầu: “EM chỉ phụ trách nói chuyện này cho Trình Lãng nghe, cậu ấy muốn làm gì thì em không lo được, Dur Tịnh có đón nhận cậu ấy không cũng không chịu sự khống chế của em. ĐỐI với cậu ấy là một cơ hội, Dur Tịnh cũng thế. Họ từng có tình cảm sâu đậm, không phải nói buông là buông được.”

Lăng Thiên Ý học theo cô, cũng ngoẹo đầu suy nghĩ: “Em nói cũng đúng, vậy thì thử xem sao?”

Hai người gõ cửa nhà Trình Lãng thì anh vừa tắm xong, đang ôm laptop ngồi trên sofa xem giá cổ phiếu hôm nay.

“Sao hai người tới đây?” Anh lạ lùng, bình thường gọi Lăng Thiên Ý tới nhà chơi cậu ta chối đây đây, nói gì mà hai thằng đàn ông sẽ bị người ta hiểu lầm, hôm nay chủ động tới chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Hạ Sính Đình nhướng mày: “Sao nào, không hoan nghênh à?”

“Nào dám.” Trình Lăng cười nói.

Hạ Sính Đình hừ một tiếng.

“Mau vào ngồi đi.” Trình Lăng nhường sofa, rồi hỏi: “Uống gì đây?”

“Có món gì ngon cứ mang hết ra đây.” Lăng Thiên Ý không khách sáo.

Trình Lăng định đến tủ lạnh tìm thật.

“Này, cậu đừng tìm nữa, bọn mình không phải tới để uống nước, mình có chuyện muốn nói đây.” Hạ Sính Đình trừng mắt nhìn Lăng Thiên Ý.

Lăng Thiên Ý ngoan ngoãn kéo Trình Lăng lại: “Cậu ngồi đi.”

Trình Lăng nghi hoặc nhìn cả hai: “Chuyện gì?”

Hạ Sính Đình và Lăng Thiên Ý nhìn nhau mấy lần, rồi cô lấy vai huých Lăng Thiên Ý: “Thôi anh nói đi.”

“Sao lại bắt anh noi, em đòi tới mà.” Lăng Thiên Ý nhớn nhor khoanh tay, kiên quyết không chịu xen vào chuyện này.

Hạ Sính Đình nổi câu: “Anh có phải đàn ông không?”

Lăng Thiên Ý ấm ức: “Chuyện này có phải đàn ông hay không đâu có liên quan.”

Trình Lăng không hiểu gì, anh gãi đầu: “Hai người chắc không tạo ra baby rồi cưới gấp đó chứ.”

“Xùy xùy xùy.” Hạ Sính Đình đỏ mặt: “Cậu mới tạo baby ấy.”

Lăng Thiên Ý sờ mũi, cười rất vô tội.

Hạ Sính Đình cắn răng kể rõ mọi chuyện một lượt, cuối cùng nói: “Ban đầu là do sự vô ý của mình hại cậu, muốn đánh muốn mắng tùy cậu mình sẽ không đáp trả.”

Trình Lăng chưa kịp nói gì, Lăng Thiên Ý đã chặn trước Hạ Sính Đình: “Đàn ông tốt không đấu với phụ nữ.”

“Tôi có làm gì cậu ấy đâu.” Trình Lăng dờ khóc dờ cười. đã là chuyện qua lâu lắm rồi, anh làm sao còn làm khó dễ Hạ Sính Đình, có thể duyên phận của anh và Dư Tịnh không đủ.

Lăng Thiên Ý ôm vai Hạ Sính Đình nháy mắt ra hiệu anh không nói sai chú, Trình Lăng sẽ không làm khó dễ cô đâu.

Hạ Sính Đình tỏ vẻ nặng nề: “Trình Lăng cậu có biết không, Dư Tịnh và Hứa Gia Trì đã chia tay rồi.”

“Cậu nói gì?” Trình Lăng ngẩng phất lên.

“Dư Tịnh và Hứa Gia Trì chia tay rồi.” Hạ Sính Đình lặp lại, khế thờ dài.

Trình Lãng im lặng một lúc rồi thốt lên: “Bao giờ thế?”

“Chắc được một quãng thời gian rồi, mình cũng mới biết hôm qua.”

Lẽ nào vì hiểu lầm quan hệ giữa anh và Dư Tịnh? Cũng chẳng trách Trình Lãng nghĩ thế, mấy hôm nay anh gọi điện cho Hứa Gia Trì nghe giọng anh họ có vẻ kì quặc.

Hạ Sính Đình nhìn ra ngay suy nghĩ của anh, vội nói: “Dư Tịnh nói không liên quan tới cậu.”

“thế thì, vì Dư Khiết?” Trình Lãng phản ứng rất nhanh.

Hạ Sính Đình ngăn ra: “Cậu biết chuyện Dư Khiết và Hứa Gia Trì à?”

Trình Lãng gật nhẹ đầu: “Dư Tịnh có kể với mình, cũng không lâu trước đây.”

Dư Tịnh ngay cả chuyện này cũng không giấu anh, có thể thấy là cô thật sự đã nghĩ thông suốt rồi. Chỉ tiếc rằng Hứa Gia Trì không biết trân trọng, cơ hội của Trình Lãng lại không nhiều, Hạ Sính Đình bần khoản túm tóc, chuyện này thật nan giải.

Ánh mắt Trình Lãng mênh mang nhưng sáng rõ: “Anh họ không biết trân trọng người trước mắt, nhưng tôi biết, nếu anh ấy không thể đối xử tốt với Dư Tịnh, tôi có thể, anh ấy không thể bên cô ấy trọn đời, tôi làm được.”

Hạ Sính Đình mỉm cười, quả nhiên anh biết phải làm thế nào. Liệu anh có phải người mà Dư Tịnh gặp đúng lúc đúng người hay không, cô vẫn chưa biết được.

Lăng Thiên Ý nãy giờ im lặng, lúc này mới chậm rãi thốt ra một câu: “Người anh em, tôi ủng hộ cậu.”

Trình Lăng cười vui, cho dù giữa họ từng cãi nhau, thậm chí ác khẩu với nhau, nhưng vào giờ phút quan trọng, họ mãi mãi là bạn tốt nhất.

Cuối cùng Dư Tịnh nhân lúc mẹ không có nhà, lấy hết thư bà giấu trong thùng bánh ra xem một lượt. trước kia cô đã nghĩ, nếu có một ngày cô có thể thoải mái nhẹ nhõm đọc những lá thư này, đó có nghĩa là cô đã không còn để tâm tới những chuyện quá khứ, đã buông bỏ hẳn, vô cùng tự tại.

Nước mắt rưng rưng, cô đọc hết từng câu chữ, đó là thanh xuân và nhiệt huyết của cô, là quãng thời gian hoa mộng không thể quay lại.

Lúc Trình Lăng gọi điện cho cô thì cô vừa đọc xong thư, và trả về chỗ cũ. Mẹ đã muốn giấu thì cô sẽ giả vờ không hay biết.

Cô đoán là Hạ Sính Đình đã nói gì đó, lại cho anh hi vọng nên anh mới hẹn cô. Dư Tịnh nghĩ ngợi rồi đồng ý. Có những chuyện phải gặp trực tiếp để nói cho rõ.

Trình Lăng chọn địa điểm nhà hàng Tường Vi, lần trước anh và Thi Thi từng đến, anh thấy không khí nơi này thích hợp với việc anh sẽ làm hôm nay.

Anh dặn trước phục vụ mấy việc, yêu cầu hoàn hảo, chắc chắn phải hoàn thành.

Dư Tịnh khéo léo từ chối chuyện Trình Lăng muốn đến đón cô, khi cô ra khỏi cổng bệnh viện, chuẩn bị gọi xe thì một chiếc xe màu champagne từ từ dừng lại bên cạnh, cửa xe quay xuống, Trình Lăng

gương mặt tươi cười hiện ra: “Giờ này rất khó gọi xe.”

“Sao anh tới đây.” Dư Tịnh hơi nhú mày.

“Lên xe đi ở đây không được dừng xe, em cũng không muốn anh bị phạt chứ.” Trình Lãng ung dung nói.

Dư Tịnh đành lên xe, chỉ không mấy thích cách tự quyết định của Trình Lãng.

Dòng xe xuôi ngược trên đường, rất đông đúc, Dư Tịnh thuận miệng hỏi: “Gần đây anh có bạn không?” không chỉ không bạn, còn rảnh tới mức có thể đợi cô tan ca ở trước cổng bệnh viện.

“Cũng tạm.” Trình Lãng lơ đãng nói, trong lòng anh, công việc dĩ nhiên quan trọng, nhưng lúc nào cũng còn đó, Dư Tịnh thì khác, anh không cố gắng thì chẳng còn cơ hội nữa.

Dư Tịnh liếc nhìn anh, không nói gì nữa.

Trình Lãng đã đặt chỗ trước gần cửa sổ, từ chỗ ngồi của Dư Tịnh nhìn ra, mảng tường vi bên ngoài đang mùa nở rộ. Hít một hơi, thoáng ngửi thấy mùi hưng thanh mát thoang thoảng.

“Ở đây được đấy chứ.” Dư Tịnh nở nụ cười tươi tắn.

Trình Lãng cười rất bí ẩn: “Em thích là được.”

Dư Tịnh cúi xuống, chăm chú đọc thực đơn

“Không cần tiết kiệm tiền cho anh anh đâu.”

Anh nói thế làm Dư Tịnh buông thực đơn xuống, tùy ý chỉ vài món.

“Ít quá, anh nói rồi, không cần tiết kiệm tiền cho anh đâu.”

“Được rồi mà.” Dư Tịnh không thích lãng phí, thà là không đủ rồi chọn thêm.

Cũng đúng, thực ra hai người ở bên nhau, ăn gì cũng không quan trọng. Trình Lãng nghĩ thế, ánh mắt lấp lánh.

Dư Tịnh làm sao không rõ mục đích lần này của anh, nhưng anh không nói thì cô cũng không tiện nói gì,

Trình Lãng thấy thời cơ chín muồi, đưa mắt ra hiệu cho phục vụ nhà hàng, nhà hàng đổi sang khúc dương cầm dịu dàng. Anh như ảo thuật gia, biến ra một cành hoa hồng từ chỗ đã caotst giấu sẵn, cười và đưa cho Dư Tịnh: “Sinh nhật vui vẻ.”

Dư Tịnh khựng lại, hôm nay là sinh nhật cô sao? Cô không nhớ chút gì cả. Sinh nhật mọi năm Hứa Gia Trì đều sắp xếp tiết mục chúc mừng cô, chuẩn bị một món quà cô mong đợi đã lâu, mãi rồi quen, không có Hứa Gia Trì ở bên cô, cô không thấy hứng thú gì cả. “Lại già thêm một tuổi, có gì để vui đâu.” Dư Tịnh bình tĩnh nói.

Trình Lãng cứng đờ ra, làm gì có ai nhận quà sinh nhật là mang tâm trạng không vui đâu, anh cười nói: “Trong lòng anh, em mãi mãi một dáng vẻ năm mười tám tuổi.”

Dư Tịnh cười rất gượng gạo.

Cô không nhận hoa, Trình Lãng hơi ngượng, anh đặt hoa lên ghế bên cạnh Dư Tịnh, buồn rầu: “Xin lỗi, anh không biết em không thích hoa hồng đỏ.”

“hoa rất đẹp.” Dur Tịnh đáp lơ đãng. Ý nghĩa hoa hồng quá rõ ràng, cô không thể nhận.

“A Tịnh, anh có chuyện muốn nói với em.” Cuối cùng Trình Lăng không nhận được nữa.

Lúc này mọi sự chú ý của Dur Tịnh đều bị một đám người vừa bước vào thu hút, cô hơi hững hờ: “Anh muốn nói gì?”

“A Tịnh, làm bạn gái anh nhé, để chúng ta bắt đầu lại từ đầu.”

Đám người bàn kia cười hi hi ha ha trò chuyện rất vui, chỉ trừ người mặc bộ quần áo màu xám bạc ngồi ngoài cùng bên trái.

Hứa Gia Trì.

Chương 17

Anh cứ cúi đầu, Dư Tịnh không thể nhìn rõ nét mặt anh. Nếu lúc này anh ngẩng lên, Dư Tịnh sẽ trông thấy nỗi đau thương và tuyệt vọng trong mắt anh.

“A Tịnh.” Thấy cô không phản ứng, Trình Lãng lại gọi.

Dư Tịnh hoàn hồn: “Xin lỗi, anh nói gì thế?”

Trình Lãng nhìn cô chăm chú.

Dư Tịnh nhìn vào mắt anh, tâm tư vẫn để ở Hứa Gia Trì.

Trình Lãng có phần buồn bực, rõ ràng là không khí lãng mạn thế mà Dư Tịnh thì như người mất hồn: “A Tịnh, em có tâm sự à?”

Dư Tịnh phủ nhận: “Đâu có.”

“Vậy em đang nghĩ gì?” Nghĩ đến mất hồn như thế, không nghe anh nói gì.

“Em vừa lơ đãng một chút, anh nói lại đi.”

Cảm xúc mà Trình Lãng rất vất vả bồi đắp bây giờ biến mất tăm. Anh hít thật sâu, rồi thở ra, lấy hết can đảm: “Anh muốn bắt đầu lại với em, em có thể cho anh một cơ hội không?”

Có lẽ bên này vừa có hoa hồng lại vừa có dương cầm tấu khúc, âm thanh hơi lớn nên rất nhiều người quay lại nhìn. Khóe mắt Dư Tịnh

liếc thấy Hứa Gia Trì cũng ngược lên, cô không do dự đáp ngay: “Vâng.”

Trình Lãng không ngờ chuyện lại xảy ra suôn sẻ như thế, anh sung sướng xoa tay. Vừa quay sang thấy Hứa Gia Trì, lập tức nhận ra mình vui quá sớm. Bị làm công cụ để Dư Tịnh trả thù Hứa Gia Trì, anh cảm thấy rất đau buồn. Lại mừng vì người ngồi đây lúc này là anh. Anh thà bị cô lợi dụng, còn hơn kéo giãn khoảng cách.

Sắc mặt Hứa Gia Trì quả nhiên xấu đi, gặp Dư Tịnh ở đây đã rất khó xử rồi, khi nhìn thấy cô và Trình Lãng ngồi cùng anh càng khó chịu. Cảnh tình cảm lãng mạn như thế, căn bản không chú ý đến cảm nhận của anh. Hứa Gia Trì đau đến không chịu nổi, viện cớ có việc, rời khỏi cuộc liên hoan của công ty sớm.

Anh vừa đi, sợi dây căng thẳng trong đầu Dư Tịnh bỗng chùng xuống, cô nằm bò ra bàn thờ, kìm nén: “A Lãng, xin lỗi.”

Trình Lãng cười khổ: “không sao.” Biết rõ tính cách Dư Tịnh mà anh còn ôm hi vọng. Anh che giấu tình cảm trong mắt rất tốt, thản nhiên lên tiếng: “A Tịnh, anh không để bụng đâu.”

Dư Tịnh đầu óc rối bời, cô không muốn thế, cô không muốn lợi dụng Trình Lãng để đạt được mục đích chọc tức Hứa Gia Trì, cũng không muốn làm tổn thương Trình Lãng nhưng không hiểu sao, cô vừa nhìn thấy dáng vẻ thờ ơ của Hứa Gia Trì thì lại không kiểm soát được chính mình.

“A Tịnh.” Trình Lãng lại chậm rãi nói: “Những lời anh vừa nói đều là thật lòng, nhưng em chỉ đang ấm ức nên bây giờ anh hỏi lại em lần nữa. Nếu em muốn, chúng ta sẽ bắt đầu lại, nếu không muốn, anh sẽ gắng sức để em yêu anh lần nữa.”

Không phải không cảm động, nhưng cô không muốn đánh mất lí trí. Cảm động không phải là tình yêu, tình cảm của họ đã là quá khứ, biến mất trong quãng thời gian dài khờ ấy. Cô nói: “Xin lỗi, em không thể.” Không do dự, không chần chừ, trên con đường đời hai mươi mấy năm, cô cũng có lúc hoang mang nhưng đối với tình cảm, cô không mơ hồ.

Ánh mắt Trình Lãng nhìn cô trống rỗng, thờ dài: “Nếu em và anh họ còn ở bên nhau, anh chắc chắn sẽ không nói với em những lời này. Nhưng hai người đã chia ta, em có cần cố chấp thế không.” Hứa Gia Trì không yêu em, có cần vì anh ấy mà bỏ qua cả một khu rừng không. Câu này anh không dám nói, sợ làm tổn thương cô.

Tình cảm không đơn giản như một cộng một bằng hai, khi một người chiếm một vị trí quan trọng trong tim bạn, rồi một ngày nọ đột ngột bỏ đi, để lại một hố sâu hun hút máu chảy đầm đìa, bạn sẽ đau, sẽ buồn, thời gian đờ vết thương khép miệng sẽ rất dài, rất vất vả. Nếu cứ cố để người khác lấp kín thì vẫn sẽ có vết nứt, vì căn bản không phải là người bạn cần. Khóe môi Dư Tịnh cười khổ: “Nhưng em vẫn yêu anh ấy.”

Đây là lần đầu Dư Tịnh diễn tả rất rõ ràng tình cảm của cô với Hứa Gia Trì, hi vọng cuối cùng trong Trình Lãng đã sụp đổ tan tành.

Ánh mắt Dư Tịnh lấp lánh: “Không phải em đang đợi một ngày nào đó anh ấy sẽ quay lại nhìn thấy em, cũng không phải cứ đòi ở cạnh anh ấy, chỉ là tình cảm dù sao cũng không phải đồ vật, nói buông là buông được. Em quen anh ấy bốn năm, làm sao có thể trong thời gian ngắn à xem như chưa từng xảy ra điều gì. Em làm không được, A Lãng, anh có hiểu không?”

Đương nhiên Trình Lãng hiểu, nếu không anh cũng đã chẳng đợi Dư Tịnh bao năm, đến giờ vẫn si tình không thay đổi. Giọng anh khàn đi:

“Anh hiểu.”

Dur Tịnh và Trình Lãng ở bên nhau chưa tới một năm, cô phải mất bốn năm mới bước ra khỏi ám ảnh về mối tình đầu, còn cô và Hứa Gia Trì ở bên nhau lâu hơn, những chuyện ngọt ngào, chua chát, hạnh phúc, khó quên cũng nhiều hơn, có thể thấy rằng, trong một quãng thời gian rất dài, cô sẽ sống trong hồi ức đau khổ. Cô nặn ra nụ cười: “Nên A Lãng, em chỉ có thể nói lời xin lỗi.”

Đã nói đến nước này, Trình Lãng còn nói được gì. Cái anh có thể cho cô chỉ là lời chúc phúc chân thành nhất. Có lẽ anh có thể giúp cô, anh nghĩ. Dur Tịnh là người phụ nữ duy nhất anh từng yêu và đến giờ vẫn yêu sâu đậm, chỉ cần cô có thể sống tốt hơn anh, mọi nỗi đau thôi cứ để mình anh gánh chịu.

Anh nhếch môi: “Đừng xin lỗi anh, em không nợ anh gì hết.” Anh chủ động đưa tay ra: “Chúng ta mãi mãi là bạn.”

Dur Tịnh ngẩn ngơ, rồi lập tức gơ tay ra, nhẹ nhàng bắt tay anh.

Nếu đã là bạn tốt, giúp được gì anh nhất định sẽ giúp, Trình Lãng quyết tâm.

Trình Lãng không thích níu kéo lằng nhằng, trưa hôm sau anh đến công ty Hứa Gia Trì: “Anh à, xuống đi, em có chuyện tìm anh.”

Hứa Gia Trì vô thức từ chối: “Bây giờ anh không đi được.” đến tìm anh dám phán ư, anh đã trả tự do cho Dur Tịnh, cậu ấy còn muốn gì.

“Nói vài câu thôi, không mất nhiều thời gian của anh đâu.” Trình Lãng cau mày, thái độ ght tiêu cực quá, không phải điềm báo gì tốt lành.

“Anh đã nói không có thời gian.” Giọng Hứa Gia Trì tỏ ra bực bội.

“VẬY khi nào anh rảnh, em đợi.” Trình Lãng hít vào rồi thở ra, duy trì giọng nói điềm tĩnh.

“CẬU có thấy phiền không.” Hứa Gia Trì cúp máy. Tâm trạng anh rất không tốt, chuyện tốt qua vẫn lảng vảng trước mắt.

Trình Lãng chưa bao giờ bỏ cuộc dễ dàng, đối với Dư Tịnh là thế, quyết định giải quyết chuyện hiểu lầm của họ cũng thế. Anh lại gọi cho Hứa Gia Trì.

“CẬU có thôi ngay không.” Hứa Gia Trì nói ngay, rất nóng nảy.

“Anh mà không xuống, em dám đảm bảo anh sẽ hối hận.” Trình Lãng nói gọn, thực ra anh không dám chắc chắn, nhưng vẫn phải cố hết sức một lần.

Hứa Gia Trì làm sao không hiểu rằng cậu ta đang dùn kế khích tướng, nhưng vẫn thoáng động lòng, anh trầm tư: “Bên dưới có quán Starbucks cậu đến đó đợi tôi.”

Trình Lãng thở phào. Anh giúp Hứa Gia Trì chọn một tách mocha, còn anh vốn định uống mocha nhưng cuối cùng lại chọn cappuchino. Anh và Hứa Gia Trì từ nhỏ đến lớn khẩu vị đều khác nhau, kết quả lại yêu cùng một người phụ nữ.

Hứa Gia Trì đi hơi vội, lại sợ Trình Lãng nhìn ra anh đang sốt ruột nên cố thở đều lại rồi mới vào. Anh nhìn thấy ngay Trình Lãng ngồi gần cửa sổ, điểm này rất giống Dư Tịnh, cô cũng chỉ thích mỗi vị trí gần cửa sổ.

“Chọn đồ uống cho anh rồi.” Trình Lãng chỉ tách mocha trên bàn.

“Cảm ơn.” Hứa Gia Trì nhấp một ngụm, độ nóng và vị pha chế đều hợp với anh. “Cậu tìm anh có chuyện gì?”

Trình Lãng đã nghĩ kĩ nói những gì, nhưng lời đến miệng lại có chút do dự.

Hứa Gia Trì hơi nhếch mép, mĩa mai: “Đến điều võ dương oai hả? Sao lương tâm lên tiếng rồi? Nói không được nữa?”

Trình Lãng nhíu mày, sao giận dữ ghê thế: “Anh họ, có phải anh hiểu lầm không, em và A Tịnh...”

“Bớt nói chuyện hai người trước mặt anh.” Hứa Gia Trì bỗng nổi giận, thân mật gọi tên Dư Tịnh như thế làm sao anh chịu đựng nổi.

Trình Lãng càng cau mày, hình như có gì đó vượt quá dự đoán của anh. Anh vốn định nói với Hứa Gia Trì về tình cảm Dư Tịnh dành cho anh, khuyên anh trân trọng người ấy, nhưng bây giờ xem ra phải thay đổi kế sách rồi. Anh đảo mắt, âm mưu lóe lên: “Ờ, không thể không nhắc được, em muốn hỏi hai người khi nào định li hôn, đừng để em danh không chính, ngôn không thuận, nhìn mà đau lòng lắm.”

Hứa Gia Trì đứng phắt dậy, sắc mặt khó coi, giọng run run: “Là Dư Tịnh bảo cậu tới nói chuyện này với anh à?”

“Cô ấy bảo em tới hay chính do ý của em thì có gì khác nhau?” Trình Lãng nhìn ra kẽ hở, thầm khen kế này đúng là hiệu quả.

Phải rồi, họ tình cảm như keo sơn, ý của ai thì có gì khác. Hứa Gia Trì đau khổ, cúi nhìn xuống không nói gì.

Trình Lãng tiếp tục khiêu khích: “Đợi cả hai làm thủ tục xong, em và A Tịnh định bàn tiệc cưới hỏi ngay.”

“Nhanh thế ư.” Hứa Gia Trì lẩm bẩm.

Trình Lãng chỉ đợi anh nói câu này, cười cười: “Bọn em đã phí bảy năm trời rồi, cuộc đời có mấy lần bảy năm, bọn em không muốn kéo dài thêm nữa.”

Sắc mặt Hứa Gia Trì thay đổi liên tục, anh cười quái dị: “VẬY ĐÚNG LÀ PHẢI CHÚC MỪNG HAI NGƯỜI.”

Trình Lãng bình thản: “Hay lắm, hay lắm.”

Đôi mắt đen của Hứa Gia Trì càng tối sầm lại,

“Bọn em thật lòng yêu nhau, anh họ, anh không trách bọn em chứ, hử?” Trình Lãng có ý kéo dài giọng.

“Tất nhiên không trách.” Hứa Gia Trì nghiêng rằng, nếu không vì bản tính hiền lành, nếu không phải đó là em họ anh, Hứa Gia Trì đã vung nắm đấm.

Trình Lãng nhìn thấy hết, khẳng định suy đoán của mình. Hứa Gia Trì không hề vô tình với Dư Tịnh, hoặc là anh chưa phát hiện ra tình cảm sâu đậm của chính anh, hoặc là nguyên nhân nào khác khiến anh cố ý che giấu tình cảm. dù thế nào thì hôm nay cũng ép anh phải nói ra lời thật lòng. Anh ném quả bom: “Đến lúc đó mời anh đến dự đám cưới của bọn em nhé.”

“tôi nhất định sẽ đi.” Hứa Gia Trì gần như nói từng chữ, lồng ngực như bị ngọn lửa thiêu đốt.

“Anh có từng nghe câu chuyện này chưa?” Trình Lãng bỗng đổi chủ đề.

“Hả?” Hứa Gia Trì hơi sửng sốt.

Trình Lãng không nhìn anh, tự nói: “Thỏ trắng và hổ con yêu nhau, tình cảm khá tốt, có ngày kia hổ con phải đi đến một nơi rất xa, khi nhiều năm sau quay về, bên cạnh thỏ con đã có mặt heo con, thời gian họ ở bên nhau vượt xa thời gian thỏ con và hổ con yêu nhau. Hổ con muốn thỏ con rời xa khỏi heo con để làm lại từ đầu, nhưng thỏ con không chịu. Thói quen là một chuyện rất đáng sợ, thỏ con trong vô thức đã quen với sự tồn tại của heo con, đồng thời yêu heo con sâu đậm, không bao giờ rời bỏ heo con.”

Hứa Gia Trì không hiểu vì sao cậu ta lại kể cho anh nghe truyện thiếu nhi này, nhưng vẫn nhẫn nại nghe hết. Đợi Trình Lãng nói tiếp nhưng cậu ta đã dừng lại.

“Về sau thì sao?” Hứa Gia Trì không kìm được hỏi.

“Câu chuyện đến đây là hết.” Trình Lãng mỉm cười, nói xong, anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hứa Gia Trì dờ dẫm nhìn anh.

Còn không hiểu nữa thì anh bó tay, EQ thấp đến đáng thương. Trình Lãng ôm trán.

“Cậu mắng anh là heo à?” Hứa Gia Trì đã nhận ra

Trình Lãng cười gian: “Anh cũng chưa tới mức ngốc lắm.”

Hứa Gia Trì chửi thề một câu.

Trình Lãng thông thả nói: “Nếu người mà Dư Tịnh yêu là em, em còn

ngồi đây nói nhảm với anh làm gì!”

Hứa Gia Trì hoàn toàn đờ ra. Sau một hồi im lặng, anh nói: “Cậu nói thật đấy chứ?”

Trình Lãng cười lạnh: “Anh muốn tin hay không thì tùy.”

Thực ra Hứa Gia Trì đã tin hơn nửa, chỉ là anh không tự tin nên không dám chắc mà thôi. Anh ủ rũ nói: “Anh tưởng người Tiểu Tịnh yêu luôn là em.”

“Cô ấy cũng tưởng anh luôn yêu Dư Khiết.” Trình Lãng lắc đầu nói, hai người này đều ngốc như nhau, hiểu lầm cũng không nói cho rõ, nếu không phải anh cố ý lo chuyện bao đồng thì có phải họ đã chuẩn bị tan vỡ như thế không.

Hứa Gia Trì hối hận muốn tát mình một cái, hôm đó trước mặt Dư Tịnh anh đã nói chưa bao giờ yêu cô, chắc hẳn đã làm cô tổn thương quá nặng nề. Anh ngu ngốc biết bao mới nói ra những lời tàn nhẫn như thế. Điều mà Dư Tịnh cần chỉ là một lời hứa đơn giản, anh lại ngốc tới mức tưởng Dư Tịnh đang viện cớ. Hứa Gia Trì ôm đầu, hôm đó Dư Tịnh nấu cơm cho anh, rõ ràng là biểu hiện rất rõ, anh lại tưởng cô có tật giật mình. Dư Tịnh chủ động hôn anh, sấy tóc cho anh, anh lại ngu tới mức tưởng đó là sự dịu dàng cuối cùng của cô. Bây giờ lạ nghĩ lại, bao nhiêu tín hiệu như vậy đều chỉ về một đáp án, đó chính là quyết tâm của Dư Tịnh muốn cùng anh sống tới cuối đời. Cô hi vọng Hứa Gia Trì thành thật với cô, chứ không phải che giấu nhau. Lúc đó sao anh lại có phản ứng cực đoan như thế. Dư Tịnh được anh trân trọng yêu thương, làm sao chịu được tủi nhục chắc chắn sẽ không tha thứ cho anh, Hứa Gia Trì ôm đầu, hối hận vô cùng.

“Chuyện trước kia của anh và Dư Khiết em không rõ, cũng không

muốn biết, em chỉ hỏi anh một câu.” Trình Lãng nheo mắt nhìn anh: “Anh có yêu Dư Tịnh không?”

Câu này Dư Tịnh cũng từng hỏi anh, chỉ tiếc rằng cơ hội đó đã bị anh bỏ lỡ. Hứa Gia Trì cười tủm tỉm, ngay cả hơi thở cũng trở nên trịnh trọng: “Anh yêu cô ấy.” Anh nói chắc như đinh đóng cột, rồi cười khỏ trong lòng, nếu hôm đó anh cũng có thể nói ra một cách kiên định như hôm nay có phải là kết cuộc đã hoàn toàn khác rồi không.

Cuối cùng Trình Lãng đã có được đáp án anh cần, mặc cho cảm xúc phức tạp lẫn lộn trong lòng, gương mặt vẫn tỏ ra bình thường.

“Anh không yêu cô ấy thì đã không ở bên cô ấy, anh chưa từng xem cô ấy là thể thân của Tiểu Khiết.”

Trình Lãng mĩa mai: “Câu này asao anh không nói với Dư Tịnh?” Cuối cùng đã có cơ hội sỉ nhục anh ấy, trước kia anh ấy rất kiêu ngạo tự đắc mà, chưa nghe người ta nói xong đã nổi giận đùng đùng, giờ thì hối hận rồi chứ gì.

Hứa Gia Trì nheo mắt, Trình Lãng nói đúng, tại sao anh không có dũng khí nghe Dư Tịnh nói hết, mà anh đã châm biếm, tuyệt tình đến cùng, chỉ là vì anh không hề tự tin.

Về mặt anh ủ rũ, Trình Lãng không nỡ châm chọc nữa, có thể nhận ra anh ấy cũng đau khổ. Thôi, anh đến để giúp họ, sứ mệnh của anh còn chưa hoàn thành. Trình Lãng nói tiếp: “lần anh gọi điện thoại ,đúng là em đang ở cạnh Dư Tịnh. Nhưng anh đừng hiểu lầm”, sợ Hứa Gia Trì lại suy nghĩ lung tung, anh vội giải thích: “Dư Tịnh vô tình phát hiện anh và Dư Khiết từng yêu nhau, tâm trạng cô ấy không tốt, muốn tìm một nơi bình tĩnh lại, nghĩ kĩ về tương lai của hai người.”

Hứa Gia Trì nhớ lại hôm trước khi cô đi mà không lời từ biệt, một loạt

phản ứng kì lạ đó, anh bỗng tỉnh ngộ.

“Lăng Thiên Ý, chính là bạn trai Sính Đình, bạn thân nhất của em, gặp cô ấy ở Bắc Kinh, lo cô ấy một mình sẽ xảy ra chuyện nên thông báo cho em, em vội đến Bắc Kinh tìm cô ấy, hỏi thì cô ấy chẳng chịu nói, đến khi cô ấy sốt cao ngã bệnh.”

Hứa Gia Trì không ngồi yên nổi, vẻ mặt căng thẳng: “Tiểu Tịnh bị bệnh?”

“Vâng, sau đó cô ấy nói với em rằng đã nghĩ thông suốt nếu không phải tự dưng ngã bệnh thì đã trên đường về nhà rồi.” Trình Lăng buồn bã nói.

Thế thì, hôm Dư Tịnh vừa khỏi bệnh còn đích thân xuống bếp nấu ăn cho anh, mà anh thì đã làm gì. Hứa Gia Trì buồn bực tím tóc, anh quá hổ thẹn. Đừng nói là Dư Tịnh không chịu tha thứ cho anh, mà chính anh cũng chẳng thể nào tha thứ cho bản thân.

Trình Lăng nhìn bộ dạng muốn chết của anh, lại bực bội: “Dư Tịnh yêu anh như thế mà anh không hề cảm nhận được hay sao?”

Hứa Gia Trì cười khổ, anh quá ngốc ngếch đã bị ghen tuông làm mờ mắt, làm sao còn nghĩ tới những điều đó...

Trình Lăng bất lực lắc đầu, EQ quá thấp, tự làm mình khổ. Anh thở dài liên tục: “CHuyện tối qua...”

“Tối qua hai người còn ở bên nhau...” Giọng Hứa Gia Trì chua chát.

“Cô ấy cố ý chọc tức anh đó, thế mà anh không nhận ra à?” Trình Lăng hận thép không thành gang, anh ấy còn có thể ngốc hơn nữa không.

Đôi mắt đen của Hứa Gia Trì lấp lánh: “Là anh quá chậm chạp.”

“Có phải là chậm chạp không đâu, mà là hết thuốc chữa thì có.” Trình Lãng hậm hực không biết tình cảm lãng mạn gì cả, không hiểu được tâm lí phụ nữ, rốt cuộc anh ấy làm sao theo đuổi được Dư Tịnh mà lại khiến cô toàn tâm toàn ý như thế. Phải nói là có những người bẩm sinh đã tốt số.

Khóe môi Hứa Gia Trì cong thành một đường tự giễu. Anh yên lặng nhìn Trình Lãng, hồi lâu mới nói: “Cảm ơn cậu, A Lãng.”

“Cảm ơn em cái gì.” Trình Lãng thờ dãi: “Anh và em là tình địch, em không muốn giúp anh, người em giúp là Dư Tịnh.”

“Cảm ơn cậu đã kể những chuyện này, nói với anh những lời này.” Hứa Gia Trì chân thành: “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn, em chẳng phải chính nhân quân tử gì, em cũng muốn thừa nước đục thả câu lắm, nếu không vì Dư Tịnh chắc như đinh đóng cột rằng em và cô ấy không thể, không còn chỗ để xoay chuyển, em cũng không nhường đâu.” Trình Lãng chậm rãi nói, lời anh nói là sự thật, anh không muốn buông tay, nhưng cố níu kéo một người không yêu anh thì có ý nghĩa gì. Anh không phải thánh nhân, không thể tặng người mình yêu cho kẻ khác, nhưng anh yêu cô, trong tình yêu, phía đơn phương luôn tự ti, anh cũng không ngoại lệ. Anh phải nhìn thấy Dư Tịnh nở nụ cười hạnh phúc từ tận đáy lòng, chứ không phải nụ cười gượng gạo.

Hứa Gia Trì im lặng, lần này hơi lâu, cuối cùng anh nói: “Anh biết phải làm gì rồi.”

“Biết là tốt rồi.” Trình Lãng nói khẽ, chậm rãi: “Đừng phụ bạc cô ấy

nữa.”

Hứa Gia Trì trình trọng gật đầu.

Dur Tịnh nhận được món quà sinh nhật tới muộn, trên hóa đơn chuyển phát nhanh chỉ có tên người nhận và địa chỉ, chứ không có bất kì thông tin gì về người gửi. Dur Tịnh mở ra nhìn là một chiếc ví màu vàng kim. Chiếc ví cũ cô đã dùng rất lâu, muốn đổi rồi nhưng không tìm thấy cái nào hợp ý nên vẫn dùng tạm. Chiếc ví này vô cùng đúng ý cô, thiết kế đơn giản, nhưng chỗ đựng thẻ và tiền lẻ đều rộng. Người có gu giống cô lại biết tường tận thế này chắc chỉ có Hạ Sính Đình thôi, cô gửi tin nhắn cho bạn mình: Nhận được quà rồi, tớ rất thích, cảm ơn nhé.

Hạ Sính Đình có vẻ đang bận nên không trả lời, Dur Tịnh không để tâm, tạm gác chuyện này lại.

Buổi tối Dur Tịnh về đến nhà thì người ta đến thu phí quản lí, Dur Tịnh tiện tay nộp tiền sau đó nhận ra ví tiền của cô bên trên đã bị bong phần da ra, mấy góc của ví đều sờn cũ, phải thay thôi. Cô sờ kĩ từng góc ngách trong đó, vớt đi một đồng phiếu các loại không dùng tới, chất hết các loại thẻ mua đồ, thẻ spa, thẻ làm tóc lại với nhau, cuối cùng móc ra một tờ giấy rất dày trong ngăn kẹp thẻ, Dur Tịnh nhìn kĩ, là một chiếc vé vào cửa của buổi liveshow, vé vào cửa xem liveshow của Ngũ Trác Hiên, thời gian là bảy giờ tối mai.

Ngũ Trác Hiên là thần tượng rất được yêu thích, là ngôi sao ở cả ba lĩnh vực điện ảnh, truyền hình, ca nhạc, tham gia làng giải trí từ năm mười tám tuổi, trải qua bao thăng trầm cho dù khi đang trên đỉnh cao sự nghiệp hay lúc gặp khó khăn anh vẫn luôn giữ được vẻ trầm tĩnh khiêm nhường như vậy, hơn nữa đời tư của anh rất trong sạch, không scandal. Dur Tịnh là fan cuồng của anh, thời niên thiếu đã từng say mê điên đảo. Ngũ Trác Hiên gần đây chuyên tâm vào đóng phim,

hiếm khi ra album chứ đừng nói là tổ chức liveshow. Đây là lần đầu một mình anh đi lưu diễn vòng quanh thế giới trong vòng gần mười năm qua, nơi đầu tiên là Thượng Hải, Dư Tịnh đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt này. Nhưng lần diễn đầu này khá đặc biệt, đặt vé vào cửa trước một năm, lại còn bán vé cặp rẻ, giá vé một người có thể mua được hai chỗ ngồi. Vé cặp này được chia thành cuống vé nam và nữ, hai bên tự giữ cuống vé của mình. Một năm sau, hai vé hợp lại với nhau mới có hiệu quả. Số lượng tiêu thụ cháy hàng liên tục, Hứa Gia Trì đã phải xếp hàng suốt đêm mới mua được, lúc đó họ đang chuẩn bị hôn lễ.

Dư Tịnh bỗng có phần thương cảm.

Nhớ lại lúc đó, cô ngây thơ hỏi: “Ngũ Trác Hiên làm thế này có ý nghĩa gì?”

Hứa Gia Trì nghĩ ngợi rồi nói: “Chắc đây là cách tốt nhất chứng minh tình cảm chung thủy lâu bền của những người yêu nhau.”

“Một năm thì chứng minh được gì.” Dư Tịnh ngốc nghếch, “Chỉ là 12 tháng, 365 ngày thôi mà, chớp mắt là qua thôi.”

Hứa Gia Trì cười, xoa đầu cô: “Đương nhiên, một năm chẳng là gì, chúng ta cần ở bên nhau cả đời mà.”

Nhưng, thế gian này có bao nhiêu thứ không chắc chắn, trong một năm, vật còn người mất, cô và Hứa Gia Trì đã đi đến nước này.

Tình cảm như keo sơn, nay chia duyên rẽ thùy.

Bao lời ngọt ngào cũng không bằng hai chữ chia tay.

Anh từng nói phải ở bên nhau cả đời, vì sao lại nuốt lời.

Ca từ ‘hận không thể trong một đêm bạc đầu, mãi không chia lìa’, bây giờ lại trở nên bi ai.

Ngọn sóng hồi ức từng cơn từng cơn vỗ bờ, Dư Tịnh gần như không thể chống đỡ.

Có lẽ đêm nay đổ mưa to, tiếng sấm đì đùng, cuồng phong nổi giận, nên cô mới tỏ ra yếu đuối, nước mắt trào ra, trước mắt mọi thứ đều nhòa nhạt.

Điện thoại của Hạ Sính Đình kịp thời ngăn chặn dòng nước mắt đang tuôn trào của cô, cô lau mặt, đằng hắng mấy cái mới nghe máy: “A lô.”

“Tiểu Tịnh Tịnh, quà gì, tớ chưa tặng quà cho cậu mà.” Giọng Hạ Sính Đình nghe có vẻ hoang mang.

Dư Tịnh kì lạ: “KHông phải cậu gửi chuyển phát nhanh tới bệnh viện hay sao?”

Hạ Sính Đình cười: “Có lần nào tớ tặng quà cho cậu mà không hẹn cậu đi ăn cơm luôn đâu?”, cô ngừng lại: “Tớ biết rồi, cậu đang dùng cách này nhắc tớ đừng quên sinh nhật cậu đúng không, yên chí, không thiếu đâu mà.”

Không phải Hạ Sính Đình tặng, thì là ai? Dư Tịnh cầm ví tiền vừa đổi xong mà ngẩn người.

Hứa Gia Trì? Mắt cô sáng lên, có khả năng này không? Nhưng họ rõ ràng đã đường ai nấy đi, đến chết cũng không qua lại mà.

Ngoài Hứa Gia Trì, lẽ nào là Trình Lãng? Nhưng anh có cần che giấu

kín kẽ đến thế không?

Dur Tịnh đang khở sở nghĩ ngợi thì tiếng chuông di động vang lên, màn hình hiển thị người gọi là – Hứa Gia Trì. trước kia trong danh bạ điện thoại, cô luôn để tên anh là ‘chồng yêu’ sau khi chia tay, cô mới đổi thành họ tên anh.

Cô do dự, không nghe. Cô không biết vì sao lại ngần ngại, có thể do buồn bã, có lẽ là sợ hãi.

Tiếng chuông vang lên gần một phút rồi mới ngắt, Dur Tịnh thở phào.

Tiếp đó nghe ‘tít tít’ hai tiếng, có tin nhắn.

Phản ứng đầu tiên của cô là tin nhắn của Hứa Gia Trì, cô chậm chạp mở ra quả là thế.

Hứa Gia Trì nói: Tiểu Tịnh, anh viết email gửi vào hộp thư QQ của em, hi vọng em có thể kiên trì đọc hết.

Dur Tịnh có linh cảm, đó là thế giới nội tâm của Hứa Gia Trì nhưng cô không dám thăm dò. Cô dọn đồ đạc, có ý bỏ qua nội dung tin nhắn, tẩm xong leo lên giường ngủ.

Nhưng trong lòng có tâm sự, làm sao ngủ nổi.

Dur Tịnh lăn lộn trên giường, không tài nào ngủ nổi. Cô ẩm ức lấy chăn trùm đầu nghiêng răng cắn vào môi đến trắng bệch. Cuối cùng vẫn là tình cảm chiến thắng lí trí, Dur Tịnh khoác áo xuống giường, mở máy tính, đăng nhập QQ.

Lá thư rất dài, Dur Tịnh hít thở một hơi, lấy hết can đảm để đọc.

“Tiểu Tịnh, cho phép anh vẫn gọi em như thế.”

Khóe môi Dư Tịnh bất giác nhướn lên.

“Đây là một bức thư dài, em hãy chuẩn bị tâm lí nhé.”

Cố làm ra vẻ huyền bí, Dư Tịnh nhủ thầm.

“Đầu tiên, anh muốn nói với em về chuyện Dư Khiết.”

Nụ cười trên môi Dư Tịnh đông cứng lại.

“Lần đầu gặp gỡ giữa anh và Tiểu Khiết rất giống phim, một ngày nọ anh ngồi tàu điện ngầm, cô ấy lúc đó ngồi cạnh anh, trong tay cầm một chai hồng trà lạnh Khang Sư Phụ, ra sức mãi vẫn không mở được nắp chai, nên e thẹn hỏi anh có thể giúp đỡ không. Đương nhiên anh vui vẻ nhận lời, nhưng sau khi anh mở chai nước ra, lại theo thói quen uống một ngụm.”

Đọc đến đây Dư Tịnh tượng tượng ra cảnh đó, mỉm cười.

“Ánh mắt Dư Khiết nhìn anh vẻ phức tạp, anh rất ngỡ ngàng, hận không thể đào lỗ chui xuống.”

Chị cô dịu dàng như thế, sẽ không làm khó anh, Dư Tịnh thầm nghĩ.

“Anh rối rít xin lỗi, cô ấy nhẹ nhàng nói thôi không sao, nhưng trong lòng anh vẫn áy náy. Đến trạm cô ấy xuống, anh vốn chưa tới, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại theo cô ấy xuống tàu. Cô quay lại thắc mắc hỏi anh vì sao đi theo, anh rất ngỡ ngàng, cuối cùng cũng thốt ra được một câu là anh sẽ mua chai nước trả lại cho cô ấy. Cô ấy không cần, anh vẫn nằng nặc. Cuối cùng cô ấy không cản được anh, chỉ bật cười.”

Trong đầu Dư Tịnh như có cảnh ấy xuất hiện. Kì lạ là, cô không hề thấy chút khó chịu nào, ngược lại còn mỉm cười vì sự ngờ nghệch của Hứa Gia Trì và sự ngây thơ của Dư Khiết.

“Thế là bọn anh quan nhau Anh biết cô ấy là sinh viên HỌc viện âm nhạc rất tài hoa, tiền đồ rộng mở, còn anh chẳng qua là sinh viên một trường đại học hạng ba, anh cảm thấy không xứng với cô ấy, nên bắt đầu tránh xa.”

Hứa Gia Trì rất khiêm tốn, tuy anh không học ở trường danh tiếng, nhưng cũng là một trường tốt, huống hồ là bằng đại học cũng không phải là thứ quan trọng nhất. Dư Tịnh rất hiểu chị mình, chị ấy nhất định sẽ không bỏ cuộc.

“Tiểu Khiết tới tìm anh, nói rằng người cô ấy thích là anh, hơn nữa cô ấy không có dã tâm, không muốn nổi tiếng, chỉ muốn tốt nghiệp xong tìm một công việc ổn định, ở bên người yêu trọn đời.”

Dư Tịnh tất nhiên biết tâm nguyện lớn nhất của chị mình, là giúp chồng dạy con, cô còn cười Dư Khiết tư tưởng bảo thủ, nên xuyên không về cổ đại mới đúng.

“Bọn anh yêu nhau sâu đậm, cũng như những cặp tình nhân khác, đã ước hẹn sẽ bên nhau trọn đời.”

Dư Tịnh cắn môi, tiếp tục đọc.

“Anh tốt nghiệp rồi vào công ty của Lữ Thiên Ba,, anh ta rất coi trọng anh, giao hạng mục quan trọng trong công ty cho anh làm, anh không dám buông lỏng, ngày nào cũng làm thêm tới khuya, không quan tâm đến Tiểu Khiết, mâu thuẫn với cô ấy cũng bắt đầu từ lúc ấy.”

Dur Tịnh rất thông cảm, công việc và game là hai tình địch lớn nhất của phụ nữ, quả nhiên không sai.

“Có một lần anh lại thêm tới tận khuya, Tiểu Khiết đến tìm anh, cảnh cáo lần cuối, công việc và cô ấy bắt buộc chọn một. Anh nói sự cố gắng bây giờ của anh chỉ là vì tương lai của chúng ta. Tiểu Khiết lại không nghĩ thế, cô ấy nói cần một người đàn ông hiểu ý phụ nữ, lúc cô ấy cần thì phải có mặt kịp thời, chứ không phải một kẻ cuồng công việc.”

Phụ nữ lúc nào cũng thích so sánh bản thân với sự nghiệp của đàn ông, tưởng mình sẽ chiếm thế thượng phong, thực ra luôn luôn thảm bại.

“Hôm đó anh gặp một số vấn đề trực trặc tâm trạng không tốt nói vài câu khó nghe, anh trách móc cô ấy chỉ biết bắt anh ở cạnh, chưa hề quan tâm tới công việc của anh. Ngày nào anh cũng mệt chết đi sống lại chẳng phải là vì cô ấy hay sao. Cô ấy nói không thêm, lương cô ấy cao hơn anh, có thể nuôi cả hai. Lòng tự tôn của anh bị sỉ nhục, nhất thời không kiềm chế xảm xúc nên nói là công việc quan trọng hơn cô ấy nhiều.”

Tuy đã sớm đoán biết kết quả nhưng đọc đến đây tim Dur Tịnh vẫn trĩu nặng.

“Tiểu Khiết quay đầu bỏ đi, quẳng lại cho anh một câu: Hứa Gia Trì anh sẽ hối hận.”

Dur Tịnh như có theerr cảm nhận được nỗi đau lúc đó của Dur Khiết, nhưng cũng không thể trách Hứa Gia Trì, đàn ông và phụ nữ theo đuổi những điều khác nhau, mục tiêu khác nhau, nếu không thì làm sao lại có câu nói ‘đàn ông làm chủ bên ngoài, phụ nữ làm chủ bên trong’ được.

“Anh quả thực rất hối hận, hối hận đã không đuổi theo Tiểu Khiết. Hôm sau anh nghe nói cô ấy bị tai nạn.”

Dư Tịnh đã hiểu tại sao Dư Khiết vốn phải ở ngoại ô luyện tập chương trình lại xuất hiện trong trung tâm thành phố. Cô đã bị một chiếc xe do tài xế say rượu lái đâm phải chết tại chỗ.

“Anh vô cùng hối hận, nếu anh không cãi nhau với Tiểu Khiết, thì cô ấy đã không bỏ đi, cũng sẽ không xảy ra chuyện. HOẶc, cô ấy không gặp anh thì không xui xẻo như thế.”

Dư Tịnh thở dài, tạo hóa trêu ngươi.

“Anh không mặt mũi nào đối diện với cô ấy, với người nhà cô ấy, thậm chí không dám tiến cô ấy đến chặn đường cuối cùng.”

Lúc này, trừ người nhà Dư Khiết ra, đau khổ nhất e rằng chính là anh. Dư Tịnh bỗng hiểu ra, vì sao bảy năm nay, Hứa Gia Trì đều đến thăm mộ Dư Khiết sớm hơn một ngày.

“Anh xin Lữ Thiên Ba lãnh trước một năm tiền lương nhờ người mang tới cho người nhà cô ấy. Lữ Thiên Ba đã giúp anh nên về sau anh giúp anh ta che giấu chuyện ngoại tình, anh rất xin lỗi.”

Dư Tịnh sực nhớ ra, cái phong bì dán kín chứa số tiền cực lớn ấy, vốn tưởng rằng là tâm ý của dàn nhạc giao hưởng của Dư Khiết, nào ngờ không phải.

“Anh đã trầm cảm một thời gian rất dài.”

Dư Tịnh hoàn toàn hiểu được cảm nhận của anh, năm đó khi cô và Trình Lăng chia tay cũng thế, cảm thấy cuộc đời vô vọng không bằng

chết đi.

“RỒi về sau anh đã gặp em.” Dư Tịnh đỏ mặt, tim đập nhanh, hít vào rồi thở ra, khó khăn lắm mới thở đều được.

“Em và Tiểu Khiết hoàn toàn không giống nhau, nên Tiểu Tịnh anh chưa từng xem em là người thay thế cô ấy.” Dư Tịnh mỉm cười.

“Anh không yêu em từ cái nhìn đầu tiên, thật tiếc, nhưng từ cái nhìn thứ hai, em có thể chấp nhận không?”

Lần gặp thứ hai là lần nào, Dư Tịnh không nhớ ra.

“Anh đoán chắc em đã quên, vậy anh nhắc em nhớ nhé. Theo em thì sống, nghịch em thì chết.”

Dư Tịnh hiểu ra, phì cười. Lần đó, cô và Hứa Gia Trì có cả Lữ Thiên Ba và Thiệu Mân Quân tìm một phòng trà để uống trà, trò chuyện, có một bức tường hình rất nổi bật, trên đó toàn là hình chụp chung của các cặp tình nhân, sau lưng có thẻ viết hi vọng về tương lai hoặc biểu đạt tình yêu, đại loại thế. Đa phần đều viết những câu tình cảm lãng mạn kiểu ‘Nắm tay người, cùng người già đi’, ‘Yêu anh trọn đời trọn kiếp’, ‘Nếu em không buông bỏ anh nguyện sống chết bên em’, ... Thiệu Mân Quân và Lữ Thiên Ba cũng chụp một tấm rồi viết vài câu sến súa, đến lượt Dư Tịnh thì cô không chịu. Cô và Hứa Gia Trì chỉ mới gặp nhau hai lần, còn lâu mới là người yêu của nhau. Hứa Gia Trì tò mò hỏi Dư Tịnh, nếu là em thì em sẽ viết gì. Dư Tịnh không nghĩ ngợi mà đáp ngay: “Theo em thì sống, nghịch em thì chết.” Làm Thiệu Mân Quân và Lữ Thiên Ba cười to. Cô gái có ngoại hình ngọt ngào, bên trong hung dữ này rất khác những người khác, Hứa Gia Trì chính trong lúc đó, đã thấy rung động mạnh mẽ.

“Anh mãi không biết em là em ruột của Tiểu Khiết, đến khi về nhà em

gặp bố mẹ. Anh từng đưa Tiểu Khiết về nhà nhưng lần nào cũng chỉ đưa đến bên kia đường, cô ấy nói vẫn chưa muốn bố mẹ biết chuyện của bọn anh. Anh chỉ thấy nói này quên mất, về sau lúc ăn cơm, anh nhìn thấy hình chụp cả nhà em trên tường.”

Bà Dur đã thu dọn tất cả những đồ vật liên quan đến Dur Khiết, không muốn làm ông Dur lại đổ bệnh, chỉ giữ lại tấm hình này, vì treo khá cao, lấy xuống không tiện, lâu dần cũng quên. Dur Tịnh nhớ đến bữa cơm tối đó vốn đang vui vẻ thoải mái, Hứa Gia Trì bỗng bất cẩn làm vỡ một cái bát, ông bà Dur tuy không nói gì nhưng Hứa Gia Trì vẫn tỏ ra buồn rầu. Nghĩ lại chắc do anh đã nhìn thấy hình của Dur Khiết.

“Anh không nói với em hoàn toàn là vì lòng ích kỉ sai khiến, anh sợ em biết được sự thật rồi sẽ không cần anh nữa.”

Ngốc ạ, ngón tay Dur Tịnh lướt qua màn hình máy tính, như cảm nhận được hơi ấm của anh.

“Anh chỉ có thể tốt gấp đôi với em, để bù đắp món nợ với em và Tiểu Khiết. Em đừng hiểu lầm, Trình Lãng là một phần trong kí ức của anh, anh không thể cũng không muốn xóa đi, em là hiện tại và tương lai của anh, anh phân biệt rất rõ.”

Dur Tịnh cười khẽ, câu này sao trước kia không nói.

“Anh vô tình nghe thấy lời nhắn của Hạ Sính Đình gửi cho em, biết chuyện của em và Trình Lãng khi xưa.”

Cơ thể Dur Tịnh run lên, quả nhiên anh đã biết.

“Hôm đó anh nói những lời thiếu suy nghĩ, là vì ghen tuông, anh ghen với quá khứ của Trình Lãng và em. Ghen với địa vị của cậu ấy trong tim em. Anh không có tự tin với bản thân, nên lúc ấy anh muốn

trả lại em tự do, tác thành cho hai người.”

Anh ngốc này! Dư Tịnh hận không thể lay lắc anh, hỏi anh, tình cảm là thứ có tùy tiện nhường nhau hay sao.

“Em trách anh cũng được, mắng anh cũng được, chỉ xin em tha thứ cho anh. Tiểu Tịnh, anh không thể quên em.”

MẮt Dư Tịnh rưng rưng.

“Những gì anh nói trên kia đều là sự thực, cũng là lời thật lòng của anh.”

Dư Tịnh tưởng tim mình đã chai sạn, nhưng những câu nói đơn giản kia lại khiến tim cô đập nhanh, nước mắt cũng không kiềm chế được mà trào ra.

“Tiểu Tịnh, nếu em nguyện thứ lỗi cho anh, tối mai bảy giờ chúng ta gặp nhau ở cổng trung tâm văn hóa. Mang theo vé vào cổng và thẻ xin lỗi.”

Vé vào cổng chắc anh nói đến cuống vé vào xem liveshow của Ngũ Trác Hiên, hai người đều giữ một cái, phải hợp lại mới vào trong được, cô đã hiểu. Nhưng thẻ xin lỗi là gì?

Dư Tịnh chống cằm nghĩ ngợi, sực nhớ ra. Trước kia có lần cô hẹn Hứa Gia Trì đi xem đá bóng, kết quả anh thất hẹn, về sau anh học được một chiêu làm cô vui lòng từ chương trình xem mắt trên ti vi. Nhưng Dư Tịnh lúc rời nhà quá vội không đem theo xấp thẻ đó.

Cô bĩu môi Hứa Gia Trì làm việc gì cũng suy nghĩ trước sau, chắc chắn rồi mới nói thế. Cô lướt nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn chăm chú ví tiền mới màu vàng đó.

Dur Tịnh đổ hết mọi thứ trong đó ra, tìm một lượt ví tiền, cuối cùng tìm thấy thứ cô cần trong ngăn có dây kéo ở trong cùng.

Thẻ xin lỗi: Dù sai hay đúng, Hứa Gia Trì lập tức xin lỗi, không tranh cãi với em nữa, thẻ này do vợ yêu chuyên dùng, ghi tên để không thất lạc, chỉ được sử dụng một lần, thời hạn là một vạn năm.

Dur Tịnh cười trong nước mắt.

“Em không đến, anh sẽ đứng đợi mãi. Tiểu Tịnh, anh yêu em, ba chữ, hai người, trọn đời.”

Đôi mắt đẹp của Dur Tịnh lấp lánh nụ cười rạng rỡ.

Trạm dừng chân đầu tiên trong tour diễn toàn thế giới của Ngũ Trác Hiên đã khai mạc đúng hẹn.

Dù bao nhiêu cặp tình nhân vì chia tay nên không thể đến, dẫn tới việc có nhiều ghế trống, nhưng cũng may những người yêu nhau đều sẽ vượt qua mọi khó khăn để đến với nhau.

Don't forget the things you once you owned. Treasure the things you can't get. Don't give up the things that belong to you and keep those lost things in memory.

Những gì đã từng có, xin đừng vội lãng quên. Những gì chưa từng có, lại càng phải trân trọng. Những gì thuộc về mình, đừng dễ dàng từ bỏ. Những gì đã mất đi, hãy giữ làm hồi ức.

Bài hát đầu tiên: Don't forget the things you once you owned...

Tiếng nhạc vang lên, Dur Tịnh và Hứa Gia Trì nắm tay nhìn nhau, tất

cả không chỉ trong lời nói.

HOÀN